

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

First there was Buffy. Now there's Cassie.
And a whole new world of evil to fight . . .

Embrace the Night

KAREN CHANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Karen Chance vampirler, büyücüler ve onların kışını tekmeleyecek kadar sert bir genç kızdan oluşan dünyasıyla sizi büyüleyecek."

-USA Today çoksatan yazarı Rebecca York

OceanofPDF.com

Gölge Tarafından Sahiplenilen için Övgü

"Baştan sona dur durak bilmeyen bir heyecan yolculuğu, güçlü ve sempatik bir kadın kahramanla çılgınca eğlenceli bir boğuşma. Hızlı bir tempoda *ilerleyen* hikâye, bolca alaycı mizah ve bir tutamdan fazla romantizmle hafifletilmiş.

"-Rambles

"Bayan Chance bir usta.... Bağlanmaya değer bir seri."

-Fresh Fiction

"Doğaüstü fantezinin Kim Harrison, Charlaine Harris ve Kelley Armstrong'un eserleriyle aynı seviyede olan harika bir yazarı."

-Midwest *Book Review*

"İlk kitap kadar iyi, hatta ondan da iyi, baştan sona sürükleyici bir hikâye olan *Gölgenin Sahip Çıktığı* kaçırılmamalı."

-Romance Reviews Today

"*Karanlığa Dokun*'un devamı niteliğindeki bu kitapta Cassie yeni rolünün bilincine varırken, güç, yolsuzluk, ikili ilişkiler ve acı verici cazibelerle dolu bu hızlı ve karanlık hikâyede sihir bolca yer alıyor. İmkânsızlıklar karşısında doğru ile yanlış dengelemeye çalışırken güçlü ve yetenekli bir kadın kahramanın tekme tokat bir tavırla sorumluluk aldığını görmek güzel."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

"Eğer *Touch the Dark*'ı sevdiyseniz, *Claimed by Shadow*'u da seveceksiniz."

-SFRevu

Karanlığa Dokun için Övgü

"Sert, zeki bir kadın kahraman ve seksi, ürkütücü vampirlerle sizi boğazınızdan yakalayıp içine çekecek türden bir kitap. Bayıldım ve bekliyorum

devamını merakla bekliyorum."

-*New York Times* çoksatan yazarı Patricia Briggs

"Heyecan verici ve yaratıcı."

-*Booklist*

"Hızlı ve aksiyon dolu *Karanlığa Dokun*.... büyük bir hikâyeye sahip. Fantezi ve romantizmin bir karışımı olan bu kitap, her iki türün okurlarını da tatmin edecek."

-Fresh Fiction

"Yeni bir seri için çok umut verici bir başlangıç ve son derece eğlenceli bir ilk roman."

-*Locus*

"Harika bir tempoya ve çok sayıda canlı karaktere sahip, gerçekten heyecan verici bir kitap. Bu yıl okuduğum en sevdiğim kitaplardan biri."

-Charlaine Harris, *Definitely Dead*'in *New York Times* çoksatan yazarı

"İlgi çekici bir kadın kahramanla harika eğlenceli bir boğuşma. Umarım devamı da gelir!"

-Kelley Armstrong, *Broken* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"*Karanlığa Dokun* ile Karen Chance bize kurtarılmayı beklemeyen güçlü bir kadın sunmak için Laurell K. Hamilton, Charlaine Harris, MaryJanice Davidson ve J. D. Robb'un yanındaki yerini alıyor.... Aksiyon hiç durmuyor.... Sürükleyici."

-SFRevu

"Özel güçlere sahip cesur bir kadın kahraman.... doğüstü güçlerle başa çıkıyor. Heyecan verici ve eğlenceli."

-*The Weekly Press* (Philadelphia)

"Çağdaş doğüstü kurguların en iyi geleneğine uygun.... hızlı tempolu ve eğlenceli bir macera. Karen Chance'in bundan sonra neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

-Emerald City

"Hız kesmeyen bir aksiyon romanı.... Karen Chance paranormal kurgunun en özgün seslerinden biri.... Vampir hayranları ya da harika hikâye anlatımı sevenler için 'kaçırılmaması gereken' bir roman... zorlayıcı, kalp atışlarını hızlandıran [ve] erotik."

-Pink Heart Yorumları

"Seksi vampirler ve ilginç büyülü güçler *Karanlığa Dokun*'da heyecan ve gerilim dolu bir ortam yaratıyor.... Mizah, aksiyon ve doğaüstü olayları bir araya getirerek okuyucuları daha fazlası için yalvartacak sürükleyici bir hikâye yaratıyor."

-Romance Reviews Today

"Büyük bir güce ve alaycı bir mizah anlayışına sahip yetenekli bir kadın kahramanla yoğun bir şekilde büyüleyici bir paranormal macera.... Karen Chance, pek çok okuru daha fazlası için aç bırakacak, son derece zengin ve baştan çıkarıcı bir dünya yaratmış."

-The Romance Reader's Connection

OceanofPDF.com

AYRICA KAREN CHANCE

*Gölge Tarafından
Sahiplenilen Karanlığa
Dokun*

OceanofPDF.com

Geceyi Kucakla

OceanofPDF.com

KAREN CHANCE

A ROC BOOK

OceanofPDF.com

ROC

New American Library, a division of Penguin Group (USA) Inc. tarafından yayınlanmıştır, 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)
Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan
Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)
Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler:
80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan New American Library'nin bir baskısı olan Roc tarafından yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © Karen Chance, 2008
Tüm hakları saklıdır

ISBN: 1-4362-0204-3

TESCILLI TICARİ MARKA-MARCA REGISTRADA

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, internete yüklenmesi ve dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

OceanofPDF.com

Tracy Amber Lewis'e

OceanofPDF.com

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 1

Ağlayan **bir** melek gri bir toz çatlağıyla paramparça oldu ve kanatları iki yöne doğru uçtu. Ölmediğimi anlamam bir saniye sürdü ve sonra yakındaki bir dikilitaşın yanına atladım. Çamurun zaten sırlıklam olan giysilerime sızdığını hissederek yere düz bir şekilde bastırdım, bu sırada bir yaylım ateşi tepemdeki granitten kıvılcımlar çıkarıyordu. Bu mezar akıncılığının umduğum kadar eğlenceli olmayabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

Elbette, son zamanlarda hayatımın hikayesi aşağı yukarı buydu. Felaket olarak nitelendirilebilecek olaylar zinciri beni Pythia, yani doğaüstü topluluğun baş kahini konumuna getirmişti. Bir grup ışık büyüsü kullanıcısı olan Gümüş Çember, birkaç bin yıldır bu şekilde gerçekleştiği için uysal yardımcılarının birinin makamı devralmasını bekliyordu. Onun yerine güç bana geçtiğinde pek de heyecanlanmamışlardı: Cassie Palmer, eğitimsiz durugörü uzmanı, vampir bir suç patronunun çırağı ve hain bir savaş büyücüsünün bilinen yandaşı.

Bazı insanlar ironiden hiç anlamıyor.

Büyücüler, ölümden sonra bizi nelerin beklediğine dair büyük gizemi keşfetmem için beni göndermeye çalışarak hoşnutsuzluklarını dile getirmişlerdi. O kadar meraklı olmadığım için onların radarına yakalanmamaya çalışıyordum. Pek de iyi gidiyor gibi görünmüyordum.

Bir mahzenin yanında daha iyi korunmaya karar verdim ve balyoz gibi hissettiren bir şey beni yere düşürdüğünde yolu yarılamıştım. Yakındaki bir ağaca çarpan yıldırım havanın elektrikle karıncalanmasına ve kıvranmasına neden olurken mavi-beyaz, tıslayan yılanların açıkta kalan köklerin üzerinde koşuşturmasına yol açtı. Ağacı ortadan ikiye böldü, ortası eski odunlar gibi karardı, hava ozonla doldu ve kafatasım kıl payı kurtulduğum için sarsıldı. Üstümde, gök gürültüsü gökyüzünde uğursuz bir şekilde yuvarlanıyordu, bir film sırasında çok daha fazla takdir edeceğim uygun bir ses efekti.

İroniden bahsetmişken, Doğa Ana'nın Çember'in eline fırsat geçmeden beni öldürmeyi başarması gerçekten eğlenceli olurdu. Geçici bir süre için gece körü ve çaresiz bir halde, ardıl görüntüleri göz kırparak mahzenin genel yönünde süründüm. En azından silah kabzalarının neden yivli olduğunu keşfettim: böylece

Avuçlarınız dehşetten terlese de o şeyi tutmayı başarabiliyorsunuz.

Yeni 9 mm'lik tabancam elime eskisi kadar iyi oturmuyordu ama hızla tanıdık bir ağırlığa dönüşüyordu. İlk başta, sadece bana ateş eden doğaüstü kötü adamlara ateş ettiğim sürece takmamın sorun olmayacağına karar vermiştim. Son zamanlarda bu tanımı hayatımın tehlikede olduğu her an için genişletmek zorunda kaldım. Şu anda proaktif nefsi müdafaa ile "piçler geliyor" arasında bir yerde biraz daha kapsamlı bir kurala meylediyordum ki yeterince uzun süre hayatta kalırsam suçu dengesiz ortağımın bana bulaşmasına atmayı planlıyordum.

Mahzeni yüzüstü koşarak buldum ve yanağımı çukurlaşmış kireç taşına sürttüm. Kulaklarımı zorladım ama saldırganlardan hiçbir iz yoktu. Yakınlardaki bir patikaya isabet eden kurşunlar, kaldırım taşlarından sekerek her yöne doğru uçup gitti. Tamam, birinin bana *ateş* etmeye devam ettiği gerçeğinden başka bir işaret yoktu.

Duvara sarıldım ve kendime aşırı tepki vermememi ve kurşunları boşa harcamamamı söyledim. Bir rüzgâr birkaç yaprağı üzerinden uçurup ona geçici bir hareket hissi verdikten sonra bir aşk tanrısını lobotomize etmişim bile; üstelik bunu neredeyse dolunay ışığında yapmışım. Rüzgârın kara bulutları içeri çekmesi ve yağmur damlalarının sessiz ayak seslerini duymayı imkânsız hale getirmesi şimdi daha da kötüydü.

Sonunda ateş kesildi ama tüm vücudum titremeye devam etti, öyle ki cebimden çıkardığım yedek şarjörü düşürdüm. Eskisinin hâlâ birkaç mermisi vardı ama kritik bir anda bitmesini istemiyordum. Bir atış daha başını kestiğim aşk tanrısına isabet etti ve küçük popo yanaklarından birini traş etti. İrkildim ve ayağım yakındaki bir su birikintisine sıçrayan bir şeyi tekmeledi. Dizlerimin üzerine çöktüm, çimlerin arasında onu arıyor ve sessizce küfretmeye çalışıyordum.

"Biraz sola." Döndüm, silahımı kaldırdım, kalbim küt küt atıyordu. Ama yosun tutmuş bir çeşmeye yaslanmış koyu saçlı adam endişeli görünmüyordu. Belki de artık endişelenecek bir bedeni olmadığı içindir.

Biraz rahatladım. Hayaletlerle başa çıkabilirdim; hatta onları bekliyordum. Père Lachaise Paris'in en eski mezarlığı değildi ama çok büyüktü. Binlerce hayalet izinin yeşil parıltısının ötesinde bir şey görebilmek için kalkanlarımı güçlendirmek zorunda kaldım, çılgın bir örümcek ağı gibi manzarayı geçtim. Kendi hayalet yardımcımı geride bırakmamın ana nedeni buydu.

Billy Joe baş belası olabilirdi ama bir grup aç hayalet için gece yarısı atıştırmalığı olarak hizmet etmesini gerçekten istemiyordum.

"Teşekkürler."

"Sen Amerikalısın."

"Ah, evet." Bir mermi yakındaki demir parmaklığa çarptı ve irkildim. "Nereden biliyorsun?"

"*Canım* benim." Çamurlu kot pantolonuma, bir zamanlar beyaz olan tenis ayakkabılarıma ve sıırıslık gri tişörtüme dikkatle baktı. Sonuncusu birkaç gün önce ani bir kararla satın alınmıştı, atış talimlerinde giymek ve titiz koçuma bu işte hâlâ acemi olduğumu hatırlatmak için bir şeydi. "Öldürmek için ehliyetim yok. Acemi ehliyetim var," sözü şimdi gerçekten ironik görünmeye başlamıştı.

Lara Croft çok daha az çamurlu bir şey giyerdi ve saçlarını yüzünden uzak tutacak seksi bir stile sahip olurdu. Benim kıvrıcık saçım ise artık yolumdan çekilemeyecek kadar uzun ve at kuyruğu yapılamayacak kadar kısaydı. Sonuç olarak, ıslak sarı saç tellerim gözlerime düşüyor ve yanaklarıma yapışarak genel havasızlığa katkıda bulunuyordu.

"İyi Amerikalılar öldüklerinde Paris'e giderler," dedi hayalet, sigarasından bir nefes çektikten sonra. "Ama sen ölü değilsin. Sanırım asıl soru şu olmalı: Sen iyi misin?"

Elim sonunda klipsin üzerine kapandı ve yerine oturttum. Gizlice ona baktım, hangi cevabın bana yardım getirebileceğini merak ediyordum. Uzun kadife ceketine, ipek kravatına ve tembel gülümsemesine baktım. "Kime sorduğuna bağlı."

"Prevarication, ne kadar ilahi! Günahkârlarla her zaman daha iyi anlaşmışımdır." "O zaman belki bana dışarıda kaç kişi olduğunu söyleyebilirsin?"

Üzerinde sadece düşük belli mavi bir kot pantolon olan bir başka hayalet süzüldü. Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları, klasik yüz hatları ve hafif huysuz bir surat ifadesiyle belli belirsiz tanıdık geliyordu. "Yaklaşık bir düzine. Az önce benim çirkin anıtımı vurdular."

Yaşlı hayalet burnunu çekti. "Hayranlarından oluşan lejyonun bir hafta içinde sana bir tane daha bulacaktır."

"Popüler olmama yardım edebilir miyim?"

"-ve sonra onu ve çevresindeki her şeyi tahrip etmeye devam edecek."

"Hey, sakın ol."

Yaşlı hayalet öfkeleni. "Bana havalı olmaktan bahsetme, seni akılsız sahtekar! Ben *havalıydım*! Ben havalının *özüydim*! Tüm niyetler ve

amaçlar, ben havalı *icat* ettim!"

"Siz ikiniz sessiz olabilir misiniz?" Biraz tiz bir sesle sordum. Ter şakağımın bir yanından süzülerek gözüme aktı ve yaktı. Gözlerimi kırıştırdım ve birkaç gölgenin yaklaşmasını izledim. Sadece görüş alanımın kenarında var oluyorlardı ve ne zaman doğrudan onlara baksam yok oluyorlardı. Sonra tepemde bir büyü patladı, etrafı bir işaret fişegi gibi aydınlattı ve bana net bir görüş sağladı. Ne yazık ki saldırganlar için de aynı şeyi yaptı. Başımın üstündeki Gotik kemer bir anda silah sesleriyle çınladı ve ben içeri eğilirken taş işçiliği parçalarının üzerimde parçalanmasına neden oldu.

"Bu çok saçma! Sizler Kardec'in cezbettiği delilerden bile daha kötüsünüz." Hayaletler beni takip etmişti. Tabii ki. "Mistik, ha! Adam hiç ayağa kalkmadı bile, ama her zaman dua eden, ilahi söyleyen ya da onu çiçeklerle donatan birileri var-"

"Reenkarnasyona inanırdı, dostum. Belki de geri gelmiştir."

Büyük bir örümcek ağından çıkmak için mücadele ettim ve yağmur ve çürüyen yapraklarla kayganlaşan taş karolarda kaymamayı başardım. "Kapa çeneni!" Acımasızca fısıldadım.

Yaşlı hayalet burnunu çekti. "En azından mistikler kaba değil."

Gözlerimi kısarak harita olması gereken belli belirsiz karalamalara baktım ve onu görmezden gelmeye çalıştım. Sırılısıklam olmasaydım ve başım ağrııyor olsaydı bu daha kolay olabilirdi. Buradan çıkmayı gerçekten ama gerçekten çok istiyordum. Ama sinsi bir usta vampir sağ olsun, bu bir seçenek değildi. *Geis* olarak bilinen bir büyü yüzünden gecenin bir yarısı bekçi köpeklerinden, şimşeklerden ve çılgın savaş büyücülerinden kaçarak bir mezarlığın etrafında dolanıyordum. Söz konusu vampir, Mircea, yıllar önce benden izin alma zahmetine girmeden, hatta bunu yaptığını söylemeyi bile hatırlamadan üzerime yerleştirmişti. Usta vampirler böyledir, ama bu durumda unutkanlığının ardında her zamanki kibirden daha fazlası vardı.

Bir yandan, büyü büyürken bana koruma sağladı - beni onun olarak işaretledi, yani akli başında hiçbir vampir bana on metrelik bir direk dokunamazdı. Diğer yandan, tek bir kişiye sadakat sağlamak için tasarlanmıştı: özel, tam ve mutlak sadakat. Artık ikimiz de yetişkin olduğumuza göre, büyü Mircea ile beni sonsuza dek birbirimize bağlamak istiyordu ve benim işbirliği yapmamamdan hoşlanmıyordu. Bu bir sorundu, çünkü insanların bu şey yüzünden delirdikleri, hatta büyüün etkilerinden sadece biri olan sürekli, kemirici ağrıyla yaşamaktansa intihar ettikleri biliniyordu.

engellendiğinde hileler. Ancak arkamıza yaslanıp yolculuğun tadını çıkarmak da bir seçenek değildi.

Eğer aramızdaki bağ tam olarak oluşursa, hayatlarımız baskın partner tarafından yönetilecekti -ki Mircea olacağından hiç şüphem yoktu- ve ben onun hevesli küçük kölesi olarak sıkışıp kalacaktım. Ve tüm Kuzey Amerika vampirlerinin yönetim organı olan Vampir Senatosu'nun iyi durumda bir üyesi olduğu için, şüphesiz ben de onların ayak işlerini yapmak zorunda kalacaktım. Bu isteklerden bazılarının neler olabileceğini düşünmek bile beni soğuk terler döktürmeye yetiyordu. Çember'in korktuğu şey buydu: Pythia'nın vampirlerin kontrolü altına girmesi. Ve bunu önleme yöntemlerini desteklemesem de, istemeyerek de olsa şu noktayı kabul edebilirdim: bu bir felaket olurdu.

Pythia olmak beni doğaüstü camiada güce ilgi duyan herkesin, yani hemen herkesin hedefi haline getirmişti ama büyü söz konusu olduğunda bana biraz zaman kazandırmıştı. Ne kadar, bilmiyordum. Yani o karşı büyüye *gerçekten* ihtiyacım vardı. Ve söylentiye göre, bir kopyasını içeren tek büyü kitabı buralarda bir yerde gömülüydü.

Tabii ki, lanet olası haritayı okuyabilseydim yardımı olurdu. Gözlerimi kısarak baktım ama tek aydınlık, bir zamanların güzel vitray pencerelerinin kalıntılarından süzülen ay ışığıydı. Oturan bir Madonna'nın yarısı kömür grisi gökyüzüne bakıyor, arada bir çakan şimşekler katmanlı bulutları aydınlatıyordu. Bir el fenerim vardı ama onu yakmak beni sadece daha iyi bir-

Gecenin içinden bir şey bana doğru hamle yaptı. "Ateş etme!" diye fısıldadı bir adam.

Ter, metal ve kir kokuyordu, ayrıca neredeyse onun imzası olan sinirsel enerjinin statik bir çatırtısı vardı. El fenerini açtım ve beklediğim şeyi gördüm: her zamanki gibi yerçekimi karşısında alaycı hareketler yapan solgun saçlar, kare bir çene, biraz büyük bir burun ve öfkeli yeşil gözler. Çember'in en ünlü döneği ve benim isteksiz ortağım John Pritkin.

Rahat bir nefes aldım ve silahımın emniyetini açtım. Pritkin'i tanımak onu öldürmek istemek demekti ama şimdiye kadar buna karşı koymuştum. "Bana böyle sinsice yaklaşmamalısın!" Fısıldadım.

"Neden beni vurmadın?" diye sordu.

"Vurmamamı söylemiştin."

"Ben-" Pritkin bir an için tutarsız görünüyordu, ben de silahın namlusunu hafifçe karnına doğru ittim. En azından midesi olduğunu düşünmüştüm. Sadece savunmasız olmadığımı göstermek istemiştım ama bir anda mahzenin kenarına çarpmış, silahımın kolunu duvara sıkıştırmış, vücudum sert yüzeyle çok kızgın bir savaş büyücüsü arasında sıkışmıştı. Bu senaryoyla başlayan bir ya da iki fantezi olabileceğini isteksizce kabul ettim ama gecenin aynı şekilde sona ereceğinden şüpheliydim.

"Sen olduğunu biliyordum," dedim ses çıkarma yeteneği geri gelmeden önce. "Barut ve büyü gibi kokuyorsun." Bu her zamankinden daha doğrudu çünkü silah koleksiyonunu saklayan kalın deri pardösüsünün derisinin kıvrıldığı ve kıvrıldığı büyük bir nokta vardı. Sanki bir büyü onu fazla ıskalamamış gibiydi.

"Dışarıdakiler büyücü!" diye fısıldadı vahşice. "Onlar da öyle! Ve sen hala burada ne halt ediyorsun?!"

"Harita bende," diye hatırlattım ona.

"Ver onu bana ve git!"

"Ve seni burada yalnız mı bırakayım? Onlardan bir düzine var!" "Eğer *hemen şimdi* gitmezsen..."

El fenerini kapattığım için muhtemelen göremeyecek olsa da çenemi kaldırdım. "Ne? Beni vuracak mısınız?"

Eli omzumu sıktı, neredeyse acıyla. *Çılgın savaş büyücüsünü kışkırtma*, diye hatırlattım kendime, tam o sırada bir mermi açık kapı aralığından içeri girdi. Madonna'dan geriye kalanları parçalamadan önce mezarın iç duvarlarında birkaç kez sekti. "Sen burada daha fazla kalırsan, benim kalmama gerek kalmayacak!" diye fısıldadı öfkeyle.

"Şu lanet şeyi alalım da ikimiz de gidelim," dedim makul bir şekilde. "Bir şekilde dikkatinizden kaçmış olabilir, bu bir tuzaktı!"

"Kahretsin, artık kimseye güvenemezsin!" Küçük tatlı kır evinde ziyaret ettiğimiz yaşlı Fransız büyücü, Eski Dünya cazibesi ve nazik gözleriyle -ve bizi cehennemden gelen hazine avına gönderen berbat haritasıyla- çok güvenilir görünüyordu. Bu adil değildi; kötü adamların birinin büyükbabasına benzememesi gerekiyordu. "Ve Manassier öyle görünüyordu-"

"Eğer ağzından çıkacak bir sonraki kelime 'hoş' olursa, geri döndüğümüzde hayatını cehenneme çeviririm. Saf cehennem."

Bunu bir yanıtla onurlandırmaya zahmet etmedim. Pritkin sadece... Pritkin'di. Bir noktadan sonra çoğunlukla buna katlanmayı öğrenmişim. Sık sık merak ederdim.

Beni destekleme kararı yüzünden onlardan ayrılmadan önce Circle'a bunun yarısı kadar sorun çıkardı. Eğer öyleyse, onu ellerinden aldığım için bana teşekkür etmeleri gerekirdi. Belki de cenazeye güzel bir buket göndermeyi planlamışlardır.

"Bakın, kesin olarak bildiğimiz tek şey bazı büyücülerin buraya bizden önce geldiği. Belki de hepimiz aynı gece burayı soymaya karar verdik." Buna gerçekten inanmıyordum -neredeyse gelir gelmez bize saldırmışlardı ve biz hiçbir şey bulamamıştık bile. Ama şimdiye kadarki en iyi ipucumuzdan vazgeçmekten nefret ediyordum. Ve Pritkin'i bu işin peşini bırakması için yalnız bırakmak da bir seçenek değildi. Parlak bir ön cama yaklaşan bir böceğin tüm kendini koruma içgüdülerine sahipti.

Güçlü bir el kolumu sıktı. "Ah!" İşaret ettim. "Ver şu lanet haritayı bana!"

"Hiç şansın yok."

"Hey!" Genç hayaletin bize baktığını görmek için başımı kaldırdım. "Eğer kaçırdıysan, insanlar seni öldürmeye çalışıyor."

"İnsanlar her zaman beni öldürmeye çalışıyor," dedim sinirli bir şekilde.

Pritkin, "Bu gece ölmenin tek yolu seni öldürmemdir," dedi.

Be

n. "Ben de böyle ilişkiler yaşadım," diye sempati duydu hayalet. "Biz bir ilişki içinde değiliz," diye mırıldandım.

"Düpedüz kanlı fikirli-ne?" Pritkin konuşmasını yarıda kesti.

zaten dinlemiyordu, etrafına çılgınca bakıyordu. "Neler oluyor?"

"Yani seninle böyle konuşmasına izin veriyorsun ve hiç para almıyor musun? Adamım, ne soygun ama."

"Bir şey yok. Sadece birkaç ruh," dedim hayalet #2'ye bir bakış atarak. "Hey, tam burada dur."

"Ve," diye araya girdi meslektaş, "bu 'sadece' yorumuna içerliyorum. Biz bu koca dünyadaki en aktif iki ruhuz-"

"Aktif misin?" Bir el kolumda gezindi, hem nazik hem de sert bir dokunuştı, silah tutmaktan, sınav çekmekten ve insanların boyunlarını kırmaktan nasır tutmuştu. "Aklından bile geçirme," dedim Pritkin'e, sonra dikkatimi tekrar hayalete çevirdim. "Ne kadar aktif?"

Yaşlı hayalet hafifçe böbürlendi. "Burada olup biten her şeyi görüyoruz. Anlatabileceğim şeyler-"

"Yani gizli geçitler olsaydı bilir miydin?" Pritkin bileğimi bulduğunda sordum. Bir an sonra harita bileğimden çekilip alındı.

Elini. "Hâlâ gitmiyorum," dedim ona.

"O şeyin peşindesin, değil mi?" diye sordu genç hayalet.

Harita için Pritkin'le gürüşmemeye karar verdim, bu onurlu bir davranış olmazdı. Ayrıca işe de yaramazdı. "Ne şeyi?"

"Şu şeyle olan şey." Umursamaz bir el salladı. Kafayı bulmuş bir şekilde öldüğünüzde hayaletinizin de öyle kaldığından şüphelenmeye başlamıştım.

"Biraz daha açık olabilir misiniz?" O cevap vermeden dışarıdan garip bir ses geldi, loş, tiz bir vınlama. Sırtımda bir elin beni acımasızca yere ittiğini hissettim. Sonra Pritkin üstüme çıktı, etrafımızda bir şeyler patlayıp ateş yağarken beni cenin pozisyonuna getirdi.

Kırmızı ve mor lekeler sıkıca kapattığım göz kapaklarımın arkasında birkaç uzun an boyunca dans etti. Yerde bir depremin artçı sarsıntıları gibi küçük sarsıntılar vardı ve cildim kalan enerjiyle karıncalandı. Dikkatle gözlerimi açtığımda, çatıdaki bir delikten içeri sızan yıldız ışığını ve havada parçalanmış taş bulutlarını gördüm.

Pritkin yine ayaktaydı, büyücülere ateş ediyordu, onlar da karşılık veriyordu, silah sesleri yüksek ve birbirine yakın anıtlarda havai fişek gibi yankılanıyordu. Çoğu zaman vur-ve-umut-öldür çözümünü tercih etmekte biraz aceleci davrandığını düşündüm. Diğer zamanlarda, mesela biri kafamdan kevgir yapmaya çalıştığında, sorun yokmuş gibi görünüyordu.

Genç hayalet sağ tarafı işaret ederek, "Şurada," dedi. "Hadi gel." Yakındaki yılankavi patikayı görmezden gelerek, mezar taşlarıyla kaplı arazide kestirme bir yol tercih etti.

"Hayaletlerden biri geçidin nerede olduğunu biliyor!" Pritkin'e söyledim. Şaşırmış görünüyordu ve ben de kaşlarımı çatmıştım. Bir adamı dirseğimle öldürmenin yedi yolunu bilmiyor olmam beni *tamamen* işe yaramaz yapmıyordu.

Rastgele ruhlara güvenmenin bilgeliği ya da muhtemelen benim akıl sağlığım hakkında tartışacakmış gibi görünüyordu. Ama büyücüler kazara bana bir iyilik yaparak yakındaki bir kestane ağacına büyük bir çatırtıyla patlayan bir büyü gönderdiler. Yanan gövde devrildi ve mahzenin yarısını da beraberinde götürdü. Neyse ki bizim yarımız değildi.

"Hadi o zaman!" Pritkin bağırdı, beni elimden tuttu ve sanki başından beri bu onun fikriymiş gibi yola koyuldu.

"Bu taraftan!" Arkamızdaki molozlardan yeni bir mermi seli yükselirken onu hayaletin peşinden sürükledim.

Zorlandım: vıcık vıcık toprak her adımda ayakkabılarımı emiyordu ve yağmur, rehberimizin titrek, soluk görüntüsünü görüş alanımda tutmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ama Pritkin, lanet olsun ona, granit engel parkurunu sanki kendisi hazırlamış gibi kayarak geçti. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Dördüncü kez dizimi çok sert bir mezar taşına çarptığımda sordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Görebiliyorsun!" Ben suçladım.

"Al." Bir an için yanağımda bir el hissettim ve Pritkin bir şeyler mırıldandı. Gözlerimi kırdım ve birden her şey tuhaf, düz, grenli bir görünüme büründü, kötü bir televizyon yayını gibi. Bir rüzgâr bir ağacı sallayıp üzerimize yağmur damlaları saçarken yaprak gölgeleri yüzünün üzerinde hareket etti ve o tanıdık kaş çatmanın kenarlarını seçebildim.

"Bunu neden daha önce yapmadın?" diye sordum. "Daha önce gideceğini sanıyordum!"

"Siz ikiniz bunu istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sordu hayalet, elleri cansız kalçalarında. Bir mezar taşına yaslanmış, sıkıcı görünümlü bir kadın resminin önünde durmuştu. Granit elbisesinin üzerinde o kadar çok yosun büyümüşü ki neredeyse yeşile dönmüşü. Hayalet dizine üç kez dokunmamı söyledikten sonra yeşil ve sümüksü olduğunu fark ettim. Hiçbir şey olmadı.

"Şimdi ne olacak?"

"Sihirli kelimeyi söylemelisin."

"Lütfen!"

Güldü. "Hayır, gerçek bir sihirli kelimedenden bahsediyorum. Heykelin yoldan çekilmesini sağlamak için."

Sarkan bir meşenin dallarında bir büyü patladı ve etrafıma saçlarımı tutuşturmakla tehdit eden bir demet yanan yaprak düştü. "Bu da ne?!"

"Bilmiyorum." Hayalet umursamazca omuz silkti. "İhtiyacım yok ki."

"Sorun nedir?" Pritkin tüm cephaneliğini göndererek ilerleyen karanlık şekiller hattında hareketli silahlar. Bıçakları savrulup dans ediyor, her geçişte kalkanlarından kıvılcımlar çıkarıyordu ama takipçilerimizi pek yavaşlatıyor gibi görünmüyorlardı.

"Hayalet şifreyi bilmiyor!"

Pritkin bana en iyi ölümçül bakışını fırlattı ve o tuhaf İngiliz küfürlerinden birini mırıldandı. Bunun açık susam olduğunu sanmıyorum ama bir sonraki nefesiyle yaptığı büyü de neredeyse aynı etkiyi yarattı. Heykel tam ortadan ikiye bölündü ve ortaya bir mağara çıktı.

İçerisi bir kuyu kadar karanlıktı, sadece elektrikli gökyüzüne karşı siluet oluşturmuş kara bir delik vardı. El fenerimi çıkarıp yaktım ama karanlığı zar zor aydınlattı. Daha da kötüsü, merdiven yoktu, sadece sağlam kayaya oyulmuş klostrofobik bir tünele inen demir basamaklı bir merdiven vardı.

"Birçok hazine avcısının içeri girdiğini gördüm," diye yorumladı yaşlı hayalet, yanıma süzülerek, "ama çok azı tekrar dışarı çıkıyor. Çıkanların da eli boş dönüyor."

"Bu bizim başımıza gelmeyecek."

"Hepsi böyle der," diye mırıldandı, tam o sırada tepemde bir büyü patladı. Silahı ve feneri kemerime soktum, ilk paslı basamağı tuttum ve yarı tırmanarak, yarı kayarak aşağıya indim. Pritkin neredeyse tepemde beni takip etti ve ikimiz de aşağıya iner inmez tünelin yukarısına bir büyü göndererek göçüğe neden oldu.

Takipçilerimizi engelliyordu ama aynı zamanda var olan azıcık ışığı da kesiyordu. Düşen kayanın gürültüsü durduğunda, ölüm sessizliği ve zifiri karanlık içindeydik. Görünüşe göre gelişmiş görüşün bile işe yarayacak bir şeye ihtiyacı vardı, çünkü hiçbir şey göremiyordum.

El fenerini tekrar açtım. Gözlerimin alışması biraz zaman aldı ve alıştıklarında irkildim ve bir adım geri attım. İnce ışın pek bir şey göstermiyordu - sanki buradaki karanlık aç gibiydi, ışığı neredeyse ampulden çıkar çıkmaz yiyordu. Ama daha azını görmek bile umurumda olmazdı. Uzun bir koridorun her tarafında, alçak tavana kadar uzanan bir düzende dizilmiş kemikler vardı. Bir yerlerden su sızmıştı ve kafataslarının çoğu yeşil gözyaşları döküyor ve bulanık yeşil sakallar çıkarıyordu. Bu onları daha az ürkütücü göstermiyordu.

"Yeraltı mezarları," dedi Pritkin, ben daha sormadan. "Ne?"

"Parisliler birkaç yüz yıl önce eski kireçtaşı ocaklarını yeraltı mezarlığı olarak kullanmaya başladılar." El fenerini aldı ve kaşlarını çatarak haritaya doğrulttu. "Bu kadar uzağa uzandıklarını düşünmemiştim."

"Ne kadar uzakta?"

"Eğer bu tüneller şehirdekilere bağlanıyorsa, yüzlerce kilometre var demektir." Işığı oraya buraya tutmaya başladı. Durmasını diledim; boş göz çukurlarındaki su birikintilerini aydınlatıyor, yüzlerin hareket etmesini sağlıyordu. "Yıllardır Père Lachaise'in altında yeraltı mezarları olduğuna dair hikâyeler var ama ben bunların sadece söylenti olduğunu sanıyordum."

Yakındaki bir kafatasına baktım. Bedensizdi, uyluk kemiğine benzeyen bir yığının üzerinde oturuyordu ve çene kemiği yoktu. Ama bir şekilde hâlâ sırtıyor gibiydi. "Bana oldukça gerçekçi görünüyorlar."

El feneri, bir dizi kemiği yerinde tutan harcın içine yarı gömülü bir altın parıltısı seçti. Parmağımla çimentoyu kazıdım ve o kadar eskiydi ki parçaları döküldü. Ortaya çıkardığım altın daire yerinden oynamadı ama ona daha iyi bakabildim. Kendi kuyruğunu yiyen bir yılandan oluşmuş gibi görünüyordu. "Ouroboros," dedi Pritkin arkamdan yaklaşarak.

"Ne?"

"Yenilenme ve sonsuzluk için eski bir sembol."

"Haç gibi mi?"

"Daha yaşlı." Işığı biraz daha parlattı. "Paris meclisi muhtemelen Engizisyon sırasında kendi yeraltı mezarlarını oluşturmuş olmalı. Cadılar ve büyücüler bazen gömüldükleri yerden çıkarılır ve cesetleri parçalanır ya da yakılırdı. Bu, bunu önlemenin bir yolu olabilir."

"Yani burası bir büyücü mezarlığı mı?"

"Muhtemelen. Kireçtaşı çukurları Romalılar tarafından kazılmış. Parisli yetkililer onları kullanmaya karar vermeden önce yüzyıllardır oradaydılar. Belki de bu fikir ilk önce büyücü topluluğun aklına gelmiştir." Merdivenin yukarisından ani bir taş ve moloz yağmuru geldi. Görünüşe göre peşimizdekiler pes etmiyordu. "Bizi buraya kaydırabilir misin?" diye sordu, haritadaki belli belirsiz bir karaltıyı işaret ederek.

Yeni işimin sayamayacağım kadar çok dezavantajı vardı, ama birkaç avantajı da vardı. En azından bir tane. Pythia'nın makamıyla gelen güç, kendimi ve bir ya da iki kişiyi uzay ve zamanda hareket ettirmemi sağlıyordu. Çok kullanışlı bir silahtı ve şu ana kadar tek silahımdı. Ama sınırlamaları vardı. "Nereye gittiğimi bilmediğim sürece yer değiştiremem."

"Daha önce de hiç gitmediğin yerlere zaman değiştirmiştin!" "Bu farklı bir şey."

Ani bir çığ oldu ve bir büyü arkamızdaki zemine çarparak şiddetli bir beyaz ışık fırtınasını ateşledi. Kafataslarına çarparak çatlamalarına ve parçalanmalarına neden oldu, ardından karşı duvardan sekerek taş parçalarını uçan hançerler gibi etrafa savurdu. Pritkin beni patlamanın en kötü kısmından korudu, sonra elimi tuttu ve beni koridordan aşağı çekti.

Herhangi bir duvara çarpmadığım için, hala bir şeyler görebildiğini varsaydım, ama benim için bu hiçliğe doğru paldır küldür bir dalıştı. O

Sanırım peşimizdekilerin bizi takip etmesini zorlaştırmak için feneri kapattım ama o olmadan tüneller o kadar karanlıktı ki gözlerimin açık mı kapalı mı olduğunu anlayamadım. "Ne kadar farklı?" diye sordu.

"Güç başka zamanları, geçmiş yerleri görmemi sağlıyor. Şimdiki zamanı değil," diye açıkladım, irkilerek. Patlamanın artçı görüntüleri görüş alanımın önünde kırmızımsı şekiller oluşturuyordu ve bir şeye çarpmak üzere olduğumu düşünüp duruyordum. "Eğer şimdi ve burada uzamsal değişimler yapmak istiyorsam, nereye gitmek istediğimi gözümde canlandırabilmeliyim." Ve kötü bir haritadaki titrek bir çizgi yeterince iyi bile değildi.

Koridor aniden daraldı, öyle ki yan yana devam etmek imkânsız hale geldi. Pritkin önden gitti, beni koşmaya yakın bir hızla çekerek ilerledi. Hava sıcaktı, hava kapalıydı ve ayaklarımızın altındaki zemin düz sayılmazdı. Birinin neden buraya bir hazine koyduğu çok geçmeden anlaşıldı; açık bir yönlendirme olmadan aylarca dolaşabilir ve hiçbir şey bulamayabilirsiniz.

Pritkin aniden durdu, öyle ki ona doğru koştum. Haritayı duvara yaydı ve el fenerini bana uzattı. Feneri yaktım ve öncekinden çok daha az düzenli bir manzara gördüm: kemikler duvarlardan yuvarlanıp yerlere saçılmıştı ve bazı durumlarda hiçbir düzenleme çabası gösterilmeden yığınlar halinde üst üste yığılmışlardı. Ana koridordakilerin aksine, bunlar herhangi bir şekilde etrafa atılmış gibi görünüyordu. Genelde ölümler hakkında duygusal davranmam -çok fazla ölü ile karşılaştım- ama yine de bu bana yanlış geliyordu. Dostlar ve düşmanlar, ebeveynler ve çocuklar, hepsi karmakarışık, bir tarih, bir ölüm tarihi, hatta bir isim bile yoktu.

Pritkin alaycı bir tavırla, "Meşaleyi haritanın üzerine tutarsan yardımı olur," dedi. Buna mecbur kaldım ve ışın onun da yüzünü aydınlattı. İfadesi güven verici değildi. "Hayaletleriniz burada mı?" diye sordu.

"Hayır. Bizi mezarlık sınırlarının ötesine kadar takip etmezler." Ve sanki onları bir süre önce geride bırakmışız gibi hissettik.

"Peki ya diğerleri?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü bu harita yeterli değil! Bazı yönler yardımcı olacaktır."

Başımı salladım. "Bu cesetler rahatsız edilmiş. Sanırım buraya asıl dinlenme yerlerinden getirilmişler."

"Anlamı?"

"Hayaletleri geride kalırdı." Burada gömülü olanlar büyücüler olsaydı, zaten hayalet bırakmayacaklarından bahsetmiyorum bile. Bildiğim kadarıyla doğaüstü yaratıklar bunu yapmazdı.

"Ama kemikleri burada."

"Fark etmez. Ruhlar, bedenleri orada olmasa bile bir eve musallat olabilir. Bu tamamen hayatta onlar için neyin önemli olduğuyla, bir bağ hissettikleri yerle ilgilidir." Etrafıma bakındım ve bir ürpertiye bastırdım. "Ben de kendimi buraya gerçekten bağlı hissedeceğimi sanmıyorum."

Pritkin sonunda bir yöne karar verdi ve tekrar yola koyulduk, zaman zaman benim için ancak yeterince büyük olan kayadaki boşluklardan kayarak. Nasıl geçtiğini bilmiyorum ama geri dönen mırıltılı yorumlara bakılırsa, biraz et kaybetmeden geçmemişti. Sonunda biraz daha geniş bir koridora geldik, yani hala tek sıra halinde gitmek zorundaydık ama hızlanabilirdik. Bir an için peşimizdekileri atlatmayı başardığımızı düşündüm ama her zamanki gibi Murphy Yasası bizi yakaladı.

Bir köşeden hızla döndük ve neredeyse doğrudan karanlık şekillerden oluşan bir grubun içine daldık. Bağrışmalar, kurşunlar ve büyüler vardı; sonuncusu Pritkin'in kalkanlarına çarparak onları sabun köpüğündeki ısı gibi patlattı. "Kaç!" diye yüzüme doğru hırladı. Uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi bir gümbürtü duydum ve sonra tavan dünyayı tüketen bir kükremeye aşağı indi.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Hâlâ ölmediğimi anlamam birkaç saniye sürdü. Çömelmiştim, ellerim başımı koruyordu, bir saldırı bekliyordum ama koridor mezar kadar sessizdi. Bizim dışımızdaki insanlar ya duvarlara yapışmış ya da kendi büyülerinin başlarına yıktığı moloz yığınının altında kalmışlardı. Yere yığıldım, hırıltılı bir şekilde nefes aldım ve çığlık atmamaya çalıştım.

Bir dakika sonra el fenerini aradım ve elim soğuk plastik bir silindirin üzerine geldi. Hâlâ çalıştığını görünce rahatlayarak fenerin düğmesine bastım ve Pritkin'in yan yattığını gördüm. Hareket etmiyordu ve çenesindeki kirli sakala bulaşmış kan vardı, parlak ve korkutucuydu. *Murphy ve onun küçük yasasının canı cehenneme*, diye düşündüm öfkeyle, onu çılgınca sallayarak.

"Lütfen şunu yapmayı keser misiniz?" diye kibarca sordu.

Baktım. Tam olarak emin değildim ama kibar bir John Pritkin kıyamet alameti olabilirdi. "Kafanı mı çarptın?" Daha iyi görebilmek için yaklaştırmaya çalıştım ve dizim kazara alnındaki sızıntı yapan yaranın üzerine bir çakıl taşı yağmuru düşürdü.

"Sana iyi olduğumu söylersen, bana yardım etmeye çalışmayı bırakacak mısın?" Vücudumdaki tüm kaslar bu tanıdık ses tonuyla gevşedi, tüylerim diken diken oldu ve sabırsızlığım arttı. Bu daha iyiydi; bu sağlam bir zemindi.

"Hâlâ hayatta mısın?"

Mırıldandım. "Aynen öyle."

Yine de orada öylece yatıyordu, ben de ışını etrafına tutarak ona bir dakika verdim. Tam olarak ne gördüğümü anlamam birkaç saniye sürdü. Görünüşe göre Pritkin kalkanlarını geri kazanmıştı çünkü kalkanlar mavi ve su gibi parlıyor, sarı ışının içinde yavaşça dalgalanıyordu. Ama mağaranın tavanı artık onların üzerinde değildi. Daha doğrusu, oradaydı ama artık hiçbir şeye bağlı değildi.

Bazıları hâlâ eski keski izlerini taşıyan devasa, yarı taşlaşmış bloklar, aniden çok ince görünen kalkanların üzerinde duruyordu. Her esnediklerinde, küçük moloz ve kum yağmurları üst kısım boyunca kayıyor ve sessizlikte yumuşak sesler çıkararak yanlardan aşağı süzülüyordu. Daha büyük parçaların gidecek bir yeri yoktu, ama kalkanın üzerinde olmadıklarını belli edecek kadar hareket ediyorlardı.

herhangi bir şeye sabitlenmişti. Daha küçük, parke taşı büyüklüğündeki parçalar bile üzerimize düşerse çok can yakardı ve daha büyük olanların ne yapacağını merak etmeme gerek yoktu. İki büyücü neredeyse bir metre ötede bunun kanlı kanıtını sunuyordu.

Uzanıp onlara dokunabilirdim, kalkanla göçük arasında sıkışıp kalmışlardı. Vücutları garip bir şekilde bükülmüştü, antik fosiller gibi taş ve molozların arasında sıkışmışlardı, açık gözleri yansıyan ışıktaki parlıyordu. Ancak fosiller genellikle bu hale nasıl geldiklerine dair kanıtlarla birlikte gelmezler, en azından teknik renk parlaklığıyla.

Yeni parçalanmış kemiğin kırmızı lekeli beyazı, eski örneklerin yumuşak altın rengine karşı keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Bir eli kalkanın mavisine dayanmış, sanki insan gücü bir dağın ağırlığına karşı durabilirmiş gibi bir savunma jestine kapılmıştı. Bir an için, Pritkin'in kalkanını bir daha kaldırdığında kırmızı bir iz bırakıp bırakmayacağını, bunun da ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ettim.

Hava birden ciğerlerimde çok daha ağırlaştı. Son zamanlarda başıma gelen çok sayıda imkânsız şeye rağmen beynim bununla başa çıkamıyordu. *Her biri* belki de bir *ton* ağırlığındaki *devasa kaya parçalarının* havada öylece asılı durmadığını ve *her an* ikimizin de *ölebileceğini* yüksek sesle söylüyordu.

Küçük, boğuk bir ses çıkardım ama histeri baloncuğunu yırtılmadan önce yutmayı başardım. Eğer Pritkin korumasını bir saniye daha geç kaldırmış olsaydı, aşağıda iki yerine dört yeni ceset gömülü olacaktı. Ama yoktu. Güvendeydik. Bir bakıma.

Pritkin sırt üstü dönmüş, sert ve niyetli bir şekilde bana bakıyordu. "İşte tam da bu yüzden sana eve gitmeni söyledim."

"Bunun için yıkıcı bir cevabım var," diye onurlu bir şekilde onu bilgilendirdim. "Sadece şimdi değil."

"Vazgeçmek mi istiyorsun?" Gözlerimi kırpıttım. Bana fikrimi kaç kez sorduğunu parmaklarımla sayabilirdim. "Çünkü orada onlardan daha fazla olduğu neredeyse kesin."

Hayaletin hep birlikte on iki büyücü olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Bu da demek oluyordu ki, kayanın düşmesinin ardında, göremediğim bir yerde yakalanmamışlarsa, on kişi daha hâlâ etrafta dolanıyordu. Ya da göçüğün bizi öldürdüğünü varsayarak gitmedilerse. Ama hayır, o kadar şanslı değildim.

"Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun," diye hatırlattım ona.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Pritkin homurdanarak kendini dizlerinin üzerine kaldırdı. Molozlar da onunla birlikte kayarak bir başka büyük levhayı aşağıya düşürmeye yetti. Pürüzlü alt tarafı yüzümden sadece birkaç metre uzağa düştü.

Pritkin'in her zamanki sabırsızlığıyla karışık sesi paniğimi yarıp geçti. "Hadi gidelim."

"Gitmek mi?" İstedğimden daha fazla bir gıcırta olarak çıktı. "Nasıl? Çünkü bizi eve geri götürebilirim ama bunun ötesine götüremem. Diğer tarafta ne olduğunu ya da diğer tarafın nerede olduğunu bile bilmiyorum-"

"Sadece yakın dur." Daha konuşmasını bitirmeden, kalkanları akışkan dalgalardan sert kristale dönüşmüş, göçüğü yüzlerce keskin yüzüyle yansıtmaya başlamıştı. Birkaç kaya daha düşerek yukarıdan daha fazlasının yağmasına izin verdi ve yeni, sert yüzeye donuk gümbürtülerle çarptı. Pritkin sürünerek ilerlemeye başladı ve kalkanları da onunla birlikte ilerledi, ben programa uyup arkasından yaklaşımadan önce neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu.

Büyücülerden birinin cesedinin yan taraftan aşağı kayarak arkamıza yuvarlandığını görene kadar neler olduğunu tam olarak anlayamamıştım. Küçük balonumuz yeni bir yuva yapmaya niyetli kristal bir köstebek gibi kayaları ve toprağı delip geçiyordu. Bir kez duvara çarptık, orada olmayan bir giriş arıyorduk, ama birkaç metre solda bulduk ve mağara arkamızda kendi üzerine çökerken içeri daldık.

Pritkin duyulabilir bir iç çekişle kalkanlarını indirdi ve kaçışımız sırasında yerinden oynattığımız toz içeri doldu, neredeyse beni kör ediyordu. Rüzgârın ve açık havanın olmadığı bir alanda dağılması mümkün olmayan boğucu buluttan uzaklaşmak için ilerledik. Ama daha on metre gitmeden, başka bir göçük gibi hissettiren bir şeyle karşılaştık.

Gözlerimdeki kiri kırıştırdıktan sonra ne gördüğümü anladım. Önümüzde dar bir tünel uzanıyordu ve tavana kadar bir mil uzunluğunda kemikle doluydu. Pritkin kırık insan kütesinin üzerine tırmanarak ışığı etrafta gezdirdi. "İlerideki duvarda bir delik var. Muhtemelen başka bir tünele açılıyor."

Kemik yığınının tedirginlikle baktım. Bir insanın aurasına yakın tutulan her şey eninde sonunda psişik bir deri ile iz bırakır. Yanlışlıkla güçlü bir tetikleyiciye sürtünmekten dolayı sayamayacağım kadar çok korku hikâyesi yaşamıştım. Ve gerçek bir vücut parçasından daha güçlü bir tetikleyici düşünemiyordum.

"Acele et, lanet olsun!" Arkamızdaki koridordan belli belirsiz sesler yankılanırken Pritkin elini bana doğru uzattı. Birileri çıkışımızı duymuştu.

Bunu çok fazla düşünmeden önce kendimi yavaşça kaldırdım. Kemikler eski ve kuruydu ve ağırlığının altında mide bulandırıcı bir şekilde çıtırdıyordu. Birçoğu parçalandı, avuçlarıma küçük bıçaklar saplandı ve kot pantolonum yırtıldı ama psişik parlamalar olmadı. Onları hareket ettirmek, oluşan izleri yok etmiş olmalıydı.

Pritkin duvarda bir delik olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. O şeyin içinden zar zor geçebildim ve konuşmasından anlaşıldığı kadarıyla kendisi de biraz deri kazımış gibiydi. "Kıınılda!" diye fısıldadı, sırtımın alt kısmından beni itti. Deliğın diğır tarafındaki kayadan oyulmuş küçük mağaranın içine girdim ve sadece birkaç metre sonra başlayan bir dizi merdivenden neredeyse yuvarlanıyordum.

Klostrofobik derecede alçak merdiven boşluğu son derece davetkâr değildi; çoğunlukla sadece her niş ve köşede biriken karanlığı gördüm. Oraya inmeyi gerçekten istemiyordum. Sonra bir büyü top ateşi gibi bir çatırtıyla arkamdaki tavana çarptı ve Pritkin'in önündeki merdivenlerden aşağı inerek yeniden düşündüm.

Biz hala merdivenlerdeyken ikinci bir büyü geldi. Ağır çekim bir bomba patlaması gibi devam etti ve çakılların ellerimin arkasına ve boynuma dolu gibi yağmasına neden oldu. Merdivenlerden aşağı kaymama neden oldu ama titreşimler bacaklarımdan geçerek bir dayanak bulmamı neredeyse imkânsız hale getirdi. Ve sonra bunun bir önemi kalmadı çünkü tutunacak bir yer yoktu. Kaya ayaklarımin altında parçalandı ve buz gibi suya çarpmadan önce karanlığın ve boş havanın içinde yuvarlandım.

Boğulmadığımı fark etmem bir anımı aldı. Su sadece belime kadar geliyordu ama buz gibiydi ve soğuk omurgama kadar vuruyordu. Daha da kötüsü, artık tanıdık gelen toz bulutu beni boğucu bir sisin içine hapsedmişti. İçgüdüsel olarak, nefes almaya çalışarak kayalıktan uzaklaştım ve kendimi suda ilerlerken buldum. Duvardan çıkıntı yapan yosun kaplı bir kafatasını yakaladım, parmaklarım göz çukurlarında yer buldu. İtilmeyecek kadar minnettar bir şekilde, nefes nefese kalarak tutunmaya çalıştım.

"Pritkin!" Zar zor bir mırıltıydı ama bir an sonra el feneri ışını gözlerime çarparak beni kör etti.

"Hala hayatta mısın?"

Cevap vermeye çalıştım ama ciğerlerim bunun soluduğum tüm yabancı maddeleri dışarı atmak için iyi bir an olduğuna karar verdi ve sonunda şişip boğuldum. Sümüksü kemiğe tutunmayı kaybettim ve soğuk suyun altına kaydım. Uzun, dehşet verici bir an boyunca, beni iliklerime kadar donduran sonsuz bir siyah denizin içinde kayboldum. Sonra iki geniş el omuzlarımı kavramaya çalışıyor, beni tekrar yüzeye çekiyor, bana *yukarı* ve *aşağının* nerede olduğunu hatırlatıyordu.

"Bayan Palmer!"

Tozla karışmış yağlı suyun sonucu olan bir ağız dolusu kireçtaşı macununu tükürdüm ve biraz nefes aldım. "Çok doğru."

Pritkin başını salladı ve ışığı etrafa tutarak zeminin garip bir şekilde dalgalandığı ve her şeyin aniden gri ve soluk, doğaüstü yeşil tonlarına büründüğü bir koridora göz attı. Tüm alt katları su basmış gibi görünüyordu. Yüzebilirim ama karanlık bir yeraltı deresinde nefes alacak kadar boşlukta gezinme fikrini sevmiyordum.

"Bununla ben ilgileneneğim," dedi Pritkin acımasızca.

"Buradan uzaklaşın." "Peki ya gelmeye devam ederlerse?"

"Ben hallederim."

Ve bana kanlı beyinli dedi. Ciğerlerime boğulmanın beklemek zorunda olduğunu bildirmek için bir nefes daha aldım ve sele doğru geri ittim. "Sadece yüz."

Pritkin cevap vermedi, tabii bir lanet saymazsanız, gerçi bunun nedeni arkamızdaki suya çarpan ve sıcaklığı anında soğuktan kaynamaya yükselten büyü olabilir. Çılgılık attım ve tutarlı düşüncelerim uçup gitti. Düşünmedim, sadece elini tuttum ve *yer değiştirdim*.

Bir saniye sonra aynı koridora indik ama ne toz bulutu ne büyücüler ne de sel vardı. Diğer seferde suda yüzüyordum, bu yüzden yerden sadece birkaç metre yüksekteydim. Ne yazık ki Pritkin yüzüyordu ve biraz daha yüksekte düştü. Yaklaşık bir metre kadar.

Bir gümbürtü, bir küfür ve bir çatırtı ile kayalık zemine çarptı, sonuncusu el fenerinin ölümünden kaynaklanıyordu. Nasıl olduğunu sormaya çalıştım ama bir dikiş böğrüm batıyordu ve uzun bir süre ciğerlerime oksijen çekmem imkânsızdı. Duvardan aşağı kayarak oturur pozisyona geldim çünkü dizlerim aniden güvenilir olamayacak kadar lastik gibi hissetmeye başladı.

"Ne oldu?" Pritkin bir an sonra soluk soluğa kaldı. El feneri ve ölümcül büyüler olmadığı için ortalık zifiri karanlıktı ama sesinin geldiği yöne bakılırsa hâlâ yerde yatıyor gibiydi.

"Bizi zamanda geriye kaydurdım," diye mırıldanmayı başardım.

Yere bu kadar yakın ve tamamen hareketsiz olmama rağmen hala titriyor ve midemin bulanıyor olmasının muhtemelen iyi olmadığına karar verdim. Sorunun ne olduğunu anlayamıyordum. Bugün sadece iki kez yer değiştirmiştim, bir kez Manassier'in kulübesinden Paris'e gitmek için, bir kez de şimdi, ama yine de bitkin düşmüştüm. Görünüşe göre bu yolculukta yanımda bir kişi daha olması beni çok yormuştu. Kimsenin bana el kitabı verme zahmetine girmemiş olması çok kötüydü.

"Bir dahaki sefere küçük bir

uyarı!" "Bir şey değil."

"Ne zaman gidiyoruz?"

Daha fazla kireç tadı veren toz tükürdüm. Lara Croft'un neden her zaman matara taşıdığını şimdi anlıyordum. Vücudum damlıyordu ama boğazım kurumuştu. Kuru kuru yutkunurken, gücümün bana verdiği zihinsel Rolodex'i gözden geçirdim. "On yedi doksan üç."

"Ne? Neden?"

"Canlı canlı haşlanmak istemediğim için mi?"

"Bizi bir gün, bir hafta geri kaydırabilirdiniz! Bunun hiçbir faydası yok!"

Tabii ki, diye düşündüm ekşi bir şekilde, Lara Croft'un da onu bu durumdan kurtaracak güzel ve kullanışlı bir teknolojik şeyi olurdu. Ve tam bir pislik olmayan bir ortağı. Dikkatle ayağa kalktım ve şaşkınlıkla sadece hafifçe başımın döndüğünü fark ettim. Kulaklarımı zorladım ama tek duyduğum kendi sert nefes alışım ve bir yerlerden gelen belli belirsiz bir su damlasıydı.

"Gidelim," dedim, Pritkin'in elini bulana kadar etrafı karıştırdım. Cildi sudan dolayı soğuktu ve nabızı hızlıydı ama kötü değildi. Örneğin benimki gibi damar patlatacakmış gibi atmıyordu. Yakın zamanda tekrar yer değiştirmek zorunda kalmayacağımdan emin olmalıydım. Mesela haftanın geri kalanında.

Pritkin olduğu yerde kaldı. "Gitmek mi? Nereye?"

"Kodeksi bulmak için! Değişiklik olsun diye birileri bize ateş etmeden aramanın güzel olabileceğini düşündüm."

"Mükemmel bir duygu. Paris meclisinin Avrupa'nın en eskilerinden biri olması gibi küçük bir mesele dışında. Bizim zamanımızda bu tesisi terk etmiş olabilirler ama bu çağda her yerde büyücüler olduğuna şüphe yok. Tuzak ve kapanlardan bahsetmiyorum bile. Eğer henüz bir koruma kalkanına takılmadıysak, yakında takılacağız!"

"Başka bir öneriniz var mı?"

"Evet. Bizi dışarı kaydır!" Zifiri karanlıkta bile onun bakışlarını görebildiğimden emindim.

Nefesimi içime çektim, hatırlayamadığım kadar sinirlenmiştim - en azından John Pritkin'den öncekinden daha fazla sinirlenmiştim. "Bunu neden ben düşünemedim?"

"Daha önce de bir gün içinde birden çok kez yer değiştirmiştin-" "Ve bu beni daha önce yok etmişti."

"Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Hiç sormadın."

Kısa bir duraklama oldu. "Sen iyi misin?"

"Evet, harika." Önerisinden gerçekten nefret ediyordum ama daha iyisini de düşünemiyordum. "En azından önce koridoru temizleyelim," dedim uzlaşmacı bir tavırla. "O zaman havai fişekler başlamadan önce bizi biraz erken geri götürmeye çalışacağım."

Karanlık yüzünden değil ama Pritkin birinin ya da bir şeyin üzerimize atlayacağından emin olduğu için o koridordan aşağı inmek sonsuza kadar sürdü. Ama tek sorun her zamankilerdi: sıcak, kötü hava ve engebeli zeminde düşmemeye ya da duvarda biraz daha deri sıyırmamaya çalışmanın verdiği eğlence. Sonunda patikadaki bir dala geldik ve Pritkin durdu. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

"Hayır dersem planın ne?" "Sen evet diyene kadar burada bekle."

"O zaman sanırım buna hazırım." Klostrofobim yok ama bu tünellerden gerçekten sıkılmaya başlamıştım. Elini daha sıkı kavradım, çağımıza odaklandım *ve yer değiştirdim*.

Bu kez dünya etrafımızda yavaşça eridi, boyanın suda çözünmesi gibi, yavaş damlalar halinde akıp gitti. Normalde yılların geçtiğini hissetmem, sadece planladığım yerde benimle birlikte sona eren ağırlıksız bir serbest düşüş hissedirim. Bu sefer hissettim. Gerçeklik etrafımızda mide bulandırıcı, sürtünmesiz, yerçekimsiz bir dalgalanmayla dalgalanıyordu. Birden göremediğime şükrettim, çünkü hissedebildiğim şey dehşet vericiydi: Uzun bir an boyunca, ne başladığı ne de bittiği belli olmayacak kadar uzamış bir bedenle, yerinden kopmuş atomların, parçalanmış bilincin, yırtılan bir akıntısıydım.

Sonra kendime geldim ve tüm süreç yeniden başladı. Konuşma kesitleri, birkaç müzik notası ve başka bir patlama ya da göçük gibi sesler vardı, hepsi arka arkaya, birinin radyoyu çok hızlı çevirmesi gibi. Ve sonunda neler olduğunu anladım. Bu yolculuk uzun bir sıçrama değil, bir dizi küçük sıçramaydı,

Yavaş yavaş kendi zamanımıza dönerken başka zamanlara girip çıkıyorduk.

Zamanı hissedebiliyordum ve pekmezin içinde yüzmek gibi ağırdı. Yüzyıllar boyunca ilerlemek maraton koşmak gibiydi. Karanlıkta. Bacaklarıma ağırlıklar bağlıyken.

Sonunda sudan çıktığımızda, boğulurken oksijen almak gibi hissettim- şok edici, beklenmedik, mucizevi. Yarı yarıya suyun altında cisimlenmeyi bekliyordum, ama görünüşe göre su basmış bölgeyi geçmiştik, çünkü çoğunlukla kuru bir duvara tökezledim. Aniden oturdum, başımı arkaya yatırdım, başımı döndürecek kadar keskin bir rahatlamayı yuttum.

Pritkin sürünerek yanımdaki duvara yaslandı. "Sen iyi misin?"

"Bana bunu sormayı bırak," dedim, sonra mide bulantısıyla başa çıkmak için hareketsiz kalmak zorunda kaldım. Sanki midem geri kalanımdan birkaç saniye geride kalmış gibiydi ve beni yakaladığında orada olmaktan mutlu değildi.

"Sanırım bu evet demek."

Yutkundum, hâlâ tozun tadını alıyordum ve kendime kusmanın hiç profesyonelce olmayacağını söyledim. "Evet. Sadece... öğrenme eğrisi biraz zor olabilir."

Gözlerimi kapatıp birkaç dakika sessizce oturduktan sonra rahatlamayı başardım ve düzenli nefes almaya başladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Pritkin. "Yapabilirim-"

"Hayatım buna bağlı olsa bile şu anda buradan çıkamam," dedim dürüstçe.

"Gücün bu kadar büyük dalgalanmalar göstermemeli," dedi ve sesindeki şaşkın kaşları duyabiliyordum.

"Güç dalgalanmıyor. Onu kanalize etme yeteneğim değişiyor. Ne kadar yorgun olursam, o kadar zorlaşıyor."

Pritkin inatla, "Ama bu kadar zor olmamalı," diye tekrarladı. "Benim gücüm-"

"Çünkü o senin!" Kahretsin, şu anda uzun uzun tartışacak kadar nefesim yoktu. "Bu benim değil. Ben bununla doğmadım. Ödünç aldım, unuttun mu?"

Bu güç, bir zamanlar kendisine Apollo diyen kadim bir varlığın rahibeleri olan Pythias'lardan gelmiyordu. Onunla tam olarak bir kez karşılaşmıştım, beni eğiteceğine söz verdiğinde. Şimdiye kadar bu sözünü tuttu.

İlk etapta ofisi almakla ilgili itirazlarıma gösterdiği ilginin aynısını gösterdi: hiç. Ne yazık ki gidecek başka bir yerim yoktu.

Görevlerinin incelikleri konusunda on ya da iki yıl boyunca eğitilmiş olan çoğu Pythia'nın aksine, benim göreve girişim yaklaşık otuz saniye sürmüştü - son görevlinin ölmeden önce gücü üzerimden çekip almasına yetecek kadar bir süre. Ve bana birkaç ipucu verebilecek diğer herkes Çember'in kontrolü altındaydı.

Orada bir süre sessizce oturduk. Sonunda gücümü toplayıp ayakkabılarımı çıkardım ve su içinde kalan çoraplarımı uzaktaki duvara fırlattım. Bunun pek faydası olmadı çünkü ıslak ayakkabıları tekrar giymek zorunda kaldım.

"Pythia olmak için ayini tamamlamadan önce, gücün nasıl ve ne zaman ortaya çıkacağını kontrol ediyordu," dedi Pritkin, kendimi ayağa sürüklerken. Islak giysilerim ve sert zemin yüzünden neredeyse ikinci kez onun omzunda uyuyakalıyordum. "Bu doğru mu?"

"Evet. Arabayı satın aldıktan sonra sürücü koltuğuna oturmama izin verildi, tabiri caizse." Bu, her arkamı döndüğümde başka bir yüzyıla geri fırlatılmaktan daha iyiydi, her ne bozulmak üzereyse onu düzeltmek için - genellikle ne olabileceğine dair hiçbir fikrim olmadan.

"O zaman dayanıklılığınızı izlemeye başlamalısınız. Aksi takdirde, başka bir zamanda sıkışıp kalabilir ya da sisteminizi aşırı zorlayarak ciddi yaralanmalara neden olabilirsiniz."

"Söylemiyor musun?" Koridorda ilerlemeye başladım, ayaklarım çimentoyla kaplanmış gibi hissediyordum. "Bunu kendi başıma asla anlayamazdım."

"Ben ciddiylim." Pritkin kolumu tuttu, en sevdiği yerden, pazımın tam üzerinden. Muhtemelen bir gün orada parmaklarının kalıcı bir girintisi olacaktı. "Sınırlarını keşfetmek için deneylere başlamalısın. Yorgunluğa ulaşmadan önce kaç kez yer değiştirebilirsin? Zamanda daha geriye gitmek, daha yakın zamandaki değişimlerden daha fazla tükenmeye neden oluyor mu? Zaman üzerinde başka hangi güçlere sahiptin?"

"Eğer birinin sırtına binmesine izin vermiyorsam, başlangıçta ne kadar yorgun olduğuma bağlı olarak üç ya da dört; lanet olsun, evet; ve gerçekten bilmek istemiyorum," diye cevap verdim ona, sırasıyla. "Şimdi, şu anki krizle ilgilenip yirmi soruyu sonraya bırakabilir miyiz lütfen?"

Pritkin sustu ama anlamlı bir sessizlikle bu işin bitmediğini söyledi. Ben yüzüstü düşmemeye konsantre olurken onun kara kara düşünmesine izin verdim. Başka bir karanlık, tozlu koridorda yolumuzu bulduk.

Sonunda depoyu, içine doğru koşmak gibi basit bir yöntemle bulduk. Daha doğrusu, girişi kapatan paslı demir kapının içine girerek. Pritkin etrafta koşuştururken ben birkaç adım geri gittim. Bir kibrit sesi duydum ve aniden görebildim. Bir nişin içine yerleştirilmiş küçük bir fenerden dışarıya doğru süzülen sulu sarı ışık, bubi tuzaklarına karşı bölgeyi kontrol etmesini sağladı. Hiç bulamadı, bu da onu tersinden daha fazla endişelendirmişe benziyordu.

"Sorun nedir? Manassier buranın terk edilmiş olduğunu söylemişti."

Pritkin bir elini, suya, tere ve kireçtaşı tozuna rağmen hâlâ bağımsız bir varlık gibi davranan saçlarının üzerinde gezdirdi. "Hâlâ yer değiştirebiliyor musun?"

"Belki."

"Eğer bir şeyler ters giderse, *derhal* yer değiştireceksiniz. Anladınız mı?"

"Elbette."

Pritkin bana şüpheli bir bakış attı, ben de ona en iyi mülayim ifademle karşılık verdim. Anlayıp anlamadığımı sordu, ben de evet dedim. Hiçbir şeyi kabul etmemiştim.

Parmağını kapı mekanizmasının üzerine sürerek bir inç toz ve kiri kesti. Bir şey klik sesi çıkardı ve geri çekilip ayak parmağıyla ihtiyatlı bir şekilde kapıyı itti. Kapı mecburen içeri doğru sallandı ama eşikte tereddüt etti. "Bundan hoşlanmadım. Bu çok kolay."

Ben şahsen Easy'nin iyi olduğunu düşünüyordum. Aslında, Easy'nin ortaya çıkmasının tam zamanıydı. "Belki de şansımız değişiyor-"

Pritkin odaya girdi ve boğuk bir ses çıkararak gözden kayboldu. "Pritkin!" Cevap gelmedi. Eşikte diz çöktüm ama görececek bir şey yoktu; sadece küçük, boş bir mağara vardı, çıkışı yoktu ve büyücü de yoktu.

Kapının demir parmaklıklarını ölümüne kavradım ve dışarı uzandım. Elim yaklaşık iki metre boyunca tozlu kireç taşından başka bir şeyle karşılaşmadı, sonra zeminde kayboldu. Kolumu geri çektim ama herhangi bir hasar görünmüyordu. Bir yanılsama o zaman.

Yere uzandım, gözlerimi kapattım ve eğildim, öyle ki eğer gerçekten bir zemin olsaydı alnım taşla çarpacaktı. Olmadığında, gözlerimi karanlığın içinde açtım. Bir süre sonra görüşüm düzeldi ve üç ya da dört metre aşağıda bir kireçtaşı parçasına tutunmuş, yorgunluktan bembeyaz olmuş kirli parmaklar gördüm. İnsanlar ve atlarında, neredeyse gözden uzakta, tanıdık, dikenli bir kafa vardı.

"Elimi tut ve bizi dışarı çıkarayım," diye seslendim, bunu gerçekten yapabileceğimi umarak. Başını kaldırdı.

"Az önce sana ne dedim ben?!" diye sordu

Pritkin. "Merhaba, ben Cassie Palmer. Daha

önce tanışmış mıydık?"

Çelik aniden yumuşak ses tonuyla girdi. "Bayan Palmer. Kenardan uzaklaşın. Şimdi."

"İçine düşmeyeceğim," dedim ona sinirli bir şekilde.

"Ben de öyle! Burada bir şey var." Pritkin'in yüzünü çok iyi göremiyordum, gölgeler arasında soluk bir bulanıklıktı sadece, ama sesi mutlu gelmiyordu. Bazı insanlar onun sadece tek bir modu olduğunu düşünürdü - kızgın. Gerçekte, bir sürü modu vardı. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde gerçek kızgınlık, sabırsız kızgınlık ve korkmuş kızgınlık arasındaki farkı ayırt etmeyi öğrenmiştim. Bunun sonuncusu olduğundan şüpheleniyordum. Eğer öyleyse, ikimiz de öyleydik.

Küfredip karanlıktaki bir şeye birkaç el ateş ettiğinde bu his birkaç kademe daha arttı. Ağırlığımı daha geniş bir yüzeye dağıtırsam bir kaya kaymasına neden olmayacağımı umarak bacaklarımı açarak ileriye doğru kıpırdandığımda barutun hafif, keskin kokusu bana doğru süzüldü. Omzumda bir şeyin patladığını duyana kadar gerindim ama yaklaşmamıştım bile. Eğer ona dokunamazsam, onu kaydıramazdım da.

Dudağımı ısırdım ve orada olmayan zemine baktım. Onu bu açıdan görmek biraz tuhaftı, sanki okyanusun yüzeyi kir ve çakıl taşlarıyla kaplanmış gibiydi. Konsantrasyonuma yardımcı olmadı, bu yüzden oturma pozisyonuna geri çekildim ve onun yerine tepesine baktım.

Bir zamanlar korkutucu şeylere karşı tepkim kaçıp saklanmak olurdu. Endişelenmem gereken tek şeyin katil bir vampir olduğu eski güzel günlerde hayatta kalmak için etkili bir stratejiydi. O zaman ile şimdi arasındaki fark, bir zamanlar gerçekten *kaçabileceğim* sorunlarımın olmasıydı. Şimdi görevlerim ve sorumluluklarım vardı, her zaman yanınızda olan türden şeyler. Her gün, her biri kendi tarzında olağanüstü korkunç olan yaklaşık bir düzine kâbus en üst sırayı almak için yarışıyordu. Ve listenin en başında, bir başka arkadaşımın bana yardım etmeye çalışırken ölmesine seyirci kalmak zorunda kalacağım korkusu vardı.

Birden dibini göremediğim için çok mutlu oldum.

Kenardan kayarken kaya parmaklarımın altında ufalanıyor gibiydi. Ya da belki ellerim titriyordu. Küçük kayalardan oluşan bir çağlayan yanılsamanın ötesinde kayboldu ve bazıları Pritkin'e çarpmış olmalı, çünkü tekrar küfrettiğini duydum.

"Sen ne *halt* ediyorsun-"

"Düpedüz kanlı zihniyet, hatırladın mı? Bacağımı görebiliyor musun?"

Kollarım ve dirseklerimle uçurumun kenarına tutunmuştum ve hâlâ kendimi inanılmaz derecede dengesiz hissediyordum. Dikkatle aşağıya bakmadım ama birkaç saniye boyunca kayaların dibe vurduğunu duymak için gerindim. Ama hiç duymadım.

Düşmeden ayak parmağımla etrafı yoklamaya çalıştım ama sadece havayla karşılaştım. Kahretsin, ya çıplak tene dokunmam gerekiyorsa? Neden önce ayakkabılarımı çıkarmayı akıl edememiştim? Bir tanesini çıkarmayı denedim ama su spor ayakkabıyı ayağımın etrafında büzüştürmüştü. "Bileğimi tut."

Duvarlarda pek de nazik olmayan bir dil yankılandı. "Bırakmadan hiçbir şeyi tutamıyorum!"

"İki kolun var!"

"Beni dinle." Pritkin'in sesi alçak ve kontrollüydü, mantıklı davranmaya çalışırken kullandığı tondaydı. "Silahı bırakmam. Burada bir şey var. Beni içine çekti. Her an benden sıkılabilir ve senin peşine düşebilir. Yapmak zorundasın-" Bağırışlar, patlamalar ve koridorda yankılanan çizmeli ayak sesleriyle sözünü kesti. "Vardiya, *lanet* olsun!"

"*Bacağımı tut!*"

Kendimi başım uçurumun üstünden ancak geçecek kadar aşağıya indirdim ama yine de hiçbir şeye dokunmadım. Lanet kaya parmaklarımın altında parçalanıyor ve sinir terleri avuçlarımı kayganlaştırıyordu. Kollarım omuzlarıma kadar keskin küçük ağırlar gönderiyordu ve uçurumun kenarında ayaklarım için hiçbir destek yoktu. Ne kadar aşağıdaydı?

Sonra bunun bir önemi kalmadı çünkü bir çift çizme gözümün önünde durdu. Boynumu büküğümde tuzlu biberli saçları ve soluk gri gözleriyle bana gülümseyen yaşlı bir adam gördüm. Manassier. Bu pek çok şeyi açıklamıyor muydu?

Kalın aksanıyla bana "Bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim," dedi. Ve düşününce, sadece o öğleden sonra onu çekici bulmuştum.

Bir yerlerde dilimi bakır tadı alacak kadar sert ısırılmışım. Kan yuttum. "Sürpriz."

Omuz silktili. "Önemli değil. Hala ödülü alıyorum."

"Ödül mü var?"

"Yarım milyon avro." Gülümsemesi büyüdü. "Beni zengin etmek üzeresin."

"Yarım milyon mu? Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben Pythia'yım. Bundan çok daha değerliyim."

Bir silah çıkardı, bir Sig Sauer P210, Pritkin'in bana verdiği atış dersleri sayesinde tanıdım. Nişancılığım daha iyi değildi ama artık her türlü silahı tanıyabiliyordum. Beni öldürmek üzere olanı bile.

"Ben basit bir adamım," dedi Manassier, "basit ihtiyaçları olan. Yarım milyon işimi görür."

Açgözlü olmayan dolandırıcıyı yakalayacağımı düşündü. İçimden gelen çılgınca gülme isteğini bastırdım. "Beni vurmak zorunda değilsin," diye nefes nefese kaldım. "Zaten daha fazla dayanamayacağım."

"Evet ama kayarsan, Daire senin doğal nedenlerle öldüğünü söyleyebilir ve ödülü ödemeyebilir. O zaman da tüm bunlar boşa gitmiş olur."

"Evet. Bu utanç verici olurdu."

Emniyeti kapattı. "Şimdi kıpırdama ve bu acıtmayacak."

"Bu iyi bir değişiklik olurdu." Vücudum bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordum, kollarım yorgunluktan sıvılaşmış ve omuzlarım yuvalarında ağrıyordu. Bırakıp gitmek beni çok rahatlatıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Fransızca bir şeyler bağırdığını duydum ve bir kurşunun başımın yanından geçtiğini hissettim ama bu önemsizdi çünkü düşüyordum ve tutunacak hiçbir şey yoktu, sadece kayan toprak ve ellerimin altında parçalanan kireçtaşı kayaları vardı. Kollarım bulmam gereken tek şeyi yakalamak için çılgınca çırpındı ama uzun bir saniye boyunca sadece havayı hissettim. Sonra parmaklarım sıcak ve canlı bir şeye çarptı ve onu yakaladım ve ikimiz de düşüyorduk. Baş döndürücü bir hava akımı vardı ve gücüm gelmiyordu ve tek düşünebildiğim ikimizi de öldürdüğümdü - sonra beynim beyazlaştı ve kalbim durmaya çalıştı ve gerçeklik etrafımızda büküldü ve eğildi.

Ve dünyanın öbür ucundaki bir kumarhane lobisine yuvarlandık.

Yaşadığım dehşet yüzünden her şeyi tam olarak değerlendirememiştim ve yerden yaklaşık bir metre yükseklikten düştük. Önce Pritkin acı dolu bir homurtuyla yere çarptı, ben de sırtına yapıştım. Ve sonra her şey bir dakikalığına inanılmaz derecede durgunlaştı, ne zaman delice tehlikeli ve gerçekten aptalca bir şeyden kurtulsam hep olduğu gibi. Bu fenomenin farkına varmış olmam muhtemelen bunun birkaç kez fazla olduğu anlamına geliyordu. Orada titreyerek uzandım, misafirlerin kibar gevezeliklerinde bir artış duydum ve umursamadım. Tek düşünebildiğim, Tanrı'ya şükür bizi öldürmediğimdi.

Sersemlemiş bir anın ardından sertçe öksürdüm ve yuvarlandım. Yüzüm toz içindeydi, avuç içlerim sıyrılmıştı, nefes nefese kalmıştım ve gevşemiştım. Çeşitli kas grupları rastgele seğiriyor, sıkı acı patlamalarıyla kasılıyor ve sonra serbest kalıyordu. Aynı anda hem gözyaşlarına boğulmak hem de zafer çığlıkları atmak istiyordum.

Pritkin sonunda inledi ve doğrulup oturdu. Solgundu ve bolca terliyordu, nemli saçları alnına yapışmıştı. Yüzünde ve ellerinde kesikler ve ön kolunda yanıklar vardı.

Ona dokunmak istedim, ikimizin de gerçekten hayatta kaldığına dair kendimi rahatlatmak için, ama cesaret edemedim. Bir kız bu şekilde elini kaybedebilirdi. Onun yerine sadece ona baktım, hayatta olduğum için o kadar mutluydum ki ağrıyan sırtım, titreyen kollarım ve şiddetli baş ağrım neredeyse hiç fark edilmiyordu. "Eğlenceliydi," diye mırıldandım. "Sadece, değildi."

Pritkin beni oturur pozisyona getirdi, kirli ve yaralı bir eliyle ensemini kavradı. "İyi misin?" Sesi keskin ve ısırgandı, biraz da paniklemiş gibiydi.

"Sana sormayı bırakmanı söylemiştim-"

Beni salladı ve tek elle olmasına rağmen dişlerimin takırdamasına neden oldu. "Eğer bir daha böyle bir şey olursa. Sen. Git buradan. Beni. Arkanda. Anladın mı?"

İtiraz edecektim ama nedense kendimi biraz şokta hissediyordum. "İnsanları terk etme konusunda iyi değilim," dedim sonunda.

Ön bürodan biri elinde ilk yardım çantasıyla koşarak geldi ama Pritkin zavallı adama hırladı ve adam hızla bir adım geri çekildi. "O zaman bu işte iyi ol!"

Topallayarak, bir omzu garip bir açıyla sarkmış bir şekilde çıktı. "Rica ederim," diye mırıldandım.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Pritkin ve ben Vegas'ın perili ev ve kumarhane karışımı Dante's'e inmiştik. Burası şu anda onun operasyon üssümüz, benim de saklanma yerimiz olarak adlandırdığım yerd. Ve saklanma yerleri arasında oldukça üst sıralardaydı. Sadece iyi ödüllendirilmiş, vampirlerin işlettiği bir mülk değildi, aynı zamanda yakın zamanda büyük bir parçasının çöpe atılmasına yardım etmiştik. Düşmanlarımızın çoğunun bizi orada aramayı düşünmesi pek olası görünmüyordu. En azından planımız buydu.

Ertesi gün öğleden sonra lobideki bar Purgatory'de oturmuş büzülmüş bir kafanın derisini yüzmeye çalışıyordum ki bir vampir içeri girdi. Başka bir yerde olsa teatral görünecek koyu renkli bir pelerin ve kukuletaya bürünmüştü ama omuriliğimin dibindeki karıncalanma bana onun ne olduğunu söyledi. Görünüşe göre plan oldukça berbattı.

Kafayı kesmeyi bitirirken göz ucuyla onu izledim. Keçeleşmiş siyah saç yığını sonunda az çok bozulmadan çıktı. Üzerinde çalıştığım kalıplanmış plastik parçasını yere bıraktım ve yakındaki devrilmiş bir kül tablasına tünemiş olan gerçek parçayı elime aldım. Buruşuk, kuru üzüm gibi bir gözüyle bana dik dik bakıyordu. "İşin bu noktaya geldiğine inanamıyorum," diye yakındı. "Biri beni öldürsün artık."

"Biri çoktan yaptı." "Bu çok soğuk, sarışın."

Uzun atkuyruğunu buruşuk derisinin üzerine koydum ve ayarladım. Yanlış bahiste kaybeden bir kumarbaza ait olduğu söylenen bu kafa, genellikle üst kattaki zombi barda sipariş alırdı. Neredeyse bir saattir kontrolden çıkmış olan yangın yüzünden şu anda işsizdi. Saçları hariç kafası bir şekilde hayatta kalmıştı.

Kendimi biraz sorumlu hissediyordum -Çember'in savaş büyücülerini beni mangal yapmaya çalışırken yangını çıkarmışlardı- bu yüzden yanmış kilitlerini hediye eşya dükkanında hatıra olarak satılan sahtelerinden biriyle değiştirmeye çalışıyordum. Dante's mallarının yüksek kalitesiyle tanınmaz, bu da iyi bir eşleşme bulmaya çalışırken yaklaşık yüz kafayı sıralamak için bir saat harcamamı sağladı. Yardımım takdir edilmiş gibi görünmüyordu.

"Etrafta bu şekilde dolaşamam!" dedi ekşi bir sesle, ben yapıştırıcıya uzanırken. "Burada en çok ilgi çeken benim. Ben yıldırım!"

"Ya bunu yaparsın ya da Barbie'nin kafa derisini yüzerim," diye tehdit ettim. "Senin ölçülerinde peruk yapmıyorlar."

"Tatlım, benim bedenimde hiçbir şey yapmıyorlar. Ve bu beni daha önce hiç durdurmadı."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum," dedim dürüstçe.

Vampir şimdi kalabalık masaları tarıyordu. Belki bir içki ya da hızlı bir barbut oyunu için buradaydı ama ben bundan şüpheliydim. Kısa süre önce Vampir Senatosu'ndan gelen bir iş teklifini geri çevirmiştim, ki bu genellikle sağlıklı bir şey olarak görülmez. Şaşırtıcı olan, tekliflerini daha kesin ifadelerle yinelemek için birini göndermeleri değil, bunun bu kadar uzun sürmesiydi.

Birkaç siyah askı ve yüksek çizmeler giymiş, telaşlı görünümlü bir garsonun yeni gelenleri karşılamak için ilerleyişini izledim. Sanki kemerleri ağrıyormuş gibi yürüyordu, ki muhtemelen öyleydi. Esaret şıklığı Araf'ın ismine uygun olarak seçilmiş bir hileydi ama sekiz saat boyunca ayakta durmak için yapılmamıştı. Birkaç günümü tam anlamıyla onun yerinde geçirdiğim için buna şahsen tanıklık edebilirim.

Amaç göz önünde saklanmaktı. En azından Casanova'nın, kumarhanenin müdürünün iddia ettiği buydu. Sadece bedava yardım istediğinden şüphelenmiştim.

Casanova'nın efendisi Antonio, daha çok Tony olarak bilinen Philadelphia'lı bir suç patronuydu, ancak bu günlerde adı Mircea olan kendi efendisini geçtiği için çamurdu. Diğer şeylerin yanı sıra Tony beni öldürtmeye çalışmıştı ki bu da Mircea'nın planlarını ciddi şekilde sekteye uğratacaktı. Affedici bir tip olmayan Mircea, kumarhane ve yöneticisi de dahil olmak üzere Tony'nin sahip olduğu her şeye el koymuştu. *Geis* tarafından kenara atılmadan önce, Casanova'ya bana yardım etmesini emretmiş, ancak ayrıntı vermemişti. Sonuç olarak, Casanova'nın "yardımı", henüz bir maaş çeki görmediğim birçok doldurma işi şeklini aldı.

Ama Pritkin bize gerçek bir ipucu bulana kadar yapacak pek bir şeyim yoktu. Saplantılı bir şekilde saate bakıp kaç saniye özgürlüğüm kaldığını merak etmek dışında. Meşgul olmak buna yardımcı oluyordu. Birazcık. Ve Casanova kıyafet konusunda haklıydı. Parlak PVC şortum ve büstiyerim pek bir şey saklamıyordu ama özenli göz makyajım ve uzun siyah peruğumla çilek sarısı, mavi gözlü halimi zar zor tanıyordum. Kafamla oynadım ve kılık değiştirmenin işe yarayacağını umarak soğukkanlı görünmeye çalıştım.

Yanımda oturan adam şikayet etmeye başladı. "Parmak vidası mı?" İçki listesini barın üzerine bıraktı. "Bu da ne böyle?"

"Cehennemde değilsin," diye düzeltti barmen onu. "Ve Arafta hiçbir ruh ne yer ne de içer."

"O zaman ne yapıyorlar?" diye sordu adam alaycı bir tavırla.

"Acı çekiyorlar." Barmenin çıplak göğüs, cellat kukuletası ve çivili kelepçelerden oluşan zindan efendisi kıyafetinin bunu zaten açıkça ortaya koyması gerektiğini düşündüm. Eğer değilse, duvar sanatı olarak hizmet veren birkaç düzine işkence aleti adamın ipucunu verebilirdi.

"Susuzluktan acı çekiyorum!" diye ısrar etti turist.

"Başparmak vidası bir tornavidadır," diye açıkladım yardımsever bir şekilde.

"Tanrım, teşekkürler, Elvira. Ne yapmam gerekiyor? İçki sipariş etmeden önce bir bilmece mi çözmeliyim?"

"O kadar da zor değil," dedi barmen sabırla, başka bir konuğun önüne alevli bir kokteyl koyarken. "Bir Lynching Lynchburg limonatasıdır, bir Iron Maiden eski moda bir kokteyldir, bir-"

"Tek istediğim bir Bloody Mary! Onlardan bir tane var mı?" "Evet."

"Adı ne?" "Bloody Mary."

Vampir yanımda durakladı. "İşe yaramayacak," dedim ona. Fikrimi değiştirmemin imkânı yoktu. Genel olarak vampirlere güvenilmez, ama Senato ortalama bir vampiri erdem timsali gibi gösteriyor.

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum," diye tükürdü baş. "Bu bir rezalet!"

Nankör şeyi kül tablasına geri koydum ve istenmeyen ziyaretçimle yüzleşmek için döndüm. "Ve neden kılık değiştirmekle uğraşıyorsun? Senin ne olduğunu bilmeyecek değilim ya."

"Bu senin için değildi," dedi vampir, kapüşonunu geriye atarak.

Bir çift zengin kahverengi göz benimkilerle buluştu, rengi iyi giyilmiş süet kadar yumuşak ve tanıdıktı. Sadece yüzlerindeki acı dolu ifade yeniydi. Şoka girdim. "Rafe?"

Sanki yumruk yemiş gibi karnını tutarak bara doğru yığıldı. Taburemden kayarak ona yardım ettim ve üzerine sardığı kalın, tüylü yün pelerine rağmen titrediğini hissettim. Dışarıdaki sokaklar haziran sıcaklığında pırıl pırıl parlıyordu ama o sanki

Bir kar fırtınası için planlanmıştık. Onu hayatım boyunca tanıdım ve hiç bu kadar kötü göründüğünü görmemiştim.

Onu dönüştüren vampirin, ben çocukken Rafe'e yatak odamı boyamasını emreden Tony'nin sarayında tanışmıştık. Tony'nin bunu kâhinini memnun etmek için yaptığından şüpheliydim. Rönesans'ın en büyük sanatçısına bulabildiği en önemsiz işleri vermek onun çarpık mizah anlayışına uyuyordu. Ama Raphael bundan gerçekten zevk almıştı ve tavanımın melekler, yıldızlar ve bulutlarla dolması için geçen aylar içinde hızlı arkadaş olmuştuk. Tony'lerde büyümeyi katlanılabilir kılan birkaç şeyden biri olmuştu.

Beni kısaca öptüğünde Rafe'in dudakları soğuktu ve elleri buz gibiydi. Onları kendi ellerimde ısıttım, endişe içimi kemiriyordu. Soğuk olmaması gerekiyordu. Vampirler aç olmadıkları sürece insanlar kadar sıcaktırlar ama bu olamazdı. Tüm efendiler gibi Rafe de uzaktan alınan kan molekülleriyle beslenebilirdi. Eğer canı isterse, cesetler yere düşmeye başlayana kadar kimse fark etmeden barın yarısını boşaltabilirdi.

"Ben iyiyim Cassie." Rafe ellerimi sıktı ve kendimi hemen daha merkezde hissettim. Üzerimde hep böyle bir etkisi olmuştu, belki de çocukken beni çok sık teselli ettiği için. O bir şeyin iyi olduğunu söylüyorsa, bunun doğru olması gerektiğine inanarak büyümüşüm ve eski alışkanlıklar zor ölür.

"O zaman ne oldu? Bir sorun var." Yutkundu ama cevap vermek yerine yalvarırcasına bana baktı, yüzü barı çevreleyen cam "alevlerin" neon gölgeleriyle dans ediyordu. Kısa süren sakinliğim pencereden uçup gitti. "Rafe! Beni korkutuyorsun!"

"Niyetim bu değildi, *mia stella*." Normalde hafif aksanlı bir tenor olan sesi sert bir vıraklamaya dönüşmüştü. Yutkundu ama tekrar konuşmaya çalıştığında sadece boğuldu. Boğazını pençelemek için ellerimi bıraktı, yüzü kasılmıştı ve ben bir adım geri atarak Billy Joe olan soğuk sis sütununa çarptım.

Bazı insanların ruhani rehberleri vardır, onlara ötelerden yardım eden bilge, dingin tipler. Benim de kumarhane oyunlarında bana akıl vermekten çok hile yapmakla vakit geçiren ukala bir eski kumarbazım var. Tabii ki, ölümlü varlığının, hile yaptığı birkaç kovboy sayesinde Mississippi'ye uçuşuyla sona erdiğini düşünürsek, bu o kadar da kötü bir şey olmayabilir.

Billy gereksiz yere, "Bir emirle savaşıyor," dedi.

Ona sabırsız bir bakış attım. Billy'nin ortaklığımızın yaşam mücadelesi veren kısmı olması, doğaüstü dünya hakkında benden daha çok şey bildiği anlamına gelir ama ikimiz arasında ben vampirler hakkında daha çok şey biliyorum. Tony'nin evinde büyümek bunu sağlamıştı.

Efendi olan vampirler bile hâlâ kendi efendilerinin kontrolüne bağlıdır - birinci seviye statüsüne ulaşmadıkları sürece, ki çoğu asla ulaşamaz. Ancak yaşlı vampirler komutları yorumlamada yeni doğmuş bir bebekten daha fazla esnekliğe sahiptir. Çok daha fazla, eğer akıllılarsa ve cezayı göze alıyorsa. Ve Rafe daha önce benim için bir noktayı esnetmişti, Mircea'yı Tony'nin beni öldürme planından haberdar etmişti, kendisi için büyük bir risk olsa bile. Eğer bana yardım etmeseydi, asla Pythia olacak kadar uzun yaşayamazdım.

"Tony emir verecek durumda değil," dedim yavaşça ve Rafe'in yüzündeki korkunç gerginliğin bir kısmı kayboldu. İkimizin de varlığının baş belası, kelimenin tam anlamıyla bu dünyanın dışındaydı ve Faerie'de bir yerlerde saklanıyordu. "Beni görmeni yasaklamış olamaz -eğer eski bir emir değilse."

Rafe uzun bir süre doğal olmayan bir Çekilde hareketsiz durdu, yüzündeki tek hareket barın titreyen ıGıklarıydı. Sonra yavaÇça, neredeyse fark edilmeyecek bir Çekilde baÇını iki yana salladı. Birkaç adım öteye sürüklenmiş olan Billy Joe'ya baktım. Alevler onun içinden ürkütücü bir şekilde süzülüyordu, altın rengi, kırmızı ve yarı saydam umber. Belli belirsiz bir parmağıyla Stetson'ını yukarı itti. "Şey, bu biraz daraltıyor."

Başımı salladım. Tony gittiğine göre, emirlerine karşı gelme düşüncesi bile Rafe'i boğabilecek tek bir kişi kalmıştı: Tony'nin efendisi.

Bar sıcak ve nemliydi, çok fazla vücut vardı ama yine de kollarımdan aşağı ürperdim. Doyurulmamış özlem içime işledi, kan, kemik ve deri kağıt inceliğinde gerildi, bir parçam *özlemle* orada olmayan birine uzandı. Barın üzerindeki tabelaya baktım: BENİ GÜNAHA SOKMAYIN; BU GERİ ÇEKİLMEK ANLAMINA GELİR. Şaka yapmıyorum.

Rafe büyük, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Burada olmasının tek bir nedeni olduğunu düşünebiliyordum: Mircea'yı görmemi istemek. İhtiyacım olan tek şey de bu değil miydi zaten? İçimden gelen çılgılık atma isteğini bastırdım. Bugünlerde sinirlerim sürekli kazınmış gibi hissediyordum ama bu Rafe'in suçu değildi. "Geri dönsen iyi olur," dedim ona kararsızca. "Yapabileceğim bir şey yok."

Rafe baÇını vahÇi ve olumsuz bir hareketle salladı ve koyu renk bukleleri yüzünde çılgınca dans etti. Odanın etrafına baktı, gözleri sanki birinin ona gizlice yaklaştığını düşünmüş gibi ani hareketlerle yer değiştirdi. Onun

Sinirleri ortaya çıkıyordu, sarayda bile hiçbir zaman tamamen kontrol edemediği bir şeydi bu. Bu ona birden fazla kez pahalıya mal olmuştu.

Bakışları yüzüme döndü, yüzünde çaresizlik vardı ama aynı zamanda kararlılık da vardı. "İyi değilim," dedi ve sanki bir şey bekliyormuş gibi durakladı.

Gözlerimi kırptım, konuyu kaçırdığımdan oldukça emindim. Vampirler hastalanmaz.

Vurulmak, yanmak, kazıklanmak, evet; grip, o kadar da değil.

"Bir şifacı çağırabilirim," diye teklif ettim. Dante's küçük kazalara fazlasıyla aşinaydı. Birkaç aç gargoye bir gece önce hayvan gösterilerinden bazılarını atıştırmaya karar vermiş, ancak eğitilmiş kurtların aslında kurt olmadığını keşfetmişlerdi. Sonuç, alt katlarda neredeyse kıyamete yakın bir savaş olmuş ve bu da sahadaki sağlık personeline gecenin geri kalanında yapacak bir şey vermişti. Ve bu tür şeyler pek de olağandışı sayılmazdı.

"Bir şifacının yardım edebileceğini sanmıyorum," dedi Rafe yavaşça, gözle görülür bir intikam alınmadığı için gözleri parlıyordu. Bana hevesle baktığında neyin peşinde olduğunu anladım. Mircea yerine kendisinden bahsediyormuş gibi yaparsa yasağı delebilirdi. Aklımdan Mircea'nın bu kadar bariz bir boşluk bıraktığına göre her zamanki standartlarına uygun olmadığı düşüncesi geçti.

"Önemli değil," dedim, acı verici bir açıklamanın önüne geçmeyi umarak.

"Bir şey yapabilseydim, yapmaz mıydım sanıyorsun?" Bana cehennemi yaşatan *geis*, Mircea'ya daha da kötü şeyler yapıyordu. Ne kadar süredir yerinde olduğuna bağlı olarak güçleniyordu ve zaman çizelgesindeki küçük bir kaza nedeniyle, o benden daha uzun süredir bununla uğraşıyordu. Yaklaşık bir asır. Pythia pozisyonu için eski rakibim, Myra adında bir deli, küçük bir

yaratıcı cinayetle rekabeti ortadan kaldırmaya karar vermişti. Beni öldüremezdi, çünkü Pythia'yı öldürenin ya da onun tayin ettiği varisinin miras almasını yasaklayan bir kural vardı. Ama zamanla ilgili her konuda bilgili olan

Myra bir alternatif bulmuştu. Eğer Mircea, Tony ve ben küçük patlamamızı yapmadan önce ölürse, bu onun korumasını ortadan kaldıracaktı. Tony'nin pis işleri yapmasına izin verdi.

Planındaki tek sorun, zaman çizgisiyle oynamayı gerektirmesiydi ve gücüm bundan hoşlanmadı. Suikast girişimlerini önlemek için beni zamanda geriye göndermeye devam etti. Ve bu yolculuklardan biri sırasında, *geis* yerleştirilmeden önceki bir dönemde Mircea ile tanıştım. Büyü, kendisini tamamlamak için gereken diğer bileşen olarak onu hemen tanıdı ve benden ona atladı. Bu ona sadece *geis*'i bir yüzyıl erken vermekle kalmadı,

Ama bize orijinal büyüü yaptığında, bir değil iki iplikçikle sonuçlanmasını sağladı. Ve benim de şahit olduğum gibi, bir tanesi yeterince kötüydü.

"Ama... başka kimse yok!" Rafe reddetmem karşısında neredeyse çılgına dönmüş gibiydi. Aynı zamanda şaşırmış görünüyordu. Ani bir suçluluk duygusuna kapıldım ki bu büyük bir haksızlıktı. Bunu Mircea başlatmıştı, ben değil.

"Karşı büyüü bilseydim çoktan yapardım," diye tekrarladım, ses tonum Rafe'e karşı kullandığımdan biraz daha sertti. Son bir haftadır ne yaptığımı sanıyordu ki?

Bilinen tek karşı büyüü içeren kitap Codex Merlini'ydi, uzun zaman önce kaybolmuş olan kadim büyü ilminin bir derlemesiydi - var olduğunu varsayarsak. Pritkin ve benim görüştüğümüz insanların çoğu Kodeks'in bir efsaneden başka bir şey olmadığı görüşündeydi. Arthur efsanesinin geri kalanı gibi, birbiri ardına kendini beğenmiş büyücüler tarafından bize temin edilmişti. Bir ortaçağ Fransız şairinin hayal gücü dışında Camelot diye bir yer hiç olmamıştı. Kodeks de yoktu.

Bunun tek istisnası Manassier'di, o da bizi boşa kürek çekmeye göndermek için kendine göre sebepleri vardı. Şimdiye kadar herkes konuşmayı reddetmiş, hiçbir şey bilmiyordu ya da birkaç çaresiz enayi üzerinden kısa yoldan zengin olmak istiyordu. Zaten yükselen panikle mücadele ediyordum ve Rafe'in sıkıntısı da yardımcı olmuyordu.

"Lütfen, Cassie!" Sesi çatallaştı ve yüzündeki neredeyse kalbi kırılmış ifadeyi görünce midem sıkıştı. Başka biri olsaydı -en azından herhangi bir vampir- bu bakış paranoyak içgüdülerimin öfkeyle mırıldanmasına neden olurdu. Ama Rafe'in içinde bu tür bir aldatma yoktu. En azından daha önce hiç olmamıştı. Ve dört yüz yıldan fazla bir süre sonra temel karakterinin oldukça oturmuş olduğundan şüpheleniyordum.

"Sana söyledim, büyü bende değil," dedim daha nazıkçe. "Belki birkaç hafta içinde-"

"Ama birkaç hafta içinde ölmüş olacağım!" diye ağzından kaçırdı.

Bir an için dünya eğildi. Kulaklarımda içi boş bir uğultu vardı ve yeterli hava, yeterli ışık olmadığından bar üzerime kapanıyor gibiydi. Araf'ın sürekli nabzının ağır basları aniden kafatasımın içine vuruyormuş gibi hissettim.

Rafe ayık bir şekilde bana baktı. "Özür dilerim Cassie. Sana bu şekilde söylemek istememiştim."

Bir an öylece bakakaldım, anlayış zihnimde beyaz bir cızırtıyla kırbaçlanıyordu. Büyünün kötü niyetli olduğunu biliyordum.

Tepkiler bunun için fazlasıyla yeterliydi ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Mircea birinci seviye bir ustaydı. Dünyada onlardan sadece bir avuç vardı ve öldürülmeleri neredeyse imkânsızdı. Onun bir büyü yüzünden, herhangi bir büyü yüzünden ölmesi fikri çılgıncaydı, ama özellikle de silah olarak tasarlanmamış bir büyü yüzünden.

"Bir hata olmalı," dedim sonunda. "Acı çektiğini biliyorum ama-"

"Acı çekmiyorsun, *mia stella*," diye fısıldadı. "*Ölüyorum.*"

"Ama ona gidersem, işler daha da kötüleşecek!"

Yanlış zamiri kullandığımda Rafe irkildi ama bu onu durdurmadı. "Konsolos dünyanın dört bir yanından uzmanlar çağırdı. Ve ona yalan söylemeyeceklerini biliyorsun." Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Konsül Vampir Senatosu'nun başındaydı ve en korkutucu üyesiydi. "Birinin ona, büyüü tamamlarsan belki de beni özgür bırakacağını söylediğini duydum. Ama bunu yapabilecek başka bir şey bilmiyormuş."

"Başka bir yol bulacağım," diye söz verdim, kendimi hasta hissediyordum.

Rafe reddetmem karşısında gerçekten şaşırılmış görünüyordu. Sanki benden ömür boyu kölelik riskini göze almamı istemek önemli bir şey değilmiş gibi. "Bunda yanlış olan ne anlamıyorum. Mircea seni asla incitmez-"

"Mesele bu değil! Tony'nin ebedi ayakçısı olmaktan ne kadar keyif aldın?"

"Mircea o Antonio *piçine* hiç benzemiyor," dedi Rafe dehşete kapılarak.

Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. Hayır, Mircea Tony değildi; *geis*'e rağmen, her şeye rağmen bunu biliyordum. Ama o bir vampirdi. Ve hiçbir vampirin karşı koyamayacağı tek şey güçtü. Eğer *geis* Mircea'ya benim üzerimde kontrol verdiyse, bunu kullanacaktı. Ve tıpkı Tony'de olduğu gibi, onunla ne yapacağına dair hiçbir söz hakkım olmayacaktı.

Tony'nin ölmemi istemesinin başlıca nedeni ona Federaller için tuzak kurmuş olmamdı. Onlara yardım etmek için bir dizi nedenim vardı ama listenin başında, felaketin vurmak üzere olduğu yeri ona göstermek için imgelemlerimi kullanması vardı

-Ve dolayısıyla kâr fırsatının nerede bulunabileceğini. Genç ve saf olduğum için, bana bu bilgiyi yakında sıkıntıya düşecek insanları uyarmak için istediğini söylediğinde ona inanmıştım. Gerçekte ne yaptığını öğrendiğimde, bir daha asla böyle kullanılmayacağıma yemin ettim. Ne onun tarafından, ne de başkası tarafından.

Yutkundum, bunun iyi gitmeyeceğini biliyordum. Ama sormak zorundaydım. "Bana doğruyu söyle, Rafe. Seni Mircea mı gönderdi?"

Eğer gerçekten ölüyorsa, bunu bana söylemesi için Rafe'i göndermesi mantıklı olurdu. Mircea, Tony'nin intikamını reddederek hayatımı kurtarmıştı. Ona bir borcum vardı ve bunu nakde çevirmeye çalışmasını beklerdim.

Mantıklı gelmeyen şey, neden Rafe'e gerçekten uzak durmasını söylediğini düşünmemi sağlamak için ayrıntılı bir numara yapmasını emrettiği idi. Ama Mircea otuzlu yaşlarının başında görünmesine rağmen beş yüz yaşındaydı. Ve yaşlı vampirlerin çoğu gibi, onun düşünce süreçlerine Bizans demek ciddi bir hafifletme olurdu. Bir vampirin gerçekte ne istediğini anlamanın en kolay yolunun, ona en çok fayda sağlayacak şeyi aramak ve diğer her şeyi görmezden gelmek olduğunu uzun zaman önce keşfetmiştim. Mircea'nın *işine* yarayacak şey de *geis*'i tamamlamaktı.

Rafe bana göz kırptı ve bir an için ifadesinde kaybolmuş ve açık bir şey vardı, neredeyse morarmıştı. "Sana yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Mircea sana emrederse, evet. Başka seçeneğin olmazdı!"

"Her zaman seçenekler vardır," dedi Rafe gücenerek. "Sana yalan söylemem emredilseydi-" Küçük bir omuz silkti. "Bazen çok iyi bir aktör olmasam da elimde değil."

"Ama Mircea'ya düşkünsünüz. Bu senin de kabul edeceğin bir emir olabilir."

Öfkeyle iç çekti. "Mircea'nın pek çok iyi özelliği var Cassie. Onları iyi biliyorum. Ama kusurları da var, özellikle de ölümcül olmamasını umduğum bir kusuru. İnatçı biri. Konsül'ün uzmanları ona bunu yenemeyeceğini söylediklerinde onları dinlemeyecek kadar inatçı. Gücünün bile başarısız olabileceğine inanmayacak kadar inatçı. Ve inansa bile bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu!"

Mircea'nın sesine benziyordu. *Geis*'in arızalanmasına nasıl tepki vereceğini hiç merak etmemiştim. Olsa olsa tek düşüncesinin beni kendi gücü altına almak için bunu kullanmak olacağını varsaymışım. Ama ben hayatımın kontrolden çıkmasına neredeyse alışmışken, onun için bu kesinlikle normal değildi. Mircea diğer insanları manipüle eder, kendisinin ya da Senato'nun istediğini elde etmek için onları kullanırdı. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin kendisine aynı şeyi yapmasına alışkın değildi.

"Rafe ısrarla, "Aldatmacayı düşünürken şunu da göz önünde bulundur," dedi. Büyücü Pritkin'in Mircea'yı kurtarmak için hiçbir nedeni yok. Eğer ölürse büyü bozulur. Tek yapması gereken bunun gerçekleşmesi için yeterince oyalanmak ve sen de özgürsün."

Dudaklarımdan otomatik bir inkâr sesi yükseldi ama bunu söyleyemeden öldü. Kodeks, Pritkin'in bulunmasını istemediği gizemli bir büyü içeriyordu.

Kitabın yerini bulduktan sonra, *geis*'in karşı büyüsunü aramadan önce onu çıkarmasına izin vereceğim konusunda anlaşmıştık. Ama ya bana güvenmezse? Büyü topluluğu hakkında kime bilgi soracağımı bilecek kadar bilgim yoktu. Yani konuştuğumuz tüm uzmanlar Pritkin'in uzmanlarıydı. Paris'teki tüm o "sen git, ben kalırım" lafları benim iyiliğim için miydi yoksa bir şey bulamayacağımdan emin olmak için miydi? Ya sürekli kaçmamızın gerçek nedeni onun istediği şeyse?

"Neredeyse unuttuyordum. Senin için bir şeyim var." Rafe bir an için pelerininin altını karıştırdı, sonra siyah bir keçeye sarılı küçük bir paket çıkardı. "Fey onları Mircea'ya geri verdi. Senin efendin olarak bunları sana onun getirebileceğini düşündüler."

Keçeyi ayırdım ve ellerime eski püskü bir tarot kartı paketi düştü. Kirliydi, buruşmuşlardı ve birkaç tanesinin köşeleri eksikti. Onları gördüğüme biraz şaşırmıştım, çünkü Myra'yı aramak için Faerie'ye yaptığım felaket bir yolculuk sırasında kaybetmiştim. Oradan canlı çıktığım için mutluydum ve geride bıraktıklarım için çok fazla endişelenmemiştim.

Benim yardımım olmadan desteden aniden bir kart çıktı. "Tersine çevrilmiş Sihirbaz," diye yankılanan bir sesle başladı, kartı tekrar içeri itip paketi şortumun cebine sokmadan önce. Bu benim iç huzuruma katkıda bulunmadı.

Eski mürebbiyem, bir durumun genel ruhani havası hakkında rapor vermek için desteyi heceletmişti. Bunun bir şaka olması gerekiyordu, ancak yıllar geçtikçe tahminlerinin iç karartıcı derecede doğru olduğunu fark ettim. Bu bir sorundu çünkü ne kadar çarpıtmaya çalışırsam çalışayım, Kötü Haysiyetli Büyücü asla iyi bir şey değildi.

Karnavallarda kabuklarının altında üç fasulye olan adamları biliyor musunuz? Hani hiçbirini gerçekten vermedikleri için küflenmiş pelüş hayvanları olanları? Kötü Huylu Sihirbaz buna çok benzer: sizi neredeyse her şeye inandırabilen bir satıcı veya dolandırıcı. Ondan kaçınabilirsiniz, ama tetikte olmanız gerekir, çünkü sizi kandırıyor gibi görünmeyecektir.

Kart güvenli bir şekilde saklanmıştı, ama küçük sihirbazın yüzünün görüntüsü hala önümde geziniyor gibiydi. Ve hayal gücüm ona Pritkin'in parlak yeşil gözlerini veriyordu. Gizemli büyüünün kaybolmaması için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum. Ve eğer Mircea ölürse, Kodeks'i bulmak için en büyük nedenim de onunla birlikte yok olacaktı. Belki de Pritkin tek bir ölümü sırrı saklamak için ödenecek çok yüksek bir bedel olarak görmüyordu.

Özellikle de bu hayat bir vampire aitse.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Rafe bir süre sessizce beni izledi, sonra boğazını temizledi. "Bir alternatif olabilir."

Bekledim ama öylece oturdu, çenesi çalışıyordu ama hiç ses çıkmıyordu. "Dinliyorum."

"Sana söyleyemem," dedi sonunda, sesi yenilmiş gibi çıkıyordu. Görünüşe göre Mircea'nın emri o kadar da kusurlu değildi.

Billy'ye baktım, o da iç çekti ve omuz silkti. Eşyaları sevmezdi ama eşyalar, birinin düşüncelerine burnunu sokmasına, oradan buradan bilgi toplamasına olanak tanırırdı. Ve Mircea'nın Rafe'in bilinmesini istemediği her neyse onu düşünmesini bile yasakladığından şüpheliydim.

"Kalkanlarınızı indirin," dedim ona, "ve bu düşünceyi aklınızda tutun."

Rafe biraz gergin görünüyordu ama birkaç saniye sonra Billy onun derisinin içine girdiğine göre, dediğimi yapmış olmalıydı. Birkaç metre ötede bir hayaletin bir vampiri ele geçirdiğini bilselerdi turistlerin ne diyeceğini merak ederek etrafıma bakındım. Dante'nin sahnelediği gösterilerin yanında bu biraz sönük kalıyordu. Sonra Billy, Rafe'in diğer tarafından çıktı, korkmuş görünüyordu. "*Olamaz*, hayır."

"Ne gördün?" "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun." Buna inanamadım. Billy'nin pek çok kusuru var ama yalan söylemez. Bana yalan söylemez.

Çenesi sertleşti ve ela gözleri hiç görmediğim kadar amansız baktı. "Eğer öyleysen, bu senin iyiliğin için!"

Geleneklere göre bir hayaletin ölümlülere görünmesinin dört ana nedeni vardır: sitem etmek, uyarmak, hatırlamak ve öğüt vermek. Ben birkaç tane daha ekleyebilirim: kızdırmak, engellemek ya da Billy Joe'nun durumunda olduğu gibi, cidden sinirlendirmek. "Buna ben karar vereceğim!" Ona öfkeyle söyledim.

"Ve şimdiye kadar verdiğiniz kararlar çok mu iyiydi?" "Anlayamadım?"

"Ne zaman vampirlere bulaşsan, bu kötü bir şey oluyor." Billy üç yarı saydam parmağını kaldırdı. "Tomas. 'Oh, Billy, o sadece tatlı bir sokak

bir eve ihtiyacı olan çocuk.' Kılık değiştirmiş usta bir vampir olan, sana ihanet eden ve neredeyse seni öldürtecek olan tatlı bir sokak çocuğu!" Bir parmak aşağı indi. "Mircea. 'Billy, onu çok uzun zamandır tanıyorum, endişelenecek bir şey yok. Ta ki o lanet *geis*'i üzerine yerleştirip seni Pythia olayına bulaştırana kadar." Bir parmağını daha aşağı katlayarak beni kaba bir jestle baş başa bıraktı. "Neden biraz endişelendiğimi anlıyor musun?"

"Ben de işin içindeyim zaten!" Ona sıkıca hatırlattım. "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Zaten beğenmedim. Sadece söyle!" Barmen bana biraz tuhaf bakıyordu. Muhtemelen barda neden bağırdığımı merak ediyordu.

"Arkadaşın biraz araştırma yapıyor," dedi Billy, belli bir isteksizlikle, "ve bir söylenti duymuş. Ama muhtemelen bundan fazlası değildir. İnsanlar yüzyıllardır Kodeks hakkında spekülasyon yapıyorlar-"

Rafe başını salladı, sonra tekrar boğazını tuttu. Barmen yavaşça uzaklaşmaya başladı. Ona bir gülümseme gönderdim, ama gözlerindeki ifade bizim deli olduğumuzu düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Onunla yarı yarıya aynı fikirde olmasaydım bu beni daha az rahatsız ederdi.

"Billy!"

İçini çekti. "Söylentilere göre Kodeks hiçbir zaman kaybolmamış, büyücüler en başından beri ona sahipmiş ama kimsenin onu aramasını istemedikleri için bu söylentiye yaymışlar."

"Harika," dedim asık suratla. "Tek ihtiyacım olan Çember'le bir kez daha karşılaşmak."

"Cass," dedi Billy, neredeyse nazikçe, "birden fazla var."

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı; sonra gözlerim otomatik olarak Rafe'e kaydđ. "Siyah'ın elinde mi?" Vahşı bir ses tonuyla fısıldadım.

Kara Çember bir grup kara büyü kullanıcısıydı, gücü nasıl elde ettikleri veya onunla ne yaptıkları konusunda hiçbir vicdan azabı çekmeyen insanlardı. Yakın zamanda Gümüş Çember ve Vampir Senatosu'na karşı bazı haydut vampirlerle ittifak kurarak tüm doğaüstü dünyayı tehdit eden bir savaşı girmişlerdi. Şimdiye kadar çoğunlukla bunun dışında kalmayı başarmıştım. Bu şekilde kalmayı gerçekten istiyordum.

En azından Rafe biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Daha fazla düşman edinmekten kaçınmaya çalışıyorum," dedim sıkıca.

Billy, "Mircea karanlık bir kaleye baskın yapmak istiyorsa, bunu yapacak adamları var," diye belirtti. "Bize ihtiyacı olmadığı kesin."

Kesinlikle başımı salladım. Billy ilk kez çok mantıklı konuşuyordu. Rafe kaybolmuş görünüyordu, tabiri caizse Billy evde yokken onu duyamıyordu. "Mircea'nın yetenekli bir ahır var-" diye söze başladım ama Rafe tedirgin bir hareketle sözümü kesti.

"Hiçbiri bir şey yapmayacak," diye mırıldandı, sesi yarı boğuk çıkıyordu. Ona biraz su getirmek için barın etrafından dolaştım.

"Neden? Ölmesini mi *istiyorlar*?"

"Hayır!" Tedirgin bir şekilde etrafına bakındı ama neredeyse bağırarak olan sesi müziğin ve sohbetin uğultusu arasında kaybolmuştu. Barın üzerine eğildi ve sesini fısıltıya indirdi, o kadar ki neredeyse dudaklarımı okumak zorunda kaldım. "Konumlarına kızan, başka bir yerde daha iyisini yapabileceklerini düşünen birkaç kişi olabilir ama çoğu bunu görecektir kadar akıllı..." Sustu.

"Neyi gördün?"

Rafe ona uzattığım bardağı aldı ama içmedi. Bardağı yere bıraktı ve iki elini bilinçsiz, sıkıntılı bir hareketle barın üstünde ovuşturmaya başladı. "Tony'nin gitmesi ve Mircea'nın ölmesiyle bizi koruyacak kimse kalmayacak. Aile parçalanacak, her birimiz güçlerine güç katmak için başka efendiler tarafından alınacağız. Ve bizi tanımayacaklar, Cassie; umursamayacaklar. Onlar için birer meta olacağız, başka bir şey değil. Kullanılacak ve memnun edemediğimizde atılacak şeyler."

Bu kadar ileriye düşünmediğim için kendime zihinsel olarak lanet ettim. Elbette Mircea'nın ölümü kişisel bir trajediden daha fazlası olacaktı; aile reisi olarak konumu bunu garantiliyordu. Ve Rafe gibi insanlar için yıkıcı olacaktı.

Sabit bir tetik parmağının sanatsal dehadan daha önemli olduğu Tony'lerde hiçbir zaman fazla saygı görmemişti. Ama en azından evin kurallarını ve kendisinin hiyerarşideki yerini biliyordu. Yeni bir ailede konum için sürekli bir mücadele olacaktı, belki de on yıllar boyunca. Ve Rafe savaşçı değildi. Kendine yeni bir yer açacak kadar uzun süre dayanamayabilirdi.

"O zaman ailesi neden ona yardım etmiyor?" diye sordum. "Onun kadar onların da kızı tehlikede!"

"Çünkü Konsül bunu yasakladı!" Rafe fısıldadı. "Burada bulunarak bile onun gazabını riske atıyorum!"

Bu gerginliği açıklıyor. "Bunu neden yapsın ki? Mircea'ya canlı ihtiyacı var!" Konsolos ne kadar korkutucu olsa da kazanmayı umamazdı.

tek başına savaştı. Senato nihayetinde sadece üyeleri kadar güçlüydü ve zaten dörtte birinden fazlasını savaşta ya da ihanette kaybetmişti. Mircea'yı da kaybetmeyi göze alamazdı.

"Yapılabilecek her şeyin yapıldığını ve müdahale ederek işleri daha da kötüleştireceğimizi söylüyor. Ama bence bundan daha fazlası var. Aramamız gereken kişi sizsiniz ve o size yardım etmemizi istemiyor."

"Ama ben yardım etmeye çalışıyorum!" *Geis*'i kaldırmak Mircea kadar benim de işime yarayacaktı ve Konsolos'un anladığını düşündüğüm bir şey varsa o da kişisel çıkarlardı.

"Bunu biliyorum Cassie. Ama o bilmiyor. *Geis*'i yerleştirdiği için ona hâlâ kızgın olduğunuza ve bir tür intikam almaya çalışabileceğinize inanıyor. Ona yardım etmek zorunda olmadığını biliyor; o öldüğünde *geis de* kırılmış olacak. _"

"Gerçekten bunu yapacağıma inanıyor mu? Öylece durup onun ölümünü izleyeceğime mi?"

Rafe'in elleri barın tepesinde kenetlendi. "Normal şartlar altında ne düşüneceğini bilmiyorum. Ama bunlar normal değil! Savaşayız ve onu kaybetmekten korkuyor. Daha da fazlası, senin gücünden korkuyor. Korku sık hissettiği bir duygu değildir ve hissettiğinde de aşırı tepki verme eğilimindedir. Belki onunla konuşursanız..."

Ona bir bakış attım ama cevap verme zahmetine girmedim. Konsolos'un Mircea'yı büyüden kurtarma planının, büyüü ona yerleştiren kişiyi öldürmeyi de içerdiğine dair bir şüphem vardı. Yukarıda bahsettiğim zaman çizelgesi hatası sayesinde bu kişi bendim.

"Mircea ölmeyecek," dedim, Rafe kadar kendimi de ikna etmeye çalışarak. "O bir Senato üyesi, yeni doğmuş bir bebek değil!"

Rafe cevap vermedi. Onun yerine elini uzattı ve avucunu açarak ince platin bir saç tokasını gösterdi. Hemen tanıdım. Pek çok eski vampirin aksine Mircea genellikle gençliğinin kıyafetlerini giymezdi. Onu bu kıyafetler içinde sadece bir kez görmüştüm ve o da politik bir açıklama yapmak içindi. Sade, modern kıyafetleri tercih ederdi ve kökeninin tek dışa vurumu saçlarının uzunluğuydu. Bir keresinde bana kendi zamanında sadece serflerin ve kölelerin kısa saçlı olduğunu ve buna karşı olan önyargısını hiçbir zaman yenemediğini söylemişti. Ama orada bile saçını ensesinde bir tokayla tutarak modern geleneklere uymuştu. İşte bu.

Bir imgelemi tetiklememek için çaresizce bir metre kadar uzakta durdum. Mircea'yı düşünmek bile yeterince zordu; onu görme riskini göze alamazdım. Ama bu kez tedbirli olmam işe yaramadı. Bir imge dalgası üzerime çöktü ve beni sürükleyip götürdü.

Gözlerimi kırıştırarak yeni bir sahneye odaklandım, kulaklarım ani sessizlik yüzünden çınlıyordu. Az yanan mumlar, odanın geri kalanından birkaç basamakla yükseltilmiş büyük bir yatağın etrafında sulu altın rengi bir ışık birikintisi oluşturuyordu. Konforlu bir ortam izlenimi edindim -koyu renkli ahşap, yumuşak halılar ve çok sayıda ağır antika- ama onlara odaklanamadım. Tüm dikkatimi buruşuk çarşafların üzerinde yatan cesede vermiştim; çikolata rengi kumaşın yanında ten rengi soluk kalıyordu. Koyu mavi gölgeler temiz, güçlü hatları yumuşatıyor, onları elektrikten tamamen farklı, ince bir güzellikle örtüyordu. Alevlerin Mircea'nın kasları boyunca turuncu-altın parmaklarını gezdirmesini izlerken, sonunda mum ışığının cazibesini anladım.

Gömleğinin düğmelerini açmış ama üzerinde tutmuştu ve giydiği tek şey buydu. Gömlek üzerine yapışmıştı, ince beyaz kumaş terden neredeyse yarı saydam hale gelmişti. Hiçbiri dengemi bozmayan bir dizi görüntüyü hızlıca arka arkaya çektim: gergin noktalara çekilmiş meme uçları, titreyen karın kasları, kaygan ve gergin kalçalar, sıvı kehribar gözler.

Zaten acıdan gerilmiş olan vücudu aniden titredi ve şiddetle büküldü. Sırtını kamburlaştırdı, göğsünü dışarı çıkardı, omurgası kırılacakmış gibi görüne kadar tüm kaslarını esnetti. Parmakları çaresizce nemli çarşaflara yayıldı, kalçaları sanki bir maratona yeni bitirmiş gibi titriyordu. Başını şilteye yaslamış, dişlerini sıkmış, boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Kalbimi sıkıştıran bir acıyla ona baktım ve sanki bu onu bir şekilde güvende tutacakmış gibi ona sarılmak istedim. İkimizi de lanetlemek yerine.

Sonunda uzuvları gevşedi ve sırtüstü uzandı, hâlâ zor nefes alıyordu, uzun dakikalar boyunca ürperdi. Parlak siyah saçlarından birkaç tutam boğazına yapışmıştı. Gözleri ve derisinin hemen altında görünen soluk mavi damarlar dışında tek rengi bunlardı.

Yüzü her zamanki hoş maskesinden bir kez olsun kurtulmuştu ve umutsuzca aç, neredeyse vahşi görünüyordu. Gözleri sonuna kadar açıktı, dikkatle tavana odaklanmıştı ve boğuk, belirsiz bir sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra durakladı, elleri altındaki nemli çarşafı yumrukluyordu. Nöbet sırasında ısırıldığı dudaklarında bir kan lekesi vardı. Keskin bakışları odanın içinde gezinirken yalayıp uzaklaştırdı. Her ne kadar ben

Aslında orada, beni görmesi mümkün olmasa da, aniden bir çift ateşli, alev alev yanan göz tarafından mızraklandım.

"Cassie." Adım yarı okşama, yarı inlemeydi.

Sanki sesi beni çağırmış gibi kendimi merdivenlerin tepesinde buldum. Paniğe kapılmadım -görüler benim için pek de alışılmadık şeyler değildir- ama bu seferki sadece görüntülerden daha fazlasını anlatıyordu. Her şeyi hissedebiliyordum: yatak direğinin balmumu kokan kaygan ahşabını; yumuşak saten bir kordonla tutturulmuş ağır kahverengi kadife yatak perdelerini ve onları çevreleyen, parmak eklemlerimin üzerinde yumuşakça kayan ipek saçakları. Bir imgelemde böyle bir şey hiç olmamıştı.

Yanlışlıkla yer değiştirmiş olabileceğim yavaş yavaş aklıma geldi, ancak bu imkânsız görünüyordu. Pythia olduğumdan beri güç benim kontrolüm altındaydı, tersi değil. Nereye ve ne zaman gideceğime ben karar verdim. Geri çekilmeye başlamıştım ki titreyen bir el kalktı ve kalçamdan yukarı kaydı, tenime karşı ateş gibi sıcaktı. Elbette yanılıyor olabilirdim.

Mircea'nın saçları gevşek ve hırıltılı bir şekilde sarkıyordu ve elmacık kemikleri çürük görünümlü etinin altında keskin bir şekilde göze çarpıyordu. Vücudunun sağlamlığına rağmen yıpranmış görünüyordu. Ama gözleri aynıydı; yanan, ışıltılı, tehlikeli. Gözlerindeki yoğunluk belki de biraz paniklemem gerektiğine karar vermeme neden oldu, özellikle de derim karıncalanmaya başladığında, korkuyla değil.

Hiçbir uyarı olmadan bacaklarım altımdan kayıp gitti. Vücudundan zaten sıcak olan bir depresyona düştüm, kokusu uyuşturucu bir pus gibi her şeye yapıştı. Misk kokusu neredeyse bir tat gibiydi, beni karanlık, tatlı ve vahşi bir şeyle çevreliyordu. Düşüncelerim karmakarışıktı, beynim aynı anda çok fazla şeyi kataloglamaya çalışıyordu: çarşaf, eski moda keten, ipek olabilecek kadar ince yapılmış; mum ışığında altın tozu gibi parlayan toz zerrecikleri; Mircea'nın saçlarından düşen ve yanaklarıma gözyaşı gibi inen birkaç damla ter; ve vücudunun üzerimdeki ağırlığı, bacaklarımın arasına bastıran uyluğu, sert ve kan sıcak.

Ağzımı sertçe aldı, dişleri ve dudakları neredeyse vahşiydi. Alt dudağımı acıyana kadar ısırdı, sonra izleri sadece bir sonraki ısırık için beni daha da hassas bırakacak kadar yatıştırıcı hızlı hareketlerle yaladı. Bana karşı hırladı, kelimeler anlamsızdı ama düşünce kristal kadar netti: *Benim*.

Tam da dünyada o maharetli ağızdan başka bir şey olmadığına karar verdiğim anda, elleriyle vücudumu şekillendirmeye başladı; kalçalarımın ve karnımın üzerinden göğüslerime ve omuzlarıma, sonra boğazıma ve tekrar aşağıya doğru kayıyordu. İnce PVC, sıcaklığı neredeyse çıplak ten kadar iyi iletliyordu; her dokunuş

Yanmış, ellerinin her sahiplenici hareketi kelimelere ihtiyaç duymadan *benimkini* söylüyordu.

O kadar uzun zamandır *geis*'in neden olduğu açlıkla yaşıyordum ki neredeyse ona alışmıştım, dokunuşunun sıcaklığı bana hatırlatana kadar tatminin nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Parmakları morartıcı bir güçle sıkıldı ama ben fark etmedim bile. Bir başka alaycı ısırtığı yavaş, okşayıcı bir öpücük izledi. Dudakları, dişleri ve ellerinin bağımlılık yaratan kayışıyla işaretlenirken gözlerim hülyalı bir şekilde kapandı.

Duyguları bağın içinden sanki konuşmuş gibi yüksek sesle yankılanıyordu ve onu üzerimde sert bir şekilde hissedebiliyordum. *Geis* bir olmamızı isterken hâlâ ayrı olmamız, hâlâ ayrı varlıklar olmamız canımı yakıyordu. Bu derin, içi boş bir acıydı, açlıktan ölmenin ötesine geçen, ihtiyacın bir sızı olmaktan çıkıp uzun, kemirici bir hiçliğe dönüştüğü açlık gibi. Yemek için böyle bir açlık hissettiğimi hiç bilmiyordum ama yine de tanıdım. Açlığın pek çok şekli olabilir.

Tüm yetişkin hayatımı yeniden başlayarak geçirdim. Sürekli birilerinden, Tony'den, Senato'dan ya da Çember'den kaçıyordum, aynı yerde asla çok uzun süre kalmıyordum, insanları asla tanıımıyordum çünkü yakında onları geride bırakıp tekrar yola koyulacaktım. Bir şeyleri istememeyi, hiçbir şeye tutunmaya çalışmamayı öğrenmişim, çünkü orada olmasına alışırsam, gitmesine izin vermek zorunda kaldığımda çok daha zor olacaktı. Paranoyak gözlerle birbiri ardına insanları izledim, hepsini -potansiyel arkadaşlar, düşmanlar, sevgililer- güvenli ve acı verici bir mesafede tuttum. Ve tüm bu süre boyunca, kalacak, kalıcı, *benim* olacak birine duyduğum açlık büyüdü.

Ve şimdi *geis*, baştan çıkarıcı bir şekilde, her şeye sahip olabileceğimi fısıldıyordu: Mircea, bir aile, anladığım ve beni anlayan koca bir dünya. İnsan olabilirdim ama insan gibi düşünmüyordum. Son birkaç haftaya kadar, hiçbir anlam ifade etmeyen insan büyüğü denizinde, takip edemediğim insan mantığında ve beni yok edebilecek insan kavgalarında kaybolana kadar ne kadar düşünmediğimi fark etmemiştim. Serin bir tene, sakın seslere ve kadim gözlerle karşı ani ve yoğun bir özlem duydum. *Yuvaya*.

Ama artık onlardan birine sahip değildim. Elmacık kemiklerinin keskin hatlarını başparmağımla okşarken, tam da bana göre, diye düşündüm acı acı. Kendimi gerçekten evimde hissettiğim tek yer, gidebileceğim son yerd.

Beynim bunu şimdiye kadar isteyip de sahip olmama izin verilmeyen her şey gibi ele almaya çalışırken bile ellerim saçlarına gömüldü. Ama her zamanki bölümlere ayırma ve uzlaşma yöntemlerim işe yaramıyordu. Hiçbir yanımda "sonra", "bekle" ya da "çok tehlikeli" laflarını duymak istemiyordu.

Koyu renkli teller parmaklarımın arasından geçiyor, bileğimi ipeksi bir bağ gibi sarıyordu, görüldüğü kadar yumuşaktı ve güzeldi, inanılmaz derecede güzeldi.

Vücudunu keşfederken açlık ve derin bir sahiplenme duygusu bir ömür boyu süren ihtiyatla savaşıyordu. Bunu çok *istiyordum*. Ellerim bacaklarının kıvrımından dizlerinin çukuruna, kalçalarının tepesine doğru ilerlerken titriyordu. Bu yeterli değildi ve çok fazlaydı. Oradan çıkmaya çok ihtiyacım vardı ama hayatımda hiç bu kadar çok kalmak istememiştim.

Gömleğini yakalayıp kollarından aşağı ittim. Omuzları beni gerdirecek kadar genişti, ellerim üzerlerinde gezinirken kaslar gerginlikle düğümlendi, avuçlarım terden sırlıslam oldu. *Buna sahip olabilirdim*, kendimle tartıştım, *sadece bir dakikalığına*, akıllıca olanı yapıp oradan çıkmadan önce çalınan birkaç saniye için.

Pazularından köprücük kemiklerinin sert kanatlarına ve boynunun güçlü sütununa doğru okşadım. Mircea uzun, zarif hatlara sahipti, açıları yağsız kaslarla yumuşatılmıştı, bir koşucunun, bir yüzücünün, bir eskrimcinin klasik vücuduna sahipti. Yanağına uzandım ve bir kasın çaresizce titrediği çenesinin çizgisini, dokunuşumun altında açılan dudaklara kadar takip ettim.

O dolgun alt dudağın kıvrımını izlerken sesinin tenimi ürperttiği gibi dili parmaklarımın üzerinde kaydı. Gözlerimiz buluştu ve kendime izin verirsem haftalarca o kehribar rengi bakışlara dalabileceğimi hissettim. Beni öpmesini bekliyordum ama dudakları onun yerine köprücük kemiğimi buldu, hafifçe ağzına aldı, dili boğazımın hassas derisini keşfetmek için yukarı çıkmadan önce kemik boyunca kaydı.

Dişler bana sürtündü, tam olarak bir vampirin ısıracağı yerde küçük bir his vardı ama korku hissetmedim. Sıkışmamış, bağlanmamış, neredeyse yerçekimsiz bir şekilde süzülüyordum ama korkmuyordum. Hafifçe geri çekildi, dili nabzımın üzerinde yavaş, sahiplenici bir süzülüş yaptı ve bir kez daha dişleri hissettim. Bunlar bir insanınki gibi donuk bıçaklar değil, yatakta benimle birlikte olan şeyin tam olarak ne olduğunu hatırlatan jilet gibi keskin dişlerdi. Ama yine de endişelenmedim. Çünkü Mircea beni hiç ısırmamıştı.

Sadece şahdamarımın üzerindeki eti, hissedebileceğim kadar sert bir şekilde kavramıştı ve bırakmıyordu. Hafif bir histi, acı vermiyordu ama nabzım dudaklarının baskısına karşı sert atıyordu ve yutkunduğumda klostrofobik bir ağrı hissediyordum. "Mircea," diye başladım ve dişlerinin etime kaydığını hissettim.

Donmuş bir an için kalbim göğsümde tekledi, göğüs kafesime doğru çarpmakla tamamen durmak arasında kaldı. Ama kontrolünü kaybetmesinin ne anlama gelebileceğine konsantre olamadım çünkü acının hemen ardından saf ihtiyacın ağırlıksız kabarması geldi. Dişleri daha derine batarken kalçalarımızı birbirine sürtüyordu, parlak acı yoğun zevk flaşlarıyla kırılıyordu, her şey vücudunun her kıvrımlı hareketiyle yükselen ve düşen gerçeküstü bir his dalgasına kanıyordu.

Bu *sesleri* çıkarmaya *başladım-yüksek*, boğuk inilti ve hiç de bana benzemeyen soluk soluğa küçük nefesler. Mircea beslenmeye başladığında, neredeyse duyulabilir bir cızırtı ile içimde dalgalanan hisle kemerlerimi kırdım. Uzun zamandır çok sıkı gerilmiş bir parçamı, sınırlarının ötesine çekilmiş elastik bir bant gibi serbest bırakıyor gibiydi. Sonunda, sanki yerinden çıkmış bir eklem aniden yerine oturmuş gibi, kemiklerime kadar hissettiğim bir çatırtıyla koptu. Bunun katıksız *doğruluğu* nefesimi kesti, damarlarımda uğuldadı ve bana buraya, tam buraya, sadece buraya ait olduğumu söyledi. Şaşkınlıkla nefesim kesildi, Mircea'nın kucağında rahatlarırken içimden tarif edilemez bir gerginlik aktı.

Kanımın ona aktığını hissedebiliyordum, sıcak, canlı ve sıcak bir şekilde nabız atıyordu. Onu itmeye çalıştım ama ellerim onun yerine omuzlarını buldu ve onu kendime çektim. Mircea bir elini saçlarıma kilitledi, diğerini kalçalarımın arkasına getirerek bizi birbirimize kenetledi...

Ve sonra deniz kenarında oturuyordum, yeşil-mavi su ayak parmaklarıma vuruyordu, yarı yarıya kuma gömülmüştüm.

Etrafıma çılgınca bakındım, yönümü şaşırmıştım, birinden, bir yerden bir saldırı bekliyordum. Yuvarlandım ve kumsala tutunarak daha küçük bir hedef oluşturmaya çalıştım ve gözlerime vuran güneş yüzünden bir an kör oldum. Birinin bana sinsice yaklaşmak için bu avantajı kullanacağından emin olarak donup kaldım ama hiçbir şey olmadı. Net bir görüş elde edene kadar birkaç saniye gözlerimi kırptım ama tek gördüğüm güneş, gökyüzü ve kumdu; bir de kayalık bir tepenin zirvesinde yavaşça parçalara ayrılan küçük bir tapınak.

Hiçbir şey olmaya devam etmedi. Bir süre sonra kalbim göğsümden çıkmaya çalışmayı bıraktı ve nefesim normale döndü. Orada uzandım ve küçük kahverengi bir kuş sürüsünün tapınağın çatısına dalıp çıkışını izledim, orada bir yuvaları varmış gibi görünüyordu. Ayak bileklerime vuran dalgalar dışında tüm sahilde hareket eden tek şey onlardı.

Sonunda doğrudum ve hiçbir Şey bana saldırmayınca dizlerimin üzerine çöktüm. Adrenalin beynimi tekrar düşünebilecek kadar terk etmişti, bu yüzden görmem gerekenin kim olduğunu biliyordum. Bir zamanlar gücümə sahip olan varlık daha önce de benzer bir durumda bana kendini göstermişti. Ziyaretlerini mümkün olan en uygunsuz anlarda yapmayı komik buluyor gibiydi.

Küçük kahverengi kuşlardan biri kum boyunca zıplıyor, ayakları suyun hızla tekrar doldurduğu belli belirsiz girintiler yapıyordu. Dalgalar geri çekildiğinde ıslak kuma doğru koşuyor, geride bırakmış olabilecekleri yenilebilir bir lokma arıyor, sonra geri dönmeye başladıklarında kumsala doğru yarışıyor. Sonunda oyundan yoruldu ve bana doğru zıplayıp bir sadaka istedi. Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar baktığımda, çok kısa bir tunik giymiş yakışıklı bir sarışın yanımdaki kuma uzanmıştı. Bir an için küçük kuşu ezdiğini düşündüm ama sonra gerçeği fark ettim.

"Hepsi benim, Herophile," dedi eliyle etrafı göstererek. "Dalgalar, kum ve tabii ki güneş, her ne kadar bu şekilde sohbet etmek daha kolay olsa da."

"Benim adım Cassandra!" Tersledim.

İlk görüşmemizde bana antik tapınağı Delphi'deki ikinci Pythia'nın adını vermişti. Sözde bir tür saltanat unvanıydı ama temsil ettiği işi nasıl yapacağımı bilmediğimden bu unvanı kullanırken kendimi rahat hissetmiyordum. İsim olarak berbat olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Nerelerdeydin?" diye sordum. "Beni eğiteceğine söz vermiştin. Bu beni bir hafta boyunca kurumaya bırakmak anlamına gelmiyor! Her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaştığımı biliyor musun?"

"Evet. Bu yüzden seni oradan çıkardım." Bir parça deniz yosunuyla oynarken başını kaldırıp baktı. Onu son gördüğümde farklı olarak, altın tozuna bulanmış gibi görünmüyordu. Ama yine de sadece bir ışık ovalinden ibaret olan yüzünü göremiyordum. Görkemli olmaktan çok tuhaftı, büyük boy bir lambayla konuşmak gibiydi. "Bu şekilde devam edemezsiniz. *Geis* hakkında bir şeyler yapılmalı, dikkat dağıtıyor."

"Dikkat dağıtıcı mı?!" Bunu tanımlamak için pek çok yol düşünebilirdim ve bu listede yer almazdı. "Mircea ölüyor ve muhtemelen sıradaki ben olacağım!"

"Kodeks'i geri alırsan olmaz. Aradığınız cevap orada."

"Bunu biliyorum! Bilmediğim şey ise nerede olduğu ya da nasıl bulunacağı. Elimizdeki her ipucu bizi çıkmaza soktu - neredeyse sonuncusuyla tam anlamıyla! Yoksa dün dikkat etmedin mi?"

Deniz yosununu örmeyi bitirdi ve bileğime bilezik tarzında bağladı. "Eğer kolay olsaydı, bu bir sınav olmazdı."

"Daha fazla teste ihtiyacım yok; yardıma ihtiyacım var!" "İhtiyacın olan yardıma zaten sahipsin." "O zaman sanırım kaçırmış olmalıyım!"

"İhtiyacın olan şeyi ihtiyacın olduğunda bulacaksın. Bu belki de senin en büyük yeteneğin, Herophile. İnsanları kendine çekmek."

"Evet, ama hepsi benim ölmemi istiyor gibi görünüyor."

Sanki yaklaşan ölümüm bütün gün duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. "Seni eğiteceğime söz verdim. Pekâlâ, işte ilk görevin. Kodeksi bul ve daha fazla karışıklığa yol açmadan *geis*'i kaldır."

"Ya yapamazsam?"

"Sana inancım tam." "Bu da bizi bir yapar."

"Başaracaksın; bundan eminim. "Ve eğer başaramazsan -"Pozisyonunu hak etmiyorsun."

Ve sonra geri döndüm, güçlü, çıplak omuzlara yapıştım, parmaklarım terden kayganlaşmış tende kayıyordu. Görüntülerin aniden gelip gitmesine alışkın biri için bile bu biraz sarsıcıydı. Özellikle de Mircea hâlâ beslendiği ve hâlâ inanılmaz olduğu için.

Kendimi hiç bu kadar bağlı, demir atmış, kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim ve bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordum. Bir an sonra fark ettim ki, öyle de oluyordu. Kalbimin kulaklarımda gümür gümür atmasına, gözlerimin önünde küçük noktaların yüzmesine ve nefesimin boğuk boğuk gelmesine rağmen durmuyordu.

"Bırak Mircea," dedim boğazımdaki dişleri düşünerek olabildiğince net bir şekilde. Hiçbir şey olmadı, kalçamdaki elinin sıkışmasını saymazsak, kumaşın içinden bile ateş gibi sıcaktı. "Mircea! Beni öldürmeyi planlamıyorsan, bırak!"

Olabildiğince sert ittim, o anda hareketin boynumu yırtmasını umursamıyordum, sadece onu uzaklaştırmak istiyordum. Ellerim omuzlarında garip bir açıyla duruyordu ve gücüm onunla boy ölçüşemezdi ama hareketle ilgili bir şey onu etkilemiş gibiydi. Durdu.

İçindeki tereddütü hissedebiliyordum, ihtiyacı ile her ne sebeple olursa olsun savaşıyordu ve uzun bir an boyunca hangisinin kazanacağını gerçekten bilmiyordum. Sonra yavaşça, sanki suyun altında hareket ediyormuş gibi, geri çekildi, dişleri içimden temiz bir şekilde kaydı.

"Cassie..." Sersemlemiş görünüyor ve sesi pürüzlüydü ve kenarlarından biraz çatlamıştı. "Senin bir rüya olduğunu sanmıştım."

Başım dönerek ona baktım. "Sanırım belki de öyleyim."

Bana baktı, sertçe yutkundu, gözlerindeki ateşli parıltı daha da parlaktı, uyuşturucu bağımlısı gibi. "O zaman rüyalarım geliyor."

Onu öptüm, dillerin, sıcaklığın ve yumuşaklığın hızlı bir karışımı. "Bir çözüm üzerinde çalışıyoruz."

"Biliyorum." Durdu ve sanki birini ya da bir şeyi görmeyi bekliyormuş gibi odanın etrafına baktı. Bir şey bulamayınca geri çekildi, geri çekilirken içini bir ürperti kapladı.

"Biliyor musun? Nasıl?" Tek cevap ellerimin altındaki kaslarının sıkılaşmasıydı.

Gözlerini kapatarak yüzümü görmesini engelledi. "Gitmelisin Cassie."

İyi bir tavsiyeydi ama Mircea'nın bunu bana vermesi hiç mantıklı değildi. *Geis*'i tamamlamamak için neden elimden geleni yaptığımı biliyordum ama onun bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu. Bu onu şu anki işkencesinden kurtaracak ve ona değerli bir hizmetkâr kazandıracaktı. Hiçbir dezavantajı yoktu.

"*Geis*'i tamamlamak istemiyor musun?" Yavaşça sordum, bir şeyleri kaçırdığımdan emindim.

"Hayır." Yumruklarını çarşafın içinde sıktı, parmak eklemleri beyaz görünecek kadar sertti. "Gitmeni istiyorum!"

"Anlamıyorum-" Düşünmeden omzuna dokundum, kendi zihnim hala büyüden dolayı bulanıktı ve ona tokat atmışım gibi irkildi. Sarsılarak benden uzaklaştı, yatağın diğer tarafına geçti ve yüzünü duvara dönerek oturdu. "Git, Cassie! Lütfen."

"Evet, tamam." Garip bir şeyler olduğu kesindi ama bunu anlayacak vaktim yoktu. Silah sesi gibi bir çatırtı duydum ve sıçradım, sonra kimsenin bana ateş etmediğini fark ettim. Mircea'nın kocaman karyola direğine doladığı eli onu bir dal gibi ikiye ayırmıştı.

Bir sonraki kalp atışında uçuyordum, oda arkamda karanlık tarafından yutulmuştu. Gözlerimi kırıştıtırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım ve tekrar baktığımda bara geri dönmüştüm. Barmen beni görünce aniden irkildi ve arka odaya kaçtı.

Arkasından boş boş baktım, sonra içki şişelerinin arkasındaki aynada kendimi gördüm. Geniş gözleri, kızarmış yanakları ve öpücükten şişmiş bir ağzı yansıtıyordu. Elim boynuma götürdüm ve elim kırmızı çıktı. Avucumdaki kana baktım ve bir şeyler söylemeye çalıştım. Başaramadım.

Rafe bana bir peçete uzattı ve ben de boğazıma bastırdım, Mircea'nın öpücüğü hâlâ dudaklarımda zonkluyordu. Şimdiden, onun dokunuşunun eksikliği kaburgalarımın arkasında şiddetli bir ağrıya dönüşmüştü, sanki deriden daha derin bir şeye parmak izlerini bırakmış gibiydi. "Şimdi anlıyor musun?" Rafe usulca sordu.

Yavaşça başımı salladım. Bu bir hayal değildi. Bilinçsizce Mircea'nın yanına doğru kaymışım. Ve eğer ben bu kadar kontrolümü kaybettiysem, onun için daha ne kadar kötü olabilirdi? *Geis*'in onu öldürmeyeceğini fark ettim; onu delirtecekti. Ve böyle bir açlığı durdurmak için insan er ya da geç her türlü bedeli öderdi.

Kendi canına bile kıyabilir.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Crystal Gazing doğaüstü topluluğun en saygın gazetecilik sesi değil. "Basılmaya uygun olmayan tüm haberler" sloganı hemen hemen her şeyi anlatıyor. Ancak, arada bir, skandal avcısı muhabirleri, daha saygın gazetelerin sadece söylenti olarak reddettiği bir hikaye ortaya çıkarır. Ve daha da nadiren, bu söylentinin doğru olduğu ortaya çıkıyor.

Ancak şimdiye kadar, yeni Pythia'nın kimliği hakkında pek çok spekülasyon olmasına rağmen, kimse benim adımları bulmayı başaramamıştı. Bu sadece bir zaman meselesiydi, ama bu erteleme için minnettardım. Ve yeni bilgi eksikliği, daha ilgi çekici hikayelerin arka sayfalara itilmesine izin vermişti. Bugünün çılgın atan manşeti, Circle'ın tesislerine baskın yapan bilinmeyen bir kadınla ilgiliydi, ancak her zamanki gibi makale gerçeklerden kısa ve "cadaloğ kanunsuz" ve "çekici fanatik" gibi terimlerden uzundu. Sessizce ona şans diledim. Onun faaliyetleri neden kimsenin beni bulamadığını açıklıyor olabilirdi.

Molam bitmişti, ben de paçavrayı dolabıma kaldırdım ve işe dönmeye hazırlandım. Şu anki zaman öldürme faaliyetim Casanova'nın para kazanmak için hiç bitmeyen yeni yollar arayışıyla ilgiliydi. Gelecek vaat eden bir moda tasarımcısını galerideki pahalı dükkânlardan birini kiralaması için bir şekilde kandırmıştı. Anlaşmanın bir parçası, her yeni sezonun başında bir defile için yer, model olarak şov kızlarının hizmetleri ve ağır işlerin üstesinden gelmek için yeterli sayıda kumarhane homurdanmasıydı. Ben, tabii ki, homurdananlardan biriydim.

Güzel bir esmer benimkinin yanındaki dolapta duruyordu ve birbirimizin kıyafetini ölçmek için durakladık. Onunki ceset benzeri bir boya, kafataslarından oluşan bir kolye ve solmuş kollardan oluşan bir etekten ibaretti. Kollar dirsekten kesilmişti, bu yüzden mini etek etkisi yaratıyorlardı ve ürkütücü olacak kadar hareket ediyorlardı.

"Zombi," dedi bana, dolabının iç tarafındaki aynada rujunu düzeltirken.

"Pardon?"

"Hani şu üst katta çalışanlar var ya?"

"Parçalandıklarını sanıyordum." Çember'in beni avlamasına engel olmuşlardı. Her ne kadar zombiler genelde oldukça dayanıklı olsalar da, bir grup savaş büyücüsüyle karşılaştıklarında pek de başarılı olamamışlardı.

"Şey, evet. Ama patronu bilirsiniz. Bir kaynağı boşa harcamak istemedi."

"Ne diyorsun sen?"

"Garsonluk yapacak kadar zeki ama müşterileri yemeyecek kadar uysal zombilerin bulunmasının zor olduğunu söyledi. Daha fazlasını bulana kadar insan garson kullanıyor ama herkese buranın bir *zombi* barı olduğunu hatırlatacak bir şey istedi..."

"Kostümünüz için onların vücut parçalarını mı topladı?"

"O kadar da kötü değil," dedi yüz ifademi görünce. "Her oturduğumda keçeleşmek dışında."

"Ne?"

Kaşlarını çatarak eteğine baktı. "Bu adamlardan biri sürekli beni beceriyor. Ama şikayet ettiğimde, bokorlar hepsini değiştiremeyeceklerini, bu yüzden hangisinin olduğunu bulmam gerektiğini söylediler. Ama hepsi aynı görünüyor."

Bir an için belinin etrafındaki buruşuk gri şeylere baktık. Kemikli bir parmak çıplak tenine her dokunduğunda ürpermeyi başardım ama elbisem o kadar da nazlı değildi. Koleksiyonun çoğunda olduğu gibi, bir bukalemunu kıskandıracak bir repertuarla ruh haline cevap vermek için hecelenmişti. Sabahtan beri sakın doğa manzaraları gösteriyordu ama şimdi kirli sarı-kahverengi bir pus rengine dönüşmüştü, sisin içinden süzülen güneş ışığının rengi.

"Bu kostümü daha önce görmemiştim," dedi esmer kadın, gözlerini kısarak.

"Gösteriye yardım ediyorum."

"Modellik mi yapıyorsun? Ama bana başka kıza ihtiyaçları olmadığını söylediler." "Ben sadece sahne arkası işlerini yapıyorum. Ama tasarımcı giyinmemizi istedi,

"

"Oh. Sorun değil o zaman," dedi yatıştırılmış bir ifadeyle. "Bir sorun olduğunu düşünmüştüm. Yani, iyisin ve her şey yolunda, sadece tam olarak değil."

"Model malzemesi mi?" Gülümsedim ama elbisem San Francisco silüetinin kükürtlü sarı-gri rengini aldı. Harika.

"Evet, aynen öyle." Yeni renk tonu karşısında burnunu buruşturdu. "Ugh. Daha güzel bir renge nasıl geri döndürebilirsin?"

"Emin değilim." Augustine adında asık suratlı bir sarışın olan tasarımcının da bu değişikliği onaylaması pek olası değildi.

"Neşelen," dedi bana kayıtsızca. "Sahne arkasıdaysan zaten muhtemelen kimse seni görmeyecektir." Kalçasıyla dolabın kapağına vurdu ve sallanan kollardan biri onu itince ani bir çığlık attı. Ve böylece elbisem güzel, güneşli bir günün rengine geri döndü.

Bu düşündüğümden daha kolay oldu.

Son görevimin iyi yanlarından biri de bir arkadaşşıma iş bulma şansıydı. Pasaportu, Sosyal Güvenlik kartı ya da İngilizce diline hakimiyeti olmadığı için hayatını nasıl kazanacağını merak ediyordum. Özellikle de referansları yaklaşık dört yüz yıl öncesine ait olduğu için.

Françoise'ı sahne arkasında buldum ve uzun etekli, düz beyaz bir kılıf olan elbisesini giymesine yardım ettim. Şirindi ama zengin cadıların bile sipariş vermeden önce gözlerinin seğirmesine neden olan bir koleksiyonda ne işi olduğunu anlayamadım. Sonra küçük bir nokta kendini bir omuzdan ayırdı, sekiz minik siyah bacak açtı ve çalışmaya başladı.

Düğme zannettiğim bir dizi başka nokta da omzundan sıyrılıp onu takip etti. Elbisenin düğmeleri iliklendiğinde, örümcekler elbisenin yarısını, taklit ettikleri örümcek ağları kadar narin ve karmaşık siyah nakışlarla kaplamıştı. Desenler sürekli olarak dokunuyor ve çözülüyordu, o kadar hızlıydı ki kumaşın her yerinde ipeksi havai fişekler patlıyormuş gibi görünüyordu, her biri daha da ayrıntılı bir diğerine dönüşmeden önce benzersiz bir tasarımda çiçek açıyordu.

Françoise eldivenlerini giyerken ben de hayranlıkla elbiseye baktım. Tüm modeller koleksiyonu birbirine bağlamanın bir yolu olarak bunları giyiyordu. Onun durumunda eldivenler uzun ve siyahtı ve dört yüz yıl önce işini bilen bir işkencecinin onu kalıcı olarak sakat bıraktığı yara izlerini gizleyerek çifte görev yapıyordu.

Hayata on yedinci yüzyıl Fransa'sında başlamış, orada cadıları pek de onaylamayan Engizisyon'la karşılaşmıştı. Onlardan kaçmış, ancak Feylere genç cadılar satarak hızlı para kazanmaya çalışan köle tacirleri tarafından isteği dışında Faerie'ye sürüklenmişti. Yara izleri kaçırılmadan hemen önce meydana gelmişti ve alıcısı olan Fey soylusu

kıskanç karısı, onları iyileştirmeye cesaret edememişti. Sonunda Karanlık Fey'e kaçmış, onlar da onun bir köle olarak yemekten daha faydalı olacağına karar vermişlerdi. Elbette onlar yara izlerini fark etmemişti bile.

Tüm macera Françoise'ın bakış açısından sadece birkaç yıl sürdü, ancak Fey zaman çizgisi bizimkiyle senkronize değil. Kaçmayı başardığında, bildiği dünya çoktan yok olmuştu, bu da onu kaderin benden bile daha çok uğraşmayı sevdiği tanıdığım tek kişi yapıyordu. Neyse ki uzun boylu, esmer ve egzotikti; minyon, açık tenli ve geleneksel kadınları tercih eden kendi yüzyılında değer verilmeyen özelliklerdi bunlar. Ama bizim zamanımızda bu özellikler Augustine'i onun kimliksizliğini görmezden gelmeye ikna etmeye yetmişti. Görünüşe göre dünün modası geçmiş Amazon'u bugünün süper modeliydi.

Françoise hazır olduğunda, ihtiyacı olmayan makyajı beklerken, dikkatimi serseri bir el çantasını yakalamaya yönelttim. Sonunda onu bir elbise rafı ile duvar arasında köşeye sıkıştırdım. Üzerine atıldım, sallanıp kıpırdanırken ve yüzümü pençelemek için elinden geleni yaparken pullu sapını yakaladım.

Augustine omzumda belirdi ama yardım etmeye zahmet etmedi. Uzun burnundan düşmek üzere olan vahşi mor gözlüklerinin üstünden bir süre kavgayı izledi. Elton John'un "Rocket Man" şarkısını söylerken takmış olabileceği bir şeye benziyorlardı, geniş çerçeveleri parıltılıydı. Soluk mavi gözlerine ya da ustaca düzenlenmiş buklelerine hiç yakışmıyordu. Elbette, tamamlayabilecekleri bir şey düşünmek biraz zordu.

"Bazı... insanlar... sizi görmek istiyorlar," diye beni bilgilendirdi. "Biletleri yok ve açıkçası-"

"Hangi insanlar?" Cevabından korkarak sordum. Beni arkadaş olarak görebileceklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Ve Rafe dışında hiçbiri nerede olduğumu bilmiyordu.

"Bilmiyorum, değil mi?" Augustine'in gözleri parladı. "Neden *gösteriden saniyeler önce* yaptığım her şeyi bırakıp konuk listesinde bile olmayan pasaklı arkadaşlarınla ilgilenmiyorum?"

Hemen cevap vermedim, çünkü çanta şu anda kazanıyordu. Çoktan dört güdük bacağı ve dişlerle kaplı bir burnu çıkmıştı. Şimdi sert yeşim pullarıyla kaplı bir kuyruk aniden arkadan çıktı ve e l i m d e n kurtulmak için yeterli kaldırıcı sağladı. Yere düştü ve

yılan derisi bir kemerin peşinden koştı. Kemer sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ama çanta onu kuyruğundan yakaladı ve kıvranan şeyi birkaç yudumda yuttu.

Françoise'in yardımıyla kaçak moda aksesuarını yere yatırdım ve burnunun etrafına bir eşarp sardım. "Neye benziyorlar?"

Augustine saçlarını savurarak, "Demek istediğim de bu," diye tersledi. "*Rent*'in düşük bütçeli bir prodüksiyonundan arta kalanlar gibi görünüyorlar. *Kokusundan* bahsetmiyorum bile. Kurtul onlardan. Hemen." Bir hışımla fırladı gitti.

Sahne arkasını podyumdan ayıran perdenin arkasından dışarı bakıp ziyaretçilerimi görmeye çalıştım ama bu hiç de kolay değildi. Balo salonu göz kamaştıracak şekilde giyinmiş cadılarla doluydu. Yazın büyük şapkalar moda gibi görünüyordu, çünkü ilk başta tek görebildiğim, esintideki çiçekler gibi sallanan ve sallanan parlak renkli dairelerden oluşan bir alandı. Görünürde onsu yüz dolardan daha ucuz bir şey kokan kimse yoktu. Sonra manzarayı kısmen engelleyen birkaç cadı yerlerine yerleşti ve onları gördüm.

Augustine yanıyordu; onlar arkadaş değildi.

Müzik başladı ve ilk model beni yolumdan çekerek podyuma çıktı, leopar derisi çantası da yanında süzülüyordu. Fark etmedim bile, gözlerim arka kapıdan içeri sıkışmış iki figürdeydi. Onları tanımıyordum ama ne olduklarını biliyordum. Üzerlerindeki hantal paltolar onları ele veriyordu: Savaş büyücüleri. Dağınık görünümlerine rağmen, gardıroplarını yenilemek için geldiklerinden şüpheliydim.

Kalabalığı kayıtsızca tarıyorlardı ve Pritkin'in yüzündeki o sıradan bakışları ne kadar çok şey anladıklarını bilecek kadar sık görmüştüm. Perdenin gölgesinde biraz daha ilerledim, görünmeden yer değiştirip değiştiremeyeceğimi merak ediyordum ki içlerinden biri arkadaşını dürttü ve bir duvarın dibinde toplanmış kirli, kötü giyimli bir grup çocuğa başıyla işaret etti. Büyücüler yüzleri asık bir şekilde ilerlemeye başladılar ve çocuklar koşmaya başladılar. İnsanların çoğu yerlerini bulmuştu, bu yüzden çocuklarla onları takip edenler arasında karşılayıcı olarak görev yapan iki vampir dışında hiçbir şey yoktu.

Savaş nedeniyle Çember ve Senato arasında geçici bir ittifak vardı ama bu yüzyıllardır süregelen hoşnutsuzluk ve güvensizliği silmedi. Özellikle de bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce binaya yapılan saldırıdan savaş büyücüleri sorumluyken. Vampirler yüzlerinde küstah bir gülümsemeyle yolu kestiler ve büyücüler kayarak durdular.

Çocuklar duvarı çevreleyen koridordan aşağı koşmuş ve şimdi sahneye tırmanıyorlardı. Çoğu insan podyumu izliyordu.

Odanın ortasına kadar uzanacak şekilde tasarlanmıştı, bu yüzden birkaç şaşkın bakıştan fazlasını toplamadılar. Doğruca sahne arkasına yöneldiler, ancak çılgın aktivitenin kenarında durdular.

Kıyafetlerini giymeye çalışan birkaç sarışın modelle benim aramda ileri geri bakıştılar. Sonra on dört yaşlarında siyah bir oğlan küçük bir kızı dürttü. "Hangisi?"

Kızın bulaşık suyu sarısı saçları ve hiç şaşmadan bana odaklanan iri kahverengi gözleri vardı. "İşte bu." Oyuncak ayıyı tutmadığı eliyle işaret etti.

Kollarımdaki çanta ani bir hamle yaptı ve neredeyse elimi kaybetmeme neden oluyordu. Françoise Fransızca olmayan bir şey söyledi ve timsah dondu, parlak siyah pençesi yüzüme bir santim kadar yaklaştı. "Timsahı benim almamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"İyi bir plana benziyor." Kötü şeyi minnetle uzattım.

Çocuk kıza şüpheli bir ifadeyle baktı. "Emin misin?"

Başını salladı ve ayının kafasını çiğnemeye devam etti. Çocuk yanına geldi ve elini uzattı. Üzerindeki tişört inceydi ve iğne delikleriyle doluydu, kot pantolonunun bir dizi dışarıdaydı. Tenis ayakkabılarından birinin bağcığı kopmuştu ve bir çengelli iğneyle tutturulmaya çalışılıyordu; eski püskü bir eşofman üstü de beline düğümlenmişti. Ama el sıkışması sıkıydı ve gözlerimle buluştu. O konuşmadan önce bile garip bir deja vu hissi yaşadım.

"Ben Jesse. Bizi Tami

gönderdi." "Tami mi?"

"Tamika Hodges."

Biri karnıma tekme atmış gibi hissederek ona baktım. O da bana baktı, koyu renk gözleri meydan okuyordu, görmezden gelinmeyi, reddedilmeyi, kurtların önüne atılmayı bekliyordu. Bu bakışı tanıdım. On yıl önce ben de onun yaşlarındaydım ve aynı şekilde korkmuş, aynı şekilde meydan okuyan, aynı şekilde kimseye güvenemeyeceğimden emindim. Çoğunlukla haklıydım.

Tony'yi yok etmeye karar vermeden yıllar önce, amacım sadece ondan uzaklaşmaktı. Kendimi Chicago'da bulmuştum çünkü bindiğim otobüs orada durmuştu. Tony'nin Philadelphia dışındaki yerleşkesinden nadiren ayrılmasına izin verilen biri olarak, o zaman da sadece yarım düzine korumayla, yeni özgürlüğümün çok korkutucu bir şey olduğunu fark ettim. Cömert bir arkadaşım sayesinde param vardı ama düzgün bir yerde kalmaya korkuyordum, uyandığımda Tony'nin birkaç fedaisinin başıma üşüştüğünü göreceğimden emindim.

On dört yaşında bir çocuğun tek başına bir otele giriş yapmasının biraz zor olduğundan bahsetmiyorum bile. Sığınaklar öyleydi.

Kısa süre sonra barınak hayatıyla ilgili birkaç sorun olduğunu keşfettim. Sarhoşlar, uyuşturucu bağımlıları ve bıçaklı kavgaların yanı sıra, kalış sürenizle ilgili sınırlamalar da vardı. Daha uzun süreli olanlarda, tek başına kalan bir genci yetkililere ihbar edebilecek bir personel vardı, bu yüzden iki haftalık versiyonlara yönelme eğilimindeydim. Bu rahat etmek için yeterince uzun bir süreydi ama kimsenin beni tanıması için yeterince uzun değildi.

Ancak bu tür barınakların çoğunda kayıt tutuluyordu ve süreniz dolduğunda altı ay boyunca geri dönmenize izin verilmiyordu. Bu süre sınırı insanların daimi ikametgah edinmesini engellemek için gerekliydi, ancak aynı zamanda birkaç ay içinde daha iyi barınakların hepsinden geçmemi sağladı. Sonunda o kadar kalabalık bir sığınağa düştüm ki, üçte birimiz etrafı çitle çevrili toprak zeminli bir avluda yaşıyorduk. Geceleri herkese bir uyku tulumu veriliyor ve dışarıda bir yer bulmaları söyleniyordu. Daha büyük ve daha sert kalabalık, dağınık çimenlere ve yumuşak toprak parçalarına sahip çıkıyor, sert beton avluyu acemilere, keşlere ve bütün gece kuş sesleri çıkaran çılgın yaşlı kadına bırakıyordu.

Bir sabah, uykusunda aşırı dozdan ölen genç bir adama ait soğuk bir kolun yanımda olduğunu hissederek uyandım. Tami'nin sihirli dünyanın çatlaklarından kaçan çocukları aramak için düzenli olarak yaptığı taramalardan birinde ortaya çıktığı gündü. Kibar kahverengi gözleri ve küçük bedenine göre çok büyük görünen sesiyle güzel bir Afro-Amerikan kadın bana kalacak bir yer teklif ettiğinde, fazla konuşmasına gerek kalmamıştı. Onunla tanıştıktan sadece birkaç dakika sonra, sırt çantamı toprakta sürükleyerek onun külüstür Chevy'sine götürüyordum.

Neyse ki Tami yasal davranmış ve beni şaka yollu kendilerine Uyumsuz Mafya diyen diğer başboşlardan oluşan rengarenk bir ekibe katılmaya götürmüştü. Bu ismi ilk duyduğumda iki kere düşünmüştüm ama bir süre sonra tuhaf bir şekilde uygun gelmişti. Bir mafyadan diğerine koşuyordum ama kesin bir farkla: yeni mafya tersine insanları hayatta tutmaya çalışıyordu.

Sonunda Tony'ye dönmek ve onu alaşağı etmek için gruptan ayrıldım ve nihayet tüm planlarımı yerine getirdiğimde aradan üç yıl geçmişti. Ve sonra patlamalar, kayıp don ve başıma konan ödül vardı, Çember'in yakın zamanda koyduğu parlak yeni ödülle karıştırılmamalı. Her şey bir yana, üç yıldan fazla olmuştu.

Evimiz dediğimiz terk edilmiş ofis binasına dönmeden önce. Ve bulduğum tek şey yankılanan bir boşluk, kirli pencereler ve tozla kaplı zeminlerdi.

Neden bu kadar sürpriz oldu bilmiyorum. Büyülü yeraltı hızlı değişiyor, üç yıl daha çok otuz yıl gibi. Yine de Chicago'da birkaç gün kalmıştım, kendimi huzursuz ve garip bir şekilde demir atmamış hissediyordum. Tony'nin evine döndükten sonra Tami'yle iletişime geçmeye cesaret edememiştim, çünkü bana yardım ettiği için Tami'nin bunu öğrenip ondan intikam alacağından korkuyordum. Ama bilinçaltımda hep bir gün geri döneceğimi ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini varsaymıştım. Ve şimdi öyle olduğuna göre, bu konuda ne yapacağımdan emin değildim.

Herhangi bir zayıflık belirtisinin çabucak istismar edildiği bir yerde büyüdüğüm için, uygunsuz duyguları nasıl açığa çıkaracağımı değil, nasıl gömeceğimi öğrenmiştim. En genç vampir bile fizyolojik değişiklikleri algılamada yalan makinesinden daha iyiyken - hafifçe yükselen kalp atış hızı, en ufak bir nefes tutulması, gözün çok hızlı kırılması - kendini kontrol etmeyi öğrendin ya da uzun süre dayanamadın. Chicago'da, artık o beceriye ihtiyaç duymadığınızda bile, ömür boyu süren bir pratiğin geri döndürülmesinin zor olduğunu keşfettim.

Çalıştığı fırın da dahil olmak üzere birkaç eski uğrak yerinde amaçsızca dolaştım ama hiçbir şey aynı görünmüyordu ve hiçbir insanı tanı mıyordum. Birkaç gün sonra Chicago'nun eve gelmediğini fark ettim; Tami gelmişti ve gitmişti. Bu yüzden, sadece fareleri beslediğimi bile bile eski binanın bir köşesine birkaç çiçek bıraktım ve yoluma devam ettim.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" Jesse'ye sordum.

"Jeannie biliyordu. Bazen bir şeyler görür. Bize yardım edebileceğinizi söyledi." "Jeannie bir kahin mi?"

"Evet. Pek iyi değil. Fazla bir şey görmüyor ve çoğu da aptalca şeyler. Daha beş yaşında," dedi küçümseyerek. "Ama Tami bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Ona bir şey olursa sana gelmemizi söyledi. Her şey olup bittikten sonra otobüse bindik."

"Olanlardan sonra mı?"

"Büyücüler geldi. Onu aldılar." Siyah gözleri benimkilere dikilmiş, henüz sormadığı bir sorunun cevabını bekliyordu. Bu bakışı ben de biliyordum. İhanet hakkında bir iki şey biliyordum.

"Ben sana bakarım," dediğimi duydum ve deli olup olmadığımı merak ettim. Şimdiye kadar, sadece kendime bakmak bile bir angarya olmuştu. Tami onları bana göndermek için çaresiz kalmış olmalıydı, oysa sırtımdaki en büyük hedef bendim.

herhangi biri. Binlerce soru sormak istiyordum ama zaman yoktu. Bazı cevaplar alacaktım ama önce onları takip edenleri kaybetmemiz gerekiyordu.

Perdenin kenarından tekrar baktığımda Casanova'nın büyücüleri durduran vampirlere katıldığını gördüm. Hareketli alevlerle zıplayan ve çatırdayan bir yelek giymişti - erkek giyim serisinin bir parçası olduğunu varsaymıştım. Koyu renk saçlarını ve zeytin tenini güzelce ortaya çıkarıyordu ama ifadesine pek bir şey katmıyordu. Savaş büyücüleri onun en sevdiği insanlar değildi. Ama onlara zor zamanlar yaşatabilse de, sebepsiz yere onları dışarı atamazdı ve onlar bizimle çıkışlar arasındaydı.

Toplamda sekiz kişi olan çeteyi hızlıca saydım. Bir kızın biraz fazla sıkı tuttuğu bebek burnunu çekmeye başlayınca dokuz diye düzelttim. Yer değiştiremeyecek kadar çoklar.

Françoise'a baktım. "Dikkatimi dağıtabilirim." "Ow beeg?" diye kayıtsızca sordu.

"Beeg."

"D'accord."

Sahnenin diğer tarafına geçti ve nefesinin altında bir şeyler söylemeye başladı. Saniyeler içinde bir kara bulut kümesi içeri girdi ve kapalı alanda olduğumuz gerçeğini tamamen göz ardı ederek podyumun üzerine yerleşti. İnsanlar ayağa fırlarken sandalyeler devrildi ve arka plandaki mırıltı neredeyse anında bir kükremeye dönüştü. Görünüşe göre cadılar kötü bir işaret gördüklerinde anlıyorlardı.

Büyücüler aniden nazik davranmayı bırakıp Casanova'nın suratına kimliğini ittiler ve koridordan koşarak çıkmaya başladılar. Tam o sırada sümüksü ve yeşil bir şey podyuma çıktı. Patlamış mısır gibi gürleyen siyah bulut kütesinden fırlayan bir sürü başka şey onu takip etmeden önce onu tanımlama şansım bile olmadı. Şu anki modelin güzel şifon elbisesi hoş bir şeftaliden kızgın bir koyu yeşile dönüştü; bu renk neredeyse omzuna çarpan kurbağanın derisiyle eşleşiyordu.

Bir kısmı göğsünden aşağı sızmaya başlayınca çılgılık attı ve podyumdan aşağıya doğru tökezledi. Ancak hızla çoğu parçalanmış ve yarılmış küçük cesetlerle dolduğu için ayağının kayması ve kıcının üzerine düşmesi kaçınılmazdı. Bundan sonra her şey yokuş aşağı gitti.

Her taraftan koruyucu büyüler ateşleniyordu ve bunlar kamikaze amfibilere çarptığında havada etli havai fişeklerin patlamasına neden oluyordu. Bu

Odanın ortasında kurbağa bağırsağı ile bolca sıçrayan cadıları daha da az mutlu etti ve kız kardeşlerini terk etmelerine neden oldu. Bu büyücülerini yavaşlattı ama yine de onları görebiliyordum, acımasız ve kararlı bir şekilde arbedenin içinden bize doğru ilerliyorlardı.

"Sizden başka var mı?" Jesse'ye sordum.

Bir şeyler söyledi ama seyircilerin sandalyelerinin hırpalanmış büyücülere çarpma sesinden onu duyamadım. Elbette onlar da rüzgârın, büyülerin ve kargaşanın etkisiyle oraya buraya savrulan pek çok başka şeye çarpıyorlardı. Ama başka kimsenin pahalı boyalı ahşap yığınının altında kaybolduğunu fark etmedim. Büyücüler çok fazla cadının ayağına basmış gibi görünüyordu.

"Ne?"

"Hayır!" Jesse kulağıma bağırdı. "Kaçan bir tek bizdik!"

"Tamam. Hadi tekrar kaçalım."

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Miranda, sonbahar yapraklarının tedirgin girdabına dönüşen elbiseme bir kez baktı ve kulakları geriye gitti. Onu okumayı hiçbir zaman çok iyi öğrenemediğim için ruh hali hakkında bu kadar açık bir ipucuna sahip olmak elverişliydi. Kediye benzeyen yüzündeki tüylerin bununla bir ilgisi olabilirdi, ya da belki de çirkin surat ifadeleri insanlarınkinden çok farklıydı ve ben bunları çözemiyordum.

Şu anki Uyumsuzlar grubu arkama dolmuş, onun tertemiz beyaz karo zemininde kirli ayak izleri bırakıyordu. Miranda'nın nerede yaşadığından emin olmadığım için onları oda servis mutfaklarına getirmiştım. Tony'nin ucuz işgücü olarak kullandığı Karanlık Fey grubunun lideriydi ama onları sadece iş başında, doğaüstü bir hızla doğrarken ya da Dante'nin koridorlarında yüklü arabaları iterken görüyordum.

Kendilerini takım elbiseli cüceler sanan konuklarla fotoğraf çektiirmek dışında nadiren duraklardı. Filmlerinin her zaman biraz bulanık çıktığını, gözlerinin küçük sunuculara odaklanmayı asla tam olarak başaramadığını fark eden oldu mu diye merak ettim. Tony kumarhaneyi korumak için bir servet harcamıştı, ancak konukların çoğunun içtiği alkol miktarı düşünüldüğünde muhtemelen zahmet etmesine gerek yoktu. Çalışanları için konaklama konusunda bu kadar cömert olduğundan şüpheliydim, bu yüzden Miranda'dan istediğim şey muhtemelen acıtacaktı.

Çocuklardan biri, on iki yaşlarında görünen ama sonradan on altı yaşında olduğunu öğrendiğim bir kız, kucağında bir bebek tutuyordu. Belki dört aylıktı ve kenarları biraz buruşuktu, pembe bir tişört giyiyordu, üzerinde bebek bezi ve tek bir çorap vardı, yanakları kızın göğsüne bastırıldığı için kızarmıştı. Dikkatle hazırladığım konuşmama başlamak üzereydim ki Miranda gülümsedi ve uzun, ciddi yüzünde keskin dişlerini gösterdi. Artık bana bakmıyordu.

Döndüğümde birkaç gargoye'un kıza bir kol boyu kadar yaklaştığını gördüm, bebeğini daha sıkı tutarken bana yalvaran bir bakış gönderecek kadar yakındı. "Sana zarar vermezler," diye ona güvence verdim. "Feyler... şey, bebekleri gerçekten çok severler."

Açıkça görüldüğü gibi, bu gülünç bir yetersizlikti. Lekesiz şef beyazlarının üzerinde bir köpek kafası olan büyük çirkinlerden biri neredeyse duvara çarpıyordu çünkü bir yandan bebeğe el sallıyor, bir yandan da sevimli bir surat ifadesi takınıyordu. Miranda'nın gözleri de çocuğa sabitlenmişti ve gözlerinde öyle bir özlem vardı ki endişelenmeye başladım. "Değil mi?" Onu dürttüm ve o da bana bir pençe salladı. Neyse ki pençelerini uzatmamıştı.

"Benim halkım bir kreşi canı pahasına savunur," dedi anneye sessiz bir vakarla.

Kız rahatlamış görünüyordu ama gözünü en yakındaki çirkin yaratıktan ayırmıyordu. Uzun bir şef şapkasının altında sarkık eşek kulakları olan daha küçük bir türdü. Françoise'inkinden bile daha fazla parçalanmış, bir parmağı hariç tamamı olmayan elini belli belirsiz uzattı. Ama kalan parmak yoğun grimsi siyah renkte uzun, kıvrık bir pençeyle son buluyordu.

Eli titriyordu, bu da yanardöner bir ışıltının pençenin yüzeyinde bir yağ tabakası gibi aşağı yukarı kaymasına neden oluyordu. Bebek güzel renkleri fark etti ve ona doğru uzanarak guruldadı. Yaratık bir hareket bulanıklığı içinde onu kaptı, bir meleme sesi çıkardı ve kendi bodur kuyruğunun üzerine geriye doğru düştü. Bu elbette bebeğin daha da ilgisini çekmiş, annesi onu yere bırakana kadar mızmızlanmış, sonra da av peşindeki bir avcının niyetiyle Eşek Kulağı'na doğru sürünmüş, tek çorabı arkada kalmış ve tombul elini uzatmış. Gargoyleler çılgınca bir çabayla geri çekildi.

Eşek Kulağı kendini vahşi bebek ile odayı tarçın ve tereyağı kokusuyla dolduran bir fırın yığını arasında sıkışmış buldu. Belki de çocuğu cezbeden buydu ya da sadece merak ediyordu; her iki durumda da korkusuzca sinmiş yaratığa doğru süründü ve ellerini talepkar bir şekilde havaya kaldırdı. Miranda boğazını temizleyene kadar büyük gözlerle ona baktı. Sonra memnun bir ses çıkaran ve atkısının çoğunu ağzına tıkmadan önce ellerini tuniğine sokan çocuğu kaptı.

Ondan sonra işim çok zor olmadı.

On dakika sonra hazırlık tezgâhının etrafında toplanmış, tarçınlı çörekleri ve sütü mideye indiriyorduk. Mutfak personeli beni bir haftadır besliyordu. Nazik davranmadıklarını anlamam bu sürenin çoğunu aldı. Ben onların yerleşik kobayıydım, hangi tariflerin işe yarayıp yaramadığını onlara bildirecek biriydim. Görünüşe göre gargoyleler insanlarla aynı damak tadına sahip değiller. Ve şimdi üzerinde deney yapacakları bir sürü yeni tat testçileri vardı.

Şeker ziyafetine gelen dokuz aç çocuğun yarattığı kargaşaya rağmen açıklamaya çalıştım. "Miranda, bunun için minnettarım ama bebek bakıcılığını kabul etmeden önce bilmen gereken birkaç şey var."

Miranda yorum yapmadı. Bebeği dehşete kapılmış yardımcısının elinden almış ve çocuğun yüzüne endişe verici bir hızla elma püresi kaşıklıyordu. Küçük kız tükürmeyi başaramayınca küçük bir onay mırıltısı çıkardı.

"Bakın, mesele şu ki..." Üçüncü tarçınlı rulosunu yemiş olan Jesse bana sert bir bakış fırlattı. Açıkça "Bunu bizim için berbat etme" diyordu. Yutkundum ama yine de devam ettim. "Bizim dünyamızda kaçak durumuna düşen çocukların genellikle... şey, bazı nedenleri vardır."

"Bizim gibi," diye mırıldandı, beni dinlemediği belliydi.

"Evet... sayılır." Gargoyleler önyargı ve artan şiddet yüzünden Faerie'den kaçmışlardı, her ikisi de Tami'nin çocuklarına kesinlikle tanıdık geliyordu. Ama her zamanki hallerinin dışında, Feyler muhtemelen Uyumsuzlar'dan çok daha az güçlüydü. "Bak, eğer bu çocukları barındırmama yardım edeceksen, en azından ben başka bir çözüm bulana kadar, anlaman gerek-"

Durdum çünkü keskin bir ayak parmağı kaval kemiğime değdi. Jesse'ye bir bakış attım ama o çoktan sandalyesinden kalkmıştı. "Seninle konuşmam gerek," dedi sertçe.

Bacağımı ovuşturdum ve kaşlarımı çattım. "Tamam."

Kendimizi dışarıda, büyük eşyaları mutfağın depolarına taşımak için kullanılan yükleme rampasının yanında bulduk. Aşağıda birkaç gargoyle asfalta ekmek kırıntıları saçıyor ve umutla yukarıya bakıyorlardı. "Ne yapıyorlar?" Jesse sordu.

Mutfakta biraz zaman geçirene kadar ben de bunu merak etmiştim. "Şöyle diyelim, unlu mamuller buralarda genellikle iyidir ama et yemek belli bir macera duygusu gerektirir."

Başını salladı, sonra bana kızgın olması gerektiğini hatırladı. "Bu kadar büyütecek ne var? Bunu bizim için mahvetmeye mi *çalışıyorsun*?"

Jesse, Tami'nin En İyi Savunma kursunun gururlu bir mezunu gibi görünüyordu. Ne yazık ki onun için ben de öyleydim. "Miranda'ya kendini neyin içine attığı konusunda dürüst olmaya *çalışıyorum*. Bunun adil olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Başparmağını en yakındaki gargoyle'a doğru salladı; gargoyle'un kedigil kafası, yumru yumru sürünge gövdesiyle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. "Sence *onlara* zarar verebilir miyiz?"

"Sanırım eskiden birlikte koştuğum grup yapabiliirdi."

Özellikle bir gün aklıma geldi. Binamızın alt katında dükkan açan birkaç uyuşturucu satıcısı, daha fazla işgalci olmadan da yapabileceklerine karar vermişlerdi. Bir sabah Tami işe gittikten sonra içeri daldılar. On bir yaşındaki empat Lucy ve sürüsü tarafından terk edilmiş on iki yaşındaki Were Paolo'ya bakıcılık yapıyordum. Nedenini asla bilemedim, çünkü bizimle olduğu süre boyunca neredeyse hiç konuşmadı, ki bu da uzun sürmedi. Birkaç hafta sonra, dolunaydan önce korumamızdan kaçtıktan sonra parçalanmış cesedini bulduk. Wereler onun peşinden gelmeyecek kadar akıllıydı ve o gidene kadar beklediler. Satıcılar o kadar akıllı değildi.

Genç bir Were'in bile neler yapabileceğini öğrenme şansları olmadı. Lucy'nin benimle eve gelmesinin bir sebebi vardı. Tami'nin büyülü rehabilitasyon merkezine gelen çocukların çoğu bir süre için gayet iyi idare ettiler. İşlerin nasıl yürüdüğünü öğrenirken uyum sağlamaya ve dikkatleri üzerlerine çekmemeye çalıştılar, böylece işleri berbat edip bir kez daha gönderilmeyeceklerdi. Ama er ya da geç, genellikle orada rahatlamaya başlayacak kadar uzun süre kaldıktan sonra bir şey onları harekete geçiriyordu.

Sonunda savunmalarını indirdiklerinde, her şey ortaya döküldü: onları doğuştan dışlanmış yapan duruma duyulan öfke, sevdikleri insanların onlara sırt çevirmesinden duydukları acı, her an yakalanıp daha çok hapislane gibi olan özel okullara geri götürülecekleri korkusu. Büyülü ya da büyülü olmayan topluluklar için bir tehdit oluşturmadıkları ve güvende oldukları onaylanana kadar orada kalmaları gerekiyordu. Çoğu asla ayrılmayacaktı.

Tami sinir krizlerinin olumlu olduğunu düşünmüştü, çocukların sistemlerinden çıkmalarına ve iyileşmeye başlamalarına izin veriyordu. Ancak bunların hiçbirisi daha önce bir empati içermiyordu. Özellikle de sadece duyguları okuyabilen değil, aynı zamanda onları yansıtabilen ve büyütebilen biriyle.

Diğer çocuklar kaçmış, ilacın etkisi geçene kadar kalacak başka bir yer bulmaya çalışıyorlardı. Tami çılgına dönmüştü, neredeyse tek gelirimiz olduğu için işe gitmesi gerekiyordu ama Lucy'yi o halde yalnız bırakmaya cesaret edemiyordu. Onunla kalmaya gönüllü olmuştum çünkü benim yanımda olmayı rahatlatıcı buluyor gibiydi. Tony'nin evinde duygularımı izlediğim bir çocukluk geçirdikten sonra, çoğu insan kadar çok şey yansıtmazdım. Ama o gün bir fark yaratmamıştı.

İçime dalga dalga duygular hücum ederken, giderek artan bir panikle kapıyı izliyordum; bunların çoğu her gün kolayca omuz silkmek için uğraştığım şeylere çok yakındı. Paolo, geride kalmıştı çünkü

Sürüsü için koku izi bırakmamaya çalışıyordu, neredeyse kelimenin tam anlamıyla duvarlara tırmanıyordu. Ve ikimizin de kalkanları vardı.

İçeri girdiklerinde, satıcılar Lucy'nin bütün öğleden sonra inşa ettiği acı duvarına çarptılar. Ailesi onu yeni "okuluna" bırakıp gittiğinden ve bir daha geri dönmediğinden beri bastırıldığı duyguların hepsi açığa çıkmıştı. Ve yeteneği onları birkaç yüz kat büyütmüştü. Adamlar bizi korkutmak ya da her ne planlamışlarsa onu yapmak yerine, bir başkasının öfkesiyle birbirlerini vurarak öldürdüler.

Jesse beni dikkatle izliyordu. "*Bizim* canavar olduğumuzu düşünüyorsun, değil mi?"

Ona göz kırptım. Orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Tami'ninkini çok sık düşünmeme izin vermiyordum ve şimdi bunu yapmak tuhaf hissettiriyordu. "Benim normal tanımım çoğu insandan daha geniş," dedim sonunda. "Ama senin burada olmanın bazı sorunlara yol açabileceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Jesse çenesini uzattı. "Astrid bir boş," dedi asık suratla.

"Astrid mi?"

"Çocuğu olan kız."

"Ah." Demek Françoise'ın büyü yapmak için sahnenin uzak tarafına gitmesinin nedeni buydu. Null'lar etraflarındaki bir alan boyunca büyü üzerinde bir sönümlleme alanı uygularlardı. Daha güçlü olanlar için bu alan bir şehir bloğu büyüklüğünde olabilirdi; daha zayıf olanlar içinse çok daha küçüktü. Ancak düşük seviyeli bir null bile yakın olsaydı müdahale edebilirdi.

"Çocuğu öğrendikten sonra bu şekilde kaçtı. Onu takip edemediler."

Başımı salladım. Null'lar arızalı büyülerini olan bazı büyücüler gibi otomatik olarak hapsedilmezlerdi, çünkü bir tehdit olarak görülmezlerdi. Ama Astrid'in hamile olduğu ortaya çıksaydı, arızalı genleri aktarmamak için bebeği aldırması için ona büyük baskı yapılırdı. Kaçmasına şaşmamalı. Ve boşları istemedikleri zaman bulmak çok zordu.

Tami'nin kendisi de düşük seviyeli bir null'du ve bu da Uyumsuzlar'ı güvende tutmasına ve en azından evdeyken kaosu minimuma indirmesine yardımcı olmuştu. Ve yetenekleri, yanına aldığı kaçakların büyüleri bir izleme büyüüne kaydolma konusunda endişelenmelerine gerek kalmamasını sağlıyordu. Yıllar sonra büyücülerin şimdi onu yakalamış olması garipti.

"Tamam. Bunu duyduğuma sevindim." Ve öyleydim. Astrid'in varlığı işleri yumuşatmaya yardımcı olabilirdi ama her yerde olamazdı ve

Bebek dışında bakmam gereken yedi çocuk vardı. Neyi üstlendiğimi bilmem gerekiyordu. "Ama ikimiz de biliyoruz ki buradaki herkes boş değil."

Jesse topuğuyla betonu tekmeledi ve hiçbir şey söylemedi. "Jesse."

"Ben bir şansım, tamam mı?" diye ağzından kaçırdı, bir zamanlar birinin "cüz zamalı" demek için kullanabileceği tonda.

"Bu bana pek bir şey anlatmıyor." "Şans", insanların şans dediği şeyle ilgili büyülu tuhaflıklar için kullanılan genel bir terimdir. Ne iyi şans, ne kötü şans, sadece... şans.

Normlar arasında bile ünlü bir örnek, Fransız yazar Émile Deschamps'ın yaşadığı tuhaf deneyimdir. 1805 yılında Paris'te bir restoranda Mösyö de Fortgibu adlı bir yabancı tarafından kendisine erikli puding ikram edilmiştir. On yıl sonra, başka bir işletmenin menüsünde erikli puding görmüş ve sipariş vermek istemiş, ancak garson ona son yemeğin de Fortgibu olduğu ortaya çıkan bir müşteriye servis edildiğini söylemiştir. Çok daha sonra, 1832'de Deschamps'a bir kez daha bir restoranda erikli puding ikram edildi. Arkadaşlarına gülerek döngünün tamamlanması için sadece de Fortgibu'nun eksik olduğunu söyledi ve bir süre sonra de Fortgibu ortaya çıktı.

Elbette tarih kitaplarının söylemediği şey, de Fortgibu'nun bir şans eseri olduğudur. Büyüsü belirli şeyleri belirli kişiler, yerler veya olaylarla ilişkilendiriyordu. Örneğin kuzenlerinden birini her gördüğünde mavi giyiyordu; en sevdiği kitapçıya yaptığı her ziyarete portakal kokusu eşlik ediyordu; ve Deschamps'a birkaç metre yaklaştığında her zaman puding ortaya çıkıyordu.

Çoğu insan bu gibi olayların sadece tesadüf olduğunu iddia ediyordu. Büyülü şifacılar ise bunların bir şekilde hafızayla bağlantılı olduğunu düşünmüşlerdir. İnsanların ya da yerlerin görüntüleri herkesin beyninde bir tür duyuşsal veriyle bağlantılı olarak depolanır. Örneğin, bir adamın büyükannesinin sevdiği bir çiçek, ne zaman bir çiçek görse onu düşünmesine neden olabilir. Bir büyücü olan de Fortgibu bunu yeni bir seviyeye taşımıştı: arızalı büyülu, bir ipucu ortaya çıktığında diğerinin de ortaya çıkmasını sağlıyordu.

Ancak tüm flukelerin de Fortgibu'nunki gibi hafif kaçık ama çoğunlukla tehditkâr olmayan bir şekilde kendini gösteren sihirleri yoktu. Genç bir adam kıyıya beş mil yaklaştığında büyük akıntılara neden oluyordu ve sahile girmesi yasaklanmıştı. Bir diğeri sismik faaliyete neden oldu ve aktif bir fay hattının yakınından geçmesi yasaklandı. Bu

Belirli bir grup şanssızlık, kendi isimlerini hak edecek kadar unutulmazdı: uğursuzluk.

Bir uğursuzluk temelde yürüyen bir Murphy Yasasıydı, kontrol dışı gücün neden olduğu "kazalar" düzenli olarak ortaya çıkıyordu. Ve çoğu tesadüfün neden olduğu rastgele şeylerin aksine, bir uğursuzluğun eylemleri her zaman zararlıydı. Birkaç yüz yıl önce, görüldükleri yerde öldürüldükleri bir zaman vardı. Burada uğraştığım şeyin bu olmamasını gerçekten ama gerçekten umuyordum. Eğer öyleyse bile Jesse'nin bunu kabul etmesi pek olası değildi.

"Ne kadar güçlüsün?" Her türden bir uğursuzluk tehlikeliydi ama güçlü bir uğursuzluk yürüyen bir felaket olurdu. Tam anlamıyla.

"Güçlü değil," diye beni hararetle temin etti. "Hiç de güçlü değil! Ve ben tekim. Diğerleri... oldukça zararsız."

"Uh-huh." Çoğu yedi ya da sekiz yaşlarında görünen çocukların hiçbiri bir tehdit gibi görünmüyordu. Ama Lucy de öyle görünmüyordu. "Oldukça zararsız'ı tanımla."

"Beni dışarı atacaksan, at gitsin!" Jesse öfkeyle konuştu. "Ama diğerleri iyi. Eğer onlara izin verirsen ben de çıkarım-"

"Gitmeni istediğimi söylemedim! Sadece burada neyle uğraştığımı bilmek istiyorum."

Sihirli çocuklar sebepsiz yere çatlaklardan düşmezdi. Çocukların hepsinin sihir camiasında istenmeyen kişi olmalarını sağlayan bir tür yeteneğe sahip oldukları neredeyse kesindi. Yine de Jesse sadece bir boş, bir şans ve bir kahin olduğunu kabul ediyor, diğer beşinin sadece scrim olduğuna yemin ediyordu, PC'de az yetenekli büyücüler için kullanılan güncel terim. Benim şüphelerim vardı. Scrimler büyülü kaçakların en büyük nüfusunu oluşturuyordu, ancak Tami onu tanıdığımda onlara odaklanmamıştı çünkü bir null'un sakinleştirici etkisinden yararlanabilecek engelleri yoktu. Ayrıca, isterlerse sihirli topluluktan ve yasalarından tamamen kaçınarak normlar için geçebilirler. Bu Lucy gibi insanlar için bir seçenek değildi.

Ama şüphelerim olsun ya da olmasın, onu bana gerçeği söylemeye zorlayamazdım. Astrid yanımdayken, umarım bunun bir önemi olmazdı. Onun gücü, yakın durdukları sürece çocukların yeteneklerini, her ne iseler, etkisiz hale getirebilirdi. Tami'ye ne olduğunu öğrenmem için bana zaman verecekti.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Büyücüler seni nasıl buldu?"

Jesse başını salladı. "Bilmiyorum. Bir sabah içeri daldılar ve Tami kaçmamız için bize bağırdı. Astrid onları kurutmaya çalıştı ama çok kalabalıklardı ve silahları vardı. Hiç şansı yoktu."

"Ama o kaçtı."

"Çünkü onu istemediler. Tek düşündükleri Tami'ydi. Onu yakalayana kadar geri kalanımıza neredeyse hiç bakmadılar bile."

"Neden?"

Jesse iğrenç bezelye yeşili kazağının kollarıyla oynadı. "Uh, bilmiyorum?"

"Bu cümle sonundaki soru işareti olmadan çok daha iyi olurdu," dedim kuru bir sesle.

İnatla sessiz kaldığında, iç çektim ve şimdilik pes ettim. Bana güvenmeyi öğrenirse ve öğrendiğinde, hafızası gelişebilirdi. Şimdi söyleyeceği herhangi bir yalan, daha sonra gerçeği itiraf etmesini çok daha zorlaştıracaktı.

"Tami'ye ne olduğunu öğrenmeye çalışacağım," dedim ona. "Çember'in elindeyse bana söyleyebilecek birkaç kişi tanıyorum." Jesse'nin yüz ifadesinden şansımı pek umursamadığı anlaşılıyordu. Çember'i tanıdığım için ben de pek ihtimal vermiyordum.

Diğerlerine katılmak için ayağa kalktık ama kapıda küçük bir geçit töreni tarafından durdurulduk. Bir dizi küçük kuş gövdesi büyük bir çöp kutusundan dışarı tırmanıyor ve yavaşça içeri giriyordu. Belli ki iyi bir nedenden ötürü çöp kutusunda idiler: ne tüy, ne deri ne de et vardı, sadece kıkırdak ve görünüşe göre ince hava tarafından bir arada tutulan kırılğan kemikler vardı.

Jesse bu yaşta bilmemesini tercih edeceğim bir kelime söyledi ve korkuyla bana baktı. "Bunu her zaman yapmıyor, sadece bebek huysuzlandığında ya da... ya da başka bir şey olduğunda yapıyor."

Güvercin cesetlerinin izini takip ederek içeri girdim ve Miranda'nın etrafında yerde garip hareketler yapan diğerlerine katıldılar. Sonunda bunun bir dans olması gerektiğini anladım. Sekiz yaşlarında Asyalı bir çocuk gururla sırtırken, bebek mutlu bir şekilde soslu kaşığını onlara doğru sallıyordu.

"Necromancer?" Yumuşakça sordum.

Jesse ayakkabısının tekini artık oldukça kirlenmiş olan fayansın üzerine sürttü. "Onu unutmuşum." "Hı-hı." Başka neyi "unuttuğunu" merak ettim.

Miranda'ya durumu elimden geldiğince iyi açıkladım. "Evet, tamam," diye tısladı, bebeğin çenesindeki bir topak sosu silerken. "Yum, yum, yum." Küçük kız ona doğru böğürdü ve Miranda gülümsemeye en yakın şekilde dişlerini gösterdi. Vazgeçtim.

Jesse'yi herkesin görüş alanının dışında kalması ve herhangi bir kaza olasılığını azaltmak için Astrid'e yeterince yakın olması konusunda uyardım. Sonra ortağımı aramaya koyuldum. Yapılacaklar listemi toplu halde tutmaya başlamadan önce birkaç şeyi halletmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Pritkin'i bulmak zor olmadı. O ve arkadaşlarından biri haftanın büyük bölümünde oldukları yerdeydiler; Dante'nin alt katlarındaki bir depoda eski kitapları inceliyorlardı. Kapıyı açtığımda, avlanmış bir hayvanın kapana kısılmış ifadesiyle dev bir ciltten başını kaldırdı. Genelde fizik kurallarına meydan okuyan saçları dağınık bir şekilde sarkıyordu ve kitabın parçalanmış deri cildi yüzünden alnını ve bir yanağını kırmızı bir leke süslüyordu. Araştırmanın onun en sevdiği şey olmadığı izlenimini edinmiştim. Belki de kitapları dövedemediği içindir.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gösteri iptal edildi."

Nick, kitaplardan, parşömenlerden ve uyumsuz bir şekilde modern bir dizüstü bilgisayardan oluşan bir halkanın ortasından başını kaldırıp baktı. Zararsız görünüyordu, neredeyse bronzlaşacak kadar çok çili olan gözlüklü bir kızıl saçlı, elleri ve ayakları geri kalanı için çok büyüktü, tıpkı bir Danua yavrusu gibi. Ama bu hantal genç adam aslında bir büyücüydü ve Pritkin'in arkadaşı olduğu için muhtemelen görüldüğünden çok daha tehlikeliydi.

Sulu gri bir öğleden sonraya yerleşmiş olan takım elbisemi inceledi. Rastgele birkaç portakal çiçeği, rüzgârla savrulmuş gibi aralıklı olarak ipeğin üzerine dağılmıştı. Biraz yorgun görünüyordu. "Özel bir nedeni var mı?"

"Yağmur yağıyor."

Nick'in kaşları birbirine yaklaştı. "Balo salonunda gösteri yapacağımı sanıyordum."

"Kurbağalar," diye açıkladım.

Nick'in dirseğindeki kitap yığınının üzerine tünemiş oyuncak bebeğe benzeyen küçük yaratık sonunda varlığını fark etme zahmetine katlandı. "*Kurbağa* mı dedin?"

"İşler biraz sarpa sardı."

Nick, içini çeken Pritkin'e baktı. "Git." Nick'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Belki o da araştırma yapmaktan yorulmuştu.

Küçük arkadaş gözlerini devirdi ve beni gösterişli bir şekilde görmezden gelmeye devam etti. Radella adındaki peri, Karanlık Fey kralından bir irtibat görevlisiydi. "Peri" derken, küçük, huysuz bir yaratıktan bahsediyorum.

Pritkin'i bile diplomatik gösteriyordu. "İrtibat" derken casusluktan bahsediyorum. İki şey yapmak için buradaydı: Françoise'ı köleliğe geri sürüklemek ve kralıyla yaptığım anlaşmada hile yapmadığımdan emin olmak. O da Kodeks'i istiyordu ve onu ona getirecek kızın ben olduğumu düşündü. Peri, şüpheleri varmış gibi görünüyordu.

Sadece o değildi. Kralın teklifini birkaç nedenden dolayı kabul etmiştim. Onun bölgesinde ve kontrolü altındaydım, bu yüzden hayır demek çok sağlıksız olabilirdi. Senato'nun uzun kollarının bile ulaşamayacağı bir yerde, Tomas adında bir vampir olan bir arkadaşım için oda ve pansiyona ihtiyacım vardı. Ve kral bana hayatımın en büyük bilmeceğini çözmem için yardım sözü vermişti.

Tony bana ailem hakkında bir şey söylemekten hep kaçınmıştı. Tahminimce, onları öldürmek için kullandığı bombalı arabayı öğrenirsem biraz üzülebileceğimi düşünmüş ve böylece yeteneklerimi tamamen kendine saklamasına izin vermişti. Ya da belki de sadece bir piç olmak istemişti. İşi zevkle birleştirmeyi her zaman sevmişti.

Babamı öldürmenin yeterli olmadığına karar vermesine neden olan da aynı kindarlıktı. Tony'nin bir çalışanıydı, gün ışığında işleri idare etmek için etrafta tutulan insanlardan biriydi ama emir verildiğinde beni teslim etmeyi reddetmişti. Ve hiç kimse patrona hayır diyemez ve bundan kurtulamazdı. Bu yüzden Tony, babamın ruhuna büyümlü bir tuzak kurması için bir büyücüye para ödedi ve mezarın ötesinden işkenceye devam etmesine izin verdi.

Bir gün Tony'nin ödülünü onun soğuk ölü parmaklarından almayı umuyordum ama bunun için önce onu bulmam gerekiyordu. Ve Faerie'ye yaptığım son yolculuk Fey'le boy ölçüşemeyeceğimi kanıtlamıştı. Karanlık Kral'ın yardımı olmadan, Tony'nin kendisi için bulduğu sürgü deliğine asla yaklaşamazdım. Ve nedense kral da Kodeks'i benim kadar istiyordu. Ne zaman düşünmeme izin versem beni biraz endişelendiren bir gerçektir bu.

"Boynuna ne oldu?" Pritkin sordu.

Elim delinme izlerinin üzerine bağladığım eşarba gitti. Yaranın üzerine koyduğum gazlı bezin bir kenarı şifonun üzerine çıkmıştı. Pritkin'in bunu fark edeceğine ve yorum yapacağına güvenebilirdim. "Tıraş olurken kestim."

"Çok komik. Ne oldu?"

İyi bir yalan bulmaya çalışarak tereddüt ettim ve Pritkin homurdandı. İçimi çektim. "Mircea oldu."

"Nerede o?" Ben başımı sallayana kadar Pritkin ayağa kalkmıştı.

"Sakin ol. Ben ona gittim, tersi değil."

"Ona mı gittin? Neden?!"

Parmaklarım yakındaki bir kitabın kapağındaki tozda desenler oluşturdu. Alttaki deri eski ve pul puldu ve belli belirsiz sũrũngenimsi gũrũnũyordu. Elimi çektim ve eteklerime silme dũrtũsũne direndim. "Yanlışlıkla yer değiştirdim."

"Nasıl *yanlışlıkla*-"

"ũnkũ daha da kũtũleřiyor!" Karaladığı notları okumaya çalıştım ama bilmediğim bir dildeydi. "şansın var mı?"

"Hayır." Yũz ifademi gũrdũ. "Sana bunun biraz zaman alabileceğini sũylemiřtim." "Peki bu arada ben ne yapacağım? Beklemekten bıktım ve Casanova için ek iş yapıyorum. Bazı gũnler aklımı kaıracakmışım gibi hissediyorum!"

"Gidiyor musun?" diye mırıldandı peri.

Pritkin sanki az nce annesine hakaret etmişler gibi kitap yığınlarına bakıyordu. Sonunda bir yığının dibinden kocaman mavi bir kitap çıkardı. "Mircea ile ilgili başka bir 'kaza' yaşamadığınız sũrece, acil bir tehlike altında değilsiniz."

"Peki ya o?" diye sordum. "Gittikçe kũtũleřiyor." "O usta bir vampir. Buna dayanabilir."

Cevap vermek yerine masanın bũr ucuna uzanıp Pritkin'in dirseğinin yanındaki kũũk beyaz saksının kapağını kaldırdım ve dikkatle iine baktım. İçindeki bir santimlik sıvı hafif yeşil renkteydi ve hoş bir iek kokusu yayıyordu. Tahminimce krizantem. Başımı kaldırdığımda bana kem gzlerle baktığını grdũm.

"Sen olduğunu bilmediğimi sanma."

Miranda'nın kahve dediği siyah şurubu iki gũn nce daha organik bir şeyle değiştirmeye başlamasını sağlamıştım, son seferinde kafeinle kafayı bulup kafamı kopardıktan sonra. Aldattığından oldukça emindim ama bunu ona sũylemedim. Gerçekten de gũnlũk kafeinini almadan hayatta kalabileceğini dũřũnmũyordum.

-Ya da daha doğrusu, bu olmadan kimsenin hayatta *kalamayacağını*.

"Kafeinsiz kahve için şimdiye kadar grdũęũm en iyi argũmansın," dedim. "Ve dũrũst olmak gerekirse, fasulye filizi ve tofu yemenin ve gũnde on iki fincan kahve içmenin tuhaf bir yanını bulmuyor musun-?"

"Benim rekorum altı."

"Ben de siz İngilizlerin ay sevdiğini sanırdım. Ama belki de su-"

Demliği elinden kaptı. "Ona ihtiyaım var!"

Ona daha yakından baktım ve haklı olabileceğine karar verdim. Yakın zamanda bir duşla sohbet etmiş olabilirdi ama uzun bir duş değildi. Gözleri kırmızıydı ve başını doğru hareket ettirdiğinde, ılık yanaklarında ve çenesinde ince bir kızıl-sarı kirli sakal tabakasını gösteriyordu. Uyumuş gibi görünen bir tişört ve kot pantolon da buna eklenince, kendisi için bile kaba görünüyordu.

"Biraz uyumalısın," dediğimi duydum. "Berbat görünüyorsun." "Peki o zaman işleri kim halledecek?"

"Nick ve ben." Pritkin bana bir bakış attı ve ben de sinirlendim. "Eğitilmiş bir araştırmacı değilim ama yapabileceğim bir şeyler olmalı."

"Evet, bana biraz kahve getirebilirsin!"

Kendi kendime, ne kadar hak etmiş olursa olsun, kafasına bir şey fırlatmanın işe yaramayacağını söyledim. Muhtemelen yine de kaçacaktı. "Vampirler, Kodeks'in kara büyücülerin elinde olabileceğine dair bir söylenti duymuşlar."

"Ne kadar yardımcı oldu. Mircea bunu sana seni neredeyse tüketmeden önce mi yoksa sonra mı söyledi?"

"Rafe söyledi."

"Aileye ayak uydurduğunu bilmek güzel." "Senin sorunun ne?"

Pritkin beni görmezden geldi. "Rafe'nin de bir adresi olduğunu sanmıyorum?" "Hayır. Ama bir fikriniz olmalı."

"Kara büyücüler asla bir yerde uzun süre kalmazlar. Onları bulmak kolay olsaydı, şimdiye kadar yok etmiş olurduk!"

"Söylentiler olmalı."

"Her zaman vardır. Ve Kolordu bunları duyup bir ekip gönderdiğinde, karanlık çoktan çekip gitmiştir ve çoğu zaman bize kötü bir sürpriz bırakmıştır."

"Kolordu", Gümüş Çember'in yaptırım kolu olan ve işleri konusunda insan polislerden çok daha fanatik olma eğiliminde olan savaş büyücülerini için kullanılan resmi terimdi. Gerçekten de öldürme ehliyetleri vardı ve bunu kullanmaya inanıyorlardı. Kolordu'yu düzenli olarak kötü gösteren hiçbir grupta uğraşmak istemedim. Ama eğer Kodeks ellerindeyse, fazla seçeneğim yoktu.

"Onları tozlu eski kitaplarda bulamazsın," diye belirttim. "Burada ne yapıyorsun?"

Peri büyük ciltlerden birinde bir sayfayı çevirdi. Bunu başarmak için ayaklarını dikmek ve iki elini kullanmak zorunda kaldı. "Açıklarız," diye nefes nefese kaldı,

"ama birden fazla heceli kelimeler gerektirir."

"Senin şu *geis'ine* başka bir çözüm bulmaya çalışıyorum," diye yanıtladı Pritkin. "Ne yaparak?"

"Onu bozabilecek bir büyü yaratmaya çalışarak." Bunu söylerken bana bakmıyordu bile, ama çoktan başka bir arcane geçidi taramaya geri dönmüştü.

Kendime sert bir şekilde Pritkin'in bir arkadaş olduğunu hatırlattım. Onu bu şekilde düşünmek, onu öldürmeme izin verilmediği için sürekli hayal kırıklığına uğramaktan daha kolaydı. "Karşı büyüünün nerede olduğunu zaten biliyoruz. Kodeks'te!"

"Hatırlarsanız *geis* iki katına çıkarılmıştı," dedi Pritkin sertçe. "O zaman iki kez atacağız!"

"Büyü bu şekilde çalışmaz. Zamanda geriye gidip henüz *geis'e* sahip olmayan bir Mircea ile karşılaştığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Benden ona atladı," dedim sabırsızlıkla. Pritkin'in o sırada orada olduğunu düşünürsek sormasına gerek yoktu.

"Büyüyü ikiye katlamak ve şu anda sahip olduğunuz geri bildirim döngüsünü kurmak." "Evet, ama karşı büyü ile-"

"Hâlâ iki farklı büyü varmış gibi davranıyorsun, oysa bu hiçbir şekilde kesin değil!" diye tersledi.

"Anlamıyorum." Sinirlerime hakim oldum çünkü onu bu konuda konuşturmak nadiren mümkün oluyordu ve ben cevaplar istiyordum.

"*Geis* uyarlanabilir olarak tasarlanmıştı. Başlıca gücü buydu, ancak uyarlanabilirliği onu çoğu kullanım için fazla dengesiz hale de getiriyordu. Çoğu zaman, orijinal büyüden zamanla yeni bir şeye dönüşür, büyüü yapan kişinin ihtiyaçlarını ya da ihtiyaç olarak algıladıklarını karşılamaya adapte olurdu."

"Düşünebiliyor gibi konuşuyorsun."

"Bir bilgisayar programının yapabileceğinden daha fazla değil. Ancak sofistike bir program gibi, yeni girdilere uyum sağlar."

"Ne gibi?"

Pritkin'in yeşil gözleri benimkilerle soğukkanlılıkla buluştu. "Büyünün kendisi mantıklı. Tasarımcısının dikkate almadığı şey, çoğu insanın öyle olmadığıdır. Gerçekte tam olarak ne istedikleri konusunda genellikle kafaları karışıktır ve büyü gizli düşünceler, bilinçaltı arzular ve kabul edilmiş olanlar arasında ayırım yapmaz."

"Ne demek istiyorsun? İstedğim için mi bu tuzağa düştüm?!" "Şimdi değil, belki, ama-"

"Mircea'nın ölmesini istemiyorum!"

"Evet, ama büyü'nün amacı bu değildi, değil mi? İki kişiyi birbirine bağlamak için tasarlanmıştı."

Ona dehşetle baktım. Geçmişte büyü'nün benden Mircea'ya atlamasının nedeni bu muydu, içten içe bunu istediğim için mi? Eğer ondan daha az etkilenmiş olsaydım ya da kendimi daha fazla kontrol edebilseydim, tüm bunlar önlenebilir miydi?

"Ve bir asırdan fazla bir süredir denetimsizdi, şüphesiz bu süre boyunca büyüdü ve değişti." Pritkin acımasızca devam etti. "Büyük olasılıkla artık var olmayan bir büyü'nün karşılığını arıyorsunuz."

Ona baktım, paniğin boğazıma dolduğunu hissettim, karanlık ve acıydı. Hayatım boyunca Tony'nin kontrolü altında olmak bana etrafımı kontrol etmeye çalışmamayı öğretmişti; bunun yerine, kontrol edebileceğim tek şeyi kontrol etmiştim: kendimi. Bu son küçük özgürlüğümün de elimden alınması fikri beni tahmin ettiğimden çok daha fazla korkutuyordu.

"Karşı büyü'nün işe yaramayacağını mı söylüyorsun?"

Pritkin, "İki katına çıkardığınızda *geis*'in parametrelerini değiştirdiniz," diye tekrarladi. "Karşı büyü'nün başa çıkmak için tasarlanmadığı bir şeye dönüşmüş olabilir. Ve eğer öyleyse, Kodeks'i bulmanın size hiçbir faydası olmayacaktır."

Uzun bir süre cevap vermedim, sadece benimkilerle korkusuzca buluşan berrak yeşil gözlere baktım. Söyledikleri kulağa korkunç derecede makul geliyordu ama doğruyu söylediğini nereden biliyordum? Bunun, en başta bulmamı istemediği bir şeyi aramaktan vazgeçmem için beni ikna etme çabası olmadığından nasıl emin olabilirdim? Bana tam tersini söyleyen, Kodeks'in her şeyi düzelteceğine dair güvence veren ve onu bulmayı ilk resmi görevim haline getiren başka bir otorite varken ona inanmak zordu.

"İyi değil mi?" Peri önümde çırpındı, küçük yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kralımın seni öldürmesini engelleyecek!"

Alice Harikalar Diyarında'daki Fındık Faresi'nin görüntüsü aniden gözümün önünden geçti. Çaydanlığa özlemle baktım, uyup uymayacağını merak ediyordum. Belki itersem.

"Anlaşmamızı unutmadım," dedim ona sertçe. "Ve tehditlere iyi yanıt vermem."

"Ve onları ben yapmıyorum! Onunla bir anlaşma yaptın, insan. Eğer bozarsan ne yapacağını öğrenmek istemezsin!"

Garip bir şekilde sessiz kalan Pritkin'e baktım ama araştırmasına geri döndüğünü gördüm. Görünüşe göre, Fey'in ellerinde ölebileceğimi düşünmek dikkatini çekmeye yetmemişti. Bir elimi masanın üzerine vurdum ve onun sıçradığını gördüm. "Konsül zaten bu şeyin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmak için kitaptaki tüm büyülü otoriteleri çalıştırıyor! Neden senin daha şanslı olacağını düşünüyorsun?"

"Çünkü yapmalıyım."

"Bu bir cevap değil!" Sadece bana baktı. "Lanet olsun, Pritkin, artık Pythia benim! Neyi bilmem gerekip gerekmediğine karar vermeye devam edersen işimi yapamam!"

"Eğer Pythia'ysan, öyle davran!"

"Deniyorum. Ve bunun kaderin bir kez daha kıcıma tekme atmasını beklemekten ibaret olduğunu sanmıyorum! Bir şeyler *yapmak* istiyorum!"

Üzerinde çalıştığı büyük hacimli kitap aniden yerinden fırladı ve kapıya çarptı, çarptığı yerde tozlu mavi bir leke bıraktı. Çocukça hareketlerin ne kadar işe yaramaz olduğu konusunda yorum yapamadan kapı açıldı ve kızıl bir kafa içeri girdi. Nick, üst katta herkes serbestken daha güvende olabileceğini düşünmüş gibi görünüyordu.

Oda servisi arabasını iterek ve devrilmiş kitabın yanından geçerek temkinli bir şekilde içeri girdi. "Durdu. Ama bunlardan birkaç bin tane olmalı." Sesi neredeyse hayranlık doluydu.

"Buna ne sebep oldu?" Pritkin talep etti.

"Augustine'in en iyi tahminine göre rakiplerinden biri onun ekmeğine yağ sürmeye çalışıyor."

Kelime oyunu karşısında irkildim ama Pritkin daha da sert baktı. "Kolordu savaşla meşgul olduğu için bu tür şeyler daha da artacak."

"Ne tür bir şey?" Ben sordum.

Nick, "Kan davası güden büyücüler meseleyi kendi ellerine almaya karar veriyorlar," diye açıkladı.

"Kolordu hem savaşp hem de şikâyeti olan her büyücüyü denetleyemez, bunu onlar da biliyor," diye bitirdi Pritkin acımasızca. "Peki bütün bunlar ne?"

"Öğle yemeği. Arabayla dönerken bir garsonla karşılaştım." Nick sandviçleri, meyveleri ve kurabiyeleri ayıklamaya başladı. "Bir şey ister misin Cassie? Burada bir sürü var."

"Pek aç değilim."

"Yemek yiyecek." Pritkin sertçe söyledi.

"Dedim ki-"

"Eğer açlıktan ölürsen bu benim mesleki itibarımı zedeler." "Ben çok yerim."

"Ancak aynı şey, anlaşılabilir bir kızgınlıkla sizi boğmam durumunda geçerli değildir."

"Bir sandviç alacağım," dedim Nick'e. "Et yok."

İyi huylu görünen bir yumurta salatası getirdi ve bir kutu elma suyuyla birlikte uzattı. Ona düşünceli bir şekilde baktım. Arkadaşının aksine o hâlâ Çember'in iyi durumda olan bir üyesiydi. Tami'yi elinde tutanın Silver olduğunu varsayarsak, benim için Tami hakkında bir şeyler öğrenebilirdi. Öte yandan, onun tüm bu sihirli engelliler tartışması hakkındaki fikrini bilmiyordum. Onlara da herkesin gösterdiği aynı belirsiz utanç/ilgisizlikle bakabilir ve birkaç soru sormaya değmeyeceğini düşünebilirdi. Ama hiçbir şey riske atılmaz...

"Yedi yıl önce seni koruduğuna göre, ergenlik çağında olmadığını varsayıyorum, değil mi?" diye sordu ben sorunu çizdikten sonra.

"Onu tanıdığımda yirmili yaşlarının sonlarındaydı, şimdi otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı. Neden?"

"O zaman hasatçılar için çok yaşlı," dedi Nick, tavuk olduğunu umduğum bir lokmanın etrafında. "Zamanlarını boşa harcamazlar, özellikle de başlangıçta zayıfsa."

Pritkin yüz ifademi yakaladı. "Boş bomba yapan insanlardan bahsediyor."

Nick başını salladı. "İşte o zaman-"

"Ne olduklarını biliyorum," dedim uyuşukça. Bombalar çok değerliydi, çünkü bir null'un olağan etkisini yoğunlaştırarak, benimki de dahil olmak üzere bir bölgedeki tüm büyüyü bir süreliğine durduruyorlardı. Tami bu konudan hiç bahsetmediği için onları ancak son zamanlarda öğrenmiştim. Bir bomba yapmak için gereken sürecin null'ların yaşam gücünü tüketerek onları öldürdüğü düşünülüyordu, bu çok da şaşırtıcı değildi.

"Merak etme," dedi Nick, bir ruloya daha hardal sürerken. "Çoğu büyücü gibi, null'lar da ergenlik çağına geldiklerinde tam güçlerine kavuşurlar ve o zaman olabilecekleri kadar güçlü olurlar. Hasatçılar, verebilecekleri yaşam gücü miktarını en üst düzeye çıkarmak için onları mümkün olan en kısa sürede elde etmeyi severler. Arkadaşınız onların ilgisini çekmez."

"O zaman Çember onu neden istesin ki?"

Omuz silkti. "Beni tanımıyor. Tabii bir tür önemli bilgiye sahip değilse."

Başımı salladım. "Tami böyle bir şey bilmiyor."

"Ama o birini tanıyor," diye belirtti Pritkin. Şaşkın bakışlarım karşısında iç geçirdi. "Çember senin nerede olduğunu bilmiyor, başına yüklü bir ödül koymaya razı olmaları da bunu gösteriyor. Belki de onlara gelmen için seni ayartmaya çalışıyorlar."

"Sence onu benim yüzümden mi aldılar?" Başlangıçta pek de iyi olmayan sandviç birden tatsızlaştı.

Nick arkadaşının önerisine ısınarak, "Bu mümkün," diye kabul etti. "Sen içeri dalıp Konsolos'u azarladığında, Mircea'yı baştan çıkardığında ve Tomas'ı onun burnunun dibinden çaldığında Konsey'in yarısı oradaydı."

"Öyle bir şey olmadı!" Dehşete düşerek söyledim. Öyle de olmamıştı. Ben onu kurtarmak için umutsuz bir girişimde bulunduğumda Konsolos bir arkadaşımı işkence ederek öldürmek üzereydi. İşe yaramıştı, bu beni hâlâ hayrete düşüren bir gerçektir, ama bir süre boyunca ciddi bir tehlike altındaydım - aklımı kaçırarak kadar korkmuş olmamdan bahsetmiyorum bile.

Nick omuz silkti. "Etrafta dolaşan hikaye bu."

Pritkin, "Eğer sizi bir başka çılgınca kurtarmaya ikna etmeye çalışıyorlarsa, bu çabaya değeceğini düşündüğünüz birini bulmaları gerekir," dedi. "Ama Tomas Faerie'de kalıyor ve bu nedenle ulaşamaz. Anladığım kadarıyla anne babanız ölmüş ve çocukluk arkadaşlarınız da Senato tarafından korunan vampirler." Bir an için düşündü. "Ya da hayaletler. Ama Çember bile ölümlere zarar veremez."

Bir dakika boyunca orada öylece durdum ve aptalca göz kırptım. Düşmanlarım bile bana yakın birini bulmakta zorlanırken, bu hayatım hakkında ne söylüyordu? Tami'yi yedi yıldır görmemiştim. Kaderin rehinesi olacak kadar savunmasız bir arkadaşım olmayalı gerçekten bu kadar uzun zaman olmuş muydu? Sanırım öyleydi. Tomas hariç ve bu da güven verici bir düşünce değildi. Onun neden böylesine korkunç ve alçaltıcı bir ölüm için planlandığını anladığımda midemin nasıl bulandığını çok net hatırlıyordum, belki de bunu aniden yeniden yaşadığım içindir.

Senato'nun Tomas'ın ölmesini istemek için pek çok nedeni vardı ama infazın halka açık bir gösteri haline getirilmesinin başlıca nedeni benim onun peşinden gelmemdi. Ve Gümüş Çember'deki müttefikleriyle yarı yarıya dolu bir odanın tam ortasına girdim. Görünüşe bakılırsa

dikkatini derse verdi. Hemen Tomas'ın yerine birini mi aramaya başlamışlardı? Onu serbest bıraktığım anda Tami'yi mahkum mu etmiştim?

"Eğer Çember'in elindeyse, öğrenebilir misin?" Nick'e sordum.

"Deneyebilirim," dedi yavaşça, görünüşe göre bunun hassas bir konu olabileceğini yeni fark etmişti. "Ama onun peşine düşmeni istiyorlarsa, onu ellerinde tuttukları gerçeğini mutlaka kamuoyuna duyuracaklardır."

"Şart değil."

"Ama-"

"Tomas hakkında gönderdikleri not her neyse, bana ulaşmadı. Ona tesadüfen rastladım, infaz başladıktan sonra." Hâlâ hayattaydı çünkü o bir vampirdi ve öldürülmesi kolay değildi. Tami'nin böyle bir avantajı yoktu.

"Her ne olursa olsun," dedi Nick ciddiyetle, "Konsey Pythia'nın nasıl bir güce sahip olduğunu yakından gördü. Bunu unutmaları mümkün değil. Eğer size tuzak kuruyorlarsa, önlem alacaklardır. Bu da onu kurtarmak için yapılacak herhangi bir girişimi son derece-"

"Onu kurtarmayacaksın." Bu tabii ki Pritkin'di.

"Nerede olduğuna dair bir fikrim olmadan olmaz," diye kabul ettim. Tomas'ın peşinden gittiğimde Senato bir null bombası patlatmıştı, bu yüzden içeri girip onu yakalayamaz ve dışarı çıkamazdım. Çember'in o iğrenç şeylerden kendi zulaları olduğunu ve herhangi bir kurtarma girişiminin, kurtarılması gereken kişinin ben olmamla sonuçlanmasını sağlamak için beklediklerini tahmin etmek zor değildi. Eğer bunu yaparsam, bir plana ihtiyacım vardı. Ve bir plan oluşturmak için onun nerede olduğunu bilmek gerekiyordu.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Nick. "Ama Kodeks konusunda hâlâ Salih'e danışmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Salih kim?" Çaresizliği sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum. "Bu çok riskli!" Pritkin'in Nick'e gönderdiği bakış camı eritebilirdi. "Ben Pythia'yım," diye hatırlattım ona. "Nefes almak risklidir."

"Saleh bilgi işiyle uğraşıyor. Ezoterik, elde edilmesi zor, değerli bilgiler," dedi Nick, Pritkin'in giderek kızaran yüzüne rağmen. "Sorun onun fiyatı."

"Parayı bulabilirim," dedim Billy'yi, rulet çarklarını ve büyük ödemeleri düşünerek.

Pritkin, "O parayla iş yapmaz," diye terslenerek Nick'in söyleyeceklerini kesti. "Sadece iyilik yapar. Ve sen de ona borçlu olma riskini almak istemezsin!"

"Buna ben karar veririm!"

"En azından onunla konuşabiliriz," diye teklif etti Nick hafifçe. Onun alçakgönüllü tavrının arkadaşına da bulaşmasını umuyordum, ama şimdiye kadar şansım yaver gitmemişti.

"Eğer o bir şey biliyorsa, ben getiririm," dedi peri, minik kılıcını parmaklayarak. Kulağa komik gelebilirdi ama o şeyin neler yapabildiğini görmüştüm.

Nick başını salladı. "Eğer onu kızdırırsak, ondan asla bir şey öğrenemeyiz."

"Ne kadar az kişi giderse o kadar iyi," diye ekledim. "Çoğu insan kalabalık önünde konuşmaktan hoşlanmaz." Özellikle de içlerinden biri yüzüne kılıç sallıyorsa.

Pritkin patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? Kodeks muhtemelen sizin amaçlarınız için işe yaramaz. Ve seni o pisliğin yanına yaklaştırmayacağım!"

"Beni bir yere götürmek zorunda değilsin," dedim sabırsızlıkla. "Kendim giderim."

"Gitmiyorsun." Son söz gibiydi.

"Adını zaten biliyorum," diye belirttim. "Sence Billy için onu bulmak ne kadar zor olabilir?"

"Ne talep edebileceği hakkında bir fikrin var mı? Seni kandırmaya çalışacak-" Nick yumuşak bir sesle, "O zaman bunu yapmadığından emin olmak için yanında olmamız iyi bir şey," dedi. Kum rengi kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Eğer izin verirseniz eskort?"

Pritkin'in morarmaya yüz tutmuş yüzüne baktım ve iç geçirdim. Savunma eğitimi alana kadar bir ya da iki korumaya ihtiyacım vardı. Ayrıca, ondan nasıl kurtulacağımdan emin değildim. Muhtemelen pişman olacağımı bile bile tamam dedim.

Tabii ki haklıydım.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

O kadar kan olmasaydı oda çok şık olabilirdi. Dairenin zevkli altın ve krem rengi iç mekânı dışarıdaki Vegas Strip panoramasıyla çatışyordu ama manzara, kabartmalı duvar kağıdından aşağı akan ve güzel devetüyü halının üzerinde pıhtılaşan kahverengi akıntılardan daha az dekor sorunuydu. Görünürde ceset yoktu ama olması da gerekmiyordu. Kimse o kadar kan kaybedip de yaşayamazdı. Tamamen insan olmayan bir şey bile.

Elbisem ürkütücü bir alacakaranlığa dönüşmüştü, bükülmüş siyah dallar kemikli parmaklar gibi hasat ayını kavırıyordu. Tüyler ürpericiydi ve ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyordu. Fuayeye özlemle baktım ama bu benim fikrimdi, bırakıp kaçamazdım. Tek iyi şey, periyi geride bırakmayı başarmış olmamdı. Acaba dosya çekmecesinden çıkmanın bir yolunu bulmuş muydu?

Nick etrafı kontrol etmek için geride kalırken ben isteksizce Pritkin'i enkaza dönmüş oturma odasında takip ettim. Kanın en kötüsünden kaçmaya çalışarak koridorda yavaşça ilerledik. Kolay olmadı. Bunu başardığımda, kurbanın en azından birkaç saldırganı da yanında götürmüş olması gerektiğine karar vermiştim. Tek bir beden bu kadar kanaması mümkün değildi.

Elbette, koridorun sonundaki kapı, yarısı dışarıda yatan ceset nedeniyle aralıktı. Daha doğrusu cesedin bir parçası. Üstteki yarısı kalan kısmından birkaç metre uzaktaydı ve sağ kolunu hiç göremedim. Tabii ki çok dikkatli bakmıyordum.

Cesetten geriye kalanların üzerine dikkatlice bastım ve kayıp kolu hemen fark ettim. Kol, omzundan kopan büyük bir balta sayesinde kapının iç tarafındaki duvara yapıştırılmıştı. Kol, bir zamanlar mavi olan ama şimdi sert mor bir karmaşaya dönüşmüş bir kolun kalıntılarıyla asılıydı.

Sertçe yutkunarak etrafıma bakındım, üst dudağımda ter oluşmaya başlamıştı bile. Klima açık değildi ve kırık bir pencereden ara sıra esen rüzgâra rağmen dairenin içi doksan derece olmalıydı. Ama terlememin nedeni bu değildi.

İkinci güneşinin ışınları her zamankinden daha yoğun görünüyordu, tozla bulutlanmıştı ve bir an sonra birkaç yüz sinek olduğunu fark ettim. İlk başta kral boy bir yatağın üzerinde rastgele bir vücut parçaları yığını gibi görünen ama sonunda bir erkek cesedi olduğunu teşhis ettiğim şeyin üzerinde geziniyorlardı. Kibarca söylemek gerekirse, taze değildi. Bu konuda uzman değilim ama yeni ölmüş birinin etli bir balona benzeyeceğinden ve çürüyüp kokuşmuş gazlarla patlayacağından şüpheliydim. Görüntü o kadar ürkütücüydü ki, derisinin yemek sonrası nanesi renginde, kireçli mavi yeşil olduğunu fark etmem bir dakikamı aldı.

"Cin," dedi Pritkin, ben daha sormadan. "Onu görüyor musun?"

Ona kuşkuyla baktım. "Onu gözden kaçırmak biraz zor."

"Ruh!"

Başımı salladım. Eğer binada bir hayalet varsa, gerçekten sessiz kalıyordu. Ya da belki de cinin yan tarafındaki yarıktan sızan şeyin kokusundan bayılmıştı. En azından sinekler bundan hoşlanıyor gibiydi; yüz kadar sinek siyah bir tepeciğin içinde toplanmıştı. Boğuk bir şekilde öğürdüm ve ağzımdan nefes almaya çalıştım. İşe yaramadı.

Billy, "Dikkat et Cass, en az onun kadar yeşil görünüyorsun," diye yorum yaptı. "Büyücüye buradaki tek hayaletin ben olduğumu söyle ve buradan gidelim. Burası tüylerimi ürpertiyor."

Sertçe yutkundum. "Bir şey hissediyor musun?" Çıldırılmış bir hayaleti toplayabilecek biri varsa o da Billy'ydı.

"Hayır, ama emin olmak için etrafı kontrol edeceğim. Bazen yeni iler saklanıyor." Çok sık cömert davranmaz, bu yüzden gerçekten kötü görünmüş olmalıyım. "Teşekkürler." Nefes almak için kapıya doğru ilerlemeye başladım. Oturma odasının penceresini açabilirsem, nispeten güzel kokan bir dumandan kurtulabilirdim. Ama Nick engel oluyordu.

İçeri girdiğini görmemiştım ve beni ürküttü. Bir çılgılık attım ve o kadar sert geri çekildim ki Pritkin beni yakalamasaydı düşecektim. "Burada olduğundan şüpheliyim," dedi beni tekrar ayağa kaldırırken, "bir kısmı hayatta kalmış olsa bile. Katilin peşinde olurdu."

"Bir hayalet kime ne yapabilir ki?" Nick alay etti.

Pritkin ve ben bakiştık. Bir çift sinirli hayaletin verebileceği zararı ilk elden görmüştü. Ama bundan bahsetmedi. Onun yerine, "Ben dairenin geri kalanını kontrol edeceğim," dedi ve gitti.

Nick arkadaşının ardından kaşlarını çatarak, "Kolordu'nun en iyi iblis avcısı olabilir," dedi, "ama eminim hayaletler hakkında daha çok şey biliyordur. Saleh, bir gün

Bir tane, değil mi?" Benden cesede baktı ama ceset cevap vermedi. Artık bir kafası olmadığı için bu çok da şaşırtıcı değildi.

"Bilmiyorum." Daha önce bir cinle hiç karşılaşmamıştım ama hiçbiri hayalet bırakmayan diğer insan olmayan büyülü yaratıklarla aynı yasaların onları da yönettiğini varsayıyordum. Elbette çoğu insan da öyle. Aslında bu oldukça nadir görülen bir durumdu, bu yüzden bu yaratığın öbür dünyaya taşıdığı bilgiler muhtemelen orada kalacaktı. Ama şu anda uzun bir açıklama yapacak durumda değildim. "Billy etrafa bir göz atmaya gitti. Ondan geriye bir şey kaldıysa, onu bulacaktır."

"Bir şey kaldı mı? O bir hayalet ya da değil!" Nick biraz stresli görünüyordu, sağ gözünün yanında ısrarla zonklayan bir damar vardı. Bana ofis tipi gibi göründü; belki saha çalışması da ona göre değildi.

"O kadar basit değil," diye açıkladım. "Tüm hayaletler kalıcı değildir. Bazı ruhlar her şeyi kabullenip yollarına devam etmeden önce bir süre bedenlerinin etrafında dolanır."

"Ne kadar sürecek?"

"Birkaç saat, belki birkaç gün. Uzun süre kalmayı planlamıyorlarsa bir haftadan fazla değil."

"Cesedin durumuna bakılırsa dört günden önce ölmüş olamaz. Hesaplamalarınıza göre, ruhu hâlâ burada olabilir."

"Olabilir. Ama ben bir şey hissetmiyorum."

Nick, "Daha sıkı çalış," diye ısrar etti. "Artık talepte bulunacak durumda değil. Eğer onunla bağlantı kurabilirsen, bize bir şeyler anlatmaya istekli olabilir."

"Eğer buradaysa, Billy onu bulacaktır. Eğer değilse-" Omuz silktim. "Hayaletleri çekmek için hiçbir şey yapmıyorum, bu yüzden 'daha fazla çabalayamam'. Sadece ben etraftayken ortaya çıkma eğilimindeler."

"Daha fazla kalmayı göze alamayız." Nick sessizce konuştu ama sesinde hoşuma gitmeyen bir uyarı notası vardı. Birden aklıma buranın neden savaş büyücüleriyle dolup taşmadığı sorusu geldi. Doğaüstü topluluktaki cinayetleri araştırmak onların işiydi ve burada onları bir süre meşgul edecek kadar ceset var gibi görünüyordu. Az önce yatağın arkasından çıkan, çok daha insani, altın sarısı kahverengi bir ayak gördüm. Hâlâ bir şeye bağlı olup olmadığına bakmadım.

"Başka birinin ortaya çıkması ne kadar sürer?" Huzursuzca sordum. Pritkin ve büyücü arkadaşlarının arası pek iyi sayılmazdı ve ben de bu buluşmayı kaçırmak istemezdim.

"Bunu bilmenin bir yolu yok. Ama Saleh Konsey tarafından tutuklanmıştı." Nick yüzümdeki ifadeyi gördü. "Şartlı tahliye gibi bir şey," diye açıkladı. "Haftalık toplantısına gelmediğinde, onu kontrol etmesi için biri gönderilecek."

"Kahretsin." Kapıya doğru yöneldim ama Nick beni yakaladı.

"Peki ya cesedin kendisine dokunsaydınız? Bu daha güçlü bir bağlantı sağlar mıydı?"

Dehşet içinde ona baktım. "O şeye dokunmayacağım!" Bu fikir bile tüylerimi diken diken etti.

"Peki ya sahip olduğu bir şey?" Ben onu durduramadan Nick odayı geçip ölü adamın gömleğini çekiştirmeye başladı. Sanırım benim için kumaştan bir parça koparmaya niyetlenmişti, ama ölü et kumaşla birlikte soyuldu, iyi pişmiş bir balık gibi kemikten sıyrıldı. Gömlek, tuttuğu yerden açılmış ve bana kendi kendine hareket eden bir göbek görüntüsü vermişti. Derinin altında kaynaşan kurtçukları gördüğümü fark ettiğimde öğürdüm ve neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Bu kadar. Benden bu kadar." Sendeleyerek kapıdan çıktım ve koridordan gelen Pritkin'e çarptım. "Banyo var mı?"

"İki kapı aşağıda solda. Orada kimse yok."

Bir an için ne demek istediğini anlayamadım. Ölü bir adamı sorgulamak için çıktığımız bu çılgın yolculukta sadece üç kişiydik - Billy'yi saymazsak ve o da uzun süredir tuvaleti kullanma ihtiyacı duymamıştı. Sonra banyoda ceset olmadığını ima ettiğini fark ettim. Zihnimde arkamdaki şişmiş ceset canlandı, boğuldu ve kaçtı.

Elbise banyoyu, morga dönüştürülmüş yatak odasından daha çok seviyor gibiydi. Ayna bana şafaktan hemen önceki gökyüzü gibi tereddütlü soluk bir gül rengi yansıtıyordu. Ama uzun bir süre lavabonun başında durup öğle yemeğimi kusmamaya çalışmama rağmen güneş doğmadı. Onu suçlamadım.

Yüzümü ve ellerimi yıkamayı henüz bitirmiş, üzerlerindeki yağlı tabakayı temizlemeye çalışıyordum ki, giderden soğuk gümüş bir parıltıyla ince bir buğu yükseldi. Aynanın önünde buhardan yapılmış bir serap gibi dalgalanan bir yüze dönüştü. Belirsiz ve silikti, genelde hayaletlerde gördüğüm gibi neredeyse katı değildi. Gözlerimi kırpıttım ama kaybolmadı. "Güvenli mi?" diye sordu titrek bir ses.

"Ah," dedim aptalca. Gerçekten de iyi bir cevap yoktu. Geçmişte birkaç unutulmaz olayda, henüz ruhları olmayan ruhlarla karşılaşmıştım.

ölü olduklarının farkındaydılar. Ve hiç kimse hızlanmayı takdir etmez.

Buğulu gözler banyoda dolaşmaya başladı. Kafanın geri kalanından ayrılarak süzülüler ve bir şeylere takıldılar. Bir tanesi kapının altından kaydı ve ben de başıma geleceklerin farkında olarak irkildim. Birkaç saniye sonra ağız şokla açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı

"Kötü olduğunu biliyorum," diye mırıldandım, "ama daha iyi bir yere gidiyorsun."

Gözleri görmeyen kafa bana doğru döndü. "Ben bir iblisim," diye hırladı. "Ben öyle düşünmüyorum."

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı. Diğer gözü pencereden dışarı bakmaktan döndü ve alnının ortasına yerleşti. Ona garip bir Cyclops havası veriyordu ama bu şartlar altında bunu belirtmeye degeceğini düşünmedim. "Bunu kim yaptı?"

"Bilmiyor musun?" Şaşırarak sordum.

"Uyuyordum!" dedi öfkeli bir sesle. "Birinin içeri girdiğini duydum, yatağın yarısına kadar geldim ve sonra ışıklar söndü." *Kalıcı* olarak, diye düşündüm ama söylemedim. Gözleri yüzüme odaklandı, beni ilk kez gerçekten görüyordu. "Peki sen kimsin?"

"Sadece ziyarete geldim," dedim kapıya doğru ilerleyerek.

"O kadar hızlı değil." Yüz yeniden yolumda belirdi. Gezinen göz diğerini yakaladı ve öndeki boşluk için birbirleriyle savaşırken biraz itiş kakış oldu. Sonunda durulduklarında, suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Beni görebiliyorsun!"

"Ben durugörü sahibiyim."

"Güzel. O zaman bana bunu kimin yaptığını söyle. Biri bunu ödeyecek!" Aklıma ani bir fikir geldi. "Belki bir şeyler yapabiliriz," diye teklif ettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Kodeks hakkında bilgi edinmem gerekiyor," dedim belli belirsiz. "Hangisi?" diye sordu, aniden bir iş adamı edasıyla. "Birden fazla mı var?"

"Kodeks bir bilgi derlemesidir, bebeğim. Burada hangisinden bahsediyoruz?"

Yutkundum. "Codex Merlini. Kayıp cilt."

Bakışları keskinleşti. "Adın ne demiştin?" "Söylemedim. Bir şey biliyor musun?"

"Muhtemelen."

İçimi çektim. "Ben Cassie Palmer," diye itiraf ettim ve hayaletimsi gözler gözle görülür bir şekilde parladı.

"Tamam o zaman." Salih'in sesi sertleşti. "Kodeks yüzyıllar önce kayboldu ama asıl sorun bu değil. Onu bulsanız bile okuyamayacaksınız."

"Şifreli mi?"

"Daha iyi. Ne kadar iyi olursa olsun, kodlar er ya da geç deşifre edilebilir. O bundan biraz daha yaratıcıydı."

"O mu? Yani gerçekten bir Merlin var mıydı?"

"Hayır, ona Codex Merlini diyorlardı çünkü Ralph adında bir adam tarafından yazılmıştı," dedi Salih sabırsızlıkla. "Merlin'in her yıl yaşlanmak yerine gençleşmesiyle ilgili o eski hikâyeyi biliyor musun?" Başımı salladım. "Hikâyeyi anlatanlar karıştırmışlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani geriye doğru yaşlanan büyücü değildi. Kodeks'i öyle bir heceledi ki, eğer Kodeks onun elinden çıkarsa, tersine yaşlanmaya başlayacaktı."

"Bunu neden yapsın ki?"

Salih bana öyle bir baktı ki, IQ'mun göğüs ölçülerime eşit olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. "Böylece kendi kendini yazmaya başlayacaktı elbette! Bizim zamanımızda o sadece boş bir parşömen demeti."

"Ama eğer birisi geçmişe giderse..."

Salih bana şeytani bir gülümseme attı. "O zaman birisi muhtemelen o."

Midemin bulandığını hissettim. Yeni pozisyonum, diğerlerinin yanı sıra zaman çizelgesini denetlemek gibi eğlenceli bir işim vardı. Ancak kaçırdığım bazı dersler olmadan, her geri döndüğümde, nasıl düzelteceğimi bilmediğim bir şeyi mahvetme riskiyle karşı karşıya kalıyordum.

"Nerede?" Cevabı beğenmeyeceğimi bile bile sordum.

"Yanlış soru," diye mırıldandı. "Nerede *olduğunu* sorman gerekirdi. Çünkü metnin Merlin'in ellerinden çıktıktan sonra bile hâlâ büyük ölçüde sağlam olduğu bir zamana geri dönmeniz gerekiyor."

Biri kapıya sertçe vurdu ve ben sıçradım. "Gitmemiz gerek." Pritkin'in sesi ince ahşabın arasından net bir şekilde duyuluyordu.

"O zaman *neredeydi*?" Sessizce tısladım. Geçmişe yaptığım gezintilerden benden daha çok nefret eden tek kişi Pritkin'di. O araya girmeden ve muhtemelen her şeyi berbat etmeden önce anlaşılmayı yapmak istiyordum.

Billy aniden duvardan hızla geçen bir fişek gibi fırladı. "Büyücü haklı Cass. Gitmemiz gerek. Şimdi." Cinin hayalet yüzünü görünce durdu. "Kim o?"

"Saleh. Onu buldum."

"Harika. O zaman gidelim. Asansörden yukarı çıkan bir grup savaş büyücüsü var."

"Bana bir dakika ver."

"Bir dakikan bile yok."

"Billy! Bir şey bulmuş olabilirim!"

Pritkin kapıya vurmaya başladı. "Neler oluyor? Sorun ne?" Bir keresinde duyma yetisinin çok keskin olduğunun söylendiğini çok geç hatırladım.

Salih'e baktım. "Ne istiyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Ne sanıyorsun? Sen geleceği görüyorsun. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum."

Pritkin kendini banyo kapısına doğru atmaya başladığında ona umutsuzca "Yeteneğimi kontrol edemiyorum," dedim.

"O zaman sanırım ortaya çıkmaya karar verene kadar seninle takılacağım," dedi Saleh hoş bir şekilde.

"*Hiç sanmıyorum,*" dedi Billy, cine hançer gibi bakarak.

Gözlerimi Salih'e diktim, o da bana huzurla baktı. İçimi çektim ve pes ettim. "Tam olarak ne zaman öldün?"

"Pazartesi sabahı, saat 10 gibi."

Billy'ye baktım. Savunmasız bir insan bedeninde katillerle dolu bir daireye geri dönmemin imkânı yoktu. "Biraz yardım edin," dedim acilen.

Bedenimin yaşamını sürdürebilmesi için bir ruha ihtiyacı var ama kimse bunun benim ruhum olması gerektiğini söylemedi. Bilmesi gereken biri bana, ruhum küçük bir gezintiye çıktığında Billy'nin fiziksel benliğime bakıcılık yapmasına ihtiyacım olmadığını söylemişti. *Sadece ayrıldığın zamana geri dön*, demişti umursamazca, sanki bu kadar yakın bir zamanlama yapmak çok kolaymış gibi. Söylemeye gerek yok, ben kendi çözümümü tercih ettim.

Menteşelerden biri çatırdayarak yerinden çıkarken Billy, "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. Ona çılgınca baktım ve derimin içine girmeden önce küfürlü bir şeyler söyledi. "Fazla uzun sürmez. Bizi buradan çıkaramadığım zaman benim olduğumu anlayacak."

"Neler oluyor?" Saleh talep etti.

"Bilmek istediklerinizi size söyleyemem. Ama sana gösterebilirim." Elimi ondan geriye kalanlar arasında salladım ve yer değiştirdim.

Banyo dört gün önce etrafımızda yeniden şekillenmişti. Kapının dışından ses gelmiyordu, bu yüzden temkinli bir şekilde cılız başımı tahtadan içeri soktum ve etrafa bakındım. Duvarlarda kan olmaması, katillerin önüne geçtiğimi anlamam için yeterliydi.

Salih kararlı bir şekilde duvardan içeri girdi. Sıra dışı bir şey var mı diye gözümü dört açarak onu takip ettim. Büyük bir baltası olan biri gibi.

Salih yatak odasının duvarından sanki her gün yapıyormuş gibi kolayca süzüldü. Yatağın üzerinde uyuyan bir cin vardı. Hayatta ten rengi dışında oldukça normal görünümüydü. Görünürde ne türban, ne altın küpeler ne de Orta Doğu kıyafetleri vardı. Onun yerine bir tutam kıvrıkcık kahverengi saç, iyi kesilmiş bir keçi sakalı ve bir Lakers eşofmanı vardı. Ayrıca bir kafası vardı.

Yatağın başucundaki çalar saat 9:34'ü gösteriyordu. Saleh ve ben birbirimize baktık, sonra izlemek için yerleştik. Çok uzun sürmedi.

Saat 9:52'de, muhtemelen Salih'in korumaları suikastçılarla karşı karşıya gelirken koşan ayak seslerini ve silahların çarpışmasını duydum. Bir an sonra içlerinden biri tökezleyerek kapıdan içeri girdi ve sihirli bir şekilde havaya kalkan bir balta kolunu kopardı. Bir an sonra insan eli tarafından kullanılan bir kılıç onu ikiye bölerken, yataktaki figür uyandı, gözlerini kırptırdı ve etrafına bakmaya başladı. Daha odaklanamadan ikinci koruma da ölmüştü ve Salih'in kafası odanın diğer ucundaki çamaşır sepetiyle basketbol oynuyordu.

Dehşet verici sonu zar zor fark ettim, çünkü gözlerim sahnenin üzerinde duran kılıçlı figüre inançsızlıkla sabitlenmişti. Nefes alacaktım ama ciğerlerim çalışmıyor gibiydi, vücudumda havaya benzer hiçbir şey kalmamıştı. Mide bulandırıcı bir yönelim bozukluğu beni vurdu ve bir an için hareket edemedim, düşünemedim. Kurbanın kanının sıçradığı yüze boş bir şokla bakarken zaman durmuş gibiydi.

Farklı görünüyordu, beynimin bir kısmı bunu fark etti. Yırtık pırtık bir tişört ve çok fazla savaştan çıkmış gibi görünen kahverengi bir palto yerine, zayıf formu dar siyah kot pantolon, uyumlu bir düğmeli gömlek ve zengin siyah deri ceketin içine dökülmüştü. Her zamanki görünümüydü ama sanki aniden bir stil anlayışı geliştirmiş gibi yenilenmişti. Saçları da yakın zamanda taranmış gibi görünüyordu ve yanaklarındaki kirli sakal, tıraş olmayı unutmuş birinden çok bir moda ifadesi gibi görünüyordu.

Yine de en radikal değişiklik yüz ifadesiydi. Onu sayamayacağım kadar çok kez kızgın görmüştüm ama avının boynunu kırmak üzere olan bir avcı kuş gibi yüz hatlarının bu şekilde düzenlenmesi yeniydi. Tamamen inkâr ederek bir çift tanıdık yeşil göze baktım. Tek düşünebildiğim, *beni Salih'i görmeye götürmek istememesine şaşmamam* gerektiğiydi.

"Buna inanamıyorum!" Saleh şikayet etti. "Onu tanımıyorum bile!" Pritkin'in kanlı kılıcı Salih'in çarşafının bir köşesine sildikten sonra sırtına astığı uzun kınına sokmasını izledik. Kolay, telaşsız, korkutucu ve zarif adımlarla dışarı çıktı. Arkasına bakmadı.

"Adamın biri buraya giriyor, beni *parçalara* ayırıyor ve benim *haberim* bile yok.
onu?"

"Sakin ol," dedim, sersemlemiş ve hafif hasta hissediyordum. "Başını dik tut."

"Benim kafam *yok!*" diye tersledi ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Bir anlaşma yapmıştık," diye hatırlattım ona.

"Kitabın Paris'te," diye omzunun üzerinden attı Salih, eğer hâlâ bir omzu olsaydı. "1793'ü dene."

Gözlerimi ona diktim. "Ne?" Kahretsin, bunun tesadüf olmadığını bilmeliydim.

"Evet. Birkaç aptal kara büyücü o yıl onu Merlin'den çaldı ve-"

"Bekle." Kandırılıp kandırılmadığımı merak ederek cine ters ters baktım. "Merlin... şey, tam olarak bilmiyorum ama on sekizinci yüzyılda hâlâ hayatta olamaz!"

"O yarı karabasandı, bunu herkes bilir," diye test edercesine bilgilendirildim. "Ve iblisler ölümsüzdür. Eğer bunu istiyorsan şimdi sus, yoksa ben gidiyorum."

Sustum.

"Yani, evet, 1793'te yaşıyordu, Kodeks'i büyücülere kaybettiğinde, onlar da 3 Ekim'de küçük bir buluşmada açık artırmaya çıkardılar. Halka açık infazlardan, yangınlardan, çetelerden ve kışlarının peşindeki kızgın yarı iblislerden kaçmak için şehirden kaçmadan hemen önce. Her neyse, şık giyinin ve belki onlar satmadan önce bir göz atabilirsiniz."

"Ama satmayı planlıyorlarsa, korunuyor olmalı! Daha iyi bir zaman olmalı-"

"Merlin, büyücüler açgözlü pençelerini ona geçirene kadar Kodeks'i koruyordu ve inanın bana, Pythia olsun ya da olmasın, onu geçmek istemezsiniz."

"Peki ya sonra? Kim satın aldı?"

"Bütün günüm olsa bile, o geceden sonra nereye gittiğine dair tüm söylentileri kapatamazdım. Zaten umurunda da değil, çünkü büyüler çözülmeden önce onu istiyorsan, erkenden ona ulaşmalısın. Ve burası 1793 Paris'i," dedi kesin bir ifadeyle. "Kafanızın kesilmemesine çalışın. İnan bana, berbat bir şey." Tekrar koridora doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle bir dakika! Nereye gidiyorsun?" "Sence nereye? Yapmam gereken bir iş var."

"Saleh!"

Kapının yanında durakladı. "Bu seni ilgilendirmez bebeğim. Gizemli adam sağ olsun, yine cisimsizim. On asırlık birikmiş güç böyle boşa gitti." Parmaklarını şıklatmaya çalıştı ama gerçek ellerinin olmaması onu hayal kırıklığına uğrattı. Yüzünü buruşturdu. "Alabileceğim intikam her ne olursa olsun kurallar dahilinde. Ve inanın bana, *gerçekten* yaratıcı olabilirim."

Beni arkasından akılsızca bakarken bırakarak dışarı çıktı. En azından bu, bir hayalet bırakmayı nasıl başardığını açıklıyordu: bırakmamıştı. Ruh, Salih'in doğal haliydi. Kendine bir beden oluşturacak kadar güç biriktirmişti, ölümlülerle uğraşmak için daha iyi olduğunu varsayıyordum. Asıl soru, peşinden gitmeli miydim?

Şu anki durumuyla Pritkin'e gerçek bir zarar verebileceğinden şüpheliydim. Hayaletlerin, hatta yenilerinin bile sınırlı bir güç kaynağı vardır ve bu güç yaşayanlara yapılan saldırılarla çok çabuk aşınır. Salih bir hayalet değildi ama kafasıyla birlikte gücünün çoğunu da kaybettiğine göre, daha iyisini yapabileceğinden şüpheliydim. Buna Pritkin'in müthiş kalkanlarını da eklersek, muhtemelen oldukça güvendedi. Aynı şeyi benim için söyleyememek çok kötü.

Salih büyücüyle iletişim kurmanın, onu suçlamanın ya da işlediği suçtan dolayı azarlamamanın bir yolunu bulursa, bu bilgiyi nasıl edindiğini ağzından kaçırabilirdi. Bu da çok kötü olurdu. Eğer Salih onu tanımıyorsa, Pritkin'in cine karşı kişisel bir kin besliyor olması pek olası görünmüyordu. Bu da onu öldürme nedeninin muhtemelen bana Kodeks'ten bahsetmesini engellemek olduğu anlamına geliyordu. Ve eğer Pritkin onu güvende tutmak için Salih'i öldürmekten çekinmediyse, ben neden farklı olayım ki?

Sonunda, gitmek istemeyen bir cini nasıl toplayacağımı bilmediğim için tüm bu Salih tartışmasının aptalca olduğuna karar verdim. Sonunda tek başıma geri döndüm, ancak Billy kafamın içinde "Küvete gir!" diye bağırdı.

Ben orada öylece durmuş, yetişmeye çalışırken, bir adım öne çıktı ve beni göğsümün tam ortasından itti. Billy genellikle küçük şeyleri bile hareket ettirmekte zorlanır ama bir yerlerde fazladan enerji bulmuş olmalıydı çünkü neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Eski moda pençe ayaklı küvete doğru sendeledim, dengemi kaybettim ve içine düştüm. Aynı anda koridor duvarı bir sıva, ahşap ve pahalı duvar kağıdı patlamasıyla içeri doğru patladı.

Enkazın arasında yattım, başım dönüyor, gözlerim kararıyordu, birkaç şaşkın saniye boyunca. Küvet, orijinal dökme demir gövdesiyle restore edilmiş bir antikaydı. Hayatımı kurtarmıştı ama çarpan başım ve tozla kaplanmış ciğerlerimle minnettarlık duymakta zorlanıyordum.

"Bayan Palmer!" Pritkin'in sesi eskiden kapının olduğu delikten geldi. "İyi misiniz?"

Ona bakmadım. Ona bakamazdım. "Elbette." Kan tükürdüm -dilimi ısırmıştım- ve alçı tozu. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Enkazdan çıktım ve lavaboya doğru ilerledim, ancak artık orada görünmüyordu. Yine de pencerede lavabo büyüklüğünde bir delik vardı, bu yüzden yıkılmış banyoda titrek bir yol seçtim ve dışarı baktım. Taze esinti dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, sekiz kat aşağıda, Flamingo Yolu'nun ortasındaki tesisat kalıntılarını görmem birkaç saniyemi aldı. Bir taksi şoförü taksisinin dışında durmuş, kaputundaki büyük göçüğe bakıyor ve şaşkın görünüyordu. Kafasını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Hemen içeri girdim. Burası sevdiğimden çok daha popüler olmak üzereydi.

Koridora baktım ve üç yabancı savaş büyücüsünün sırtlarını duvara vermiş oturduklarını gördüm. Kızgın görünüyorlardı, belki de şişe geçirilmek üzere olan tavuklar gibi bağlandıkları için. Sadece üç kişi oldukları için bizi beklemediklerini düşündüm. Yine de beni tanıyor gibiydiler ya da belki de prensip gereği herkese ters ters bakıyorlardı.

Nick onlara kuşkuyla bakarak, "Bir hafıza tılsımı deneyebiliriz," dedi.

"Tutmaz," diye karşı çıktı Pritkin. "Eğitimleriyle değil." Onlara baktı Nick'in gözleri endişeyle gölgelenmişti. "Görünüşe göre direnişe açıkça katılmışsın."

Gözlerimi kırptım ama faydası olmadı. Maske kesinlikle mükemmeldi. Duyguları genellikle bir kirpik titreşiminde, konuşmadaki sonsuz küçük bir duraklamada ortaya çıkan yaratıkların etrafında büyüdüm. Bildiğimi sanmıştım.

İnsanları nasıl okuyacağımı bilmiyordum, ama her şeyimle konsantre olsam bile bir kusur bulamadım.

Az önce gördüğüm o şık, ölümcül yırtıcı gitmişti. Yerinde solgun, yorgun görünümlü, derisi ve giysileri alçıdan pudralanmış bir adam vardı. Pritkin parmaklarını, dairenin fırın gibi sıcaklığı yüzünden zaten terden ıslanmış olan ve punk-rock dikenlerine dönüşen saçlarında gezdirdi. *En azından şimdi yıkamak zorunda kalacak*, diye düşündüm boş boş.

Pritkin beni fark etti ve gözlerinin dokunuşu tenimi karıncalandırmaya yetti. "Onu buldun mu?"

Tökezleyerek ağır ağır duvara yaslandım. Kalbim göğüs kafesime doğru pompalanıyordu, boynumdaki nabızı hissedebileceğim kadar sert ve hızlıydı. "Hayır." Gözlerimi yorgunluktan kapatır gibi kapattım, çünkü Pritkin geçmişte onları çok kolay okuyabildiğini kanıtlamıştı. Ama sesimle gurur duyuyordum. Sarayda geliştirdiğim, vampirlere bile tam olarak hiçbir şey söylememek üzere tasarlanmış bir sestti bu. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya, nefes alış verişlerimi dengelemeye zorladım. "Görünüşe göre cinler de vampirler gibi; hayalet bırakmıyorlar."

"Bir şey bulduğunu söylemiştin." Gözlerimi açtığımda Pritkin'in bana doğru geldiğini gördüm. Tamam, belki de bir kusur vardı, diye karar verdim. Yürüyüşü aynıydı. Bir savaşçının ölümcül akıcılığına sahipti, tüm gücü ve hazırlığı tasmalıydı. Rahat edemeyeceğim kadar yakınımnda durdu, o zeki yeşil gözleri yüzümü arıyordu.

Tony'nin keyfi yerinde, dedim kendime sertçe, *kötü bir gün geçirdiği için kanayacak birini arıyor. Hiçbir şey hissetmiyorsun, korkmuyorsun, çünkü bu onun dikkatini her şeyden daha çok çekiyor. Sakin, hülyalı, dinginsin. Hiçbir şey hissetmiyorsun.* "Banyoda bir hayalet izi vardı ama cinlere ait değildi," dedim gelişigüzel. "Bir süre önce burada başka biri daha öldü."

"İyi olduğuna emin misin?" Nick yanıma geldi. Gözleri, umut dolu bir şafaktan sisli bir geceye dönüşen elbisemdeydi; beyazın küçük dalları bulanık bir arka plan üzerinde dikkatle süzülüyordu. "İyi," dedim kararlılıkla. "Lavabo beni ıskaladı.

taksi."

Pritkin omzumun arkasından harap olmuş banyoya baktı ve kaşlarını çatı. "Gitmemiz gerek. Burada bizim için hiçbir şey yok ve insan yetkililer yakında gelecek."

Kendimi eline dokunmaya zorlayamadım, bu yüzden eski hırpalanmış kahverengiye dönen paltosuna bir yumruk attım. Ceketini nerede sakladığını merak ettim.

havalı kıyafetler. Boştaki elimi Nick'e uzattım ve hepimizi Dante'ye geri götürmeye hazırlandım. "Evet," diye onayladım, gözlerim Pritkin'deydi. "Burada işimiz bitti."

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Casanova, Daire'nin uzun süreli misafirleri gözetleyen casusları olması ihtimaline karşı bir süitte kalmamın akıllıca olmayacağını belirtmişti. Bunun yerine beni bir zamanlar tiki barın arkasında küçük bir depo olarak kullanılan yere yerleştirmişti. Yatağımın altındaki kutularda hâlâ birkaç kasa kokteyl şemsiyesi vardı ve ancak arkamı dönecek kadar yerim vardı. Pritkin'in durumu daha kötüydü, bir zamanlar kulübün ünlü ölü sanatçıları için ayrılan soyunma odasına tıklırmıştı. Bir zamanlar tabutlarını koydukları için daha genişti ama hâlâ belli bir kokusu olduğuna yemin ediyordu. O anda bu düşünce beni oldukça neşelendirdi.

Billy duvardan içeri süzülürken gecelik olarak kullandığım büyük boy tişörtü başıma geçirmeyi bitirdim. Yatağın kenarına oturup hayalet gibi bir sigara sararken Salih'le yaptığım konuşmayı ona anlattım. "Bir ekibe ihtiyacımız var," diye bitirdim.

"Biz bir takımız."

Yorgundum ve birden fazla yönden ağrım vardı. Alışılmadık derecede cimri bir havayolu şirketinin verdiği rahatlığa sahip olan yastığıma sarıldım.

"Cassie ve Billy gösterisi Tony'den bir adım önde olmak için işe yaramış olabilir," dedim. "Bir Kara Çember kalesini soymamıza izin vermek için yeterli olmayacak."

"Ve ortaklarla şansımız çok yaver gitti." "Rafe'e güvenebiliriz."

"Cass, adamı sevdiğini biliyorum ama yapma. O büyük bir savaşçı değil."

"Bir savaşçıya ihtiyacımız yok," dedim sinirli bir şekilde. "Saldırmayı planlamıyorum."

Çember!"

"Ve planların her zaman mükemmel işliyor, ha?" "Baş belası olmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, doğuştan geliyor." Sigarasını yaktı ve hayalet gibi bir dumanın içinden bana baktı. "Her zaman Marlowe vardır."

Bir zamanların Elizabeth dönemi oyun yazarı Kit Marlowe'u kastediyordu. Artık Konsolos'un baş casusuydu. "Evet, bu sağlıklı olur."

"Hem Mircea'yı hem de kendini kurtarmış olursun. Bunun birkaç borcu ortadan kaldıracağını düşünüyorum," diye karşı çıktı Billy.

"Olabilir, eğer onu bu belaya bulaştırdığım için beni suçlamasalardı."

"Ama senin üzerine *geis* koydu-"

"Efendim olarak bunu yapmaya her türlü hakkı vardı. Yanlışlıkla bile olsa ikiye katlamaya hakkı olmayan benim." Billy'nin dudaklarında titreyen itirazı gördüm. "Ve evet, bence gerekçeleri berbat. Sadece söylüyorum."

"Onları senden daha çok sevmiyorum." Billy'nin sesi kederli geliyordu. "Ama başka kim var ki? Sürekli güçlü tiplerle karşılaşıyoruz ama hepsi de kafadan çatlak."

"Güvenemeyeceğim kimseyi zamanda geriye götürmeyeceğim. Ya da beceriksiz birini. Ya da kendi gündemi olan birini."

Billy bıkkın bir şekilde iç çekti. "Bu tür standartlara bağlı kalırsanız bir ekip kurmak biraz zor olacak. Hiçbir şey istemeyen, sadık ve güçlü biri mi? Hadi ama."

Kendimi, tam olarak öyle olması gereken Pritkin'e karşı yeniden öfkelenirken buldum. Sırf zeki, cesur ve bazen de tuhaf bir şekilde komik olduğu için ona karşı gardımı düşürmeye başlamıştım. Bunların hiçbirinin onun benim tarafımda olduğu anlamına gelmediğini aklımda tutmalıydım. Bir keresinde bana "*Söz verdiğimde sözümü tutarım*" demişti. Evet, doğru.

Yatak örtüsüyle oynadım, cızırtılı dantelli mavi ve altın rengi brokar. İlk kez daha az gösterişli ve daha rahat bir şey istememiştim. Tony's'de yıllarca kullandığım yumuşak pamuklu bir örtü vardı. Yıkandıkça solmuş, parlak, ucuz çiçekleri zamanla bir İngiliz bahçesi gibi yumuşak pastel renklere dönüşmüştü. Kenarları biraz yırtılmıştı ama titiz mürebbiyemin onu başka bir şeyle değiştirmesine asla izin vermemiştim. Onu olduğu gibi sevmiştim, kusurları ve her şeyiyle. Ama diğer eşyalarım gibi, Eugenie'nin kendisi gibi, o da artık yoktu.

"Cass?" Billy'nin sesi aniden garipleşti, bu onun için neredeyse yeni bir şeydi. "Pritkin'in bir pislik olduğunu biliyorsun, değil mi?" *Aynı zamanda arkadaşım olan bir pislik*, diye fısıldadı zihnimin arkasındaki küçük bir ses. Kes şunu, kes şunu. "Cass?"

Boğazımdaki yumru neredeyse acı verecek kadar büyümüştü ve gözlerim utanç verici bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı ve vay canına, konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Biliyorum."

"Tamam o zaman. Daha iyi durumdayız. Ona hiç güvenmedim."

"Kimseye güvenmiyorum," dedim hararetle. Bugünlerde emin olduğum tek şey buydu.

"Benim dışımda herkes," diye düzeltti Billy. "Peki plan nedir?"

"Kodeks'i almalıyım," dedim, üzerinde tartışma olmayan tek şeyden başlayarak. Pritkin bunun işe yaramayacağını söylemişti ama sanırım ona ne kadar inanabileceğimi görmüştüm. "Ama onu buraya geri getiremem. İki yüz yılı aşkın bir süredir etrafta dolaşıyor; onu zaman çizgisinden çıkarmanın ne yapacağını kim bilebilir?"

Billy bir an şaşkın şaşkın baktı ve sonra gözleri büyüdü. "Düşündüğümü düşündüğün şeyi düşünüyor olamazsın."

Ona kaşlarımı çattım. "Eğer dağ Muhammed'e gitmezse-"

"Muhammed deli bir vampir değildi!"

"Mircea deli değil." En azından henüz değil. "O... işkence görüyor."

"Uh-huh. Bir kara büyücünün kalesini soymak için *ışkence görmüş* bir usta vampiri mi sürükleyeceksin?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Her şey daha iyi bir fikirdir!"

"Bağırma."

"O zaman mantıklı konuşmaya başla!" Yastığı ona doğru fırlattım ama işe yaramadı çünkü yastığın içinden geçti. "Bu senin deli olduğun gerçeğini değiştirmez."

Yatağa uzandım ve bir kolumu gözlerimin üzerine attım. Muhtemelen haklıydı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Eğer büyüü Mircea'ya götüremiyorsam, Mircea'yı büyüye götürmekten başka çarem yoktu. Ve daha o sabah *yapacak* bir şeyler istediğimi söylemişim. Son sözler olarak, oldukça berbatı.

"Biraz dinlenmen gerek." Billy elimi tutmaya çalıştı ama apartmanda çok fazla enerji harcamıştı ve gücü kalmamıştı. Parmakları içimden geçti.

"Ve beslenmen gerekiyor," diyerek düşüncemi tamamladım. Enerjimin tükenmesini istemiyordum ama zaten sadece uyuyacaktım.

Bir dakika sonra, "Ben idare ederim," dedi.

Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. Billy'nin en son ne zaman enerji almayı reddettiğini hatırlayamıyordum. Bu bizi birbirimize bağlayan ana bağıdı, çeşitli sorunlarıma yardım etmesinin karşılığıydı. "Ne?"

"Alınma Cass ama berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Manik büyücüyü gözetlemek için fazla gaza ihtiyacım yok zaten." Şapkasını geriye doğru eğdi ve bana ukala bir sırıtış attı. "Ve eğer şanslıysak, belki biraz

Kolordu'daki eski dostları onu bulacak ve bizim için bir sorunu halledecekler."
Bu düşüncenin beni neden daha iyi hissettirmediyini merak ederek uykuya daldım.

Rafe ertesi sabah şafaktan önce benimle mutfakta buluştu. Pritkin artık ortalıkta olmadığına göre, yardım için başka bir yere bakmam gerekiyordu ve çok fazla seçenek yoktu. Rafe'in bana verdiği özel numaraya bir mesaj bırakarak onu görmek istediğimi söyledim. Ona ne istediğimi söyledüğimde çok korkmayacağını umuyordum.

Kullanılmayan bir hazırlık masasına taburelerimizi yerleştirdikten kısa bir süre sonra, çalışanlardan biri yanıma geldi ve önüme beyaz toprak bir kahve fincanı bıraktı. Zengin koyu kavrulmuş kahve ve taze buğulanmış süt gibi kokuyordu ve tam sonunda eklenen espressonun köpüğünün ortasında bir nokta vardı. Pritkin buna bayılırdı. Midemin bulandığını hissederek elimi ittim.

"*Cucciolina*, berbat durumdasın," dedi Rafe en yeni hayranına, tombul küçük eller yeşil ipek gömleğinin her tarafına neşeye dut lapası sürerken.

Personelden bazıları Yaz Ortası Arifesi için turta yapıyordu, bu da bebeğin ağzının etrafında neden mor bir halka olduğunu ve sarı saçlarına reçel yapıştığını açıklıyordu. Aynı anda hem bebek bakıcılığı hem de gözetmenlik yapmaya çalışan Miranda, ben kapıdan girer girmez bebeği bana teslim etmişti. Bebek hemen huysuzca bir oflama sesi çıkardı ve ben orada öylece durup onu beceriksizce kucağıma aldığımda öfkeli bir çığlık attı.

Rafe beni kurtardı, şık kıyafetine rağmen onu aldı ve göğsüne yasladı. Birkaç saniye boyunca sanki ona iğne batırıyormuşum gibi feryat etti, sonunda endişeli bir şekilde burnunu çekmeye başladı ve yüzünü Rafe'in gömleğine bastırdı. Ne kadar hızlı toparlandığına bakılırsa, sadece sevimli adamla flört etmek istediği çok açıktı.

Kahve fincanıma beyaz bir porselen tabak eşlik etti. Üzerinde büyükçe, güzelce kızarmış bir muffin vardı. Muffine baktım ve anlayabildiğim kadarıyla bana dönüp bakmadı. İlk testi geçtiği için açtım ve kokladım. Fıstık ezmesi ve hamsi. Küçük bir aşçı yakınlarda dolaşüyor ve bir karar bekliyordu. Bir süre daha bekleyecekti.

"Bana senin o yaştaki halini hatırlatıyor," dedi Rafe, bebeğin dudaklarını peçeteyle boş yere silerken. Bu sadece işleri daha da kötüleştirdi: şimdi

mor yanaklar da. "Her yere bulaştırmadan asla bir şey yiyemezsin."

Jesse, bir grup çocukla birlikte Monopoly oynadıkları uzun masanın diğer ucunda gülümsemesini bastırdı. Yatakta olmaları gerekirdi -saat daha sabahın dördü bile değildi- ama Dante'nin yerinde kimse normal bir programa uymuyordu. Personelin bir kısmının güneş ışığında yanan insanlardan oluşmasının muhtemelen bununla bir ilgisi vardı.

Büyük çocukların çoğu oyuna odaklanmıştı ama küçüklerden biri yerde oturmuş, birinin ona verdiği Elvis Pez dağıtıcısıyla oynuyordu. Tamamen buna odaklanmış görünüyordu ama yine de arkasındaki kapı inatla açık kaldı. Görünüşe göre ebeveynleri bir zamanlar utanç verici çocuklarını penceresiz küçük bir odada saklamışlardı, ta ki o kilitlerin kendisi için açılmayı sevdiğini keşfedip kaçana kadar. Artık bu biraz alışkanlık haline gelmişti. Yine de kumarhanede dolaşmak biraz zordu: asansör kapıları o içeride olduğu sürece kapanmayı reddediyordu.

Onu izlerken, sonunda beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. Bu çocuklar çok gençti. Yaş ortalaması sekizdi ve birkaçı dört ila beş yaş aralığındaydı. Bu hiç mantıklı değildi.

On dört yaşındayken Tami'nin ailesinin en gençlerinden biriydim. Çoğu onlu yaşların ortalarında ya da sonlarındaydı, o özel okullardan birinde hayatlarının nasıl olacağını anlayacak ve bir kaçış planı yapacak kadar büyümüşlerdi. Elbette arada sırada daha küçük çocuklar da geliyordu ama genellikle yanlarında büyük bir kardeş ya da arkadaşla geliyorlardı. Tami'yi hiç bu kadar çok küçük çocukla birlikte görmemiştim. Nasıl kaçmışlardı? O onları bulana kadar sokaklarda nasıl hayatta kalmışlardı? Ben zar zor idare etmiştim ve çoğundan daha fazla yılım ve param vardı.

"Dört yaşıma kadar mahkemeye çıkmadım," diye hatırlattım Rafe'e dalgınca. Monopoly oyunundan küçük bir araba masadan bize doğru gelmeye karar vermiş ve elime çarpmıştı. Arabayı çevirip geri gönderdim ve hızla zıplayan bir ayakkabıyla çarpıştı. Sanki biri çocuklar için oyun tahtasını büyülemiş gibiydi.

"Yaşamak için mi, hayır, ama baban seni bir *bambina* olarak getirdi," diye cevap verdi, yapış yapış çocuğu temizlemekten vazgeçerek. Bir koluyla onu göğsüne yasladı, avuç içi kafatasının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı.

"Ne?"

"Sana hava atmayı çok severdi. Tabii sen bazılarından daha usluydun," dedi iç çekerek, bebek kravatını çiğnemeye başladığında.

"Bunu hiç bilmiyordum." Annem ve babam hakkında o kadar az şey biliyordum ki, bu küçük ayrıntı bana bir keşif gibi gelmişti. Zihnimde "anne" serin bir el, yumuşak saçlar ve tatlı bir koku anlamına geliyordu. Ona dair en güçlü anım buydu. Çok düşünmediğim sürece, onunla ilgili tek anım buydu. Babam hakkında ise daha da az şey hatırlıyordum.

"*Piccolina mia*, lütfen dur," dedi Rafe bıkkınlıkla, kravatını çekerek ve kıvranan kucak dolusu itiraz edemeden bir emzikle değiştirerek. Neyse ki bu küçük boğuşma onu yormuşa benziyordu ve kısa süre sonra Rafe'nin göğsüne kıvrılıp uyumaya başladı. "Ziyaretler sen iki yaşındayken sona erdi," diye ekledi.

"Nedenini biliyor musun?"

Rafe omuz silkmeye başladı ama sonra bunun yeni kız arkadaşını uyandırabileceğini fark etti. "Tahminimce yeteneğinin belirtilerini göstermeye başladın. Baban bilseydi Tony'nin seni alacağını fark etmiş olmalı."

Ki sadece birkaç yıl sonra öğrenmişti. "Nasıl öğrendi?" Tony'nin benim elde edilmeye değer biri olduğumu nasıl keşfettiğini hiç bilmiyordum. İhbarın benim yaptığım bir şey olabileceği fikri mide bulandırıcıydı.

"Tony hiç kimseye güvenmezdi, uzun süredir hizmetinde olanlara bile," diye beni rahatlattı Rafe. "Babanı izleyen insanlar vardı, şüphesiz onları izleyen insanlar da vardı. Antonio'nun izlemediği tek kişi ona kan bağıyla bağlı olan bizlerdik ve bunu kıracak kadar güçlü olmadığımızı biliyordu." Sonuncusu alışılmadık bir acılıkla söylenmişti.

"Sanmıyorum... Bana onlar hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Ailem hakkında?" Bu ona ilk soruşum değildi ama Rafe hiçbir zaman cevap verememişti. Sessiz kalması için emir almıştı ve onu yaratan vampir emri verdiği için bu yasak Mircea'nınkinden bile daha güçlüydü.

Rafe bana şefkatle baktı. "Özür dilerim Cassie."

"Düşündüm de, belki Tony gitmiştir..."

"Ama o hâlâ yaşıyor," diye usulca hatırlattı Rafe. "Benim üzerimdeki etkisi de öyle."

"Ama belki Billy-"

"Ve Antonio'nun yasağı ruhlar dünyası aracılığıyla iletişimi de içeriyor."

Hayaletlerle iletişim kurma yeteneğimi babamdan almışım. Tony'nin bu küçük uyarıyı eklemeyi düşünmüş olması şaşırtıcı değildi. Ben her zaman

Ondan nefret ederdim ama asla aptal olduğunu düşünmemiştim. Hayal kırıklığı göğüs kafesimin arkasındaki olağan yerine yerleşti.

"Mircea kan bağıını koparamaz mı?" Bir süre sonra sordum.

"Ona sormadım. Onun durumunda... Onu daha da zayıflatacak bir şey yapmaya cesaret edemem."

"Bu da beni sizi neden görmek istediğime getiriyor." Çocuklara baktım ama hiçbirini bizimle ilgilenmiyordu. Jesse dudağını ısırtıyor ve bir grup otelinin üzerinde küçük haciz işaretlerinin belirttiği panoya bakıyordu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde Rafe'e durumu anlattım.

"Bir kara büyücü kalesine saldırmak mı istiyorsun?" Sözlerimi bitirdiğimde Rafe kuşkuyla sordu. "Tek başına mı?"

"Tek başıma değil," diye düzeltiltim. Bir gece dinlenmek kafamı toparlamama yardımcı olmuş ve planımı yeniden değerlendirmemi sağlamıştı. Mircea'yı Kodeks'e götürmem gerekiyordu ama onu tek başıma halletmeye çalışmak aptallık olurdu. Neyse ki başka bir seçenek daha vardı.

Rafe ve diğer birkaç ödülün yanı sıra Tony, yasadışı faaliyetler ağını tamamlayacak yeteneklere ve kişiliklere sahip belalı adamlar edinme konusunda uzmanlaşmıştı. Ve bazılarının yeteneklerini geliştirmek için birkaç yüz yılı vardı. Kodeks'in peşinden gidiyordum ve yalnız gitmiyordum.

"Ama nerede olduğunu zaten biliyorsanız, basitçe-" Rafe yer değiştirdiğini gösteren belirsiz bir el hareketi yaptı.

Gözlerimi devirmeyecek kadar ona saygı duyuyordum ama bu çaba gerektiriyordu. "Eğer koşup alabilseydim, evet. Ama nedense bunun o kadar kolay olacağından şüpheliyim. Alphonse'a ihtiyacım var."

Rafe orada öylece oturmuş, dehşete kapılmış görünüyordu ama gerginliğinin bir kısmı uyanıp burnunu çekmeye başlayan bebeğe geçmiş olmalıydı. Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için onu dikkatle izledim. Ama Miranda, personeli istediği gibi korkuttuktan sonra, patlama olmadan önce gelip onu götürdü. Rafe hâlâ bana bakıyordu.

Bu tepki pek de sürpriz sayılmazdı. Alphonse, Tony'nin sağ kolu ve baş haydutuydu. Patron ortadan kaybolduktan sonra, Casanova'nın Vegas'ta yaptığı gibi Alphonse da ailenin Doğu Yakası operasyonlarının kontrolünü ele almıştı. Ve hayır, görünüşte onunla ilgili hiçbir şey özellikle güven verici değildi.

Bir kere, çok fazla dövüş kaybetmiş bir boksör gibi görünüyordu: Yüz hatları sanki çok kötü bir şekilde ezilmiş gibi hafifçe çarpıktı

bir daha düzgün bir şekilde bir araya gelemeyecekti. Bir diğeri, sesi korkunç bir şekilde Don Corleone'ye benziyordu. Ölümlü günlerinde boğazına yediği şiddetli bir dirsek yüzünden soluk borusu hasar görmüştü ama bu, Tony'nin yerinde *The Godfather* her gösterildiğinde birinin kendini kaybedip kanlar içinde yere yığıldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Bu da neden sık sık çalma listesinde olduğunu açıklıyor olabilir.

Daha da endişe verici olan, odasındaki, düzgünce etiketlenmiş siyah-beyaz baskılarla dolu, kalın, iyi karıştırılmış fotoğraf albümleri. Bazıları tabutların içinde, gözlerini dikmiş yukarıya bakan insanları gösteriyordu, bazıları ise oluklarda yüzüstü yatmış ya da kırık kaldırımlara yayılmış, hala kan kaybediyordu. Alphonse öldürdüğü herkesin fotoğraflarını saklıyordu. Bir sürü albüm vardı.

Fotoğraflar aslında Tony'nin fikriydi. İnsanların dünyasında Alphonse bir canavardı, araba kovalamacaları, patlamalar ve medyada şiddetin toplumsal etkileri üzerine haberlere yol açacak kadar kanlı filmler yapılan türden. Vampir dünyasında ise sadece işinde iyiydi. Bazen biraz fazla iyiydi. Tony, baş infazcısının sık sık aşırıya kaçtığı için Senato'nun kötü tarafına düşmesini istemiyordu ama onunla konuşmak pek yardımcı olmuyordu ve vampir dünyasında terapist diye bir şey yoktu. Sonra bir gece yemekte biri Alphonse'un bir hobiye ihtiyacı olduğunu söyleyerek şaka yaptı ve Tony'nin gözleri parladı.

Talihsiz şakacı, Alphonse'un yapmayı sevdiği, öldürmekle ilgili olmayan bir şey bulma ya da eğlenceyi kendisi sağlama görevini üstlenmişti. Kendisi de dahil olmak üzere herkes onun gidici olduğunu düşünmüştü. Özellikle de evcil hayvanlar spor olsun diye avlandığında, piyano atış talimi için kullanıldığında ve golf sopaları boynuna dolandığında bu durum daha da belirginleşmişti. Ama sonra bir fotoğraf makinesi alıp karanlık bir oda kurdu ve Alphonse'u bir hafta boyunca kimse görmedi.

Alphonse kendisine modellik yapacak cesetler olmadığında, saray çevresinde takılan herkesin fotoğrafını çekti. Özellikle insanları şaşırtmayı, onları utanç verici bir şey yaparken ya da mümkün olan en kötü açıdan yakalamayı severdi. Yatak odamda Rafe'in güzel tavanının altında iğrenç resimlerle kaplı duvarlar vardı: gözlerim sadece beyazlar görünecek şekilde kıvrılmış; ağzım pizza dolu; ve diş çekimi yüzünden çenem sincap boyutunda şişmiş.

İlk başta onlardan nefret etmişim, her gün uyandığımda aynaya çok uzun süre baktığımda yansımasını görmeye başladığım grotesk versiyonlarımdan nefret etmişim. Ama Alphonse'un tekliflerini kaldırmaya cesaret edememişim.

Odanın etrafında döndüm ve başka bir sıraya başladım. Koleksiyonum büyüdüğüce yavaş yavaş fikrimi değiştirmeye başladım.

Alphonse'un en sevdiği model, Tek Gözlü Sal olarak bilinen, bir erkeğinki kadar kalın kaslı kollara sahip dolgun bir sarışın olan kız arkadaşıydı. Görünüşü lakabının hakkını veriyordu, sol gözünden geçen yara izi yanağından aşağıya doğru inerek ağzının köşesini kaldırıyordu. Gözünü Kaliforniya'daki altına hücum sırasında, kırık bir şişeyi nasıl kullanacağını ondan daha iyi bilen başka bir salon kızına kaptırmıştı. Kısa bir süre sonra Tony onu ahırına katmaya karar vermişti. Değişimden önce kaybedilen vücut parçaları yeniden oluşmuyordu, bu yüzden Sal kalıcı olarak tek gözlüydü. Alphonse buna aldırmış etmedi ve Sal'in orantısız gülümsemesi ve yaralı yüzü koleksiyonunda belirgin bir şekilde yer aldı.

Bir gün en son çektiği fotoğrafıma bakıyordum, gözlerim Alphonse'un Mars'taki bir manzarayı andırması için kırmızı bir filtreyle geliştirdiği sivilce kaplı yanaklarım ve çenemden, Tony'nin tahtına yayılmış, her zamankinden daha da şişmiş görünen fotoğrafına geçti. Sal'in ortadaki en yeni fotoğrafını, objektifin yara izlerinin üzerinde sevgiyle oyalanmasına rağmen fark etmemiştim bile. İkimizin arasında, o tamamen normal görünüyordu. Alphonse'un objektifinden herkesin çirkin olduğunu fark etmiştim; ya da belki de onun objektifinden herkes güzeldi.

Hala kafa karıştırıcı buluyordum ama fotoğraflarıma bir daha asla aynı şekilde bakmadım. Hatta mürebbiyemin tercih ettiği süslü, poz verilmiş fotoğraflara kıyasla bazılarının aslında ilginç olduğunu düşünmeye başlamıştım. Alphonse katil bir piç olabilirdi ama adını verebileceğim bir savaş büyücüsünün aksine zaman zaman mantıklı davranıyordu. Ve anlamadığım insanlarla uğraşmaktan gerçekten yorulmaya başlamıştım.

Son birkaç haftayı, ait olmam gereken Pritkin'in dünyasında, yabancı bir ülkeyi ziyaret eden ve dili yarım yamalak konuşan biri gibi hissederek dolaşarak geçirdim. Çoğu zaman neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bir ya da iki kez o kadar şiddetli bir kafa karışıklığı durumuna ulaşmıştım ki beynimde hasara neden olabileceğini hissetmiştim. Kuralları anlamadığım zaman oyunu kazanamazdım, hatta oynayamazdım bile. Oyun alanını eşitlemem gerekiyordu. Vampirlere ihtiyacım vardı.

"Alphonse birinci sınıf bir baş belası olabilir ama birinci sınıf bir usta değil," diye hatırlattım Rafe'e. "Eğer Mircea ölürse, o da seninle aynı durumda olacak ve hangi aile onu kabul ederse etsin, o aile içinde yer almak için savaşmak zorunda kalacak."

"Endişelenmesine gerek yok. Onun... özel yeteneklerini memnuniyetle cephaneliklerine katacak pek çok kişi var."

"Evet ama sence kaç kişi onu ikinci adam yapmak ister?" Alphonse er ya da geç kendine bir yer açabilirdi ama bir daha asla ikinci kaptan olmayacaktı. Yüzyıllar boyunca değil, belki de hiç. Ve bunun tanıdığım vampir için pek de iyi olacağını sanmıyordum.

Rafe bana, "Konsolos kimsenin size yardım etmesini yasakladı," diye hatırlattı.

"Alphonse emirlere uyma konusunda pek iyi değildir," diye hatırlattım ona. "Bence riske girecektir." Oran veriyor olsaydım, en az bire on verirdim. Şu anki pozisyonunu korumak için en iyi şansı bendim ve bu da beni onun yeni en iyi arkadaşı yapıyordu. Konsolos ne derse desin. "Alphonse'a ve onun en çılgın haydutlarından oluşan bir ekibe ihtiyacım var. Onu getirebilir misin?"

Rafe isteksizce, "Onunla bağlantı kurabilirim," diye itiraf etti. "Ama kabul etse bile, bunların herhangi birinin yeterince erken olup olmayacağını bilmiyorum."

"Ne için yeterince yakında?" Sabırsızlıkla sordum. "Kodeksin nerede olduğunu biliyorum, Rafe. Sadece ona ulaşmak için yardıma ihtiyacım var!"

"Evet ama Mircea... durumu kötüye gidiyor. Ve eğer yetilerini kaybederse, karşı büyü hasarı tersine çevirecek mi? Yoksa kalıcı olarak o şekilde mi kalacak?" Fırınlara biraz fazla yakın olan konumumuza rağmen titriyordu.

Başımın döndüğünü hissederek sandalyeme geri oturdum. Büyüyü yaptırdıktan sonra her şeyin normale döneceğini varsaymışım. Ama ya dönmezse? Ve Senato bir savaşın ortasındaiken, ya çılgın bir usta vampirin göze alamayacakları bir sorumluluk olduğuna karar verirlerse? Rafe'in çıldırmasına şaşmamalı. Eğer *Geis* Mircea'yı öldürmezse, Konsül öldürebilirdi.

İronik bir şekilde, ihtiyacım olan şey daha fazla zamandı. Kodeksin yeri elimdeydi; er ya da geç o büyüü ele geçirecektim. Ama ben planlar yaparken Mircea'nın delirmesi bana pek iyi gelmezdi. Her şeyi çözerken bir şekilde *geis*'in etkilerini hafifletmeliydim. Ve bunun için tek bir olasılık vardı: *geis*'in tam güçle çalışmadığını deneyimlerimden bildiğim tek yer.

"Peki ya Faerie?" Ben sordum. "Eğer onu oraya götürebilsek, bu bize yeterince zaman kazandırabilir."

"Konsolos bunu düşünmüş," dedi Rafe. Sesi sakindi ama telaşlı parmakları keten peçetemi lime lime ediyordu. "Ama Feyler

Dünyalarında daha fazla vampir istemiyorlar, özellikle de Mircea'nın durumundakileri. Vize vermeyi reddettiler."

"Kim yaptı? Aydınlık mı, Karanlık mı?"

Şaşırmış görünüyordu. "Senato Karanlık Fey ile ilgilenmez. Aydınlık ile yaptıkları antlaşma bunu yasaklıyor."

"Ama ben biliyorum." Kara Fey Kralı benden Kodeks'i bulup teslim etmemi bekliyordu. Bu gerçekleşene kadar beni mutlu etmesi gerekiyordu. Bu da bana hasta bir vampir için oda ve yemek gibi birkaç küçük iyilik yapmam için bir koz veriyordu.

"Ama Fey yardım etmeye istekli olsa bile, onu oraya nasıl götüreceğiz?"

"MAGIC'teki portal ne olacak?" Metafiziksel İttifak

Türler Arası Büyük İşbirliği, doğaüstü topluluğun Birleşmiş Milletler versiyonuydu. En sevdiğim yer değildi ama Mircea'yı almak için zaten içeri girmemiz gerekecekti, bu yüzden onu MAGIC'in Faerie'ye olan kendi bağlantısından geçirmek mantıklı geldi.

Ama Rafe bu fikri bastırdı. "Henüz onarılmadı. Geçen seferki geçişiniz... geleneksel değildi... ve büyüü bozdu. Konsül bir başkasına izin vermeleri için Fey'e başvurdu ama topraklarına girenleri bundan daha iyi kontrol edemezsek, bir tane daha olmasını istediklerinden emin olmadıklarını söylüyorlar. Müzakerelerimiz sürüyor ama ne kadar süreceğini bilemiyoruz."

Ve Feyler hiçbir şeyi aceleyle yapmazlardı. Geçidin, eğer tekrar açılırsa, çok iyi korunduğundan neredeyse emin olduğundan bahsetmiyorum bile. O konuda yardım yok.

"Lanet olsun!" Avucumla masaya vurdum, el değmemiş kahvemi her yere saçacak kadar sertti. Peçete parçalarıyla siliyordum ki, beynimin arka tarafında dosyaladığım zihinsel Post-it'lerden biri sallanmaya başladı. "Tony'nin buralarda bir yerde yasadışı bir geçidi var," dedim yavaşça. "Onu kaçakçılık için kullanıyordu. Sadece nerede olduğunu bilmiyorum."

Rafe ellerimi tuttu ve ilk kez umutlu görünüyordu. "Yerini nasıl tespit edeceğiz?"

"Bilmiyorum. Ama kime soracağımı biliyorum."

"Kitabı alana kadar geçide ihtiyacın yok," dedi peri, parlak kıvılc saçlarını kabartarak. Küçük bir kitap bulmuştu.

Bir yerlerde, muhtemelen çöpe atılmıştı çünkü bir zamanlar içinde bulunan pudranın çoğu gitmişti. Onu CD kutularından yaptığı tuvalet masasında ayna olarak kullanıyordu. "Ve sen bu konuda hiç ilerleme kaydetmedin."

"Eve dönmek için buna ihtiyacın var," diye belirttim. "Tabii burada kalmak istemiyorsan?"

Derme çatma dairesine baktım. Onun açısından oldukça genişti, Pritkin'in çalışma odasındaki dolabın birkaç rafını kaplıyordu. Üst rafı giyinme alanı olarak düzenlemişti, alt raf ise uyku tulumu yerine fırın eldiveni ve lamba yerine küçük bir el feneri ile tamamlanmış bir yatak odasıydı. Yine de bana pis bir bakış fırlattı. "Evet, dünyanızı çok misafirperver buldum."

"Sizinkini ziyaret ettiğimde neredeyse öldürülüyordum!" "Ben de bir dosya dolabına kilitlenmişim," diye tükürdü. "Zindandan iyidir!"

"Hiç denedin mi?"

İçinden bomba patlamış gibi görünen dosya dolabını görmüştüm. "Dışarı çıkmakta hiç zorlanmamışsın gibi görünüyordu."

"Sadece demir yerine daha düşük bir metalden yapıldığı için." Ürperdi. "Ölebilirdim, sihrim akıp giderdi, bedenim soğugun acımasız pençesinde yavaş yavaş donardı-"

"Evet, ama sen yapmadın. Konuya geri dönebilir miyiz?"

Öfkeli lavanta rengi gözler benimkilerle buluştu. "Mesele şu ki, köle kralın hizmetine geri dönmeli ve sen de ona söz verdiğin kitabı bulmalısın." Şeytani bir şekilde gülümsedi. "O olmadan Faerie'ye dönmek istemezsin. Kral bağışlayıcı doğasıyla tanınmaz."

"Françoise hiçbir yere gitmiyor," dedim ona, belki de onuncu kez. "Ve eğer kralın gazabı bu kadar korkunçsa, neden ondan kaçmamıza yardım etmeyi teklif ettin? Sonuçlarından korkmadın mı?"

Peri tedirgin bir şekilde kanatlarını çırpı. "Bu farklıydı." "Nasıl farklıydı?"

"Büyücü bana karşı konulmaz bir şey teklif etti." Kaşları çatıldı ve gözleri aniden daha yumuşak bir ışıkla parladı. "Kimse onu kabul ettiğim için beni suçlayamazdı, kral bile."

"Sana ne teklif etti?"

"Önemli değil! Bulamıyorum!" Mücevher kutularını tekmeledi, sonra bir koltuğa dönüştürdüğü büyük boy iplik makarasının üzerine oturdu, gizlice

yaralı bir ayağı ovmak.

Aniden bir anı yerine oturdu. "Rün taşı. Jera." Onun dünyasına yaptığım ilk ve tek seferde -kısmen- hayatta kalmayı başarmamın nedenlerinden biri Senato'dan bazı savaş rünleri almış olmamdı. Konsül şüphesiz onları geri istiyordu, çünkü savaşta işe yarayacaklardı ve onları almadan önce tam olarak sormamıştım. Ama şu anda Mircea'yı daha çok isteyebileceğini düşündüm. Ve tek gücü insanları daha doğurgan yapmak olan bir rune taşının ona ne faydası olacağını göremiyordum.

Peri kızgınlıkla yukarı baktı. "Onda olduğunu söyledi. Hatta bana gösterdi. Gerçek gibiydi."

"Bu gerçek." Anlayış belirdi. "Sadece bir çocuk sahibi olma şansı için kralın gazabını göze mi aldın?"

"Sadece mi?" Minik sesi bir ciyaklamaya dönüştü. "Evet, bunu böyle görmek için bir insana güvenin! Benim halkım yok olmanın eşiğinde gezinirken, sizin aptal, zayıf, çocuksu ırkınız, tek başarısı üremek, üremek ve üremek olan

."

"Evet, teşekkürler, demek istediğini anladım." Ona dikkatle baktım. "Ya senin için alabilirsem?"

Parıldayan yeşil kanatlardan oluşan bir kasırga aniden yüzüme çarptı. "Nerede o? *Sende* mi? Büyücülerden biri sanıyordum-"

Gülümsedim. Yalakalık yapmasına şaşmamalı.

"Alabilirim." "Gördüğüm zaman inanacağım."

"O zaman yakında inanacaksın. Ama karşılığında geçidin yerini istiyorum."

"Onu bulacağım," diye söz verdi hararetle. "Sadece bana ihanet etmeyi aklından bile geçirme, insan. Kralımdan bile daha az bağışlayıcı olduğumu keşfedeceksin."

OceanofPDF.com

Bölüm 10

O öğleden sonra, otel personelinin gizlice Geek Squad olarak adlandırdığı, birkaç yüz rol yapma meraklısının çanta ve bavullarıyla ve birkaç durumda kılıç ve zırhlarıyla geldiği kongreyi kontrol ederken Pritkin'i bana bakarken yakaladım. Lobinin karşısında, yerden fıskıran sahte dikitlerden birine yaslanmıştı; kirli sakalı, dağınık saçları ve güçlü, zayıf yapısıyla. Vücudu rahatlamış görünüyordu ama yüzünde en son Salih'in başsız cesedinin başında dururken gördüğüm şahin ifadesi vardı.

Kaşlarımı çatarak uzun bir cübbe ve sivri bir şapka giymiş bir adama yaka kartını uzattım. Rozeti takabilmek için esasını diğer eline geçirdi. Kimlik tespitinde pek yardımcı olacağını sanmıyordum; o sabah gördüğüm yedinci Gandalf'tı.

Yanımdaki adam "Neden *şimdi* kuramadığınızı hâlâ anlamıyorum," diye sızlandı. Sesi taktığı maske yüzünden boğuk çıkıyordu ama ne yazık ki onu anlayamayacağım kadar değil. Maskeyi tanımam biraz zaman aldı, çünkü maskeye plastik dişler eklemişti ve bu da maskeyi tuhaf bir şekilde öne doğru sarkıtıyordu. Sanırım iyi bir dev kafası bulamamıştı, çünkü bir Chewbacca'yı dönüştürmüştü.

"Size söyledim, son dakika temizliği yapıyoruz," diye beşinci kez açıkladım.

"Bütün odayı aynı anda temizleyemezler! Onların etrafında çalışabiliriz."

"Bu benim kararım değil," dedim sertçe, lobinin kavernöz tavanının yakınında tünemiş büyük yaratıkları işaret eden elf kulaklı bir grup adamı izleyerek. Her biri iki metre boyunda, grimsi siyah renkteydi ve keskin, narin pençelerle sonlanan devasa sürüngen kanatlara sahipti. Yarasa ve pterodaktıl karışımı bir şeye benziyorlardı ve çoğu insan onları korkunç süslemeler sanıyordu. Ancak "elfler" görünüşe göre onları atış talimi için kullanmaya karar vermişlerdi: üçünün de elinde yay vardı ve ben izlerken biri okunu yerleştirdi.

Ben kalabalığın arasından bir yol açmak için savaşımadan, yaratıklardan biri zarifçe bir dikitin tepesine yükseldi. Yeni tüneği düşük ışıktaki kristallerle parlıyordu, neredeyse yaratığın karanlık gözleri kadar parlaktı.

turistleri yırtıcı bir beklentiyle inceledi. Yay kullanan oyuncuyu gördü ve lobinin genişliğinde yankılanan, mekandaki tüm gözleri üzerine çeken, işkence görmüş metal gibi bir çığlık attı.

"Hey, harika!" dedi oklu adam. "Bir yrthak!"

Başka bir oyuncu üstün bir ses tonuyla, "Bu bir Yrthak olamaz," dedi. "Gözleri var."

Omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi yayıldı. Daha önce bir kez, kumarhanenin yerleşik güvenlik güçleri masum seyircileri tehlikeli davetsiz misafirlerle karıştırmış ve onlara uygun şekilde muamele etmişti. O sefer, ben ve Pritkin sıcak koltukta oturuyorduk ve neredeyse ölüyorduk. Nedense ortalama bir turist bile bu kadar iyi durumda olacağını sanmıyordum.

Birkaç hobbitin -ya da jawa ya da muhtemelen çok kısa keşişlerin- arasına daldım ve yayı oyuncunun elinden kaptım. Diğer taraftan koşarak gelen güvenlik görevlilerinden birine fırlattım. Casanova'nın kirli paraya olan aşkı hepimizin ölümü olacaktı. "Bir sürü normu kaydettirmenin sırası değildi," diye tısladım, sotto voce.

Güvenlik görevlisi omuz silkti ve yayı, öfkeli oyuncunun sallanan kollarının yakalayamayacağı kadar yüksekte tuttu. "Kumarhanenin içinde silah atmak yasak!" diye bağırdı.

Genç adam kaşlarını çatı. "Sıfır karizma, tamam mı?"

Döndüğümde Chewbacca'nın hâlâ ağzından köpükler saçtığını gördüm. "Bakın hanımefendi, eşyalarını koyacak yeri olmayan satıcılar var! Onlara ne söylemem gerekiyor?"

Casanova bana para ödüyor olsaydı bile, bunun için yeterli olmazdı. Bir kolumu kılıklı omuzlarına attım. "Şuradaki adamı görüyor musun?" Pritkin'i işaret ettim. "Genelde böyle şeylerle o ilgilenir. Ama etrafta dolaşmaktan pek hoşlanmaz, o yüzden biraz ısrarcı olman gerekebilir."

Uzun boylu, esmer ve bulanık Pritkin'i işaret etti ve girişin etrafında asılı duran yarım düzine satıcıya bir şeyler bağırdı. Sürü halinde büyücüye yaklaştılar ve ben de işime geri döndüm. Beş dakika sonra sıcak bir elin omzuma indiğini hissettim. "Bu hiç hoş değildi."

Derim sanki biri nefes alıyormuş gibi karıncalandı. "Ne zamandan beri umursuyorsun?" Tersledim. "Hoş" Pritkin'in sözlüğünde bile yoktu.

"Bu benim her zamanki gereksinimlerimden biri değil," diye kabul etti, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

Cevap vermedim, gözlerim şu anda "yrthak "a sandviç sallayarak onu tünediği yerden indirmeye çalışan bir grup oyuncudaydı. Henüz olması gereken yere geri dönmemiş olması beni gerçekten endişelendiriyordu. Hatta

Daha da endişe verici olan, gözlerinin sunulan yiyeceğe değil, en yakındaki oyuncunun şahdamarına sabitlenmiş olmasıydı.

"Bu şeyleri kontrol edebiliyorsun, değil mi?" Yakındaki bir gardiyana endişeyle sordum. Adam cevap vermedi ama "elflere" birkaç metre daha yaklaştı.

Yüzü benimki kadar mutluydu. Birinin yenmesine izin vermek bir sonraki performans değerlendirmesini iyileştirmeyecekti. Bir telsiz çıkardı, endişeli görünüyordu. "Bir sorunumuz olabilir," dedi birine.

"Beni izlediğini gördüm." Sözler doğrudan kulağıma söylenmişti. "Aferin sana," dedim, elfler, troller ve diğer hayvanlardan oluşan düzenli sıram Eski büyücüler koşarak aksiyonun olduğu yere gittiler. Lanet olsun. Buradan bir an önce çıkmayı umuyordum.

Pritkin o kadar yakınımda duruyordu ki, vücudundan yayılan ısı omurgamdan aşağıya doğru küçük bir ter damlacığının akmasına neden oluyordu. "Bu konuşma ne kadar eğlenceli olsa da," dedim ona alaycı bir şekilde, "yapacak gerçek işlerim var. Neden gidip bir şeylere silah doğrultmuyorsun?"

Yorum yapmadı, belki de boynumda yavaş ve ıslak bir izi yalamakla meşgul olduğu için. Donmuş bir saniye boyunca öylece durdum. Her zaman Pritkin'in insanlarla temasa karşı bir tür alerjisi olduğunu düşünmüştümdür. Beni bir manken gibi hareket ettirmediği sürece insanlara nadiren dokunurdu ve *asla* pas vermezdi. Özellikle de böyle bariz olanlara.

Gülümsemesinin genişlediğini, gözlerinin canlı bir yeşile dönüştüğünü görmek için döndüm. Yüzünde hiç hayal etmediğim bir ifade vardı; neredeyse vahşi bir cinsellik. Kıyafetleri de tekrar siyaha dönmüştü. Bu bana çok kötü bir his verdi ve bu, uzanıp beni kendine çekmesinden önceydi.

Söyleyebileceğim her şey dudaklarımın üzerinde usulca kayan dudaklarla susturuldu. Beni öpmesine hazır değildim, hele de bu şekilde. Ağzı sıcak ve şaşırtıcı derecede tatlıydı ve hafif kirli sakal sıyrığı en azından biraz erotik olmamalıydı, yine de öyleydi. Dili alt dudağımın üzerinde tüy gibi bir okşayışla gezindi, bu da bana kesinlikle uygunsuz hissettirdi. Geri çekildim, cidden kafam karışmıştı. "Ne-"

"Hayır," dedi, başımı eğdi ve beni öptü. Boynumda duran ağır elden ısı yayıldı ve bir başparmak boğazımda hafif desenler çizdi. Ani bir arzu patlaması ağzımı kapalı tutmayı unutturdu ve bir dil kendi dilimin etrafında ustalıkla dolandı. Pritkin acele etmiyor, beni keşfediyor, tadıma bakıyordu. Bir el belimde, nötr bir nokta olması gereken yerde duruyordu ama yanıyordu.

Kızgın ve şaşkın bir şekilde irkildim. "Deli misin sen?" *Geis* hakkındaki eğlenceli gerçeklerden biri de Mircea dışında herhangi birine yaklaştığımda bana verdiği acı sarsıntısıydı. Pritkin'e karşı özel bir kini varmış gibi görünüyordu, onun söz konusu olduğu her zamanki uyarıyı, gözlerimin elmacık kemiklerimden aşağı damladığından emin olmamı sağlayacak bir seviyeye yükseltti.

Cevap vermedi, sadece bir şekilde bana elini bile sürmeden rezervasyon masasına geri götürdü. Kumarhanede bir şeyler oluyordu: Çıgıllıkları duyabiliyor, kamera flaşlarını görebiliyordum ve bir grup koruma ellerinde kocaman bir ağla koşarak yanımdan geçti. "Salih'le konuştuğunu biliyorum," diye fısıldadı dudaklarıma. "Sana ne söyledi?"

İnsanlık dışı bir çıgıllık daha havayı kirletti, bu kez yukarıdan geliyordu. İkinci yaratık, muhafızların arkadaşını tuzağa düşürmeye çalışmasından hoşlanmamış gibi görünüyordu. Dövüğe katılmak için sarkıtlardan birinin tepesini kopardı ve sahte kaya her taraftan üzerimize yağdı. Aniden üzerime sertçe bastıran bedenden çok daha fazla endişe duyduğum için zar zor fark ettim.

"Cevap ver bana." Bir kılıcın kabzası kaburgalarımı oyuyordu, belli belirsiz fark ettim ve bu konuda bir şeyler... yanılttı. Kalçasındaki kılıf neredeydi? Ya da cinayete meyilli çılgın bir bilim adamı gibi silah ve iksirlerle dolu köhne deri kemeri? Ve Pritkin ne zamandan beri *kolonya* kullanıyordu?

Birden panikledim. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Kıyamet koparken lobinin ortasında durup *Pritkin*'le öpüşüyor değildim kesinlikle. Onu ittim ama bir kayayı yerinden oynatmaya çalışmaktan daha fazla sonuç alamadım. "Bırak beni!"

Güç havayı doldurdu, kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve vücudumda kavurucu bir dalgaya yol açtı. "Bırak dedim," diye mırıldandım, aniden kristal berraklığında bir çift gözün içinde kayboldum. Ağzı tekrar benimkini kaptı, şiddetli ve sahiplenici, izleyen herhangi birinden hiç çekinmiyordu ve bununla ilgili bir şey dünyanın geri kalanının saf açlığa düşmesine neden oldu. Onun kokusu çıldırtıcıydı; zarif, pahalı ve tamamen beklenmedik bir şeydi, ten kokusu ve diğerlerinin altında yatan ihtiyaç.

Geri çekildi ve şahin gibi yoğun bir ifade takınan bir yabancının yüzüne baktım. "Cevap ver bana." Emir, bir gelgit dalgasının karşı konulmaz gücüyle içimde dalgalandı. Ağzımı açtım.

düşünmeden cevap verdi, tam o sırada yukarıdan yeni bir sıva yağmuru üzerimize düştü.

Tükürdüm ve bir ağız dolusu gri tozla boğuldum ve Pritkin hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti. "İnkübilerle dolu bir yer için," dedi kuru bir sesle, "burada bir baştan çıkarmayı yönetmek şaşırtıcı derecede zor." Tökezleyerek o anki krize doğru ilerleyen bir grup güvenlik görevlisinin arasına daldım ve kendimize çeki düzen verdiğimizde Pritkin gitmişti.

"Biliyor musun, ben de o kadar affedici değilim," dedim peri kızına ters ters bakarak. Sanki Pritkin'in *delirmesiyle* yeterince sorun yaşamıyormuşum gibi, Radella tam olarak hiçbir şey bulamamıştı.

Françoise hâlâ Casanova'nın Dante'nin en alt katındaki bir depoda stokladığı endişe verici sayıdaki silahı karıştırıyordu. Ölmemi isteyenlerin sayısı düşünüldüğünde, belki de stok yapmam gerektiğine karar vermiştim. Radella hâlâ ona karşı entrikalar çevirirken, Françoise'ın da birkaç parça kullanabileceğini düşündüm.

Elinde bir şey tutuyordu. "*Q'est-ce que c'est?*"

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu bir şok tabancası. İnsanları şok ediyor." "*Quoi?*"

"Şimşek gibi." Biraz dans ettim ve gözleri anlayışla parladı.

Tavana yakın, ulaşamayacağı bir yerde duran periye baktı ve gülümsedi. "Beni şok edersen kalbini sökerim," diye söz verdi Radella.

Françoise yorum yapmadı ama küçük cihazı bir silah dolabında bulduğu zeytin yeşili, ordu tarzı alet kemerine taktı. Kıyafetinin yanında biraz tuhaf duruyordu. Hâlâ defileden kalma elbiseyi giyyordu ama örümcekler biraz cansız görünmeye başlamıştı. İki tanesi hareket etmeyi tamamen bırakmıştı ve omzundaki örümcek son yirmi dakikadır aynı ağı örüyordu. Görünüşe göre tılsım sadece bir gün sürecekti.

Peri'den kaçarken giydiği elbise dışında, onu giyerken gördüğüm tek kıyafet buydu. Birden aklıma başka elbisesi olmayabileceği geldi. Onu alışverişe götürmek için aklıma bir not aldım.

"Bu gecikmenin sebebi nedir?" Radella'ya bir 9'u incelerken sordum mm. Kabza benimkinden daha küçük gibi görünmüyordu, bu yüzden geri koydum.

"Bulamıyorum, tamam mı?" Bir silah dolabının tepesine doğru kanat çırpı ve çenesi elinde, oturdu. Yanardöner kanatları umutsuzca omuzlarına düştü. "Her yere baktım!"

"O zaman tekrar bak!"

"Geçit burada olsaydı, onu bulurdum!"

"Belli ki değil," diye belirttim. "Çünkü burada."

"O halde yerini tespit etmek kolay olmalıydı," diye homurdandı Radella. "Yalnızca güç çıkışı bile-"

"Yine mi geldin?"

Bana iğrenmiş bir bakış attı. "Portallar pille çalışmaz! Sadece düzenlenmiş oldukları için değil, aynı zamanda çok az insanın bir tanesini idare edebilecek güç kaynağına sahip olduğu için de nadirdirler."

"Ne tür bir güçten bahsediyoruz?"

"Çok fazla. Kısa süreli bir geçit açabilen tılsımlar olsa da, genellikle bir ley hattı lavabosu gereklidir. Ama nadir bulunurlar. O vampirde bir tane olduğundan şüpheliyim."

"Bir ley-line ne?"

Radella sabırsızca, "İki çizginin kesiştiği ve enerjilerini birleştirdiği yer," dedi. Ona göz kırptım. "Ley. Çizgiler," dedi, çok yavaş ve belirgin bir şekilde. "Bunların ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Adlarını duymuştum ama hatırladığım çok belirsizdi. Paralel çizgiler üzerinde inşa edilmiş çok sayıda antik anıtlarla ilgili bir şeydi sadece. "Hiçbir şey bilmediğimi varsay," dedim ona.

Sırıttı. "Hep öyle yaparım." Françoise bilmediğim bir dilde bir şeyler söyledi ve Radella kıpkırmızı oldu. Minik elini yere vurarak tüm dolabın altında titremesine neden oldu. "Sessiz ol, köle! Kiminle konuştuğunu unutma!"

Françoise ona tatlı bir şekilde, "Her zaman yaparım," dedi.

"Hanımlar!" İkisi arasında gidip geldim ama kimse silaha davranmıyordu, bu da o ikisi için oldukça cana yakın bir konuşma oldu.

"Çok ama çok basitçe anlatmak gerekirse," dedi Radella buz gibi bir sesle, gözleri hâlâ Françoise'in üzerindeydi, "ley hatları dünyalar arasındaki sınırlardır: seninki, benimki, iblis diyarları, her neyse. Bu sınırlar çarpıştığında stres oluşur, tıpkı iki tektonik plakanın birbirine sürtünmesi gibi. Ve stres enerji yaratır."

"Büyülü fay hatları gibi."

"Ben de öyle dedim!" Radella tersledi. "Ancak bu durumda hareket ettirilecek bir kara parçası yok, sadece büyülü enerji etrafa savruluyor. Dolayısıyla, depremle ya da tsunamiler yerine, nasıl yapılacağını bilenler tarafından çeşitli uygulamalar için kullanılabilecek bir güç elde edersiniz."

"Portalları çalıştırmak gibi."

"Belirli koşullar altında. Özellikle güçlü iki ley hattı kesişirse, bu tür bir enerji üretebilirler, ancak bu çok sık olmaz."

"O zaman tek yapmamız gereken bu lavabo şeyini aramak," dedim heyecanla. "Eğer bu kadar güç yayıyorsa, bulması kolay olmalı!"

Radella içini çekti ve anlayamadığıma sevindiğim bir şeyler mırıldandı. "Vegas'ın her yerinde ley hatları var," dedi sonunda. "Ama hiçbirisi buraya yakın bir yerden geçmiyor. Kesiştikleri en yakın alan MAGIC yerleşim bölgesi, bu yüzden olduğu yere inşa edildi."

"Peki Tony ne kullanıyordu?" Sabırsızlıkla sordum.

"Tahmin olarak mı?" Radella küçük ağzını büzdü. Bu onu profesör Barbie gibi gösteriyordu. "Ölüm büyüsü. Hızlı, güçlü ve kolayca elde edilebilir."

Françoise karanlık bir sesle, "Mideniz kaldırdığı sürece," diye mırıldandı.

"Bekle bir dakika." Gerçekten yanlış duyduğumu umuyordum. "Tony'nin portalını bulsam bile, onu kullanmak için birini öldürmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Radella omuz silkti. "Bilirsin işte. Sevdiğin biri değil." "Ben cinayet işlemiyorum!"

"Françoise, "Geçide kısa bir süre için güç verebileceğimi sanıyorum," dedi. Biraz yardımla."

Bana bakıyordu ama ben başımı salladım. "Ben hiç eğitilmedim. Tony sarayda güçlü bir cadı olmasından korkuyordu."

"Ama... sen notheeng'i tanımıyor musun?" Dehşete düşmüş görünüyordu. "Hemen hemen."

"Ama sen şuraya ve şuraya koş" -havada bazı hareketler yaptı - "her zaman theengs yapıyor!"

"Neye karşı olarak? Birinin gelip beni öldürmesini beklemek mi?"

"Ama kara büyücüler sizi yakalarsa, gücünüzü tüketirler! Korkunç olurdu!"

Acımasızca gülümsedim. "Evet. Sadece sıraya girmeleri gerekecek."

"Quoi?"

"Hiçbir şey." Peri'ye baktım. "Bu lanet şeyi bulduğumuzda ona nasıl güç vereceğimiz konusunda endişelenebiliriz. Bu konuda küçük bir fikrin var mı?"

Düşünceli görünüyordu. "Gizli bir geçit olmalı. Mantıklı o l a n tek şey bu."
"Gizli olduğunu biliyoruz!" Sinirli bir şekilde söyledim.

"Hayır, *gizli* gizli. Yani, çağrılana kadar bu dünyada değil." "Büyü hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylediğimi mi duydun?"

Radella kaşlarını çattı. "Bunu bir kapı gibi düşünün. Açık olduğu her an enerji harcayan bir kapı. Bu yüzden ihtiyaç duyulana kadar kapalı tutarsınız."

"Bir kurbanla açtığınızda."

"Doğru. Ama eğer bu portal böyle çalışıyorsa, muhtemelen onu çağırmak için özel bir büyü vardır."

"Dur tahmin edeyim. Büyüyü bilmiyorsun." Anladım.

"Her portal için farklı, sadece kullanıcıların bildiği bir şifre." "Artık hepsi Faerie'de," diye hatırlattım ona. "Nasıl yapmam gerekiyor?"

Anladın mı?"

Minik, oyuncak bebek gibi yüzünde sinsi bir ifade belirdi. "Belki doğru fiyat karşılığında bir şeyler bulabilirim."

Entrikacı küçük şeye gözlerimi kıstım. "Şimdi ne olacak?"

Kıpırdandı, soğukkanlı görünmeye çalıştı. Kumar oynayamayacak kadar küçük olmasının iyi bir şey olduğunu düşündüm; böyle bir poker suratıyla beş dakika içinde sıırıslık olurdu. "Rünün ikinci bir dökümünü istiyorum," diye ağzından kaçırdı sonunda. "İlki çocukla sonuçlanmazsa diye."

Bir an için başka bir silahı kontrol etmekle meşgul oldum. Rünü ona vereceğim konusunda zaten anlaştığımız izlenimine kapılmıştım, sadece atmakla kalmamıştım. Belki de bu şey düşündüğümünden daha değerliydi.

"Pekâlâ," dedim yavaşça, isteksiz görünmeye çalışarak. "Bir döküm daha."

"Hiçbir kısıtlama olmadan! İlkinde çocuk sahibi olsam bile, ikincisini yine de alırım!"

"Anlaştık."

Radella yutkundu. "Ne tür bir yardım istiyorsunuz?"

"Ne gerekiyor." Ben de onun şartlar öne sürmesine izin vermeyecektim.

"Beni bu deliliğe ikna etmenin bir yolunu bulacağımı biliyordum," diye tersledi ama kalbinin bu işte olmadığı belliydi.

"Anlaştık mı?"

"Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun!" Gülümsedim ve o da yüzünü buruşturdu. "Bu kadar kendini beğenmiş olma, insan. Henüz benim fikrimi duymadın."

Dante'nin ön giriři, kıvranan bazalt heykeller, işkence görmüş sűs bitkileri ve Tanrı'ya karşı dürűst bir hendek ile bir ortaçağ kabusundan çıkmış gibidir. Ön kapı kolları, inleyen ve inleyen ve űnlű sloganını söyleyen ve giren herkese cűzdanlarıyla birlikte umutlarını da terk etmelerini söyleyen acı çeken yüzlerdir. Ancak çılgın dekor pahalıdır, bu da arka tarafın neden daha çok yűkleme rampaları, olgunlaşmış çűp kutuları ve kalabalık bir çalışan otoparkını çevreleyen dűz bir zincir bağlantı çitiyle modern bir depo gibi görűndűğűnű açıklar.

Françoise, Radella, Billy Joe ve ben iki hafta űnce Dante'nin otoparkına indik. Gűneřin ya da akılı başında herhangi birinin doğmayı dűřűnmesine daha birkaç saat vardı. Başka bir deyiřle, görmem gereken tipler için tam űğle vakti.

Radella'nın ana fikri, geçidi nasıl çağıracağını bilen herkes gitmeden űnce zamanda geriye gitmek ve ne pahasına olursa olsun bűyűyű onlardan almaktı. Bunu dayak, bıçak ya da zaman çizgisinin tamamen yok olmasıyla sonuçlanabilecek herhangi bir řeyi hariç tutacak řekilde deėiřtirmiřtim. Françoise, gűlű bir bűyűcű dıřında herkesin kısa sűreli hafızasını muhtemelen silebileceėini söyleyerek bir incelik eklemiřti. Yani bir planımız vardı, sadece doėru adama ihtiyacımız vardı. Ve Casanova'nın selefi, Sıan Jimmy olarak bilinen sűműklű bir operatűr, bilen adam için en iyi tahminimdi.

"*Je suis dűsolée,*" dedi Françoise, gűrűnűře gűre tel űrgűlerin dibiyle konuřuyordu.

Peri ile bakiřtik, o da sadece omuz silkti. Daha iyi gűrebilmek için eėildim ve kendimi çit direėine kelepçelenmiş halde buldum. "Bu da ne bűyle?"

Françoise arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve bana Pritkin'in ruh halini taklit ederek baktı. "Biz gidelim. Senin için çok tehlikeli."

"Affedersiniz?"

"*Bűyű konusunda yeteneėin yok, deėil mi?*" "Ne demek istiyorsun?"

"Bizi buraya getirmek zorundaydınız; başka seçeneėiniz yoktu. Ama řimdi kendini riske atmak zorunda deėilsin. Siz gűvenli bir yerde kalırken biz de o gangsterle konuřabiliriz."

"Jimmy ile başa çıkabilirim!"

Françoise cevap vermedi ama yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki gecenin geri kalanında otoparkta durup bu konuyu tartışmaktan çok mutluymuş gibiydi. Kelepçeyi çekiştirdim, ama onu Casanova'nın deposundan kurtarmış olmalıydı, çünkü kaliteli bir çelikti. Tüm çabalarım çitleri takırdatmak ve beni kızdırmak içindi.

"Tamam," dedim. "Sen git, ben kalayım. İyi eğlenceler." "Ciddi olamazsın," dedi Billy kuşkuyla.

"Burada kalacak mısın?" Françoise kuşkulu görünüyordu. Belki de daha fazla tartışmamı bekliyordu.

Etkili olması için çiti tekrar salladım. "Seçme şansım var mı?"

"Ona güvenmiyorum," dedi peri, bana dikkatle bakarak. "Onu bir dolaba tıkmalıyız."

"Silahım var," diye belirttim.

Radella kaşlarını çattı. "O haklı. Kilidi vurabilir."

"Ben biraz daha hareketli bir şey düşünüyordum," dedim ona, şaka yaptığımdan tam olarak emin olmadan.

Françoise dudağını ısırarak, "Bu senin iyiliğin için," dedi. Birden kararsız göründü.

Radella parmaklarını şıklattı. "Onu bayıltacağız. *Sonra* da onu dolaba tıkacağız. Gerçekten küçük bir dolaba," diye ekledi acımasızca.

Françoise ona bakma zahmetine bile girmedi. "Yakında döneceğiz," diye söz verdikten sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

"Evet, ben de burada gösterişli bir taksi şoförü gibi bekleyeceğim," diye arkasından seslendim. Omuzları hafifçe kasıldı ama bunun utançtan mı yoksa taksinin ne olduğunu bilmemekten mi kaynaklandığını bilmiyordum.

"Tamam, bu gerçekten-" diye başladı Billy.

Boştaki elimi kaldırdım. Françoise arka kapının yanında durdu ve bana doğru baktı. Muhtemelen elimin neden havada asılı durduğunu merak ediyordu. Ona el salladım ve bir dakika sonra o ve Radella çalışan girişinden içeri girdiler. Kapı kapanır kapanmaz iki adım ileriye kaydım. Arkamda, artık boş olan manşet çitlere çarpıyordu.

"Artık bunu yapabileceğini unuttum," dedi Billy.

"Ben de öyle, zamanın yarısında." Bileğimi ovuşturdum ve etrafıma bakındım. Görünürde kimse yoktu. Houdini taklidimi yapmadan önce etrafıma bakmam gerektiğini düşündüm.

"Neden onlara zamanlarını boşa harcadıklarını göstermedin?" Billy talep etti.

"İlişkimizin isyan aşamasını erkenden aradan çıkarabileceğimizi düşündüm." Ayrıca Radella'nın dolap konusunda şaka yaptığını sanmıyordum. "Onlara Brooklyn Köprüsü'nü falan satmadan önce gidip Jimmy'yi bulalım-"

Jimmy'ye çok benzeyen biri arka kapıdan koşarak çıkarken Billy, "Şeytana bak," dedi.

Şaşkın bir duraksamadan sonra şansına inanamayarak ilerlemeye başladım. Eğer o arabasına ulaşmadan önce yanına varabilirsem, kimseyle karşılaşmadan ve muhtemelen duyulmadan konuşabilirdik. Ama sonra kapı çarparak açıldı ve bir sarışın dışarı fırladı, çılgınca etrafına bakınıyordu.

"Bekle, yanında bir sürtük var," diye uyardı Billy. Sarışın kız Jimmy'yi gördü ve peşinden gitti, giderken dekolteli siyah bluzunu yukarı kaldırdı. Billy takdirle ıslık çaldı. "Eğer yapmazsa o şeyden düşecek-"

Aniden durdu, gözlerini kısarak arsaya baktı, ben de aynısını yaptım, belli belirsiz bir huzursuzluk hissi omurgamdan yukarı tırmandı. Enerji tasarruflu halojen ışıklar görüşe pek yardımcı olmuyordu ama midemi bulandıracak kadarını görebiliyordum. "Sanırım bir sorunumuz var," dedim uyuşuk bir sesle.

"Hey," dedi Billy, gözlerini kocaman açarak. "Sanırım o sürtük sensin! Şekline bakarak söyleyebilirim-"

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" Fısıltıyla bağırmayı başardım. O ana kadar bizi Dante'yi ilk gördüğüm geceye geri getirdiğimi fark etmemiştim - yeniden yaşamak istediğim bir zaman değildi.

"Evet." Bana ters ters baktı. "Geri dönmek için onca zaman varken, neden *Cehennem*-"

"Bunu *bilerek* yapmadım," diye tısladım. "Casanova bana son köle sevkياتının bu gece Faerie'ye doğru yola çıktığını söyledi. Eğer Jimmy'yi konuşturamazsak, kullanılan büyüye kulak misafiri olabiliriz diye düşündüm!"

"Eğer doğru zamanda doğru yerde olsaydık, evet. Ama bu o değil."

"Sence?" Dante'ye ilk ziyaretim pek iyi geçmemişti. Aslında, insanoğlunun mümkün olabileceği kadar olağanüstü bir şekilde yanlış gitmişti. Çok fazla ramak kalmıştı, işler biraz farklı gitmiş olsaydı ben ve diğer pek çok insan ölebilirdik. Herhangi birimiz bir şeyi değiştirmeden önce ekibi bulup hızlıca oradan çıkmam gerekiyordu.

Jimmy ve diğer ben arabaların arasında kayboldular ve arka kapı bir kez daha çarparak açıldı. Pritkin ve birkaç vampir belirdi ve ben donakaldım. Benim gözlerim olayı anlamakta zorlanıyor olabilirdi, ama onlarınki

kesinlikle olmazdı. Ve eğer buraya bakıp beni görürlerse, bu onların dikkatini eldeki görevden uzaklaştırabilirdi. Bu da diğer şeylerin yanı sıra diğer benim hayatımı kurtarmayı içeriyordu.

Hareket etmedim, nefes almadım, gözümü kırpmadım. Bu geceki aktiviteler için uygun olduğuna karar verdiğim siyah atlet ve kot pantolon fark edilmemi zorlaştıracaktı. Ama bu mesafeden kokumu alabiliyorlardı, benzin dumanı ve çöplerle dolu bir otoparkta bile. Vampirlerden biri durakladı, havayı koklar gibi başını hafifçe kaldırdı ve kalın bir şekilde yutkundum. Bu Tomas'tı, bir zamanlar oda arkadaşım olan Tomas, kokumu almak için altı ay geçirmişti. Eğer beni hissettiyse...

Ama yapmadı. Üç adam arabaların arasına daldı ve birkaç dakika sonra silah sesleri, çığlıklar ve birinin bir arabayı ateşe vermesiyle kıyamet koptu. Koşar adımlarla arka kapıya yöneldim. Ve birkaç saniye sonra görmek istediğim son kişi yolumda belirdiğinde kayarak durdum.

Ona çarpmadan önce kendimi yakalamayı başardım ama kıl payı kurtuldum. Güvenli tarafta olmak için aceleyle birkaç adım geriye atladım. "Burada olmaman gerekiyordu!" Suçlayıcı bir şekilde söyledim.

Mükemmel bir kaş, aynı derecede mükemmel bir kemere dönüştü. "O zaman ortak bir noktamız var, *dulcea* ."

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Mircea'ya şok içinde baktım. "Şehir merkezinde olman gerekiyordu!" Az önce Jimmy'yi otoparkta kovalayan versiyonum o gece erken saatlerde MAGIC'ten kaçmıştı. Ve her ne kadar koğuşlar şehre kadar takip edilmemi sağlasa da, kimse tam olarak nereye gittiğimden emin olamamıştı. Tomas, Pritkin ve Louis-Cesare adında bir vampir buraya gelirken, Rafe ve Mircea Tony'nin ana ofislerine gitmişlerdi. Ya da ben öyle sanıyordum.

"Öyleydim. Ortaya çıkma ihtimaline karşı Raphael'i orada bıraktım," dedi Mircea, gözlerini hafifçe kısarak. "Bunu nasıl bildiğinizi sorabilir miyim?"

"Muhtemelen en iyisi bu olmaz," dedim, histerinin karşılayabileceğim bir lüks olmasını dileyerek.

Mircea orada öylece duruyor, dağınık saçları ve hafifçe eğlenen ağzıyla gülünç derecede manken güzelliğinde görünüyor, zengin siyah takım elbisesi - objektif olarak konuşursak- son derece çekici vücudunu mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu bilmiyorum ama giysileri her zaman pazu ve kalçalarına biraz dar geliyor, dikkatimi kesinlikle olmaması gereken yerlere çekiyordu. Mircea'nın siyahlar içinde günah gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Tek kurtarıcı en azından deri olmamasıydı ve ben neden oraya gidiyordum ki?

Elini uzattı. Sessiz bir davetti ama midemin bulanmasına neden oldu. Midem *aptalın* tekiydi.

Geri sıçradım, neredeyse kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyordum. "Dokunma bana!" Mircea ile en son karşılaştığımda *geis* benden ona sıçramış ve büyüü iki katına çıkararak tüm bu karmaşayı başlatmıştı. Şimdi yeterince yaklaşırsa büyüü üçe katlar mıydım? Çünkü ikimizin de bundan sağ çıkabileceğini sanmıyordum.

Yakınlarda bir yerde insanlar bağılıyor, Pritkin küfrediyor ve dehşete düşmüş gibi görünen birkaç kurtçuk asfalta kan damlatarak koşuşturuyordu. "Gitmeliyiz, *dulceata*?" dedi Mircea yumuşak bir *sesle*.

Yıllar önce bana verdiği ve "sevgili" anlamına gelen evcil hayvan ismini hâlâ kullanıyor olması muhtemelen iyiye işaretti ama bunun uzun süreceğinden şüpheliydim. Gitmem gerekiyordu ama gerçekten de onun önünde yer değiştirmek istemiyordum.

-Bu ona bilmesini istediğimden çok daha fazlasını anlatacaktı. Ama yapamadım.

ve bana dokunacak kadar yaklaşmasına izin veremezdim.

"Cassie." Uzattığı elini görmezden gelmeye devam ettiğimde Mircea bana sitemle baktı.

Ama, diye düşündüm, umutsuzca geri çekilerek, hata *geis* yapılmadan önceki bir çağda gelmişti. *O* Mircea'da yoktu, bu yüzden büyü kendini tamamlamak için benden ona sıçramıştı. Ama *bu* Mircea'da vardı, hatta her iki ipliğe de sahipti, *bu* yüzden bağışık olmalıydı. Değil mi?

"Cassandra!"

"Burada düşünmeye çalışıyorum!" Bana doğru gelmeye başladığında ona söyledim. "MAGIC'te, güvenli bir yerde düşünebilirsin."

"Biliyor musun," dedim vahşice, "bu kelimeyi ne kadar sık duyduğumu düşünürsek, bu kadar sık ölümle burun buruna gelmem şaşırtıcı!"

"Bu gece böyle bir şey olmayacak," dedi kararlılıkla ve elimi tuttu. Dehşet içinde ona baktım, az önce ikimizi de öldürmeyi başardığımı söyleyecek elektrik cızırtısını bekliyordum. Ama *geis*'in her zaman yaydığı hafif karıncalanma dışında hiçbir şey yoktu.

Çürümenin eşisindeki çiçekler gibi tatlı, tiksindirici bir kokudan başka bir şey yoktu. Bu kokuyu daha önce nerede duymuştum? Mircea Romence çok kötü bir kelime olduğundan şüphelendiğim bir şey söyledi ve beni aniden arkasına çekti.

"Cass, buraya en son geldiğimizde birkaç karanlık büyücünün partiye nasıl geldiğini biliyor musun?" Billy, sesi hafifçe titreyerek sordu.

"Neden, bunun ne anlamı var-" Mircea'nın paltosunun etrafına baktığımda sokak ışıklarının altında siluet halinde bir grup karanlık şekil gördüm. "Oh."

"Keşif sırasında birkaç tanesini kaçırmış olabileceğimi düşünüyorum," dedi Billy, korkmuş görünüyordu.

Hızlıca saydım. "*Birkaç tane* mi?" Ciyakladım. "Sekiz az değil!"

Uzakta, mavi bir bulut otoparkın üzerine yayılmaya başladı. Pritkin'in çatışmada bir tür göz yaşartıcı gaz kullandığını ve neredeyse hepimizi boğarak öldürdüğünü hatırladım. İçeride hiç eğlenceli değildi, ciğerlerim saatlerce yanmıştı; elbette dışarıda da bir dakika bile heyecan verici değildi.

Büyücülerden biri, "Kahin bizimle geliyor vampir," dedi.

Mircea'nın onu ikna etmeye çalışmasını, onu Konsolos'un baş müzakerecisi yapan ünlü cazibesini kullanmasını bekliyordum. Sanırım büyücüler de öyle düşündü. Çünkü konuşmacı aniden havada uçmaya başladığında gerçekten şaşırmış görünüyorlardı.

Tepesindeki elektrik hatlarının üzerine düştü, çarpmanın etkisiyle büyük olanlardan birini kopardı ve daha küçük olanlardan birkaçına takıldı. Bir elektrik tıslaması bir an için vücudunun etrafında çılgınca dolaştı, sonra yere doğru düştü, ancak bir ayağına dolanan bir hat tarafından tekrar yukarı çekildi. Tarot destemdeki Asılmış Adam gibi ayak bileğinden baş aşağı sarkarak boşlukta yavaşça sallanmaya başlamadan önce birkaç kez zıpladı.

"Bu akıllıca değildi," dedi en yakındaki büyücü Mircea'ya sakince, tam da kavurucu sıcak havadan bir duvar üzerimize çarpmadan önce. Beni ayaklarımdan tamamen kaldırdı ve ikimizi de itlere doğru geri fırlattı. Omurga kıran direği ıskaladım ama bazı bağlantıların anatomime kalıcı eklemeler yapabileceğini hissettim.

Mircea göz açıp kapayıncaya kadar ayağı kalktı ve iki büyücü kendiliğinden alev aldı. Ancak neredeyse aynı hızla söndürdüler ve ben metal ağın içinden sürünerek çıktığımda onlar da elektrik mavisini ve beyazdan oluşan yakıcı bir topla karşılık vermişlerdi. Mircea'nın dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu ama elleri cızırdayarak topu yakaladı ve gönderene geri fırlattı. Büyücülerin kalkanları topu yukarıdaki elektrik hatlarına saptırdı ve bir elektrik dalgasının mavi bir ateş gibi hatlar boyunca ilerlemesine neden oldu. Sokak lambaları havai fişekler gibi uzun bir sıra halinde patladı ve bir enerji atımı asılı duran büyücüye doğru patlayarak onu etrafındaki elektrik hatlarının kopması ve teklemesiyle birlikte spiral çizerek yeryüzüne gönderdi.

Elektrik arpan büyücü yere doğru hafifçe seğiriyordu, sanki hâlâ yaşıyormuş gibiydi. Sonra enesi düşük, gözleri açık, cam gibi ve dili morarmış yüzüne iyice baktım ve hayır, muhtemelen değil diye karar verdim. Görünüşe göre meslektaşlarından biri de aynı sonuca varmış ama arkadaşının yasını tutmak yerine onu kullanmayı tercih etmiş. Cesedi bir hareketle canlandırdı, rüzgâr fırtınasındaki bir korkuluğa benzeyene kadar dikey olarak kaldırdı, zıplayan uzuvlar ve sallanan, titreyen ayaklar, yerin hemen üzerinde asılı duruyordu.

Dans eden cesetten genişleyen mavi buluta baktım ama içeriden yeterince parıltı, gürültü ve boğuk silah sesleri geliyordu, kavgamızın duyulmasına karşı kendimi az da olsa güvende hissediyordum. Kendimi güvende hissettiğim tek şey buydu, özellikle de metal bir çöp kutusu kafamıza doğru uçarken. Havada, burnumdan yaklaşık bir adım ötede durdu, sonra rotasını tersine çevirdi ve parçalara ayrıldı, jilet gibi keskin parçalar şarapnel gibi büyücüler hattına saçıldı. Görünüşe göre şarapneller kalkanlarını delip geçememişti.

Bir saniye sonra büyücülere çarpan paslı kahverengi Pinto da çarpmadı, ama onu fırlatmak için ortak çabaları gerekti. Gece boyunca taklalar atarak ilerledi ve en yakındaki araba sırasına çarparak patlamadan önce üç kez döndü. Büyücülerin çoğu iyiydi, ancak ciddi şekilde kızgındılar. Ama biri ya daha gençti ya da diğerlerinden daha az eğitilmişti, çünkü bir anlığına konsantrasyonunu ve onunla birlikte kalkanlarını kaybetti. Ve tek gereken bir saniyeydi.

Usta bir vampirin bir insanın kanını emmek için ona dokunmasına gerek yoktur, Mircea da bunu göstermek için bu fırsatı kullandı. Sanırım diğerlerinin gözünü korkutup kaçmalarını sağlamaya çalışıyordu çünkü temiz bir ölüm gerçekleştirmedi. Bir elini uzattı ve büyücü sarsılarak durdu, kanlı gözyaşları aniden gözlerine sıçradı. Ama gözyaşları yanaklarından süzülme yerine dışarı doğru aktı, aramızdaki mesafeyi aşır Mircea'nın avucuna doğru uçtu ve orada minik damlacıklar hemen emildi.

Ve sonra kanayan sadece gözleri değildi; yüzündeki her gözenek yırtılmış gibi görünüyordu, bir damlama değil, uzun kırmızı bir şerit gibi havada kıvrılan bir sel gönderiyordu. Birkaç saniye içinde büyücü yere yığıldı, yüzü artık bembeyazdı, kansız dudakları sessiz bir *ah* çekerek aralandı. Asfalta çarpmadan önce ölmüştü.

Eğer amaç gözdağı vermekse, işe yaramadı. Büyücüler sadece dağıldılar ve ayrı ayrı saldırılar düzenlediler. Muhtemelen Mircea'nın kalan altısını aynı anda izleyemeyeceğini ve o biriyle uğraşırken diğerlerinin onu alt edeceğini varsaymışlardı. Haklı olabileceklerinden umutsuzca korkuyordum. Hareketli ceset yaklaştı ve yıkılan arabaların cam parçalarından oluşan bir bulut arkasındaki yerden yükseldi, alevlerin içinde ölümcül elmaslar gibi parlıyordu. Bu yetmezmiş gibi, bir grup yanan lastik asfaltın üzerinde dönerek karanlığa karşı bir UFO filosu gibi görünüyordu.

Ondan sonra tam olarak ne olduğunu anlayamadım, çünkü her şey bir anda üzerimize geliyordu - çoğu göremeyeceğim kadar hızlıydı. Gözümü kırptım ve bir sonraki bakışında, bir çit parçası önümüze fırlamış, uçan çeşitli nesneleri yakalamak için bir kalkan görevi görüyordu. Cesedin öldükten sonra bile neden hareket etmeye devam ettiğini, çite çarptığında ve her şey kıvılcımlarla parladığında anladım. Ayağının etrafında, devrilmiş elektrik hattı hâlâ uzun siyah bir yılan gibi kıvrılmıştı, tıslıyor ve çatırdıyor, bir insan için olduğu kadar bir vampir için de ölümcül ateşler saçıyordu. Ama bize dokunamadı ve bir an sonra ceset çılgın bir kukla gibi park yerinde dans etmeye başladı.

Mircea çit parçasını en yakındaki büyücüye doğru uçurdu ve bir kıvılcım çığıyla kalkanlarına çarptı. Kalkanlar sıcak metalin tenine değmemesini sağladı ama çitin bir battaniye gibi etrafını sarmasını engelleyemedi. Bağlantılar neredeyse anında yeni, daha yoğun bir ışıkla parlamaya başladı ve sıcak suyun buzun içine batması gibi kalkanının içinde eridi.

Diğer büyücüler bir nedenden dolayı duraklamıştı ve ben nedenini öğrenmek için beklemedim. Mircea'ya doğru atıldım, gizliliğimi bozacak olsa bile onlar rüzgârlarını geri almadan önce bizi oradan uzaklaştırmak niyetindeydim. Ama katı bir enerji duvarı uzattığım elimi karşıladı ve cildimde kötü bir güneş yanığı gibi hissettiren bir şerit yaktı.

Elimi geri çektiğimde Mircea, "Git buradan Cassie," dedi. "Aklıma bir fikir geldi," dedi Billy. "İkinizi de buradan çıkaralım."

Ona "hayır bok" suratımı verdim. "Ona dokunmak zorundayım!" "Seni durduran ne?"

Görünüşe göre, bariyeri benden daha iyi göremiyordu. Ama oradaydı. Mircea'nın kalkanları yoktu; o bir büyücü değildi ve vampir büyüsü bu şekilde çalışmıyordu. Ortaya koyduğu şey saf güç olmalıydı, kendisini ve büyücülerini bir kafes kadar etkili bir şekilde hapseden bir enerji alanıyla çevreliyordu. Ama bir bakıma, o da onlar kadar kapana kısılmıştı. Onları serbest bırakmadan bariyeri düşüremezdi ve o bunu sürdürdüğü sürece ben de daha fazla yaklaşamazdım.

"Mircea beni durduruyor!" Tersledim.

"Cassandra! Onları sonsuza dek tutamam!" Tek bir ter damlası Mircea'nın yanağından aşağı süzülerek çenesinin kenarında asılı kaldı. "Gitmelisin!"

Ben cevap veremedim büyücülerden biri serbest kaldı, sivilceli ve biri yeşil diğeri mavi olan uyumsuz gözleri olan genç bir adam. Diğerlerinin yanından tökezleyerek uzaklaştı, kıyafetlerinden dumanlar tütüyordu, gevşek kahverengi saçları yanıyordu. Ama fısıltıyla söylenen birkaç kelime alevleri söndürdü ve yüzü öfkeyle döndüğünde elinde bir şey vardı. Parmaklarının arasındaki ağın renginde, sıcak ve soluk pembe bir şey.

Küçük top zararsız görünüyordu ama bunun ne kadar olası olduğunu bilecek kadar uzun süredir büyücülerle birlikteydim. Ve Mircea, diğerlerini daha fazla zarar vermek için serbest bırakmadan hareket edemez, kendini savunamazdı. Korku, keskin ve şiddetli, omurgamda parladı ve kalbim zonklamaya başladı.

Kulaklarım, ki bu hiç mantıklı değildi çünkü yüzümden kan çekilirken derimin karıncalandığını hissedebiliyordum.

Küçük top yere düştü ve birkaç metre yuvarlandıktan sonra betonun arasından çıkan bir tutam çime çarparak durdu. Büyücü dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Sonra da göğsünde genişleyen lekeyi tutmaya devam ederek yana doğru devrildi.

"Onu sen vurdun." Billy neredeyse benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Sanırım kalkanlarını tekrar açmayı unuttu," dedim uyuşmuş bir şekilde.

Oturmak istedim. İçim titriyordu ve ellerim titriyordu, ki silahımda çoğunlukla dolu bir şarjör olduğunu düşünürsek bu muhtemelen bir güvenlik ihlaliydi. Ama sonra büyücüler Mircea'yı çitten geriye kalanlara çarptıracak bir şey yaptı ve bir anlığına konsantrasyonunu kaybetmesine neden oldu. Ve o bunu yapar yapmaz, animasyonlu ceset park alanından uçarak geldi ve doğrudan ona doğru atladı.

Korunmasız bir vampire her türlü ateşin ne yaptığını bildiğim için çığlık attım. Sonra rastgele ateş ediyordum, göğsümde bıçak gibi keskin bir ağrı oluşuyordu. Ama geri kalan büyücülerin hepsinin kalkanları vardı. Mermilerim sanki şeffaf çelikten yapılmışlar gibi birkaç tanesine çarptı ve diğerleri tarafından suya düşen kayalar gibi emildi. Onlar Mircea'yı öldürmüştü ama ben onlara zarar bile verememiştim.

"Cassie!" Billy'nin sesine döndüm ve onu Mircea'nın önünde, çift negatif gibi puslu ve belirsiz bir şekilde dururken buldum.

Mircea yavaşça başını kaldırırken şaşkınlıkla ona baktım. Sonra bir kez daha baktım, ağzım açık kalmıştı çünkü mavi-beyaz enerjiyle zıplayan bir çitin ortasında asılı duruyordu ve bundan sağ çıkmasının imkânı yoktu. Hiçbir şekilde.

"Çıkarın onu oradan yoksa gidici!"

"Ne?" dedim. Dedim aptalca ve sonra biri beni arkamdan yakaladı. Silah elimden fırladı ve bir yumruk elmacık kemiğime çarparak başımı geriye savurdu, kulaklarımı çınlattı. Umutsuzca yer değiştirmeye çalıştım ama başım dönüyordu, acı inanılmazdı ve hiçbir şey olmadı.

"Onu yakaladım!" diye bağırdı kulağıma bir adam sesi ve göz ucuyla bize doğru ilerleyen başka bir karanlık şekil gördüm. Ama ne kadar mücadele edersem edeyim belimdeki kollar kıpırdamıyordu. Yakınlarda biri çığlık atıyordu; korkunç, umutsuz bir ses, bileklerimi birbirine zorlayan eller kadar konsantrasyonumu da bozuyordu.

Ayağımla olabildiğince sert bir tekme attım ve yumuşak bir şeye çarptığımı hissettim. Biri küfretti ve sert gri gözlü, solgun, zayıf bir adam önümde belirdi. Ceketinden kötü görünümlü bir bıçak çıkardı ve ben ona odaklanana kadar gözlerimin önünde tuttu. Odaklandığım anda bıçağı sağ bileğime sapladı.

Küçük kemiklerin kırıldığını hissedebiliyordum, sonra bir bükülme verdi ve tendonlara karşı yırtıldı, onu söküp tekrar yüzümün önünde tutarken kolumdan kan damlıyordu. "Hâlâ bizimle dövüşmek istiyor musun?"

Bir an çığlık atamadım, ciğerlerimde yeterli hava yoktu. Sonra sert ve kaygan bir şey bileklerimi sıkıca sardı, tam yaranın üzerine. Ve kulağa doğru gelmeyen, bana ait olmayan bir çığlık attım, ama acı bir anda içime çöktü ve sonra çığlık atmayı durduramadım.

"Susturun şunu!" dedi biri ve bir kol nefes borumu sıkarak hem sesi hem de nefesimi kesti. Umutsuzca tekrar yer değiştirmeye çalıştım ve bir an için başardığımı sandım. Tıpkı mağaralardaki gibi, zamanı şurup gibi, elastik bir kütle olarak hissedebiliyordum ama bu tam olarak doğru değildi, beni istediğim gibi sarmıyordu.

Birden yere düştüm, sersemlemiş ve gözlerim kamaşmış bir haldeydim ve kimse beni tekrar yakalamayınca sürünerek uzaklaşmaya çalıştım. Ama ellerim sert plastik bir bağla bağlıydı, kırık bileğime ağırlık veremiyordum ve yön duygum körelmişti. Sonunda sıcak ve yapışkan bir şeyle dolu bir su birikintisine yuvarlandım.

Yere baktığımda asfalta işlenmiş bir elmas deseni gördüm. Etrafında kumaş parçaları vardı; sonunda bunların parçalanmış bir kot pantolon ve pamuklu bir gömleğin yanmış kalıntıları olduğunu fark ettim. Oraya buraya yapışmış, deseni bozan sert beyaz parçalar ve saç benzeyen bir şey vardı. Sonunda anladım. Eskrim. Mircea onu büyücünün etrafına sarmıştı ve kalkanlarını yakmıştı ve sonra-

Ayağa fırladım ve sendeleyerek uzaklaştım, boğazımda safra yükseliyordu, nefesim ciğerlerimi acıtacak kadar sert ve hızlı geliyordu. Başım dönüyordu ve kendimi sabitlemeye çalıştığımda etrafımdaki boşluk sarsıldı. Billy bana bağırmasaydı doğruca çitlere doğru koşacaktım.

"Ayakkabıların! Onlar lastik tabanlı, Cass!"

Bir an için neden bahsettiğini anlamadım ama sonra gözümün önünde mavi-beyaz bir ateş parladı ve anladım. Elektrik hattı gelmişti.

İnsan taşıyıcısından kurtuldu ve kendini doğrudan çite bağladı, devasa bir elektrikli yılan balığı gibi asfaltın üzerinde ileri geri kaymaya başladı. Başım sürekli yüzüyor, gözlerim kararmaya çalışıyordu ve parmaklarım onlara söylediklerimi yapmak istemiyor gibiydi, yanıyormuş gibi hissetmeyen elimde bile. Spor ayakkabıyı çıkarmak bir kabustu ve onu tutmak bile bir meydan okumaydı - onu herhangi bir şey için nasıl kullanmam gerekiyordu? Ve neden kimse birdenbire beni durdurmaya çalışmıyordu?

Lastik taban olsun ya da olmasın, çizgiye doğrudan dokunma riskini almak istemedim. Spor ayakkabıyı fırlatmayı denedim ama hedefim her zamankinden de kötüydü ve sonunda onun yerine tekmeledim. Dört kez denedim ama indirdiğim misinayı çitle teması kesilene kadar sarsmayı başardım.

Bunu yapar yapmaz, Mircea'nın sıçrayarak uzaklaştığını ve kalan büyücülere saldırdığını belli belirsiz hissettim. Bir boyun kırılması ve bir bedenın yakındaki asfalta çarpması gibi bir ses duydum ama buna konsantre olamadım. Rahatlama ve görüş alanımın kenarlarında gezinen davetkâr karanlığa gömülme dürtüsüne karşı koyabilmek için tek yapabildiğim buydu.

Geriye doğru tökezledim ve topuğum hafif basınç altında çatırdayan bir şeye çarptı. Aşağı baktığımda yerde iki ceset gördüm. En yakınımıdaki bir kadındı, kadavra denecek kadar yaşlıydı, cildi kâğıt gibi ve yaşlılık lekeleriyle benek benekti, saçları seyrek ve kemik beyazıydı. Diğerisi ise bir erkekti, en azından kıyafetlerinden öyle olduğunu tahmin ediyordum. Hafif bir esinti, parçalanmakta olan hardal rengi gömleğin küçük parçalarını havadaki polenler gibi savuruyordu. Altındaki ceset yeni açılmış bir mummyya benziyordu, buruşuk kahverengi derisi görünür kaburgaların üzerine gerilmişti. Şaşkın ve anlamsız bir şekilde onlara baktım.

"Cass! Cass!" Billy benimle konuşuyordu ve soluk bir şey kalan spor ayakkabıma çarptı. "At onu!"

Gözlerim sonunda büyücünün daha önce elinde tuttuğu top olduğunu teşhis ettiğim küçük nesneye odaklanmayı başardı. Billy onu almış olmalıydı ama kafamı kaldırıp binanın uzak tarafından bize doğru koşan beş büyücü daha görene kadar nedenini anlayamamıştım. Süvariler gelmiş gibi görünüyordu ama her zamanki şansımın onlar diğer taraftaydı.

Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım ve bu kolumu sarstı ve Tanrım, bu iyi bir fikir değildi. Neyse ki büyücüler ya beni henüz görmedikleri için ya da Mircea'ya kıyasla pek de tehdit gibi görünmediğim için bana dikkat etmiyorlardı. Bir büyücünün boynuna basıp, diğerinin boynunu kırarak dikkatlerini dağıtıyordu.

diğerinin kafasını neredeyse tamamen vücudundan ayırdı. Etkileyici görünüyordu ama eğer eski usul göğüs göğüse dövüşe başvurduysa oldukça bitkin düşmüştü. Başka bir saldırıdan sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyordum ve öğrenmeye de niyetim yoktu.

Küreyi tutmaya çalıştım ama ellerim kanla kayganlaşmıştı ve tutamıyor gibiydim. Ne zaman tuttuğumu düşünsem elimden kayıp gidiyordu, parmaklarım tutunamıyordu. Kazara tekmeledim ve nefesimi tuttum, patlayıp hepimizi öldürmesini bekledim ama sadece birkaç metre yuvarlandı ve betondaki bir çıkıntı tarafından durduruldu.

"Cass!"

Kafamı kaldırdığımda zamanımın dolduğunu gördüm. Büyücüler Mircea'dan temkinli bir mesafede durmuşlardı ama bunun tek nedeni her usta vampirin belli bir saygıyı hak etmesiydi, yaralı bir vampir bile olsa. Belki de özellikle yaralı bir vampir. Ama saldırı her an gelebilirdi. Ve ben onu durduramazdım.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

'' Billy! Onu alamıyorum!" Umutsuzca ona baktım. "Bunu yapmak zorundasın."

Başını iki yana salladı. "Çok bitkinim. Onu sana vermek için her şeyimi harcadım!"

Bir kez daha tuttum ve topu ellerimin altına aldım ama çok kaygandı. Her tarafı kan içinde olmasa bile yüzeyinin pek de çekiş gücü sağlamayacağı izlenimine kapıldım. "Lanet olsun! Daha fazla zamanım olsaydı-"

Billy bana deliymişim gibi baktı. "Sen Pythia'sın! İstedğin kadar zamanın var!"

"Vites değiştiremiyorum! Denedim." Muhtemelen acıdan dolayı, ama bunun ötesini göremiyordum. Belki de eğitimin öğrettiği şeylerden biri de buydu; beyniniz kan kaybından bulanıklaştığında ve eliniz kopacakmış gibi hissettiğinizde nasıl konsantre olacağınızı ve yanlış yapmak için hiç zamanınız olmadığını. Bu dersi almayı gerçekten ama gerçekten çok isterdim.

Ama bilmiyordum, bu yüzden bildiklerimi uygulamak zorundaydım. Küreyi işe yaramaz bir şekilde koparmayı bıraktım ve Billy'ye baktım. "Çek bir tane."

"Şimdi mi?!"

"K a h r e t s i n , Billy. Evet, şimdi! Gücünü topla ve şu şeyi fırlat!"

Billy hiç vakit kaybetmedi. Ben daha konuşmamı bitirmeden derimin içine girdi ve enerjimin hemen boşaldığını hissettim. Normalden farklı olarak, acıttı. Belki verecek fazla bir şeyim kalmadığı için, belki Billy süreci hızlandırmak zorunda kaldığı için, belki de zaten her şey acıdığı için. Ama nedeni ne olursa olsun, saniyeler içinde kalbim küt küt atmaya başladı, ellerim titriyordu ve hayatımın içimden akıp gittiğini hissedebiliyordum. Beynim bir hamster çarkına takılmıştı, *kötü fikir kötü fikir kötü fikir* ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu; onu durduracak gücüm yoktu. Birinin iç çektiğini, ıslık çalarak uzun bir nefes bıraktığını duydum ve sonra çok uzun bir yol boyunca düşüyordum.

Billy'nin topu kaptığını görmek için tam zamanında asfalta indim. Bir keresinde neredeyse kaybediyordu, neredeyse hala çoğunlukla şeffaf olan elinden kayıyordu, ama son saniyede yakaladı. Taç atışı, benim daha önce

yaptı, tam ortasına bile gelmeyen sallantılı bir el altı. Sanki içi toz dolu bir balon betonun üzerine düşmüş gibi, zar zor duyulabilen bir puf ve küçük bir puslu pembe bulutla büyücülerin bir metre kadar önünde patladı. Hava hafifçe dalgalanıyor gibiydi ama büyücülerde fark edilebilir bir etki görülmedi.

"Bu lanet olası bir fiyasko!" Yeni gelenlerden ilki Mircea'ya ulaştığında Billy küfretti. Döndü, dirseği büyücünün yüzüne değdi ve adamın kalkanlarının neden kalkmadığını, saldırıyı neden durdurmadıklarını merak edecek zamanım oldu. Sonra sanki kafası patladı, sanki Mircea bir adam yerine renkli kumdan başka bir şey olmayan bir yüze çarpmıştı.

"Lot'un Karısı," dedi Billy etkilenmiş bir sesle. "Kötü şeyler, kara büyü." Ses tonunun onaylayıcı olmasından endişelenmeli miyim diye düşündüm.

Diğer büyücüler durmuş, çeşitli hareket aşamalarında donup kalmışlardı. Biri koşuyordu, tek bacağını kaldırmışken yakalandı ve kendi momentumu onu devirdi. Asfalta çarparak patladı ve Mircea tamamen haince bir gülümseme verdi. Bir sonraki insan heykeline, kumlu sarı saçlı genç bir adama doğru yürüdü ve elinin düz kısmıyla onu hafifçe itti. Büyücü geriye doğru bir diğerinin üzerine devrildi ve ikisi de büyük bir gürültüyle yere düşerek çok renkli bir toz bulutu içinde eriyip gitti. Onları öyle bir karıştırdı ki, bir beden nereden başlayıp diğerinin nereden bittiğini söylemek imkânsızdı.

Ben aşınmış deri tenis ayakkabısından dökülen ten rengi kuma bakarken Mircea sonuncuya geçti. Arazide esen bir rüzgâr, asfalttan kaldıramadığım küçük kum tanelerini yanağıma doğru itiyordu. Kum gibi hissetmiyordum; hiçbir şey gibi hissetmiyordum.

Başka bir beden yere çarparken çıkardığı gümbürtüyü duydum, parçalara ayrılırken rüzgârın dalgalanışını hissettim ama odaklanamadım. *Şok*, diye düşündüm belli belirsiz. Teknik olarak ne hissetmem gerektiğini biliyordum ama gerçekten hissettiğimden emin değildim. Tüm vücudum acıyordu ama acı bana sadece vızıltılı, statik bir mesafeden ulaşıyor gibiydi.

İnsan kalıntıları yığınının baktım ve büyüün ne işe yaradığını merak ettim. Billy bir şeyler söylüyordu. Belki de bana anlatmaya çalışıyordu ama ben onu anlayamıyordum. *Belki de tüm suyu emmiştir*, diye düşündüm belli belirsiz. Nemi büyük ölçüde gitmiş bir insandan geriye kalan şey bu muydu? İnsana benzeyen ama insan olamayacak bir yığın ufalanmış, kimyasal kokulu şey.

Çünkü insanlar onlara dokunduğunuzda toza dnüşmüyordu? Bu yanlıştı, mümkün değildi.

Benim bir adamı kalbinden vurmam gibi.

Biri yanımda diz çöktü ve plastik bileziği kesti. Bileğimin kanlı etinde beyaz parıltılar görebiliyordum ama bir damara isabet etmiş gibi görünmüyordu. Yine de kötü hissettim. Birinin kollarına atılmışım, sırtımı çok hızlı nefes alan sıcak bir göğse dayamışım ya da belki de o bendim. Yavaşlatmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı, bu yüzden ben olmadığıma karar verdim.

Güçlü eller saçlarımı okşadı, birbirine karışmış telleri bir anlığına nazikçe ayırdı. Sonra kulağıma bir nefes fısıldadı. "*Dulceata*, bunu iyileştirebilirim ama MAGIC'e gitsek daha iyi olur. Orada benim sahip olduğumdan daha yetenekli şifacılar var."

Mircea, diye düşündüm. Duman, kan ve ter gibi kokan oydu. Bu bana tuhaf gelmişti; onu hep pahalı kolonyalarla özdeşleştirmişim. Yere baktım ve tenimde bana dokunduğu yerde siyah lekeler ve parmak izleri vardı. Nedenini düşünemesem de bu da tuhaf görünüyordu.

"Cass, buradan gitmeliyiz. Seni MAGIC'e geri götüremez." Billy yüzümün önünde duruyordu ve bunda bir sorun yoktu. Çünkü her zamanki gibi görünüyordu.

"MAGIC'e geri dönemem," dedim Billy'nin sözlerini papağan gibi tekrarlayarak ve sesim neredeyse normal ıktı. Garipti.

"Bu kötü bir kırık, *dulceata*? ve bilekte birçok kemik var. Hepsini mükemmel bir şekilde onaramayabilirim."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Kirli ve terden sıırıslıklam olmuştu ve sol yanağının her yerinde elmas şekillerinden oluşan soluk bir desen vardı. Ama yeni deri, ben izlerken kabuk bağlamış olanları oktan atmış, rüzĐarda kül gibi savrulmaya bırakmıştı. Ve gözleri aynıydı, zekayla parlıyordu, endişeyle yumuşaktı, anlayışla doluydu, güzeldi. O iyiydi. *Mircea* iyi olacaktı. Rahatlama o kadar keskindi ki, bir an için bileğimden daha fazla acıdı.

Bir şeyler söylemek istedim ama yüzeye çok yakın bir yerde yanan çok fazla ham duygu vardı. Düşündüğüm şeyi söylemen gerektiğini sanmıyordum zaten: benim oyunumun sonu kısa olsa da onunkinin kısa olmaması fikri hoşuma gidiyordu. Bu bir tür vekaleten gelecekti ve umduğum gibi olmasa da yeterince iyiydi. Yeterince iyi hissettirdi. Bu yüzden sadece

Onun yerine, gözümü kırpmadan, solgunluk ve karanlıktan oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey göremeyene kadar, renklerin hepsi bir nedenle birbirine karışıyordu.

"Burada iyileştireceğim," dedi Mircea sertçe, bileğimi büyük bir eliyle kavrayarak.

Garip, vahşi ve fazla sıkı kontrollü görünüyordu, yüzeyin hemen altında bir şey taşıyordu, öfke ya da hayal kırıklığı ya da her ikisi. Diğerleri de bunu görebiliyordu çünkü vampirlerin hepsi itaatkâr davranmaya çalışıyordu ve peri endişeli gözlerle ona bakıyordu. Françoise yanımda yerde oturuyordu ama tereddütlü görünüyordu, sanki ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hepsinin burada ne işi olduğunu merak ettim ama sonra Mircea koluma sıcaklık yayılmasına neden olan bir şey yaptı ve aniden acı hissetmemem şaşkınlıktan nefesimi tutmama neden oldu.

Aşağıya baktığımda yaramın kapandığını ve derimin altında garip küçük değişimlerin gerçekleştiğini gördüm. *Kemikler yeniden hizalanıyor*, diye düşündüm belli belirsiz ve bu kısım o kadar da hoş değildi, ama yine de acıımıyordu ve aniden biraz daha iyi düşünebiliyordum. Kanımın damarlarımda kabaca dolaştığını hissedebiliyordum ve cildim gergin ve kızarmış hissediyordu ama uyuşukluk ya da acı yoktu.

Mircea elimdeki tendon ve kas çizgilerini takip ederken dudağını ısıyor, parmağıyla onları bir neşter gibi yeniden şekillendiriyordu. Hafif bir histi. Elime zar zor dokundu ama ürperdim. Bu kadar basit bir dokunuş bu kadar güçlü olmamalıydı.

Mircea fark etmedi. Gözleri ardına kadar açıktı ve daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı, savaşın heyecanı hâlâ gözlerinde elektrik gibi uğulduyordu. Tamamen konsantre olmuştu ve garip bir şekilde genç görünüyordu ve sonunda bana bittiğini söylemek için başını kaldırdığında, onu gömleğinden yakaladım ve sertçe öptüm.

Çok iyi bir çaba değildi. Açığı biraz kaçırdım ve dişlerimiz birbirine çarptı ve ikimizin de tadı adrenalini gibiydi. Umurumda değildi. Yumruklarım gömleğini sıkıyor, ağır ipeği eziyor ve onları bırakacak gibi görünmüyordum. Bırakmalarına ihtiyacım vardı çünkü onlar bırakana kadar ona vuramazdım ve ona gerçekten ama gerçekten vurmak istiyordum. Birden öfkelenim, tamamen öfkelenim. Çünkü neredeyse ölüyordu, lanet olsun ve ben hiçbir şey yapamamıştım ve neredeyse *ölüyordu*.

Mircea itiraz etmedi, geri çekilmeye çalışmadı; onun yerine beni daha da yaklaştırdı, kalp atışlarını duyacak kadar, nefes alışını hissedecek kadar. Öpücüğün kontrolünü eline aldı, tamamen sıcaklık, tatlılık ve kaçınılmazlık olana kadar yavaşlattı. Elleri sırtımda ve saçlarımda gezindi,

buklelerimi tarıyor ve beni titretiyordu. Birinin İngilizce öpüşebileceğini, özür dileyerek öpüşebileceğini hiç bilmiyordum ama görünüşe göre o yapabiliyordu. Ne için özür dilediğinden emin değildim ama doğru hissettiriyordu. Sanki beni böyle korkuttuğu için özür dilemeliydi.

Adil bir şekilde öpmedi ve tek seferde de öpmedi; hayal kırıklığından öleceğimi düşünene kadar sürekli verdi ve aldı. Çığlık atmak istiyordum ama harcayacak nefesim yoktu ve tamamen delireceğimi düşündüğümde sonunda sessiz, aç bir ses çıkardı ve benimle ortada buluştu. Birden nefes nefese kalmıştık, inleme ihtiyacı aramızda buhar gibi yükseliyordu.

Geis'in tepki verdiğini hissedebiliyordum, derimin hemen altında hafif titremeler, yakın bir patlamanın belirtileri uğulduyordu. Ama umurumda değildi. Her nasılsa vücudunun, o ellerin, zayıf, güçlü ve acı verecek kadar nazik ellerin gerilme gücünü hiç fark etmemiştim. Onun ağırlığının altında ezilmenin nasıl bir his olduğunu düşününce içimde bir sıcaklık yayıldı. Bunu istiyordum. Her şeyi istedim.

Ve sonra ayrıldı, şok olmuş ve biraz vahşi görünüyordu, kavga sırasında olmadığı gibi, o zaman mantıklı olurdu. Buruşuk saçları ve kirli yüzüyle ona baktım ve onu tekrar öpmek istedim. Zorunluluktan değil, tadı zaten tanıdık olduğu için, her dokunduğumuzda tenimden fışkıran sıcaklığın daha fazlasını istediğim için.

Ama yapamadım. Bu *Mircea* tabiri caizse zamanın iki hafta gerisindeydi. Onun için *geis* daha yeni uyanmıştı. Ama ne kadar çok temas edersek, o kadar hızlı büyüyecekti. *Mircea*'mı daha da cehenneme sokacaktı.

Sarsılarak uzaklaştım, o da beni bıraktı. Ama şaşkın bakışları benden Françoise ve Radella'ya kaydı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, *dulceata*?" Françoise'a baktım ama o bana Fransız omuz silkmelerinden birini yaptı.

Hiç yorumlayamadım. Harika. *Mircea*'ya dönüp baktım ve yutkundum. "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Biraz sonra konuşabilir miyiz?"

Belli belirsiz bir duraksamadan sonra *Mircea* başını salladı. Ayağa kalktı, hala bana bakarken emirler yağdırdı ve çok geç gelen vampirleri korkmuş karıncalar gibi koşuşturmaya gönderdi. Yere oturup onları izledim ve ne yaptıklarını merak ettim, ta ki içlerinden birinin elinde bir tür endüstriyel vakum olduğunu görene kadar. Vampirlerden arta kalanları emmeye başladı.

Lot'un Karısı büyüünden etkilenen büyücüler. Bir başkası da onu takip ederek ayakkağıları ve kum benzeri olmayan diğler parçaları büyük boy bir çöp torbasına attı.

Artık hiçbir yerim ağrımıyordu ama yine de kendimi bitkin ve her şeyden biraz uzaklaşmış hissediyordum. Mircea bana bir öneride bulunmuş olmalıydı, tüm gece süren bir alem yapmanın vampir eşdeğeri. Henüz tekrar yer değiştirmeyi denemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Başka bir vampir iki solmuş cesedi parçalamaya başlamıştı. O kadar yaşlıydılar ki kemikleri kolayca kırılıyor, kurumuş çubuklar gibi kırılğan oluyorlardı. Onları bir çöp torbasına tikiştirirken çıtır çıtır sesler çıkarıyorlardı. Onları izledim, önerinin parlaklığı tepkimi köreltiyordu. Benim için yapılmış bir büyüyle öldürölmüş olmaları gerektiğini biliyordum ama şu anda bu o kadar da önemli görünmüyordu. Vampir ikisini de bir çantaya koymayı başarmıştı. İyi cinsini getirmiş gibi görünüyordu, çünkü esnemişti ama kırılmamıştı.

Başka bir vampir aniden çığlık atarak otoparka koştu. Pinto'yu söndürmeye çalışırken kendini ateşe vermeyi başarmıştı. Mircea iğrenmiş görünüyordu ama yardım etmek için harekete geçti. Adam ona ait olmasaydı bile muhtemelen aynı şeyi yapardı. O bir senatördü ve Senato'nun gayri resmi sloganına uymak zorundaydı: her zaman pisliğini temizle.

Bileğimde hafif bir acı hissettim, önerinin zayıflıyor olabileceğini ve belki de biraz aspirin bulmayı düşünmem gerektiğini söyleyen türden bir acı. Ama hareket etmedim. Heyecan verici olmadığı için asla filmlere girmeyen şeyleri izleyerek oraya yığıldım. Sadece insanlar bir iş yapıyor. Aksiyondan sonra yangın söndürme, sokakları süpürme ve ailelere birinin eve gelmeyeceğini açıklama gelir. Ama bu sonuncusu burada olmaz. Kimse karanlık büyücülerin kim olduğunu ya da onları nerede bulacağını bilmiyordu. Öldürdüğüm adamın bir ailesi olsaydı, bir daha geri dönmeyene kadar hiçbir şeyin ters gittiğini anlamazlardı.

Bu düşünce dar, çok keskin bir bıçak gibi kaburgalarımın arasına saplandı. Hakkında konuşmadığım, düşünmediğim tüm parçalarım geri geldi. Ve bir an için başka bir sahne gördüm.

Pritkin'in ve kısaca benim arkadaşım olan Mac beni Faerie'ye kadar takip etmiş ve orada beni korumak için ölmüştü. Hâlâ bu konuda kâbuslar görüyorum, zihnim bana ellerini bir ağacın gövdesine bastırıldığı, kabuğun sıvılaştığı ve parmaklarının arasından yukarı doğru itildiği gerçeküstü görüntüler gösteriyor. Bileklerinin üzerinden akıyor, vücudundan derisine, saçlarına, her şeyine kadar yükselirken onu felç ediyordu,

aynı monoton, tekdüze gri ile kaplıydı. Bir kefen gibi. Yüzünü kapladığında genellikle ter içinde, kalbim çarparak uyanırdım.

Hiçbir insan kalmadığında.

Tam olarak böyle olmamıştı ama beynimin kurgu sürecinden şikâyet edemezdim; gerçek daha kötüydü. İnsanların ölümüne neden olan kişi olmaktan bıkmıştım. Artık bunun olmayacağına yemin etmişim ama işte buradaydım, sadece sebebi değil, asıl aracı da bendim. Bu gece bir adam öldü ve bunu ben yaptım. Onu ben öldürdüm.

Aklım dehşete düşmüştü, midem bulanıyordu, inanamıyordum. Ama duygularım bir mola vermiş gibi görünüyordu. Titremiyordum, hasta değildim, görünüşe göre hiçbir şey değildim. En fazla uyuşmuş gibi hissediyordum. Sadece hissiz. Tek kaybımın büyücü olmadığı gerçeğine rağmen.

Lot's Wife'ı Billy atmış olabilirdi ama bunu mümkün kılan enerjiyi ben başışlamıştım. En azından bu, sorumluluğun bir kısmını bana yüklüyordu. Ama o ölümler bir şekilde gerçek gibi görünmüyordu. Hayatım boyunca sihir görmüştüm ama aynı şey değildi. Vampirler büyülü yaratıklardı ama Tony'ninkiler öldürmek için çoğunlukla hız, güç ve çok sayıda insan silahı kullanıyorlardı. Yaptıkları şeylerin bazıları oldukça muhteşem olabiliyordu, dehşet verici olmasından bahsetmiyorum bile, ama en azından mantıklıydı. Birkaç saniye içinde beş kişinin hayatını tüketebilen zararsız küçük bir topun aksine. Yine de silah sesi başka bir şeydi. Adamın yüzündeki ifadeyi görmüş, neden olduğum yaradan parmaklarının arasından akan kanı izlemiştim. Hayır. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Suçluluk duygusu, acı ve Mircea'nın rahatlatıcı hissizliği kaybolduğunda kim bilir başka neler hissedecektim, ayrıca muhtemelen zaman çizelgesini de tamamen mahvetmişim. Ölmemesi gereken pek çok insan ölmüştü. Yoksa ölmüşler miydi?

Düşünmek gerçekten zordu ve ironik bir şekilde, zaman yolculuğu paradoksları en iyi yaptığım şey değildir. Ama fark etmeye başladığım birkaç tuhaflık vardı. Mesela, eğer olayların böyle gelişmemesi gerekiyorsa, neden Mircea ile buraya son gelişimde tanışmamıştım? Ve neden o gece etrafta dolaşan bir düzine kadar kara büyücü yerine sadece iki kara büyücü görmüştüm? Mircea ve ben onlarla daha önce savaşmadıysak, kim savaşmıştı? Çünkü gönüllü olan başka kimseyi görmemişim.

"Cassie. Gitmeliyiz," dedi Françoise nazikçe.

Ona gözlerim kamaşarak baktım. Yerden kalkmadan aşağı yukarı zıplıyor gibi görünüyordu ve tüm kenarları bulanıktı. I

muhtemelen ben olduğuma karar verdim. "Nasıl geçti?" Yüzünü buruşturdu. "Hatırlamıyor musun?"

Bir an için iki hafta önce burada yaşadıklarımı düşündüm. "Yakalanmıştın. Seni serbest bıraktığımı hatırlıyorum ama hepsi bu kadar." Bir grup cadı ve bir perinin Dante'nin alt katlarından birinde kilitli olarak ne yaptığını gerçekten bilmek istememiştim. Başka bir iş için buradayken onlara rastlamış ve kaçmalarına yardım etmişim ama çok fazla soru sormamışım. "Detaylar hakkında biraz bilgim yok," diye itiraf ettim.

"Büyücüler beni kaçan kölelerden biri sandılar," diye açıkladı Françoise. "Beni kilitlediler ve Radella bana yardım etmeye çalıştığında onu da yakaladılar."

"Aldın mı?"

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Ben ikinci gruptaydım. Diğerleri gönderildiğinde büyüü duydum. Sıradaki ben olacaktım, ama senin burada olduğun haberi geldi-diğer sen," diye açıkladı yardımsever bir şekilde. Başımı salladım. "Zey geçidi kapattı ve bizi bıraktı, çünkü herkese yaptıkları işi bırakıp seni bulmaları söylendi."

Evet, eminim. Tony beni çok istiyordu. Sanırım adamları köle işini daha sonra bitirebileceklerini düşünmüşlerdi. En azından bu kadarına izin vermedikleri için birdenbire acımasızca sevindim.

"Seni asla terk etmemeliydim," dedi Françoise kederle.

"Sizinle başka bir yere gitmeden önce lanet olası rünü görmek istiyorum," diye ekledi peri, minik kollarını kavuşturarak.

"Neden?"

"Çünkü hepiniz tamamen delisiniz!" Radella tersledi. Gözleri asfalttaki elmas deseninin yanında diz çökmüş, çatlaklardan bir şeyler kazımaya değip değmeyeceğini ya da yeni bir asfaltlama işinin daha kolay olup olmayacağını tartışan vampirler üzerindeydi.

"Çünkü sana yardım edebilirdim," dedi Françoise, kafama darbe alıp almadığını merak ediyormuş gibi bana bakarak. Zonklayan çenem bana bunu hatırlatmakla meşguldü. Bunu şu ana kadar unutmuştum. Oh, evet. Bu öneri oldukça hızlı bir şekilde güneye gidiyordu.

"Fark etmezdi," dedim ona. "Ve sen de öldürülebilirdin."

"Senden daha iyi!"

Başımı salladım ama durdum çünkü başım daha çok ağrıyordu. "Ne zamandan beri benim hayatım seninkinden daha değerli oldu?"

"Pythia olduğundan beri!"

Arazinin yarısından Mircea'nın kafası döndü. Bir iç çekişi bastırdım. Lanet olası vampir kulağı.

"Evet. Mesele de bu zaten," dedim elini tutarak. Françoise şaşkın görünüyordu ama Pythia'nın diğer insanları koruması gerektiğini, kendisinin buna ihtiyacı olmadığını açıklamak için durmadım. Mircea kararlı adımlarla bize doğru geliyordu ve bu gece onunla sözlü bir eskrim müsabakasına girmeye niyetim yoktu. Beynim kafatasımdan fırlayacakmış gibi hissetmediğim zamanlarda bile kaybederdim. "Bekle," dedim, bayılmadan önce bir vardiya daha idare edebileceğimi umarak.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

*Silahın namlusuna **nişan** alın. Hedefinizi sabitlemeniz gerekiyorsa dipçiği diğer avucunuzun üzerinde dengeleyin. Tetiği hafifçe sıkın. Ateş etmek için fazla baskı uygulamanıza gerek kalmayacak. Yavaşça nefes aldım ve kağıt hedefin sanki mermiler eti kesiyormuş gibi irkilmesini izledim. Neredeyse hepsi hedef aralığının dışına isabet etti ve tek bir tanesi bile hayati organları temsil eden dairenin içinde değildi. İronikti.*

Kullanılmayan depo, kapalı bir yer için iyi bir havalandırmaya sahipti, bu yüzden Pritkin burayı bir atış poligonu olarak kurmuştu. Her gün pratik yapmanın nişancılığımı geliştirmesi gerekiyordu, en azından teori buydu. Şimdiye kadar, odanın uzak ucundaki kâğıttan kesiklerin endişelenecek pek bir şeyi olmamıştı.

Boş şarjörü bıraktım ve yeniden doldurdum. Silah elimde her zamanki gibi duruyordu; ağırlığı, yağın ve barutun dumanlı kokusu, yanmış kâğıdın neredeyse var olan kokusu, neredeyse iki hafta sonra hepsi tanıdıktı. Bugün silahı elime aldığımda, bu bana garip gelmişti. Sanki dün bir adam öldürmek onu bir şekilde değiştirmiş, ağırlığını arttırmış, şık siyah yüzeyinde bir iz gibi görünmüş olmalıydı. Bir şeyler.

Ama olmadı.

Dokuz mm Beretta, şarjör on beş mermi alır. Maksimum etkili menzili elli metredir, ama yakından daha iyidir. Emniyeti açmayı ve gövdeye nişan almayı unutma. Pritkin bana işaretler veriyordu, kendi deyimiyle, sahadaki dev bir hedef tahtası olma durumumu azaltmaya kararlıydı. Ve ben de dersleri bu şekilde düşünüyordum: savunmaya yardımcı olmak için tasarlanmış bir şey olarak. Bir silahla savunmanın genellikle kağıttan bir hedeften daha önemli bir şeyi vurmak anlamına geldiği nedense hiç aklıma gelmemişti. Silahla savunmanın öldürmek anlamına gelebileceğini.

Silahların etrafında büyümüştüm, onları o kadar sık görmüştüm ki, manzaranın bir parçasıydılar, bir vazo ya da lambadan daha dikkat çekici değillerdi. Kendime ait bir silahım yoktu, çünkü benden savaşmam beklenmiyordu. Tony's'de, diğer insanların koruması gereken yararlı savaşçı olmayanlar grubundaydım. Bana yüzlerce kez, eğer bir saldırı olursa, görevimin etrafta gizlenmiş çok sayıdaki sürgü deliklerinden birine girip beklemek olduğu söylenmişti.

Eski pozisyonumda şimdiye kadar hiç takdir etmediğim bir rahatlık vardı. Çünkü basit gerçek şuydu ki, sorumluluk gerektiren bir pozisyona geldiğiniz anda, size saygı duyan, onları korumanızı ve kurtarmanızı bekleyen insanlar oluyordu. Kaçmaya alışkındım, hatta bu konuda çok iyiydim, yoksa bu kadar uzun süre dayanamazdım. Neredeyse her yerde nasıl sahte kimlik bulacağımı, görünüşümü nasıl değiştireceğimi, nasıl uyum sağlayacağımı biliyordum.

İnsanları nasıl hayatta tutacağımı bilmiyordum.

Şarjörüm yine boşalmıştı, küçük *tıkırtı* yeniden doldurmamı söylüyordu. Bir düğmeye bastım ve yakalamayı kaçırdım. Bitmiş şarjör yerde dönmeden önce ayakkabıma çarptı. Onu geri aldım ve on beş yeni mermiyle elle yeniden doldurdum.

Bileğimdeki ağrıya rağmen ellerim sağlamdı. Buna sürekli şaşırıyor, dağılmayı bekliyordum. Döndükten sonra banyo aynasının önünde elimi yüzümü yıkamış, çözülmeyi beklerken el bezinin enseme serin ve rahatlatıcı bir şekilde durmasına izin vermiştim. Ama henüz çözülmemiştim. Bu beni gerçekten endişelendirmeye başlamıştı.

Bir keresinde, ben altı yaşlarındayken, Alphonse bir işten kanlar içinde dönmüştü, alnında neredeyse kafa derisini ikiye bölen bir kesik vardı ve doktor dikiş atmadan önce Frankenstein'ın canavarına benziyordu. Ama nadiren iyi bir ruh hali içindeydi, çünkü diğer adamlar, bir basketbol sahasının her yerinde parçalara ayrılmış halde bıraktıkları, daha kötü görünüyorlardı. Bir bölge anlaşmazlığında birkaç adamımızı öldürmüşlerdi ve ölenler Alphonse'un vampirleri olduğu için Tony işi ona bırakmıştı. Alphonse her zamanki titiz işini yapmıştı.

Beni bir köşede aylak aylak dolaşırken görmüş, iri gözlerle onu izlemiş ve yanından geçerken çeneme vurmuştu. Cildimde kırmızı bir iz bırakmıştı, Eugenie daha sonra bu izi silerken istemeden de olsa bana ilk küfrümü öğretmişti. Büyüdüğümde, hakaretin intikamının alındığını göstermek için kanlar içinde geri dönerek bir şey anlatmaya çalıştığını fark etmiştim ama o zaman tek düşündüğüm onu bu kadar rahat görmenin tuhaf olduğuydu. Eğer kanlar olmasaydı, iyi bir gece çalışmasından dönen herhangi biri olabilirdi.

Bu onu da rahatsız etmemişti.

Tekrar hedefe nişan aldım, hava gittikçe keskinleşmesine rağmen hala oldukça temiz görünüyordu. Mircea'nın yüzünü, ateşi yansıtan gözlerini, sıçrayan, ölümcül alevlerle kaplı vücudunu düşündüm. İstedim ki

Ona dokunmayı o kadar çok istiyordum ki parmaklarını bileğimde hissedebiliyordum, hayali bir sızı gibi. Kayıp bir elle bir şeye uzanmak böyle hissettirmeliydi; huzursuz, boş ve yanlıştır. Ve birine elektrik vermeyi merhaba demenin kabul edilebilir bir yolu olarak gören bir adam yüzünden neredeyse sonsuza kadar bu duyguyla baş başa kalacaktım.

Tıklama sesi tekrar gelene kadar hava silah sesleri ve yırtılan kağıt sesleriyle çınladı. Yeniden doldurdum, gözlerim dumandan sızlıyordu, hayatın bu kadar kolay olmasını diliyordum. Sadece boş olanı doldurmak, kaybedileni yerine koymak. Ama öyle değildi. Bazı şeylerin yeri doldurulamazdı. Bu yüzden başlangıçta onları kaybetmediğinizden emin olmalıydınız.

Deliliği geçip diğer tarafa geçtiğimde Alphonse ile aynı fikirde olmaya başlamıştım.

O öğleden sonra, Françoise ve ben Augustine'in dükkân açtığı ana pasajdaki görkemli mermer ve cam binaya doğru yol aldık. Karanlık büyücülerle karşılaşmam bir şeyi çok netleştirmişti: Mircea orada olmasaydı, otuz saniye kadar dayanabilirdim. Eğer Kodeks'i ele geçirme umudum varsa, daha iyi hazırlanmalıydım. Augustine'in aklımdaki şeyi yapabileceğini umuyordum.

Françoise, hazır giyim serisinden seçmelerin sergilendiği iki büyük cam vitrinin önünde durakladı. Etek ucundan şampanya gibi yukarı doğru yükselen altın rengi baloncukları olan ince bir flüt elbiseye baktı ama yorum yapmadan geçti. İçeride, tavanın büyük bir kısmını kaplayan büyük bir avize vardı; kristalleri, birçok katmanı arasına serpiştirilmiş mumlara rağmen erimemek için büyülenmiş buz sarkıtlarından oluşuyordu. Françoise hemen göz gezdirmeye başladı, ancak para için ne kullanmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buraya ailesi, arkadaşları ve gardırobu olmadan geldiği için onu alışverişe götürmeyi teklif etmiştim. Ama benim banka hesabım pahalı butiklere pek uygun değildi. Bir şey bulduğunda ona açıklama yapmaya karar verdim ve personelin yanından geçerek arkadaki küçük çalışma odasına girdim. Kimse beni durdurmaya çalışmadı. Elvira moduna geri dönmüştüm, siyah bir peruk ve resmi görünümlü bir yaka kartı takmıştım. Elvira gibi görünmenin pek çok soruyu önlediğini keşfetmiştim.

Bir çalışan, her ne kadar kemerlerime iyi gelmese de.

Çalışma odası giysi rafları ve kumaş yığınlarıyla o kadar kalabalıktı ki Augustine'i göremiyordum bile, ama birinin mırıldandığını duydum

uzak bir köşede. Kendisini yemeye çalışan altın rengi bir kürk parçasıyla güreşen büyük adamın ta kendisiydi. Onu fırlattı ve üzerine bir sandalye devirdi, ardından yakındaki bir masanın üzerindeki kağıt yığınını karıştırmaya ve daha fazla mırıldanmaya başladı.

Dikkatle yaklaştım, çünkü kumaş sallanıyor ve sandalyeyi atmak için cesur bir girişimde bulunuyordu. "Ah, merhaba?"

"Şikayet etmenin faydası yok," dedi bana çabucak. "Gösteri yoktu, bu yüzden kimse para almadı. Ben de dahil."

"Bunun için burada değilim."

Kürk bir kabardı ve neredeyse onu yere düşürüyordu. Fark etmemiş gibi davrandı ama ağır masanın kenarını gizlice kaydırarak sandalyenin yanına getirdi. "O zaman emrinizdeyim."

"Bir elbise düşünüyorum. Fransız tarzı bir şey."

Dehşete kapılmış bir sesle, "O kadar da kötü biri olamazsın Edouard," dedi. "Sevgilim, lütfen. Gözlerim kapalıyken bile sana daha iyi bir şey tasarlayabilirim. Hatta *ölüyken* bile sana daha iyi bir şey tasarlayabilirim!"

"Fransız bir tasarımcı istediğimi kastetmiyorum," diye açıklamaya çalıştım. "Sadece görünen bir şey-"

"Paris'i unut. Paris bitti," dedi bana havalı bir şekilde. "Şimdi, çalışmalarımı hangi vesileyle sergilemeyi planlıyorsunuz?"

"On sekizinci yüzyılın sonlarına uygun bir kıyafete ihtiyacım var."

"Oh, *kostüm* partisi. Ben kostüm giymem." Augustine'in kişisel tarzının Galliano ve Liberace karışımı olduğunu düşünürsek, bunun tartışmaya açık olduğunu düşündüm. Şu anda bir çift mor harem pantolonunun üzerine kabarık kollu safran sarısı bir tunik giyiyordu. Beline korsan tarzı bağlanmış altın bir kuşakta bir kılıç değil, bir makas, bir mezura ve domates şeklinde bir iğne yastığı vardı.

"Anladığınızı sanmıyorum," dedim ona sabırla. "Bu biraz önemli."

"Ah, etkilemek için giyinmek istiyorsunuz," dedi Augustine küstahça. "O halde doğru yere geldiniz." Beni odadaki birkaç açık alandan birinde duran bir terzi formunun yanına çekti. Mırıldandığı bir kelimeyle çok tanıdık, çok ayrıntılı bir şekil aldı. İçimden üzerine bir havlu atmak geldi. "Bilmem gereken özel siparişler var mı?" diye sordu. "Bunlardan bazıları tasarımı etkileyebilir."

"Hayır. Ben sadece-"

"Çünkü son dakikada bana gelip daha iyi dans etmen, içkini tutman ya da hoşsohbet biri olman için bir tılsıma ihtiyacın olduğunu söylemeni istemiyorum ve bunu *söylemeyi* unuttum-"

"Bunu bir elbiseyle yapabilir misin?"

"Sevgilim, bir elbiseyle *her şeyi* yapabilirim. Yasal olan her şeyi yani. O yüzden aşk iksiri ya da başka bir saçmalık isteme, çünkü lisansımı kaybetmek üzere değilim."

"Başka ne yapabilirsin?" Zihnim olasılıklarla yarışıyordu. "Ne istiyorsun?"

Boş beyaz bir kumaş parçası kendini örtmeye başladı.
formun etrafında.

"Beni görünmez yapabilir misin?"

Augustine içini çekti ve peruğumun kenarını parmağıyla çevirdi. "Kötü bir kıyafet ve daha kötü bir saç bunu yapabilir."

Gözlerimi ona diktim. "Peki ya büyü geçirmezlik? Biri bana kötü bir şey fırlattığında sekmesini sağlayabilir misin?"

"Kıskanç rakip mi?" diye sordu sempatik bir şekilde. "Onun gibi bir şey."

"Küçük kedi ne kadar güçlü?" "Fark eder mi?"

"Elbette var! Karşı büyüğü ne kadar güçlü yapacağımı bilmem gerekiyor," dedi sabırsızca. "Eğer seni çöp kamyonu gibi kokutmak gibi önemsiz bir şeyse-"

"Hayır. Bir kara büyücünün yapabileceği gibi büyük bir saldırıyı durdurmam gerekiyor."

Augustine bana baykuş gibi göz kırptı. "Sevgilim, *ne* tür bir partiye katılıyorsun?"

"Sorun da bu zaten. Bilmiyorum."

"Belki de bunu atlamayı düşünmelisin. Kimin böyle bir strese ihtiyacı var ki? Bu gece izin al, tırnaklarını yap."

"Bu bir çeşit zorunluluk."

"Hmm. Bu gerçekten benim alanım değil," dedi şüpheyle. "Savaş büyücüleri bazen kalkanlarını güçlendirmek için tılsımlı pelerinler kullanırlar ama modanın ana öncelikleri olduğunu sanmıyorum."

Françoise kafasını içeri uzattı. Vücudunun üst yarısına küçük bir hayvan giymiş gibi görünüyordu, her yöne doğru uzanan bir sürü kahverengi tüyü olan bir hayvan. "Bir şey buldum," dedi bana.

Augustine kaskatı kesildi. "Bunu nereden buldun? Bu bir prototip." "Nedir bu?" Dikkatle bakarak sordum.

"Ceket tabii ki," dedi bana. "Kirpi. İstenmeyen ilgiden kurtulmak için harika. Ne yazık ki bu ceket, giyen kişiyi kızdıran herkese uyarıda bulunmadan tüylerini fırlatmaya meyilli, bu yüzden-"

"Ben alırım." Françoise masanın üzerine bir kol dolusu başka eşya yığıdı. "Ve zese."

"Bütün bunlar da ne?" diye sordum. Arkasında, kafaları görünmese de tezgâhtar olduklarını tahmin ettiğim birkaç giysi yığını vardı.

"*Pour les enfants,*" dedi Françoise, küçük bir tişört tutarak. Üzerinde pastel boya gibi bir şeyle DÜNYANIN EN BÜYÜK ÇOCUĞU yazıyordu.

Kaşlarımı çattım ve Augustine mağdur bir ifadeyle elindekini kaptı. "Bunu giyen çocuğun resmi başlığın altında görünecek," dedi bana büyük bir edayla.

"Alışveriş merkezinde bunu yapabilecek bir yer var."

"Ve giyen kişinin sebzelere karşı ani ve kontrol edilemez bir düşkünlük duymasına neden oluyor."

İçimi çektim. "Alacağız." Etrafta koşuşturup bir şeyler eklemeye başlayan aşırı yoğun asistanlarına parmaklarını şıklattı. "Elbisem hakkında," dedim, şimdi daha iyi bir ruh halindeydi. "Sizin gibi yaratıcı dâhilerin meydan okumayı sevdiğini sanırdım."

Yanağımı okşadı, benden çok da yaşlı görünmediği düşünüldüğünde bu biraz fazlaydı. "İstiyoruz aşkım, istiyoruz. Ama bir de küçük bir ödeme meselesi var. Burada hazır giyimden bahsetmiyoruz. Ve istediğin şey için-"

"Faturayı Lord Mircea'ya gönderin," dedi Françoise, garip bir şekilde orada öylece duran bir eşarpla oynayarak.

Hafifçe başladım. "Ne? Hayır!"

Güzel alnı hafifçe kırıştı. "*Pourquoi pas?*"

"Ben... bu... bu uygun olmaz," dedim, Augustine'in beni dikkatle dinlediğinin farkındaydım.

"*Mais, sen onun küçük amie'sisin, değil mi?*"

"*Hayır!* Yani hayır, hayır değilim." Kaşları çatıldı, sonra Françoise inkârı gördüğünde anladığını belli eden bir tavırla omuz silkti. Augustine'e, "Faturayı Casanova'ya gönder," dedim. Eğer şikâyet ederse, gecikmiş maaşımdan kesmesini söyleyecektim.

Augustine gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "Kazanova," diye tekrarladı. "Konferans salonundaki hasarı *benim* ödememi beklediğini biliyor musun?"

Daha bu sabah bana saçma sapan bir fatura sundu."

"O zaman sen de ona bir tane hediye et. Büyük bir tane." Françoise'ın çeşitli tuhaflıklardan oluşan yığınınına baktım. "Ve bunları üzerine yapıştır."

Augustine'in gülümsemesi neredeyse Cheshire kedisi gibi bir hal aldı. "Sindirella, sanırım baloya gidiyorsun."

O akşam, Cehennem'de bir vardiyayı daha bitirdikten sonra, Françoise'la birlikte parlak siyah bir ciple Dante'den çıktık. Alphonse ve desteğimin gelmesini beklerken yapmam gereken birkaç iş vardı ve o da yardım etmeye gönüllü olmuştu. İkimizin de arabası yoktu ama bizi götürecek bir araç bulmayı başarmıştım.

Jeep'in önündeki etikette 4U2DZYR yazıyordu. Randy'ye aitti, Casanova'nın spa versiyonunda çalışan çocuklardan biriydi. Derin bronzluğu, güneşten ağarmış saçları ve dişlek beyaz gülümsemesiyle mükemmel bir Kaliforniyalı plaj serserisi olabilirdi, ancak sesinde hâlâ bir Ortabatı tınısı vardı. Elbette bir karabasan tarafından ele geçirilmişti ama şimdiye kadar en iyi davranışını sergilemişti.

"Ciddi misin?" Dev Wal-Mart otoparkına girdiğimizde Randy bana üçüncü kez sordu. "*Burada* alışveriş yapmak mı istiyorsun?"

"Evet, burada alışveriş yapmak istiyorum!" Dedim bıkkınlıkla. Bir zamanlar Wal-Mart benim için Goodwill ya da Salvation Army'deki 25 sentlik kutulara kıyasla oldukça lüks bir yerdi. Ama Randy'nin müşterilerinin pek çoğunun aynı şekilde düşünmediği izlenimini edinmiştim. Garson kızlardan birine adres sormak zorunda kalmıştı.

En yakın park yerine girdi, lastikler gıcırdadı ve bir anda durdu. Ray-Ban'lerinin üstünden bana ciddiyetle baktı. "Lord Mircea'nın benim bu işle hiçbir ilgim olmadığını bilmesini sağladığın sürece sorun yok. Ben sadece emirleri uyguluyorum. Eğer patronun hanımı gecekonduya gitmek isterse-"

"Sanki striptiz kulübüne falan gidiyormuşum gibi konuşuyorsun!" Sinirli bir şekilde dışarı çıktım. "Ve ben patronun kadını değilim!"

"Oookay." Randy, arka koltuğu ölümüne kavramış olan Françoise'ı döşemeden kaldırdı. Daha önce arabaya binip binmediğini sormayı unutmıştım ve iri gözlerine ve bembeyaz tenine bakılırsa cevabın hayır olduğuna bahse girmiştim.

"Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum."

"Ben o kadar kötü bir sürücü değilim," dedi Randy, gücenerek. "Evet, öylesin," dedi kız hararetle.

"Tekerlekler dönmeyi bıraktı, tatlı şey," dedi ona, bir kolunu beline dolayarak. Onu betonun üzerine bıraktı. "En iyi işlerimin bazılarını arka koltuklarda yaptığımı biliyorsun." Buna kocaman *bir "nasıl olur da kimse benim sevimli olduğumu düşünmez?"* sırtışı eşlik etti. Muhtemelen onu kurtaran tek şey de buydu.

Randy başka bir şey söylemeden önce çantamdan kapsamlı alışveriş listesini çıkardım ve onlara doğru salladım. "Gidebilir miyiz? Çünkü bütün gün bekleyemeyiz."

Sekiz çocuk ve bir bebeğin çok fazla şeye ihtiyacı olduğunu keşfetmiştim, özellikle de mevcut gardıroplarının tamamı sırtlarındaki kıyafetlerden oluşuyorsa. Ve turistler için birkaç tişört dışında Augustine'in işletmesi çocuklara yönelik hiçbir şeyde uzmanlaşmamıştı. Müşterilerinin yetişkin ve çok varlıklı olmasını tercih ediyordu. Liste bu yüzden.

Bir saat sonra, Françoise çeşitli düşük maaşlı mağaza çalışanlarını terörize ederken, ben Fruit of the Loom tişörtleriyle dolu bir rafa yaslanıyordum. En az dört çalışana el koymuş, gerekli bedenleri bulmak için onları bir ileri bir geri koşturuyordu. Augustine'in sofistike kreasyonlarından birini giydiği için biraz yersiz görünüyordu: uzun, basit siyah bir elbise ve gazete baskısıyla kaplı şık bir ceket. Umarım kimse tüm manşetlerin bugünün manşetleri olduğunu fark etmemiştir.

Randy aynalı bir sütunun önünde durmuş, pazusunun esnemesini hayranlıkla izliyordu. "Ne düşünüyorsun?" Üzerine geçirdiği kaslı tişört parlak maviydi ve gözleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. Benim ne düşündüğümü, mağazadaki kadınların yarısının ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Ya öyleydi ya da eyaletteki her genç annenin oğlunun dolabını yenilemeye ihtiyaç duyduğu gün alışverişe çıkmıştık.

"Böyle yerlerden alışveriş yapmadığımı sanıyordum."

"Tişört tişörttür." Omuz silkti ve yakındaki bir müşterinin ciyaklamasına yol açan bir kas dalgalanmasına neden oldu. "Yani, dinle. Bir sürü çocuğunuz var."

"Evet. Ne olmuş yani?"

Bir dakika boyunca orada öylece durdu, kendisi de büyük bir çocuk gibi bana garip garip baktı. Kaslı ve şeffaf file tişörtlü büyük bir çocuk. "Yani onları kumarhaneye koyuyorsun, değil mi? Birkaç boş odaya?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Mutfak personelinin, Casanova'nın kendilerine tahsis ettiği küçük alanda dokuz kişi için daha yeri yoktu, bu yüzden yaratıcı olmak zorunda kaldım. Ara sıra resepsiyonda çalışmamın da faydası oldu.

"Herkes biliyor. Personel patronun öğrenmesini engellemek için çalışıyor. Ama bazen defterleri kontrol ediyor, biliyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsun, Randy?"

"Sadece şunu söylemek istedim, eğer paraya ya da herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa..." Ben ona kuşkuyla bakarken o sözünü kesti. Karabasanının ona ne öğrettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre, kadınların *ona* ödeme yapması gereken kısma gelmemişlerdi.

"İyi olacağız." Eğer Casanova odalar konusunda bana biraz sıkıntı verseydi, Billy'ye evdeki bütün rulet oyunlarını ayarlatırdım. Düşündüm de, barbutta da oldukça iyiydi.

"Emin misin? Çünkü çok para alıyorum. Bu bana zarar vermez, anlıyor musun?"

Françoise ona karabasanlardan görmeyi beklediğim türden bir bakış atıyordu. Fark ettiğimi gördü ve "Sadece bakıyordum "dan "Dört yüz yıldır seks yapmadım, o yüzden beni dava et "e kadar her anlama gelebilecek bir omuz silkme hareketi yaptı. Bilmek istemediğime karar verdim.

"Teşekkürler. Ayakkabılar içinde olacağım," dedim ve kalan arabalardan en hafif olanını kaptım.

On altı ayak -bebeği saymıyordum çünkü şimdiye kadar çoraplarla bile ayak uydurabildiğini kanıtlayamamıştı- çok fazla ayakkabıya ihtiyaç duyuyordu. Jesse'nin numarasında Converse benzeri bir çift ayakkabı bulmak için alt sıralarda dolanırken ayağa kalktım ve başımı birinin dirseğine çarptım. Caesars Sarayı'ndan kaçmış ve kostümünü çıkarmayı unutmuş gibi görünen biri.

"Neden buradasın?" Ses geniş alanda yüksek sesle yankılandı.

Çılgınca etrafıma bakındım ama ayakkabı reyonundaki on metrelik altın tanrıya kimse ilgi göstermiyor gibiydi. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim!" diye fısıldadım.

"Size zamanın daraldığını hatırlatmaya geldim. Büyü kaldırılmazsa vampiriniz ölecek."

"Bunun farkındayım!" Tersledim.

"O zaman tekrar soruyorum, neden buradasınız? Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?" "Evet, sayılır. Yani, Kodeks'in nerede olduğunu biliyorum."

"O zaman neden geri almadınız?"

"O kadar kolay değil! Neden umursuyorsun ki? Mircea senin için ne ifade ediyor?" "Yok bir şey. Ama performansın beklediğim kadar odaklanmış değildi."

Umutlandım. Bu senin yeteneklerinin önemli bir testi, Herophile. Ve şimdiye kadar gereksiz görevlerle dikkatinin dağılmasına izin verdin. Bu çocuklar senin görevin değil. Kodeks senin görevin."

"Uh-huh." Kodeks'i önemsemeyen biri için bu konuyu çok fazla açtığı kesindi. "Belki biraz yardım alırsam daha iyi bir iş çıkarabilirim! Bir süre buralarda takılmaya ne dersin? Hazır buradayken şu sürekli duyduğum derslerden birkaçını alabiliriz."

"Bu âleme giremem, Herophile. Bu beden bir projeksiyon; onu sadece sen görebilirsin. Ve bunu uzun süre sürdüremem."

"O zaman bana Kodeks hakkında biraz daha bilgi vermeye ne dersin?" Örneğin, Pritkin'in onu güvende tutmak için neden öldürmeye hazır olduğunu.

"İhtiyacın olan her şeyi biliyorsun. Onu bul ve görevini tamamla. Ve bunu bir an önce yap. Sana karşı çıkanlar var."

"Fark ettim sayılır."

"Ne oldu?" diye sordu sertçe. "Sen bir tanrısın."

Bilmiyor musun?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Kendini unutma, Herophile." "Benim adım Cassandra."

"Pythia için kötü bir isim. Adaşın vasiyetime karşı çıktı ve pişmanlık duyarak yaşadı. Aynı hatayı yapma."

Wal-Mart ayakkabı reyonunun ortasında bir efsaneyle bir efsaneyi tartışıyor olmak benim için bile biraz gerçeküstü bir durumdu. Özellikle de yan koridordan bir tezgâhtar bana kıllı gözlerle bakarken. Yine de bir şey söylemedi. Belki de müşterilerinin çoğu satın almadan önce ayakkabılarla konuşuyordu.

"Belki öyle, ama bu hala benim adım ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Tehditler süreci hızlandırmayacak."

"Bunu yapacak bir şey bul," dedi ve ortadan kayboldu.

İçimi çektim ve kafamı metal rafa vurup durmama dürtüsüyle savaştım. Tezgâhtar, güvenliği çağırmayı düşündüğünü belli eden bir ifadeyle on iki bedeninin etrafından bana bakıyordu. Bunu riske atmamaya karar verdim.

Kırmızı Converse özentilerini gösterdim. "Bunlar dokuz numara mı?"

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Ertesi sabah Radella'ya söz verdiğim rünü bulma göreviyle Pritkin'in odasına girdim ve durdum. Hızlı bir arama olmasını bekliyordum; nedense eşyalarını askeri bir hassasiyetle saklayacağını varsaymıştım. Ama bu o değildi.

Yatak en son ne zaman yattıysa hâlâ toplanmamıştı ve kıyafetler sanki az önce bir kasırga esmiş gibi yere saçılmıştı. Ve o haklıydı - gerçekten de bir kokusu vardı. Ama bunun için eski sakınlerini suçlamaya, bir duvardaki rafta duran iğrenç kokulu iksirlerden daha az meyilliydim.

Cılız görünümlü mekanizma yatağın tam üzerindeydi, taşıdığı maddelerin çoğu ölümcül olduğu için beni endişelendiren bir şeydi bu. Yine de çok fazla seçeneği yoktu sanırım. Karşı duvarda bir dolap vardı; kulübün içine bakan duvarda bir kapı, kumarhanenin bir tarafına bakan duvarda ise büyük bir vitray pencere bulunuyordu.

Pencereler Dante'nin alametifarikasıydı ve sanırım tasarımcılar bu pencereyi soyunma odalarının arkasına yerleştirmişlerdi çünkü Gotik ihtişamı barın tiki temasına pek uymuyordu. Ancak bu kadar küçük bir alanda bu kadar büyük bir pencerenin sonucu, tamamen mücevher tonlarıyla yıkanmış bir oda oldu: yakut, safir, zümrüt ve inci. Yorganı sulu, dağınık tonlarda boyadılar ve zemini ışık havuzlarıyla kapladılar. Ben olsam uyumakta zorlanırdım ama en azından konu ona uyuyordu: antika silahlar sallayan bir grup asker.

İsteksizce işe koyuldum ve çok geçmeden bulduklarımın çok bulamadıklarımı merak etmeye başladım. Birkaç tişört ve küçük bir ülkeyi fethetmeye yetecek kadar ateş gücünün yanı sıra, birkaç çift kot pantolon, yeni bir çift tenis ayakkabısı, birkaç temel tuvalet malzemesi ve hala paketlerinde olan birkaç çorap buldum. Söz konusu alışverişlerin hepsi, etkilemek için giyinmeyen bir adam tarafından aceleyle satın alınmıştı. Muhtemelen evine dönmeye cesaret edemediği için ulaşamadığı ihtiyaçları değiştiriyordu. Çember birkaç düzine nedenden dolayı peşindeyken, çoğu

Bana yardım ettiği için onu suçlamadım. Ama bu yine de ikinci kişiliğinin gardırobunun nerede saklandığını açıklamıyordu.

Sonunda komodinin üzerindeki küçük tahta kutuyu aldım. Rünü bir çorabın içine sıkıştırılmış olarak bulacağımı ve neredeyse kişisel diye bağırarak bir şeyi kurcalamaya gerek kalmayacağını umarak bilerek en sona bırakmıştım. Eğer o lanet şeye o kadar ihtiyacım olmasaydı, hemen oradan çıkardım. Hal böyle olunca, isteksizce kapağı açtım.

Görünürde hiçbir rün yoktu, sadece birkaç sararmış harf ve kötü bir şekilde solmuş bir fotoğraf vardı. Resimde görülen kadın koyu renk bir şapka ve yüzünü soluk bir parmak izi gibi gösteren yüksek yakalı bir elbise giymişti. Oldukça silikti ama genç görünüyordu, düzgün yüz hatları ve açık renkli gözleri vardı. Güzel olduğuna karar verdim - ya da gülümsüyor olsaydı güzel olabilirdi.

Kutuyu ters çevirdim ama gizli bölmeler varsa da bulamadım. Sadece düz bir çam dikdörtgendi, altında herhangi bir şeyin saklanabileceğı bir astarı bile yoktu. Fotoğrağı ters çevirdim. Arkasında bir stüdyonun adı vardı: J. Johnstone, Birmingham.

Pritkin bir keresinde Viktorya dönemi İngiltere'sinde yaşadığından bahsetmişti, bu da onu otuzlu yaşlarındaki görüntüsünden çok daha yaşlı yapıyordu, ama savaşmak, kaçmak ve neredeyse ölmekle uğraşmaktan ona bunu sormaya fırsatım olmamıştı. O da ailesinden hiç bahsetmemişti. Fotoğraftakinin annesi, kız kardeşi ya da bir kızı olup olmadığını bilmiyordum. Büyücü hakkında bir kitap yazabilecek olmama rağmen, adam hakkında pek bir şey bilmediğimi şaşkınlıkla fark ettim.

Billy kapıdan içeri süzülerek düşüncelerimi böldü. "Aldın mı?" Merakla sordum. Boş ellerini açtı ve ben de iç çektim. Mektupları okumadan yerine koydum -kısa bir dokunuş rünün bir tanesinin içine sıkıştırılmadığını göstermeye yetmişti- ve kutuyu dikkatlice tozdan arındırılmış tahta parçasının üzerine yerleştirdim. "Şimdi ne olacak?"

Billy bana bir bakış attı. "Şimdi ne olduğunu biliyorsun. Sen bu odayı aradın; ben de alt kattaki çalışma odasını aradım. O kadar değerli bir şeyi öyle her yere saklamaz. Üzerinde taşıyor."

En kötü senaryo buydu, tabii ki öyle olmalıydı. "Yankesicilik becerilerin nasıl?"

"Dikkat edip etmediğine bağlı. Daha önce bir kez senin için bir rün kaldırmıştım ama ikiniz birbirinize bağırarak o kadar meşguldünüz ki fark etmemişti. Dikkatini dağıtman gerekecek."

Harika. Normalde, her zaman huysuz olan büyücüyle kavga etmek sorun olmazdı ama şimdi... "Sanmıyorum," dedim hararetle.

"O zaman gitmek isteyebilirsin, çünkü buraya gelirken yanından geçtim."

Billy'ye bir an boş boş baktım, sonra söyledikleri aklıma geldi ve Kapıya doğru hamle yaptım. Yapılacak en yanlış şeydi, özellikle de yer değiştirebilecekken, ama panikledim. Kapı kolu elimin altında döndü ve nefes alamadan tekrar yatağın üzerindeydim, sert bir göğüs beni yere yapıştırmıştı ve bıçak boğazımdaydı.

Yatağın üzerine dökülen gökkuşağından yüzüne renk sıçrayan büyücüye endişeyle göz kırptım. Mavi ışık solgun saçlarını belirginleştiriyor ve elmacık kemiklerine vurarak onu bir an için tuhaf bir şekilde yabancı gösteriyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu.

Bıçağın soğuk kenarı derimi delmiş, rahatsız edici bir şekilde şahdamarıma yaklaşmıştı. Yutkundum. "Hareket etmemeye mi çalışıyorsun?"

Pritkin kaşlarını çatarak geri çekildi, bıçak neredeyse sihirli bir şekilde kayboldu. "Buraya gelmeyi planlıyorsan beni uyarmalıydın. Ya tuzak kurmuş olsaydım?"

Cevap vermedim, neden yine bu kadar farklı görüldüğünü anlamaya çalışmakla meşguldüm. Eski kahverengi deri ceketini silkti, güneşten solmuş yeşil bir tişört ve bir kot pantolon giydi. Kot pantolon soluk maviydi, ipek gibi ince ve pürüzsüzdü ve kalçalarının kaslı kabarıklığına zar zor yapışacak kadar boldu. Başka bir deyişle, dar ve siyahın tam tersiydi. Saçları da lobideki dikenli moda havasını kaybetmişti. Yeni yıkanmış gibi görünüyordu ve düzeltilmesi gereken kâkülleri gözlerine doğru dökülüyordu. Geri kalanı da duşta onu takip etmeliydi: Kollarının her yerinde, damarları kabartan koyu lekeler vardı ve bir tanesi de elmacık kemiği boyunca uzanıyordu.

"Ne yapıyordun sen?" Oturduğum yerden kalkarak sordum. "Araştırma yapıyorum."

"Kömür madeninde mi?"

"Gizemli büyü metinleri nadiren hijyenik bilgisayar dosyalarında bulunur. Şimdi, neden burada olduğunuzu açıklamak ister misiniz?"

Cevap vermeden önce gözlerimi başka tarafa çevirdim, üzerime tam oturmayan paltosu ve aptal saç kesimiyle her zamanki Pritkin'i beni öpen adamdan ayırmakta zorlanıyordum. "Lobideki o sahneden sonra beni gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Cevap vermedim, az önce önemli olduğunu hissettiğim bir gerçeği kaydetmiştim. Her zamanki gibi Pritkin'in tişörtü kemerler, kılıflar ve kılıflarla doluydu. Adam, insanoğlunun bildiği neredeyse her tür taşınabilir silahla yürüyen bir cephanelik gibiydi. Bir tanesi hariç.

"Kılıç taşıyorsun," dedim, beynimde bir şeyler kıpırdadı.

Pritkin ceketini dolaba asmaktan vazgeçti ve Billy de dolabı karıştırmaya başladı. Umarım bunu sessizce yapmıştır. "İhtiyacım yok, unuttun mu?"

Bir süre ona baktım, sonra yataktan fırladım ve onu yakaladım. Onu döndürdüm ve aynı anda gömleğini yukarı çekmeye çalıştım. "Ne oluyor-"

"Kıpırdama," dedim, yarısı beni çıldırtmak için tasarlanmış gibi görünen tokaları ve kayışları çözmeye çabalayarak. Son zamanlarda adrenalin artışlarımın çoğu ölüm kalım durumlarından kaynaklanıyordu; aslında olumlu olabilecek bir şey için aynı tepkiyi hissetmek biraz kafa karıştırıcıydı. Ama kalbim boğazımda hissedebileceğim kadar hızlanmıştı ve ellerim aniden bu işi yapamayacak kadar beceriksizleşmişti. Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Tişörtünü çıkar," diye emrettim.

Döndü, yüzünde yarı şaşkın, yarı kızgın bir ifade vardı. Ama beni şaşırtarak itiraz etmedi, hızlı ve etkili bir şekilde beline kadar soyundu. Onu geri döndürdüm ve beklediğim şeyi gördüm: omzundan bir tarafına doğru uzanan, altın, gümüş ve zengin mavi-siyah renklerden oluşan parlak bir döküntü.

Parmak uçlarım tasarımın hafif kabarık kenarlarını, sıcak tenini ve sert kaslarını takip ederek kot pantolonunun bel bandında durdu. Bunu daha önce düşünmemekle aptallık etmişim, özellikle de bir kısmının derisine işlenişini izlerken. Pritkin'in artık kılıç taşımaya gerek yoktu. Zaten bir tane vardı, istediği zaman silah olarak ortaya çıkan büyülü bir dövme şeklinde.

"Başka bir dövme yaptırmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesi garip bir şekilde gergindi.

Cevap vermedim. Kolunu duvara dayamıştı, kasları öne çıkıyordu ve sırtı gergindi. Tüm bu kafeslenmiş gücün acımasızca tasmlanmasında, tüm bu sarmal gücün ellerimin altında uysallaşmasında büyüleyici bir şey vardı.

İki parmağımın gevşek, yıpranmış bel bandının altına dalmasını izledim, hâlâ bıçağın kenarını takip ediyordum. İpeksi kot vücudu tarafından ısıtılmıştı ve sırtının hemen altındaki hafif bir çukuru ortaya çıkararak kolayca açıldı. Sanırım neden iç çamaşırı giymediğini biliyordum.

Parmaklarım kılıcı bırakıp küçük çukurun izini sürerken, satın almalar, diye düşündüm hayal meyal.

Pritkin aniden döndü ve bileğimi yakaladı. "Dikkatli ol," dedi kabaca. "Yoksa o *geis*'inin neler yapabileceğini unuttun mu?"

Bu da başka bir gizemdi. Lobide uyarı niteliğinde bir güç patlaması olmamıştı ve şimdi de yoktu, oysa kesinlikle olmalıydı. Pritkin beni bıraktı ve ben de kendimi çok sıcak ve biraz da şaşkın hissederek tekrar oturdum. Göğsüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Kıllar pazularının üzerinde kalın ve koyu altın renginde uzamış, ama kot pantolonunun altında kaybolmadan önce karnından aşağıya doğru uzanan esmer bir iz halinde incelmışti. Tüm o sert kaslara karşı yumuşak ve fazlasıyla davetkâr görünüyordu.

Yutkundum. "Bir sorunumuz var."

Pritkin homurdandı. "Sadece bir tane mi? Bu bir değişiklik olurdu."

Çıkarımlardan bitkin düşmüş bir halde geriye doğru yığıldım. Pritkin Salih'in katili değildi, lobideki adam da değildi, muhtemelen bir hain de değildi. En güçlü müttefikimi geri kazanmıştım ama aynı zamanda aklında cinayet ve baştan çıkarma olan gizemli bir ikizim de vardı. Ve her ikisi için de kesin bir yeteneği var gibi görünüyordu.

Göz kapaklarımın arasından renkleri görebiliyordum; kırmızı, gök mavisi ve yeşim, pencerenin tonları etin içinden süzülüyordu. Aniden karanlık bir şekil tarafından engellendiler. Gözlerimi açtığımda Pritkin'in bana rahat edemeyeceğim kadar yakından baktığını gördüm. "Bana tam olarak neler olduğunu anlatacaksın," dedi acımasızca. "Hemen şimdi."

Ve bir anda lobideki tüm duygular bir anda geri geldi. *Bunu aklından bile geçirme*, dedim kendime sertçe, elim yüzünü avuçlamak için uzanırken. Parmaklarım beni görmezden geldi, yumuşak teninde ve keskin kirli sakallarında gezinerek başını öpücük için mükemmel bir açıya çevirdi. Belki de şizofreni böyle bir şeydir, diye düşündüm, beynim hareketsiz kalmasını emrederken bedenim "ileri" diye bağıırıyordu. Beynim kaybetti.

Bilinçli bir karar vermeden önce dudaklarımın onunkilere değdiğini hissettim. Zihinsel olarak küfrettiğinden şüphelensem de, vücudu beynini benimkinden daha iyi dinliyor gibi görünmüyordu. Elimin altındaki kaslar demir gibi sertti ama geri çekilmedi. Şaşkın bir saniyenin ardından enseme kavradı ve beni tekrar öptü.

Ellerimin, sadece yerçekimine meydan okuyan değil, aynı zamanda kalın, şık, yumuşak ve okşamak için harika olan saçlarına yerleşmesine izin verdim. Ama buna pek fırsatım olmadı çünkü Pritkin her şeyi olduğu gibi onu da öpüyordu,

doğrudan, hiç esir kabul etmeden ve beni nefessiz bırakan bir yoğunlukla. Sıcak, sert ve çaresizdi, sanki açlıktan ölüyormuş gibiydi ve ağzımı açıp aldım, çünkü *Tanrım*.

"Seni piç," diye nefes nefese kaldım, sonunda ayrıldığımızda. "Aldattığını biliyordum!" Kahvenin tadı ağzında zengin ve acıydı.

"Bayan Palmer-"

"Senin yatağında yatıyorum. Az önce beni anlamsızca öptün. Sanırım ilk adımı kullanmayı göze alabilirsin."

"Zaten yeterince risk alıyorum," diye mırıldandı.

Parmaklarımın omuzlarındaki sert kaslara girmesine izin verdim. Teni sıcaktı, montun sıcaklığından dolayı hafif nemliydi ve tamamen hipnotize ediciydi. Omzundaki yara dokusunun hafif çıkıntılarını, pençeleri olan bir şeyin ona birkaç yara açtığı kaygan ve fazla pürüzsüz deriyi takip ettim. John Pritkin bir muammaydı: silah nasırları, eski yara izleri ve benden bile daha fazla sırrı olan çılgın bir bilim adamı.

Ellerim kollarındaki kas kabarıklığını takip etti, sert pazularını okşadı, dirseğinin iç kıvrımındaki ipeksi teni okşamak için aşağı doğru kayd. Yakınlaştığımızda kaç kez enerjinin çatırdadığını hissettiğimi sayamıyordum, ama görünüşe göre *niyetle* dokunmak bunu çok daha fazla-

"Cassie."

"Eh, gittin ve yaptın işte," dedim hülyalı bir şekilde. "Sanırım sana John demeye başlamam gerekecek."

"Bu iyi bir fikir değil." Sesi gergindi ama geri çekilmedi. Bunu bir izin olarak algıladım ve kollarımı onunkilerin arasına soktum, ellerimi güçlü sırtında gezdirdim, etinin sıcak ve esnek bir şekilde gerildiğini ve geri sıçradığını hissettim. *Kes şunu*, dedim ellerime sertçe. Omurgasının zarif, büyüleyici kıvrımını keşfetmek için beni görmezden geldiler. Gevşek bel bandını, sıcak teni, gergin kasları ve daha önce beni büyüleyen aynı çukuru buldular. Birazcık okşamak zorunda kaldım ve Pritkin'in gözleri aniden koyu yeşile döndü.

"Kötü bir ikizin olup olmadığını hiç sormadım," dedim belli belirsiz.

"Var mı?" Gözlerini kırıştırdı. "Neden?"

Ona anlatmaya çalıştım ama yeterince oksijen almakta zorlanıyor gibiydim. Sanki onun bir parçası etrafımızdaki havada geziniyordu, sanki her nefes alışımında onu içime alıyordum. Yüzümü göğsündeki buklelere gömdüm ve

Yanağıma değiyorlardı, kalın ve sıcaktılar, tıpkı kalçama bastırıldığı uyarılmışlığı gibi.

Elleri yatağa sertçe vurdu ve yüzü görüş alanımı doldurdu, ifadesi kızgınlıktan ziyade çaresizdi. "Beni dinle! Yanlış bir şeyler var. Lobi hakkında ne demek istedin?" Sesi üzerime döküldü, kelimeler belirsiz ve anlamsızdı. Tırnaklarımı göğsünden karnının hassas derisine doğru geçirdim ve her hareketimi derinin altındaki ürpertici bir güç dalgası takip etti.

Uzak bir şok hissiyle onun uzaklaştığını, daha önce sadece nemli bir sıcaklığın olduğu odanın soğuk havasının aramızda döndüğünü hissettim. Aynı anda pencereden gelen ışık, sanki arkasında bir projektör yanıyormuş gibi aniden yoğunlaştı. Odayı o kadar zengin, o kadar gürültülü bir renge boğdu ki neredeyse ses çıkarıyordu.

Vitraydaki koyu kırmızılar, kırmızı ve altından oluşan bir havai fişek gösterisiyle tasarımın geri kalanından ayrılarak kopacakmış gibi görünene kadar parladı. Yatağın üzerinde, garip bir şekilde tanıdık bir şekle sahip olan ışıltılı bir ışık bulutunda birleştiler. Buna benzer bir şeyi daha önce de görmüştüm ama o, bu parıldayan altın sisin soluk bir yansımasıydı.

"Tüm bu güç ve bu kadar güzel bir pakette. Gerçekten karşı konulmaz." Ses sanki havadan geliyor, bir esinti gibi tenime fısıldıyordu.

Pritkin başını kaldırdı, saf öfke yüz hatlarını bozmuştu. "Biliyordum!" "Ne oldu?" Hem Pritkin hem de ses beni görmezden geldi. Ya da belki yüksek sesle söylemedim; artık emin değildim. Her şey baygınlık geçirdikten sonra olduğu gibi görünüyordu: garip açılar ve anlamsız desenler ve kan akıyordu Kulaklarım gelen bir gelgit gibi.

"Onu alamayacaksınız!" Pritkin hırladı.

Yumuşak kahkahalar odanın içinde yankılandı. "Kim benim hakkımda bir şey söyledi?" Parlayan peçe büyücünün üzerine süzüldü ve sanki cildi simle sırlıslık olmuş gibi görünmesine neden oldu. Çılgılık attı, bunun için başka bir kelime yoktu ve sanki bir baraj patlamış gibiydi. Misk kokulu bir sis olan şey şimdi sağanak bir yağmurdu ve ben onun içinde yıkandım. Oda birdenbire Temmuz ayının tropik bölgeleri gibi hissettirdi, buharlı, ağır bir sıcaklık içime işliyor gibiydi.

Gözenekler.

Dudakları dudaklarımdaydı, elleri vücudumdaki tüm nefesi öpebilmek için başımı kavırıyordu ve beni yatağa doğru itiyordu. Sonra dudakları her yerdeydi; köprücük kemiğimde, boynumun yan tarafındaydı,

Göğüslerimin arasındaki kıvrım, çenem ve bana öylece rastgele noktalar seçmediğini fark ettim. Bunlar üzerinde *düşündüğü* yerlerdi ve bu neredeyse beni uçurumun kenarına göndermeye yetecekti.

Ama sonra durakladı, içinden ince bir ürperti geçti ve vücudundan benimkine doğru titreşti. Yukarı doğru eğilmeme neden oldu ve sanki dokunuşum gerçekten acı veriyormuş gibi irkilerek bastırılmış bir çığlık attı. Sıkılmış dişlerinin arasından "Yapma," diye zorladı. "Kıpırdama."

Durmaya çalıştığını, *asil* olacağını bir tür dehşetle fark ettim. Bedenim bir kez daha reddedileceğini anladığı anda öfkeli bir umutsuzluk dalgası beni ele geçirdi ve Pritkin'e karşı hissettiğim her duygu içimde şiddetle kabardı. "Hayır!"

Omuzlarından tuttum ve onu yuvarladım, başım dönüyordu, kalbim hızla çarpıyordu. Zihnimin bir yerinde bir alarm çalıyordu ama aldırmadım. Yüzümü karnının sert kaslarına gömdüm. Çok *güzel kokuyordu*; tuz, ter ve teninin tatlı misk kokusu... Tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Bir anda benim için ihtiyaçtan ve vücudumdaki ellerden, ellerimin altındaki vücuttan başka gerçek bir şey kalmamıştı.

Dilim göbeğinin hemen altında yavaş bir kavis çizdi. Nabızı dudaklarımda hızlı ve çılgınca atıyordu, parmaklarım kot pantolonunun bağına doğru ilerlerken parmaklarımin altında yankılanıyordu. "Cassie-" Pritkin'in sesi tuhaf bir şekilde kazınmış ve pürüzlüydü, ama adımı tekrar söylemesini onaylamak dışında bunu duymazdan geldim. Bir günde iki kez - bu bir rekordu.

Eski kotları gerçekten sevdiğimi keşfediyordum. İlk düğme çözüldüğünde, diğerleri de tek bir çekişle deliklerinden dışarı kaydılar. "Tanrım," diye fısıldadı Pritkin, nedense sesi neredeyse paniklemiş gibiydi. Bana baktı, nefesi kesilmişti ve yüzündeki vahşi ihtiyaç, dehşete yakın bir şeyle savaşıyordu. İrisleri yarı siyahtı, sadece küçük bir yeşil bant vardı. Ve sanki aramızda akan duygu selinin onu bir yo-yo gibi bana doğru çekmesini engelleyen tek şey buymuş gibi tırnaklarıyla yatağa tutunuyordu.

Hava etrafımızda hareket etmeye başladığında, görünmeyen bir merkeze doğru çekildiğinde, yere saçılmış giysileri yakalayıp onları döndürdüğünde neredeyse hiç fark etmedim. Pritkin'in boğazından büyülü bir söze benzeyen, düzensiz kenarlı bir çığlık koptu. Ve gölgelerde kırmızı bir parıltı belirdi, kuzey ışıklarının ıslak titreşimi gibi, bir adamın dış hatlarına vuruyordu. I

Gözlerimi kırptım ve parıltının ardındaki figür, kırmızı serap bir sis gibi dağılırken içeri girdi. Gözlerimi tekrar kırptım, bu sefer daha sert kırptım, halüsinasyon gördüğümünden emindim, inanamayarak Pritkin'in yüzünden aynadaki görüntüsüne bakıyordum.

"Ölmesi gerekiyor," dedi adam, neredeyse konuşur gibi. Pritkin'in yüz ifadesini fark etti ve cevap olarak gülümsemesi bir şekilde hem tatlı hem de acımasızdı. "Söz veriyorum acıtmayacak."

"Ona olan ilginiz nedir?" Pritkin'in ses tonu nefret doluydu.

"Salih'le konuştu." Dublörünün gözleri bana dikilmişti ve gözlerinde hayat, sıcaklık, insani hiçbir şey yoktu, sadece soğuk bir değerlendirme vardı. İki adamı birbirine karıştırdığıma inanamıyordum. "O biliyor."

Zihnimi bir soru soracak kadar bile toparlayamadan Pritkin kendini yataktan yeni gelenin üzerine fırlattı. Onu tam göğsünden vurdu, momentum ikisini de yere düşürdü. Ben etrafta silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey ararken, onlar sınırlı alanda yuvarlanıp durdular, sihirleri çatırdayarak birbirine karıştı.

Bir zamanlar karanlık bir büyücünün malı olan ve her zaman gürlemeye hazır bir bileziğim vardı. Ne yazık ki kendi aklı vardı ve talimatlarıma her zaman uymuyordu. Pritkin'den hoşlanmadığı ve yanlış adama saldırma ihtimali ortalamadan daha yüksek olduğu için şimdi kullanmaya cesaret edemedim.

Dolapta küçük bir orduyu donatmaya yetecek kadar ateş gücü vardı ama ona ulaşamıyordum ve odanın bu tarafındaki tek şey başucu lambasıydı. Çok sağlam görünmüyordu ama yine de onu duvardan çektim, tam zamanında Pritkin'in yavaşça kıvrılan kör edici beyaz bir girdabın içine gömüldüğünü gördüm. Gürültülü bir çatırtı oldu ve sanki odanın içine yıldırım düşmüş gibi havayı güç kapladı. Parlama beni bir anlığına kör etti ve sonra üzerimde bir şey vardı.

O-o-bana dokunuyor, beni tutuyordu, ama vücudundan hiçbir ısı hissedemiyordum ve hiçbir koku yoktu, tıraş losyonunun ya da ceketinin derisinin en hafif kokusu bile yoktu. Hayaletlerden gelen bu tür şeylere alışık olsam da, böyle bir *boşluk* tarafından tutulmak bir tür korku yaratıyordu. Hiç düşünmeden duyularımınla uzandım, beni topraklayacak insani bir şey bulmak için çaresizce. Gördüğüm şey canlıydı ve kıpır kıpırdı ama insan değildi.

-Tanrı, insan değil.

İhtiyacının binlerce fırtına gibi arttığını hissedebiliyordum, içimde erimekten ve beslenip beslenip beslenmekten başka bir şey istemeyen ezici bir açlık. Tenime boğucu bir bulut çöktü ve şimdi

Soğuk ellerini vücudumda gezdirdiğini hissedebiliyordum, beni öptüğünde boğazının arkasında kalan yozlaşma miksini tadabiliyordum. Bulut tenime işlemeye başladı, nemli nefesini içime çekerken vücuduma hücum etti, savunmamı aşarak kan dolaşımda mide bulandırıcı bir şekilde ilerledi.

Her yerime dokundu, beni içten dışa doğru tüketti. Ve yalan söylemişti. Gerçekten de acıtıyordu, bir vampirin ısırmasından çok daha kötü, korkunç, içimi boşaltan bir hisle. Sanki jilet gibi dişler her yerimi kesiyor, kas ve kemik arasında bir bıçak gibi ilerliyor, ciğerlerimdeki havayı bile cam kırığına dönüştürüyordu.

Bu tür şeylerden korunmam gerekiyordu. Annemin bana bıraktığı tek miras, sırtımda bulunan ve Çember'in en güçlü büyülerinden biri olan pentagram şeklindeki dövme idi. Babamla kaçmadan ve evlatlıktan reddedilmeden önce bir zamanlar Pythia pozisyonunun varisiydi ve yıldız ona güvence olarak verilmişti. Oldukça güçlüydü ama *geis* ona müdahale etti. Yani eğer bu işten kurtulacaksam, bunu tek başıma yapmak zorundaydım.

Karşı koymaya çalıştım ama kollarım ve bacaklarım hareket etmiyordu, tüm gücüm beni nazikçe kavrayan şeye akıyordu. Vücudum sanki yaratık beslenmeyi çoktan bitirmiş gibi ağır ve cansız hissediyordu. Öyle olmadığını sadece ben biliyordum, çünkü kemiklerimi ve iliklerimi kemirdiğini hissedebiliyordum, uyuşukluk hayatımı emerken çılgılık bile atamamamı sağlıyordu. Bilincim kayganlaştı ve tepkisizleşti, bedenim beni olanlardan, olacıklardan korumaya çalışıyordu-

Sonra Pritkin'in boğazına doladığı kol tarafından çekilip alındı. Ona baktım, Pritkin'in aynadaki görüntüsüydü ama çalınan güçle alev gibi parlıyordu. Ve böylece, parçalar yerine oturdu.

"Sen bir karabasansın!" Ben ruha sesleniyordum ama cevap veren Pritkin oldu.

"Sadece yarısı," diye hırladı ve yaratığın boynunu bir insanın omurgasını parçalayacak kadar vahşice kırdı.

Benim göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle yaratık büyücünün hakimiyetini kırdı, döndü ve Pritkin'i pencereye doğru gönderdi. Pencereye sertçe vurdu, renkli camları yerinden oynattı ve dışarı doğru patlamalarına neden oldu. Yaratık tekrar üzerime döndü ve gözleri sanki gözbebekleri kanamış gibi düz, simsiyahtı.

Bir elimi uzattım, boğazımda bir çığlık yükseldi, ama asla söylemedim. Çünkü saldırı aniden durdu. Ses yoktu, hareket yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Sersemlemiş bir saniyenin ardından, gözlerimin önündeki kırmızı lekelerin, dövüşün bana doğru savurduğu birkaç yakut cam parçası olduğunu fark ettim. Yaylarının yarısında kalmışlar, düşmek için izin bekliyorlarmış gibi havada asılı duruyorlardı. Kara gözlü iblisten, pencerenin kırık yüzeyinin yarısına kadar yakalanan ve keskin kenarları derisine batan Pritkin'e kadar her şey olduğu yerde donup kalmıştı. Tüm odada hareket eden tek şey bendim.

Eski Pythia Agnes bunu yapabiliyordu, zamanı kısa süreliğine durdurabiliyordu ama ben nasıl yapılacağını hiç öğrenememiştim. Ani bir korku patlamasıyla, bunu nasıl geri alacağımı da bilmediğimi fark ettim. Bunu daha sonra düşünmeye ve nasıl çözeceğimi bildiğim sorunla ilgilenmeye karar verdim. Pritkin'in rafından bir şişe aldım, tıpasını açtım ve hepsini iblisin suratına fırlattım.

Saçlarını hafifçe pembeleştirmek dışında hiçbir şey olmadı. Bundan sonra biraz panikledim ve elime geçen her şeyi atmaya başladım. Su gibi berrak ve kokusuz sıvı şişelerini, başımı döndüren kokulara sahip şurupumsu, yapışkan maddeler içeren diğerleri izledi. Ancak Pritkin'in cephaneliğinin özellikle iblislerle savaşmak için tasarlanmış olmasına rağmen, hiçbir şey en ufak bir etkiye sahip görünmüyordu.

Rafın tamamını boşalttım, bir yandan da önümdeki iksire bulanmış yüzden gözümü ayıramıyordum. O ışıltılı siyah gözlerin arkasından izleniyor olma hissi tüyler ürpertici olmaktan da öteydi. Kendi bakışlarım da dalgalanmaya başlayınca ensemdeki tüyler diken diken oldu ve birden her şey yeniden başladı.

Pritkin pencerenin geri kalanına çarptı ve iblis çığlık attı. Ses, kırılan camın gümüşü halkasıyla karıştı ve gerçekten acı çekiyor gibiydi. Sanırım aldığım mola yüzünden iksirler etkisini gösterememişti ama şimdi bir şeyler yaptıkları kesindi. Bazıları giysilerini ve saçlarını tutuşturdu, havayı yanık deri kokusuyla yaktı. Alevleri elleriyle söndürmeye çalıştı ama bu sadece derisini kabarttı. Ve attığım son iksir, koyu kırmızı, yoğun, biberli bir kokuyla, yüzünün eriyen balmumu gibi akmasına neden oldu.

Bir süre sonra kendini kurtarmaya çalışmaktan vazgeçti ve bunun yerine bana tutundu. Gücüme uzandım, ama halsizdi, bunun bedeli

muazzam zamanın içinde anlık bir hıçkırık. Lambayı ona doğru fırlattım ama yarı öfke yarı acı dolu bir kükremeye lambayı uzaklaştırdı. Saçları neredeyse yok olmuştu, ateş onu insanlık dışı bir neşeye tüketirken köklerine kadar yanmıştı. Ama yeterince yakında olmayacaktı.

Sağ kolumu kaldırdım, taktığım bileklikten parlayan, gazlı iki bıçak çıktı. Şu anda odada sadece bir Pritkin vardı ve buna ne yaptıkları pek umurumda değildi. Şanslıydım çünkü her zamanki gibi iblisin üzerine atladılar.

"Cassie!" Billy saldırganımın tüten kafatasının üzerinden çılgınca bana el sallıyordu. "Buraya gel!"

Sanki silahların nerede olduğunu bilmiyormuşum gibi. "Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?!" Bıçaklarım havada uçuşuyor, avlarına o kadar çılgınca saplanıp çıkıyorlardı ki onları zar zor görebiliyordum. Hareket etmeye cesaret edemedim. "Bana bir şey getirin!"

Bir an hiçbir şey olmadı, sonra silahlar çığ gibi yere düştü. Billy dolabın rafını devirmeyi başarmıştı. Çoğu düştüğü yerde kaldı ama tek bir bıçak yerde kayarak ayağıma çarptı. Onu yakaladım ama iblis ayağımın dibinde çırpınıyor, bıçağı kullanmam için yeterince uzun süre hareketsiz kalmıyordu.

"Bitir işini!" Billy telaş içinde titriyordu. "Yap şunu!"

"Deniyorum!"

İblis beni göremiyordu, yüzünü neredeyse tamamen yiyip bitiren asit yüzünden kör olmuştu. Ama duyabiliyordu ve ellerini uzatarak bana doğru yuvarlandı. Derisi kömürleşmiş siyah ve kırmızıdan oluşan çatlak bir karmaşaydı ve deri ceketini yer yer erimişti. Ona baktım, bunu herhangi bir şeye, hatta onun gibi aşağılık bir şeye yaptığım için aniden midemin bulandığını hissettim. Bana ne oluyordu böyle?

Yüzünü yalvarırcasına bana çevirdi ve ben tereddüt ettim. Göz kırpmamdan daha kısa bir süre içinde beni ayağımdan yakaladı, parmaklarının ham kemikleri kaygan bir okşayışla tenimde kayıyordu. Anında, o korkunç tükenme hissi geri geldi, gücüm o küçük dokunuşla ona aktı.

Acı bir kalp atışı için dünyayı beyaza bürüdü. Sonra çığlık attım ve sarsılarak uzaklaşmaya çalıştım ama bu dengemi bozmaktan başka bir işe yaramadı. Kıçımın üzerine düştüm ve aynı anda bir tekme savurdum, kararmış yüze öyle sert vurdum ki, ufalanmış deri solmuş bir çağlayan halinde düştü. Bembeyaz kemikler görünüyordu ama iblis sırtmanın bir parodisi olarak bana dişlerini göstermekle yetindi.

"Birazdan daha kötü görüneceksin," diye fısıldadı ve tahliyenin hızını artırdı.

Bir an için dünya griye döndü. "Bunu aklından bile geçirme!" Billy çılgınca konuştu. "Hiçbir şeyim kalmadı Cass. Bayılırsan her şey biter!"

"Ben iyiyim," dedim ona, yanağımın içini kan tadı alacak kadar sert bir şekilde ısırarak. Bıçaklarım tekrar tekrar saplanmaya ve çekilmeye devam ediyordu ama sanki yaratık onları fark etmeyi bırakmıştı. "Boyun," dedim, sesim benim tarafımdan bile zar zor duyuluyordu. "Kesin onu."

Yaşadığım son şoka rağmen, sadece duymakla kalmayıp itaat ettiler. Büyük bir istekle işe koyuldular, kemiğe çarptıklarını duyana kadar tendonları ve eti kesip biçtiler. Kulaklarımda kan uğulduyordu ve gözlerim kararıyordu ama kapanmalarına izin vermedim. Bıçaklar nihayet görevlerini tamamlayıp omurgayı duyulabilir bir çatırtıyla kestiklerinde, görüş alanımın önünde küçük ışık iğneleri patlamaya başlamıştı.

Oda bir anda bir kasırgayla doldu. Giysiler, yatak takımları ve cam parçaları tehlikeli paraboller çizerek yanımdan geçip gidiyor, ben de başımı tutarak olabildiğince küçük bir alana büzülmeye çalışıyordum. Etrafımdaki her şeyin çılgınca döndüğünü hissedebiliyordum, bu sırada bağırsaklarım sıkıştı ve boğazımdan yukarı çıkmaya çalıştı ve tüm vücudum dev bir kramp gibi kasıldı. Kendimden geçmek istiyordum. Neler olduğunu bilmek istiyordum. Pritkin'in yüzünü görmek istiyordum ve yüzünde kan olmasını istemiyordum.

Yakınlarda bir yerden belli belirsiz bağırışlar duydum ama sesleri birbirinden ayıramadım bile. Çılgık çılgılla işkence dolu hava üzerimden, etrafımdan geçti ama ben içime kapandım ve bakmayı reddettim. Sonra, başladığı kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Zayıf, ıslık çalan nefeslerimin sesi dışında tam bir sessizlik çöktü.

Sırt üstü yuvarlandım ve tavana baktım. Tek yapabildiğim ciğerlerime hava çekip çıkarmaktı. Elim yerde açık duruyordu, parmaklarım hala hiç kullanmadığım bıçağın etrafında hafifçe kıvrılmıştı. Altımdaki sağlam betona rağmen başım dönüyor, sanki dünyanın ucundan düşecekmişim gibi hissediyordum. En azından yaratığın bedeni gitmişti, diye düşündüm, şiddetli bir şekilde hastalanmadan hemen önce.

Bir süre daha devam edecek gibi görünüyordu ama o sırada zaman algım o kadar bozulmuştu ki hiçbir fikrim yoktu. Görüşüm tekrar kararmaya çalıştı ve ancak Pritkin'in çizmelerinin aşınmış parmaklarını ve beni tutarken pazusunun iç tarafındaki soluk deriyi görebildiğim kadarıyla siyah solup gitti. Başım zonkluyor ve vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde titriyordu.

tekrarlamamaya çalışmakla meşgul olmasaydım utanabilirdim.

Bir elimi yere koyup kendimi dik tutmaya çalıştım ama Pritkin beni biraz daha yaklaştırmakla yetindi. "Bir dakika bekle." Sesinde fke vardı ama parmakları tenime karşı sıcak ve nazikti. Bu iyiydi, çünkü kendimi gerçekten tuhaf, soğuk ve hafif, donmuş bir balon gibi hissediyordum.

Camın etini yırttığı yerden kan benek benek akıyor, n kolundan dirseğine kadar dolambaçlı yollar izliyordu ve gözleri benimki kadar odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. Neden park yerinde bir leke olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe göre onu başından beri hafife alıyormuşum. Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu ama Billy Joe ne söyleyeceğini biliyordu.

"Demek ember'in en tanınmış iblis avcısı yarı iblisin ta kendisi," diye yorumladı dolabın yanından süzülerek. "İtiraf etmeliyim ki bunun olacağını tahmin etmemiştim."

İtiraf etmeliyim ki, ben de bilmiyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Günün geri kalanını yatakta geçirdim, o kadar çok ağrım vardı ki kaslarımı gevşetmek bile ağrılarına neden oluyordu. Bu kadar ağrılı olup da yaşayabileceğime inanmak zordu. Bunun saldırıdan mı yoksa zamanı durdurma olayından mı kaynaklandığından emin değildim. Selefim bu numarayı son kez yaptıktan kısa bir süre sonra ölmüştü, belki de bu bana bir şeyler anlatmalıydı. Nedeni ne olursa olsun, tüm vücudum büyük bir çürük gibi hissediyordu.

Zihinsel durumum da pek iyi değildi. Sonunda uyumayı başardığımda, rüyalarım Pritkin'in yüzüyle doluydu, parlak ve korunmasız bir sırtış takınmıştı, bu tek başına beni korkutmaya yetti, çünkü bu gerçek hayatta hiç görmediğim bir ifadeydi. Sonra sarkmaya başladı, elmacık kemiklerinden balmumu gibi et parçaları akarak çenesinden damlıyordu, gözleri yuvalarında yuvarlanıyordu, güneşli sırtış iskelet gibi bir yüz buruşturmaya dönüşüyordu. Soğuk terler içinde uyandım.

Başucumdaki ışığın tavanda oluşturduğu desenlere baktım ve bilinçli olarak kalp atışlarımı yavaşlattım. *Bu ben değilim*, dedim kendime öfkeyle. *Ben söylemedikçe nefesim kesilmiyor. İstemediğim şeyler hakkında düşünmem. Ve bir kâbus yüzünden küçük bir kız gibi çığlık atmam.* Birkaç dakika boyunca nefes alıp verdim, güzel ve sabit bir şekilde, nefesim benim için çalışmak zorunda kalmadan sakinleşene kadar.

Sonra kapı açıldı ve Pritkin oradaydı, bana bakıyordu. Ani bir gümbürtü, acele bir ses ve yumuşak bir hava hışırtısı oldu. Küçük bir kız gibi çığlık attım.

Odaya sıçradı, beni yataktan aldı ve yere fırlattı, vücudumu kendi vücuduyla kapladı ve başını eğdi. Mide bulandırıcı uyuşukluğun yerleşmesini, gücümdeki korkunç emme hissinin başlamasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Bir dakika sonra vınlama sesi kesildi. Soğuk beton zemine bastırılmış olmama rağmen yüzümün yandığını hissetmeye başladım.

"Klimadan korunduğum için minnettar olmadığımdan değil," diye mırıldandım, "ama artık kalkabilir miyim?"

Pritkin beni bıraktı, yatağıma dönmeme yardım etti ve ortadan kayboldu. Bu da iyi oldu. Hâlâ ona ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Uçurumdan düşen bir insan gibi uykuya geri döndüm ve rüya görmedim. Ama gece yarısına doğru, uyuyabileceğim kadar uyumuştum ve can sıkıntısının ağrı ve sızılarının önüne geçtiği bir noktaya gelmişim. Susamış, terlemiş ve halsiz hissederek doğruldum. Ayna bana yüzümün sol tarafında battaniyenin dokumasının izi olan soluk, solgun bir versiyonumu gösterdi. Ama çok sıcak bir duş, yemek ve dört aspirinden sonra bazı cevaplar bulmaya gittim.

Pritkin olay yerinde değildi. Yine de cam süpürülmüş ve açıklık, bir zamanlar güzel olan pencereye benzetilmek için basılmış ağır bir plastik tabakayla kapatılmıştı. Bunun bir yer tutucu olarak orada olduğunu, böylece içerideki kaosa rağmen en azından dışarıdan her şeyin yarı normal görüldüğünü varsaydım. Bir nevi ilişki kurabilirdim.

Olaylara farklı bir açıdan bakmayı isterdim ama Billy görevde değildi, kolyemin içine çökmüş, biriktirmeyi başardığı enerjiyi emiyordu. O kadar çirkindi ki, genellikle giysilerimin içine taktığım altın ve yakuttan oluşan bu canavar, doğal dünyadan büyümlü enerjiyi depolayan ve küçük dozlarda ona veren bir tılsımdı. Bu onun aktif kalmasına yetiyordu ama hiçbir zaman istediği kadar fazla olmuyordu. Genellikle kendi rezervlerimden takviye yapardım ama şu anda hiç rezervim yoktu.

Bir şeyler bilebilecek tek kişiyi aramaya koyuldum ve onu ikinci kattaki slot makinelerine bakarken buldum. Casanova'nın yüz ifadesinden birinin büyük ikramiyelerden birini vurmuş olabileceğini düşündüm ama hayır. Durum daha da kötüydü.

O sırada saat sabahın birini geçiyordu ama bu Dante's için en iyi zamandı. Bu yüzden ana salonun üçte birinin boş olmasını, sıra sıra dizilmiş, sevilmek, okşanmak ve para ile beslenmek için sessizce yalvaran kimsesiz kumar makinelerini biraz tuhaf bulmuştum. Sonra bir köşeyi döndüm ve aslında izole edilmelerinin iyi bir nedeni olduğunu gördüm.

Efsanelerde Graeae olarak bilinen üç kadim yarı tanrıçadan ikisi burada ikamet ediyordu. Zararsız görünüyorlardı -kısa boylu, kırışık ve kör- Deino hariç, o şu anda hepsinin paylaştığı tek göze sahipti. Şanslı gününde olmalıydı, çünkü sırtarak bana küçük bir parmak işareti yaptığında tek dişlerinin de onda olduğunu gördüm.

Geçenlerde kazara kızların uzun süreli hapisliklerinden kurtulmalarına yardım etmişim, bu da her biri hayatımı kurtarana kadar onları hizmetçim yapmıştı. Başımın ne kadar sık belaya girdiğini düşünürsek, bu çok uzun sürmedi. Şimdi onlar

Pritkin'in dediği gibi, onları tuzağa düşüremezsem, "insanlığa yeniden dehşet saçabileceklerdi".

Bu günlerde mutlaka yapmak istediğim bir şeydi, ancak son zamanlarda yapılacaklar listesinde gittikçe daha aşağılara kaymış, daha acil krizlerle yer değiştirmişti. Françoise, yarı düzenli bir işe girdiği için teşekkür etmenin bir yolu olarak bu işi benim yerime üstlenmeye gönüllü olmuştu. Ne yaparsam yapayım, tamamen bana ait olan bir karmaşaya onu da dahil ettiğim için biraz suçluluk duymuştum. Ama açıkçası, güçlü bir cadı Graeae'lerle başa çıkma konusunda benden daha şanslı olabilirdi.

Şu anda pek bir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Onları dikkatle izliyordu ama onları tuzağa düşürmek için bariz bir girişimde bulunmuyordu. Gözüme takıldı ve omuz silkti. "Aramızda bir bağ var."

"Ne?"

"Metafiziksel bir bağ," diye tersledi Casanova. "Büyünün onları tek bir varlık olarak ele almasına neden olur."

Bunu düşünürken kızları izledim. Pemphredo görünürde yoktu ama Enyo nikel blackjack oynuyordu ve Deino da onun yanında, bir taburenin üzerinde duruyordu. Bir poker makinesinin içini boşaltıyor, mekanik iç organlarını sistematik bir şekilde saykodelik halının her tarafına saçıyordu. Sanırım kazancından memnun kalmamıştı.

Biraz daha bilgiye ihtiyacım olduğuna karar verdim. "Ne olmuş yani?"

Casanova, Françoise'in bir elinde tuttuğu küçük siyah kutuya dokundu. Bu, büyüklüğüne rağmen Graeae'leri yakalayıp tutabilecek sihirli bir tuzaktı; tıpkı bir zamanlar onları yüzyıllar boyunca hapsettiği gibi. "Büyü," diye tekrarladı Casanova, pek de sabırlı olmayan bir şekilde, "onları buraya getirip saçımdan uzaklaştırmak için mi gerekliydi?"

"Evet."

"Nedense şuradaki korkunç büyükanneleri tek bir bütünün üç parçası olarak görüyor, ki belki de öyledirler, tüm bildiğim bu. Hepsi burada olmadıkça, en azından büyü için burada oldukları kaydedilmiyor. Ve onları tuzağa düşürmeye çalıştığımızı anladılar."

"Bu yüzden bir tanesinin her zaman kayıp olduğundan emin oluyorlar." Onun yerine ben bitirdim. "Ama bu neden burada olduklarını açıklamıyor. Peşlerinde olduğumuzu biliyorlarsa-"

"Beni gözetliyorlar," diye mırıldandı Casanova.

"Ne?"

"Onlar savaşçı olmak için yaratılmışlar ve sanırım Vegas'ı kendi zevklerine göre biraz uysal buluyorlar. Artık buralarda nadiren olan bir şey," dedi ve bana karanlık bir bakış attı. "Eğer bir yerde kıyamet kopacaksa, bunun burada olacağını biliyorlar. Bu yüzden sadece. Asla. Gitmiyorlar."

"Cehennemden bahsetmişken," dedim ama beni başından savdı. "Başlama bile. Yapabileceğim bir şey yok."

"Camınızı kırdı, Pritkin'i öldürdü sayılır!"

"Büyücünüzün bir asırdan uzun bir süredir aynı şeyi düşünerek onu takip ettiğini düşünürsek, çok fazla şikayet edebileceğini sanmıyorum."

"Konuşmamız gerek."

"Evet, var." Casanova "Mutlu Değil "in poster çocuğuydu. "Buranın bir mülteci kampı olmadığı gerçeğiyle başlamaya ne dersiniz? Sayenizde mutfakta zaten bir sürü kaçak göçmen var-"

"Bu *Tony'nin* fikriydi, senin de çok iyi bildiğin gibi-"

"-ve şimdi onlara bir grup pasaklı, muhtemelen bitlenmiş insanın katıldığını keşfediyorum-"

"Hey!"

"-ayrıca sütlerimden ikisini işgal eden ve muhtemelen beni kör etmeyi planlayan veletler!"

"Onlar sadece çocuk."

"Çocuklar görülmeli ama duyulmamalı. Mümkünse görülmemeli bile," dedi bana, sakinleşmeden. "Şuradaki korkunç üçlüyü izleyecek, sizin pisliğinizi temizleyecek ve aynı zamanda bebek bakıcılığı yapacak kadar güvenliğim yok!"

"Kimse sana sormuyor-"

Suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Seninle işim bitti, beni duyuyor musun? Sen ve tuhaf arkadaşların, personelimi bozuyorsunuz, kumarhanemi mahvediyorsunuz, Lord Rosier'in dikkatini çekiyorsunuz-"

"Kim?"

"Emir olsun ya da olmasın, bu kadar yeter!" Tepinerek kaçmaya çalıştığında onu yakaladım, Françoise araya girmeye karar vermeseydi bu işe yaramayacaktı. "Oh, bu çok hoş," dedi Casanova öfkeyle. "Kendi kumarhanemde saldırıya uğradım! Sırada ne var? Beni bağlamak mı?"

"Evet, eminim bundan nefret edersin," dedim ekşiyerek. "Tiyatroyu bırak. Pritkin bir yerlere gitti ve cevaplara ihtiyacım var. Ya onları bana ver ya da beni dışarı at."

Casanova homurdandı. "Doğru. Patronun kız arkadaşını evden atacağım!"

"Ben patronun kız arkadaşı değilim!"

"Uh-huh. Bana gelen not bu değil. Adamın kendisinden duyduğum son şey, size mümkün olan her türlü yardımı yapmaktı, çünkü siz -nasıl ifade etmişti- evet, onun için *değerliydim*." Casanova belli belirsiz iğrenmiş görünüyor. "Tabii bu, sen lanet lobinin ortasında büyücüyle öpüşmeye başlamadan önceydi!"

"O değildi!"

"B u n u sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Mircea biliyor mu? Çünkü o *gerçekten* iyi paylaşıyor."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedim ona suratsızca. "Ama öğrenmek üzereyim." "Benden değil," dedi Casanova kesin bir ifadeyle.

Françoise bir şeyler söylemeye başladı ve Françoise'nin rengi soldu. "Kesin şunu! Daha son felaketin faturasını bile almadım!"

"O zaman konuş. Bana kim saldırdı? Ve neden?"

"Sana zaten söyledim! Ve onun adını bir daha anmamayı tercih ederim; bu onun dikkatini çekebilir." Casanova gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Onun yıkıcı dölünün burada olması yeterince kötü."

"Bunu uyduruyor musun?" Zaten ölmemi istemediğini düşündüğüm tek grup iblislerdi, çünkü hiçbirini tanıımıyordum. En azından bugünden önce tanıımıyordum, tabii inkübileri saymazsanız. Ölüm ve yıkım onların işi değildi.

En azından ben öyle düşünmemiştim.

"Hakkında şaka yapmadığım birkaç şey var, *güzelim* ve o da onlardan biri."

"Bana Pritkin'in babasının bir iblis olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Casanova'nın rengi soldu. "*Bir* iblis değil. Sarayımızın hükümdarı." "Peki bu Rosier ne? Bir iblis lordu mu?"

"*Onun adını kullanma!*"

Billy Joe söylemişti, hatta Pritkin'in ağzından bir tür itiraf bile duymuştum ama yine de inanamıyordum. "Ama Pritkin iblislerden nefret ediyor, yıllardır onları avlıyor, bu konuda fanatik..."

"Söylemiyorsun."

"Ama eğer kendisi de yarı iblis ise, neden-"

"Bilmiyorum. Daha doğrusu, sorunları var; bunu herkes biliyor. Sizin büyücünüz Cehennem'den kovulan tek ölümlü olma özelliğini taşıyor ama bu konuda ayrıntılı bilgim yok. Yüksek Saray politikalarıyla ilgilenmiyorum; benim kendi sorunlarım var ve bunların çoğu son zamanlarda senin etrafında dönüyor!"

Konuyu değiştirmeye yönelik bu bariz girişimi görmezden geldim. "Anlamıyorum. Pritkin nasıl yarı-inkubus olabilir?" Onu kolundan dürttüm. "Sen cisimsizsin."

"Bir ev sahibim var-"

"Demek istediğim de tam olarak bu. Bir ev sahibine ihtiyacın var, biliyorsun." Ten rengi keten takım elbisesi ve şık turuncu ipek kravatıyla her zamanki gibi zarif görünen bedenine bir el salladım. Casanova bir kaşını kaldırdı. "Beslenmek için, tamam mı? Bu durumda çocukların babası sen değil, ev sahibi olmaz mısın?"

Casanova derin bir i çekti, aptallığımın ağırlığı belli ki onun için taşıyamayacağı kadar fazlaydı. Ama en azından cevap verdi. "Sarayımızın hükümdarı, bir konukçu bulmak yerine istediği zaman insan formuna brnebilecek kadar güçlüdür ve bu nedenle aramızda soyu devam eden tek kişidir." Yüzünü buruşturdu. "Sonuç düşünüldüğünde, ona imrendiğimi söyleyemem."

"Yani Pritkin türünün tek rneği mi?"

"Dışarıda pek çok iblis ırkı var ve bunların çoğu her zaman bedenseldir," dedi Casanova hiddetle. "Yarı iblis çocuklar ortalıkta pek görünmüyor ama varlar. Ve çoğu da yıkıcı manyaklar değil."

"Ama başka inkbi yok mu?"

"Deney büyük bir başarı elde etmedi," dedi kuru bir sesle.

"Tamam, ama bunların hiçbiri Ros'un neden-" Casanova ırkildi. "O iblis bana saldırdı. Sadece Pritkin beni korumaya çalıştığında onun peşinden gitti."

"Seni korumak mı? Bu, Che Guevara'yı beladan uzak tutmak için Pancho Villa'yı göndermek gibi bir şey!"

"Sadece-"

"Bilmiyorum." Casanova yüz ifademi gördü. "Gerçek bu! Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. İhtiyacım olan son şey, bazı insanların işlerine karıştığıma karar vermeleri!"

"Salih'i Rosier öldürdü," dedim parçaları birleştirmeye çalışarak. "Ve peşimden geldiğinde, onunla konuştuğum için olduğunu söyledi. Ama Salih'le konuştuğumuz tek şey-"

"Sakın söyleme!" Casanova panikle miş bir bakışla geri çekildi ve salona yeni girmiş olan tehlikeli görünümlü yaratıkların arasına daldı. O kadar sessizdiler ki onları duymamıştım bile. Casanova'nın başka koşullar altında bunu yapacağını düşünmüştüm ama o en iyi halinde değildi. Hatta

Arkasını dönüp Alphonse'un sırttan yüzüne bir an için baktığında daha da gerçek oldu.

Kelimenin tam anlamıyla hırladı ve şık giyimli vampir grubunu takip eden kumarhane güvenliği biraz daha yaklaştı. "Onları ben davet ettim!" İşler çirkinleşmeden önce söyledim.

"Bana tuzak kurdun!" Casanova bana tamamen kötü niyetli bir bakış fırlattı. Ve tamam, evet, belki de bu konuyu biraz daha erken açmalıydım. Ama meşguldüm. "Bana bir konuda yardım etmek için buradalar, kavga etmek için değil," dedim. Alphonse'un gözünü yakaladım, ki Casanova'nın yanında bile bu kolaydı, çünkü o

neredeyse bir metre boyunda. "Değil mi?"

"Elbette," diye yumuşak bir sesle kabul etti ve Casanova'nın omzunu dostça sıkarak karabasanın acıyla irkilmesine neden oldu. "Mirage'daki bisikletleri görmeye geldim."

"Benim bölgemdesin!"

Alphonse tembelce sırttı. "Artık bölge diye bir şey yok, yoksa duymadın mı? Senato kan davalarını azaltmak için onları yasakladı." Kıkırdadı, sanki bu uzun zamandır duyduğu en iyi şakaymış gibi.

"Motosikletlerden hoşlanıyor," diye hatırlattım Casanova'ya çabucak. "Bunu biliyorsun!"

Bu doğruydı. Alphonse fotoğrafçılık, B sınıfı vampir filmleri ve bir şeyleri öldürmenin yanı sıra, siyah dumanlar çıkaran ve arkasına geçecek kadar talihsiz olan herkesi boğan büyük, gürültülü bisikletleri de severdi. Soğukkanlı bir katile göre, oldukça çok yönlü biriydi.

Ayrıca Casanova'nın derisinin altına girmekte de çok iyiydi. Çok çalışması da gerekmiyordu. Alphonse'un birkaç yıl önce Tony'nin yardımcısı olarak Casanova'nın yerini almasından dolayı süregelen bir kızgınlık olduğu izlenimine kapılmıştım. Bunun tamamen işle ilgili bir karar mı yoksa kısmen kişisel mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama karabasanın buna içerlediğine hiç şüphe yoktu. Ve Alphonse'un kapısının eşiğinde bir hoş geldin bile demeden belirmesi hiç de yardımcı olmuyordu.

"Ve eğer ben ve hanımım biraz kumar oynamak istersek, bizi kim durduracak?"

Beş büyük güvenlik görevlisi toplu halde öne doğru bir adım attı. Onlarla Alphonse'un grubu arasına girmeye başladım; o, Sal, Tony'nin evinden hatırladığım üç vampir ve hatırlamadığım bir vampirden oluşuyordu. Bir bölge savaşının sorumlusu olmak istemiyordum. Ama Sal bileğimi göz açıp kapayıncaya kadar yakaladı ve beni yoldan çekti.

İki grup birbirine girerken, "Bırakalım da şimdi içlerinden atsinlar, yoksa sonra çok daha kötü olacak," dedi. Alphonse, küçük bir çöp tenekesi büyüklüğünde, ayakta duran bir kül tablasını aldı ve bir sopa gibi savurdu. Üzerinde Dante'nin logosu bulunan siyah kum, kül tablası Casanova'nın tam karnına isabet etmeden önce etrafa saçıldı. Enyo'ya doğru sendeleyerek geri döndü ve onu taburesinden düşürdü.

"Birbirlerini öldürmeleri umurunda değil mi?" Enyo kendini toparlayıp etrafına bakındı ve içi boşaltılmış kumar makinesini Alphonse'a doğru fırlattı.

Sal beni birkaç metre geriye, kordona açılan süslü cam kapıların yanında küçük bir bankın bulunduğu yere çekti. Bir sigara yaktı, sayısız halkası ışığı başımızın üzerindeki örümcek ağlarıyla kaplı avizelerden daha iyi yakalıyordu. "Sınırları belirlemek zorundalar," dedi omuz silkerek.

"Seni bu yüzden buraya getirmedim!"

"Tatlım, bu er ya da geç olacaktı zaten. Hala birbirlerine ihtiyaçları varken şimdi olması daha iyi."

Casanova bir sıçrayışta Alphonse'un sırtına indi ve onu bir kartın plastik kablosuyla boğmaya başladı. "Bana hiç de yumruk atacakmış gibi görünmüyorlar."

"Sakin ol. Mircea'nın hayatı söz konusuysen birbirlerini öldürmeyi göze alamazlar. Bu sadece bir sidik yarışı, bırakalım halletsinler, sonra konuşuruz."

Görünüşe göre Casanova Enyo'nun kartını almıştı ve Enyo da onu geri istiyordu. Ya da en azından Alphonse'dan koparıp cam kapılardan aşağı atmasının sebebinin bu olduğunu varsayıyorum. Sal, yoldan çekilmek için koşuşturan bir garsondan bir tepsi içki aldı ve bana baktı. Uzun kırmızı tırnakları bardağına hafifçe vuruyordu.

Kıyafet konusunda her şeyi yapmıştı. İpeksi beyaz pantolonu her santimine bayılıyormuşçasına yapışıyordu ve altın rengi lame üst kısmı, gerçek bir gömlekten çok bir konsept haline gelene kadar oradan kırılmış ve buraya daldırılmıştı. Bal sarısı saçları geriye doğru kıvrık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve makyajı kusursuzdu. Uykudan gözlerim kararmışken üzerime geçirdiğim buruşuk tişörtümü, kot pantolonumu ve fare yuvası saçlarımı inceledi. "Kendine çeki düzen vermelisin kızım. *Lord Mircea*'yla birliktesin," dedi bana hayranlık dolu bir ses tonuyla.

Mircea ile olan gerçek ilişkiyi açıklamaya çalışmanın hata olacağına karar verdim, çünkü ne olduğundan bile emin değildim. "Ne olmuş yani?"

"Aileyi temsil ediyorsun. Peki ya bu?" Küçümseyici bir hareketle şıklıktan tamamen yoksun olduğumu belirttim. "Düpedüz utanç verici."

"Pardon?"

"Etrafta böyle dolaşamazsın," dedi Sal açıkça, sanki biraz yavaş olabileceğimi düşünmüş gibi. Avizeden sallanarak biraz ivme kazanan erkek arkadaşı, adını bilmediğim bir vampiri döven Casanova'nın adamlarından birinin üzerine düştü.

"Bu gece seni beklemiyordum," dedim savunmacı bir tavırla. "Kılık değiştirdiğimden bahsetmiyorum bile."

"Ne olarak? Evsiz bir insan olarak mı?"

Hatırlamam gerekirdi: Mircea sade kıyafetleri tercih ettiği için vampirler arasında azınlıktaydı. Çoğu eski bir atasözüne inanırdı: "Eğer sahipsen, gösteriş yap, hem de ne kadar değerliysen. Alphonse da bu düşüncüyü benimsemişti, öyle ki patrondan daha gösterişli olduğu için sarayda birden fazla kez başı derde girmişti. Bu gece üzerinde New York'ta üç ya da dört bin dolara diktirdiği ısmarlama takım elbiselerden biri ve bir rap yıldızını kıskandıracak kadar mücevher vardı. *Belki de en azından saçlarımı taramalıydım*, diye düşündüm geç de olsa.

Casanova sendeleyerek salondan içeri girdi, Sal'in kanepenin ucuna koyduğu tepsiden bir içki aldı ve tabağı havada Alphonse'un boynuna doğru savurmadan önce kemerle vurdu. Alphonse son anda eğilseydi tabak Deino'ya çarpacaktı ama Deino tabağı bir frizbi gibi yakalayıp geri gönderdi. Sal tabağı havadan aldı ve artık boş olan bardağını üzerine koyduktan sonra tekrar kanepenin minderine bıraktı.

"Bir bakışa ihtiyacın olacak," dedi düşünceli bir şekilde. "Ne?"

"Bir *persona*."

Gözlerimi kırptım. Sal'in ağzından "persona" gibi kelimeler duymak rahatsız ediciydi. Onu Tony'nin evinde hiç tanımamıştım -çoğunlukla Alphonse'un üzerine örtülmüş, kısa, dar ve açık bir şeyler giymiş, aptal bir sarışının çok iyi bir taklidini yapıyordu. Aslında o saniyeye kadar onun aptal bir sarışın *olduğunu* düşünmüştüm. "Mesela beni ele alalım. Ben eski bir bar kızıyım ve silah kaçakçısıyım. Dior'la ortaya çıkarsam kimsenin beni ciddiye alacağını mı sanıyorsun?"

"Belki Gaultier," diye teklif ettim, bacaklarımı bir vampirin önünden çekmeden önce, vampir halının üzerinde yüzüstü kayarak, örtünün altında kayboldu.

Kanepeye. Hemen tekrar sürünerek dışarı çıkmayınca altına baktım, ancak bir el boğazıma dolandı.

Sal parlak gümüş topuğunu adamın kolunun yan tarafına geçirdi ve adam aniden bıraktı. Ayakkabısına yakından baktım ve onun durumunda ince topukların yerinde bir isim olduğunu fark ettim. Bu şey metalden yapılmıştı - görünüşüne bakılırsa alaşımlı çelikten- ve bir bıçak kadar keskindi.

"Güçlü yanlarına göre oynamalısın," dedi, ben çok belli etmeden boğazımı ovmaya çalışırken. "Ben sert bir kadını ve bunu herkes biliyor, ben de bunu kullanıyorum. Ama senin durumunda" -bana bir kez daha baktı- "asla sert olamayacaksın."

"Sert olabilirim," dedim.

"Doğru." Sal sakızını çıtlattı. "O küçük çubuk kollarla. Sanırım Mircea'ya uyman için zarif bir şeyler giyeceğiz."

"Ama Mircea-"

"Sizce de bu onu öne çıkarmıyor mu? 'Ben çok güçlüyüm, sizin için giyinip kuşanmama gerek yok' diyor. Ama bazıları gibi garip ortaçağ kıyafetleri giymese de her zaman iyi görünüyor."

"Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var-"

"İmajından daha önemli bir şey yok," dedi Sal bana açıkça. "Etkileyici olmalısın, yoksa sürekli kavga edersin. Eğer önemli biri gibi görünmezsen, herkes senin kolay lokma olduğunu düşünür. O zaman patronun hatırı için seni savunmak zorunda kalırız ve bir sürü insan ölür. Sırf biraz makyaj yapma zahmetine katlanamadığınız için."

Sarayda geçirdiğim zaman uyum sağlamak, arka planda kaybolmak ve genellikle iyi sonuçlanmayan dikkatlerden kaçınmaya çalışmakla geçti. Geçmiş deneyimlerimin hiçbirisi bana nasıl bir izlenim bırakacağını öğretmemişti. "Genelde şık giyinmem," dedim beceriksizce.

Sal kolumu kavradı, kan kırmızısı pençeleri derimi deliyor ama tam olarak delmiyordu. "Bunun icabına bakacağız." Yüzündeki hesapçı ifade bütün gece gördüğüm en korkutucu şeydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

"Nefes alamıyorum," diye yakındım.

Sal önümüzde duran boy aynasından bana bir bakış attı. "Nefes almana gerek yok. İyi görünmen gerek," dedi ve acımasızca korsajımın arkasını bağladı. Bir şişe şampanya, yarım düzine bellboy ve Augustine'den sipariş ettiğim elbiseyle birlikte el koyduğu çatı katı süitindeydik. Gecenin bir yarısı uyandırılmaktan ya da çalışma odasının işgal edilmesinden hiç hoşnut olmamıştı ve dehanın zaman aldığını ve henüz bitirmediğini yüksek sesle ilan etmişti, teşekkürler. Sonra Sal iki kıyafet satın aldı ve bir düzine daha sipariş verdi ve o kadar hızlı sustu ki ağzından bir patlama sesi çıktı.

"Hayır, nefes almana gerek yok. Bunun benim için bir gereklilik olduğuna eminim." "Hep bu kadar mızmızlanır mıydın?"

"Nefes almama izin verilmesini istemenin-"

"Çünkü hatırlamıyorum." Sal az önce göğsüne yazılmış olan çok kaba sloganı hayranlıkla seyretmek için durakladı. Augustine'den aldığı kıyafetlerden biri, rastgele anlarda üzerinde neon renkli grafitiler beliren siyah bir kedi kıyafetiydi. Sal, çok düşünürse kelimelerin seçimini etkileyebileceğini keşfetmişti ve kıyafetini bozarken çok eğleniyordu.

"Elbette seninle ilgili pek bir şey hatırlamıyorum," diye devam etti.

"Hayali arkadaşların dışında kimseye söyleyecek iki kelimen bile yoktu-"

"Onlar hayaletlerdi!"

"-her zaman gölgelerde dolaşır, biri sizi fark ettiğinde ürkmüş görünürdünüz-"

"Neden acaba?"

"-ki söyleyebileceğim kadarıyla değişmedi."

Nefesimi içime çektim, takım elbisesine yeni bir kelime öğretmeyi planlıyordum, ancak o anda belimi sıktı ve tüm hava ciğerlerimden dışarı çıktı.

"Başını aşağıda tutmak yapabileceğin en kötü şey! Seni savunmasız gösterir."

"Bu da yeterince adil, çünkü ben aslında-"

"Hayatın boyunca saklanacak mısın? Herkese *senden* korkmaları gerektiğini göstermelisin, tersini değil. Konsolosla yaptığın şey çok iyiydi. Biraz geri çekilmelerini sağladı, düşündürdü. Son zamanlarda Çember'le başka bir sorun yaşamadın, değil mi?"

"Başıma koydukları büyük ödül dışında mı?"

"Belki de konuyu biraz daha açık hale getirmeliyiz."

"Biraz daha belli edersen ölmüş olacağım." Sal şampanyasını almak için döndü ve arkasından çok kaba bir ifade belirdi. Kaşlarımı çattım ama bir kumaş parçasıyla kavga etmek için kendimi alçaltmayacaktım. "Hiç sorun yaşamadım çünkü nerede olduğumu bilmiyorlar."

Sal yorgun görünen son belboylara bahşiş vermek için durakladı. Az önce oturma odasının zeminine bir cesedi saklayabilecek kadar büyük bir sandık bırakmıştı. Ve kime ait olduğunu düşünürsek, öyle de olabilirdi. "Tatlım, herkes nerede olduğunu biliyor!" dedi, adam gider gitmez. "Yani, hadi ama. Burada ne yaptığımızı sanıyorsun?"

"Casanova'yı dövmeyi mi planlıyorsun?" "Onun dışında."

"Bilmiyorum. Rafe seni aradı-"

"Ve genellikle parmaklarını şıklattığında zıplarsın," dedi Sal gözlerini devirerek. "Alphonse yeni patrona yağ çekmeye geldi. Ve o buralarda olmadığına göre, sen yapacaksın."

"Uh-huh." Alphonse'un bana yağ çekmesi, dünyanın aniden yön değiştirmeye karar vermesi kadar olası bir şeydi.

"Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Sal gerçekten şaşkın görünüyordu. "Bir savaş var. Herkes tarafını seçiyor. Akıllı olanlar güç nerede ise orada hizalanıyor. Mircea ile olduğu gibi. Seninle olduğu gibi."

"Peki ya Tony? O senin efendin."

"Ve o gidene kadar o küçük kurbağadan ne kadar nefret ettiğimi asla tam olarak anlayamamıştım."

"Ama geri gelirse-"

"Onu öldüreceğim," dedi Sal, sanki bu fırsattan zevk alacakmış gibi bir sesle. "Yapamazsın. Efendin olarak-"

"O zamana kadar benim efendim olmayacak. Mircea olacak."

Her şey bir anda çok daha anlamlı hale geldi. "Mircea'nın bağıni koparmasını istiyorsun."

"Bu iş bittiğinde, hala ayakta ve kazanan tarafta olmak niyetindeyiz," diye onayladı Sal, bana aniden kurnazca bir bakış atarak

mavi gözleri. "İkimizin de hor gördüğü bir adam için savaşırken ölmedim."

Harika. Bana güvenen ve mucizevi bir şekilde her şeyi yeniden yoluna koymamı bekleyen bir grup daha. Belki de tek başıma daha iyi olacağıma karar verdim; bu şekilde daha az insanı hayal kırıklığına uğratacak, daha az şeyi mahvedecektim. "Madem bu kadar güçlüyüm, neden aşağıdaki ikisinin birbirini öldürmesini engelleyemiyorum?"

Sal telefonu aldı ve bana uzattı. "Oyalanmayı bırakmalarını istiyorsan, söyle onlara."

"Aynen böyle."

"Aynen böyle."

Ona boş boş baktım ama bana sakızını fırlattı, ben de telefona Casanova ile konuşmak istediğimi söyledim. Bana şu anda oldukça meşgul olduğunu söyledi. Zaman ayırabilirse çok memnun olacağımı söyledim. Mesaj bırakmak isteyip istemediğimi sordu. Sal iğrenmiş bir bakışla telefonu elimden aldı. "Kıçını kaldır ve ona hükümdar Pythia'nın onunla konuşmak istediğini söyle," diye tersledi.

Kılık değiştirmem buraya kadarmış. Çember nerede olduğumu zaten bilmiyorsa, muhtemelen yakında öğrenecekti. "Az önce ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Migrenimin tuttuğunu hissederek sordum.

Sal koluma yumruk attı. "Sen Pythia'sın. Öyle davranmaya başla!"

Artık ağrıyan kolumu ovmaktan kaçındım ve ters ters baktım. O da bana ters ters baktı. Casanova hatta geldi, sesi biraz soluk soluğaydı. "Ne dedin?"

"İşin bitti mi?" diye sordum. "Çünkü belki delirmiş olabilirim ama *efendiniz* aklını kaçırmak üzere olduğu için burada olduğumuza yemin edebilirim, böylece Konsül *onu öldürmek* zorunda kalacak ve bu durumda ikinize de ne olacağını söylememe gerek var mı?"

Alphonse telefonu eline aldı, buna ihtiyacı olduğundan değil -vampirlerin işitme duyusu herhangi bir telefon konuşmasını konferans görüşmesi haline getirecek kadar iyiydi. "Plan nedir? Onu kaçırarak mıyız?"

"Bu iyi olur," diye kabul ettim.

"Rafe ustayı birkaç gün önce gördüğünüzü söyledi. Eğer o zaman içeri girdiysen, şimdi bize neden ihtiyacın var?"

"Çünkü koğuşlar bu küçük ziyareti neredeyse kesinlikle kaydetmiştir!" Sabırsızlıkla söyledim. "Tekrar denememi bekliyor olacaklar. Ve en son birini Konsolos'un kontrolünden çıkardığımda, beni tuzağa düşürmek için bir null bombası kullandı."

"Bunu duymuştum. Ama inanmadım."

"Boş bombalar var," diye onu temin ettim. "Ve Konsolos'ta bunlardan bir zula var." Kendi gözlerimle görmüştüm ve çok pahalı, çok kıt bir kaynağı benim için daha fazla kullanmak istediğinden şüphe etsem de, onu kötü gösterdiğim gerçeği baki kaldı. Kasıtlı değildi ama vampirler böyle önemsiz şeyleri nadiren umursarlardı. Ve kısmen uyandırdığı korku sayesinde hüküm süren birinin itibarını zedelemek çok büyük bir olaydı.

Alphonse, "Bunu başarabileceğine inanmadığımı kastetmiştim," diye açıkladı.

İşin içinde ne kadar şans olduğunu söylemenin ihtiyatlı bir davranış olmayacağına karar verdim. İtibarın her şeyden önemli olduğu bir dünyada, ticaret yapabileceğim pek bir şeyim yoktu. Alphonse beni Tony'nin uysal küçük kahini olarak hatırlıyordu, bu onu hiçbir şey yapmaya ikna etmeyecek bir şeydi. Beni Konsolos'a karşı çıkacak kadar cesur ya da çılgın biri olarak düşünmek çok daha iyi bir imaj olurdu.

Neyse ki hem Alphonse hem de Casanova'nın Mircea'nın hayatta ve iyi kalmasını sağlamak için bana ihtiyaçları vardı. *Geis* kaldırılana kadar onlara güvenebilirdim. Bir noktaya kadar. Muhtemelen.

"Sanırım bunu nasıl yapabileceğimizi biliyorum," dedim.

Casanova arka planda sığrama sesleri çıkarıyordu. Birinin onu boğduğunu düşünmüştüm ama sanırım öyle değildi çünkü aniden sesini yükseltti. "Tamam o zaman. Sen delisin. Bu senin hakkında çok şeyi açıklıyor."

"Deli ve patronun kız arkadaşı," diye tatlı bir şekilde hatırlattım ona. Muhtemelen İspanyolca bilmediğim iyi oldu.

Neyse ki Sal, Konsül'den bizi göreceğine dair haber aldığı anda neredeyse şafak sökmek üzereydi. Bu Senato Başkanı'nı rahatsız etmezdi, çünkü o güneş döngüsüne bağlı kalmayı çoktan bırakmıştı, ama Alphonse ve arkadaşları o ligde değildi. Yani planımın işe yarayıp yaramayacağını öğrenmeden önce bir günlük ertelemem vardı. Uyku döngümü çoktan mahvettiğim için bu süreyi başka şeyler için kullanmaya karar verdim.

Araştırma odasına gittiğimde Nick kaleyi koruyordu. Burnunu kocaman, tozlu eski bir kitaba gömmüştü ama ara vermekten memnun görünüyordu. "Arkadaşın Tami'den hiç haber yok," dedi ben daha ne diyeceğimi bilemeden.

herhangi bir şey. "Adaletten kaçan bir kaçak olarak artık aynı erişim düzeyine sahip değilim."

Hafifçe kıpırdandım. "Evet. Bunun için üzgünüm." Birisi onu büyücüler üzerinde böyle bir etkim olduğu konusunda uyarmalıydı.

"Bunun er ya da geç olması gerekiyordu. Sistem eskimiş durumda, ancak Konsey bunu görmeyi reddediyor."

"Ben de onları bir avuç güç düşkünü pislik sanıyordum." "O da var," dedi Nick kuru bir sesle ve kitabının kapağını kapattı. Üzerinde tanıdık bir sembol kabartması vardı, gümüş pullar yıpranmış yeşile karşı parlaktı Deri.

"Ouroboros," dedim ve yüzü, ruh ikizi bulmuş bir fanatiğin sevinçli havasıyla aydınlandığında hemen üzıldüm.

"Büyü tarihiyle ilgilendiğini bilmiyordum Cassie."

Kodeks ortaya çıkmadan önce öyle değildim. Artık fazla seçeneğim yoktu. "Sonsuzluğun simgesi, değil mi?"

Heyecanla başını salladı. "Bu da bir yorum. Yılan -ya da bazı tasvirlerde ejderha- kendi kuyruğunu yer, böylece yaşamını sürdürür ve sonsuz bir yenilenme döngüsü sağlar." Kapaktaki resmin parlak mücevher tonlarında işlendiği, neredeyse yarı saydam bir sayfayla kaplı önsözü çevirdi. "Bu, M.Ö. 1500'lere tarihlenen bir Mısır tılsımından kopyalandı, ancak Fenikeliler ve Yunanlılar, Çinliler ve İskandinavlar tarafından da biliniyordu... gerçekten, bu nihai arketip. Onu bir şekilde bilmeyen neredeyse hiçbir kültür yok!"

"Ne kadar ilginç." Öyle de sayılır. Ama büyülü bir tarih dersi için zamanım yoktu. "Bugün Pritkin'i gördün mü?"

Çok geç kalmıştım; Nick çoktan başka bir kitaba gömülmüştü. "Aynı zamanda dünyadaki en eski koruyucu sembollerden biri, muhtemelen en *eskisi*. En yaygın olanından bahsetmiyorum bile. Aztekler, dev bir yılanın çağın sonuna kadar Dünya'yı korumak için göklerde yaşadığına inanırlardı. Mısırlılar da benzer bir efsaneye sahipti. Her iki kültür de Ouroboros'un koruması başarısız olduğunda insan çağının sona ereceğini düşünüyordu."

"Nick?" Kafasını kaldırıra kadar bekledim. Burnunda bir toz lekesi vardı. "Kötü huylu sarışın, saçını mı kestirmek istiyorsun?"

"John mu? Buralarda bir yerde." Nick bir eliyle onu kovarken diğer eliyle başka bir kitap aldı.

Elinden aldım. "Burada araştırdığın şey bu muydu?" Nick'in yaşamına adanmış çok fazla kitap var gibi görünüyordu.

hobi ve hiçbir *geis* için.

Yüz ifademi gördü ve aceleyle açıkladı. "Hayır, hayır. Daha doğrusu, evet, ama bu bizim araştırmamızla bağlantılı."

"Öyle."

"Evet. Bunları görüyor musun?" Önsözde gümüş yaldızla işlenmiş ve yılanın pullarının dışından kıvrılan bir dizi sembolü işaret etti. "Ephesia Grammata," diye gururla açıkladı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Peki bu ne olabilir?"

"Üzgünüm. Efes Mektupları. Korumaya ek bir güç kattılar. Bunları Ouroboros sembolü ile birlikte muskalarda sık sık görürsünüz. Süleyman'ın kendisi tarafından yazıldığı söylenir." Elinde uzun bir mızrakla at sırtında bir adamı çevreleyen yılanı gösteren bir çizime geçti. "Bu o, kötülüğe saldırıyor," diye ekledi, dairenin ortasındaki figürü işaret ederek. "Ve işte yine Efes mektupları."

"Ama onlar ne?"

Nick gözlüklerinin ardından bir an için bana baykuş gibi baktı. "Onları hiç duymadın mı?"

"Olsaydı neden sana sorayım ki?"

"Sadece... onlar ünlüler. Normlar için bile." Cehaletim karşısında hafifçe gücenmiş görünüyordu. Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. "Antik dünyada Artemis kültünün merkezi olan Efes'teki Artemis heykelinin üzerine yazıldığı söyleniyor," diye açıkladı. "Artemis koruyucu büyüyle yakından ilişkiliydi ve bu kelimeler var olan en güçlü *voces magicae*'lerden bazıları olarak kabul ediliyordu."

"Sihirli kelimeler," diye tercüme ettim. "Peki ne anlama geliyorlar?"

"İşte bu kadar." Nick bana gururla baktı, sanki sonunda akıllıca bir şey söylemişim gibi. "Kimse bilmiyor."

"Kimse bilmiyor da ne demek? Ne anlama geldiğini bilmediğin kelimeleri neden kullanıyorsun?"

Nick omuz silkti. "Sözcüklerin gücü vardır, bazıları diğerlerinden daha fazladır." "Ve yine de kimse onları çözemedi mi?"

"Oh, tek tek *kelimelerin* ne anlama geldiğini biliyoruz," dedi, belli belirsiz patronluk taslayan bir sesle. "İlki, *askion*, kabaca 'gölgesizler' olarak tercüme ediliyor, muhtemelen tanrılara bir gönderme. Sorun şu ki, her kelime sadece bir anımsatıcı, bir metin satırı için bir hafıza ipucu."

"Koca bir satırdan sadece bir kelime mi? Geri kalanına ne oldu?" "Mesele de bu zaten. Metnin tamamı birlikte bir büyü oluşturun."

Kimsenin tamamını yazma riskine giremeyeceği kadar önemli, çok güçlü." Sırıttı, çilli yüzünde iri beyaz dişleri parlıyordu. "Bir kez hariç."

"Dur tahmin edeyim. Kodeks büyüünün tamamını içeriyor."

"Büyü dünyasındaki en eski bilmece," dedi Nick hülyalı bir sesle. "Nihai gücün sırrı."

Kara Fey kralının Kodeks'i neden bu kadar çok istediğini anlamaya başlıyordum. "İnsanların elinde tutmak isteyebileceği bir şeye benziyor."

"Hep aynı hikâye," dedi Nick gülümseyerek. "Bir grup güce aç lider, muhtemelen Artemis tarikatından, büyüünün ellerinden kayıp gitmesi riskini almak istememişler. Bu yüzden büyüünün tamamını sadece sözlü olarak aktarmışlar. Ama M.Ö. 356'da tapınak yanıp kül olunca hepsi öldü."

"Ve hiç kimse bunu yazmadığı için-" "Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu."

"Bu çok aptalcaydı."

"Kesinlikle. Çok dikkatli olmak mümkündür. Bazen gerekli riski almaktansa aşırı tedbirli davranarak daha fazla kaybedebilirsiniz."

"Pritkin'in nerede olduğunu söylemek gibi mi?" Boş boş sordum.

"Evet, ben-" Nick durdu, kaşlarını çatı. "Beni kandırdın." Sesi üzgün olmaktan çok şaşırmış gibiydi.

"Nerede o?"

"Ona biraz zaman vermelisiniz. O-"

"Benim sahip olduğum kadarına sahipti ve ben de saldırıya uğradım. Onunla konuşmam gerek Nick."

"Gerçekten sanmıyorum-"

Masaya doğru eğildim ve bir elimi onun değerli kitap yığınının üzerine vurdum. Bugünlerde sinirlerime hakim olmak, ayırabileceğimden çok daha fazla konsantrasyon gerektirmeye başlamıştı. "Mesele şu Nick. Bu gece Konsolos'u ziyaret etmem gerekiyor, kendisi biraz çabuk sinirlenen biri ve zaten benden pek memnun değil. Bu yüzden, kızgın bir iblis lordunun partiyi basıp basmayacağını gerçekten bilmem gerekiyor. Ve bu bilgiyi alabilmemin tek yolu da arkadaşınla konuşmak."

"Anlıyorum, ama düşünmek zorundasın-"

"Ve bunu yapmam gereken zaman şu andır."

Kaşları daha da çatıldı. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? Çünkü bilmen gerektiğini düşünüyorum-"

"Tüm savaş büyücülerinin Pythia'nın hizmetine yemin ettiğini sanıyordum." Beni bu makama meşru bir şekilde sahip olarak kabul ettiklerinden ya da şimdiye kadar herhangi bir sadakat gösterdiklerinden değil. Ama herhalde Nick aksini düşünüyordu. Yoksa burada ne işi olduğunu merak etmem gerekirdi.

"Şey, evet, teknik olarak, ama-"

"Ben Pythia'yım," diye hatırlattım ona. "Ve sen de bir savaş büyücüsüsün. Vermekle yükümlü olduğun bilgiler için seni korkutmak zorunda değilim."

Nick bana birkaç kez göz kırptı, sonra içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. Başı ağrıyormuş gibi görünüyordu. "Eğitim salonunda."

"Yarım saat önce olman gereken yerde," dedi Pritkin keskin bir sesle, arkamdan. Yerimden sıçradım ve bir el beni sabitlemek için uzandı. "Randevularınıza uysaydınız, meslektaşımın bilgi almak zorunda kalmazdınız."

Yüzü kapıya dönük olmasına rağmen Nick de Pritkin'i gördüğüne benim kadar şaşırmış görünüyordu. Zihnimde Pritkin'in tıpkı babası gibi yoktan var olduğuna dair tuhaf bir görüntü belirdi, ama sonra onu bastırdım. Bedenseldi, tamam, sadece çok sinsiydi.

"Bana gözdağı vermedi," dedi Nick, alınmıştı.

Pritkin ona bir bakış fırlattı. "Tabii ki hayır." Üzerinde sanki içinde maraton koşmuş gibi görünen gri bir eşofman vardı. Kıyafetime uzun uzun baktı ama yorum yapmadı. "Üstünü değiştir ve benimle gel."

"Neden?" diye sordum, midem şimdiden bulanıyordu. Çünkü sabahın o saatiydi, gecenin sadece yarısında uyanık olduğum için fark etmemiştim.

"Koşuya çıkıyoruz."

"Ben eğlence için koşmam. Biri silahla peşime düştüğünde koşarım."

"Bunu ayarlayabiliriz," diye mırıldandı ve beni kapıdan dışarı çekti.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Üzerime eski bir eşofman altı ve yırtık bir atlet geçirdikten sonra yeraltı koridorlarında altı tur attık ve sonra merdivenlerden ben önümü göremeyene kadar inip çıktık. Pritkin bunun sadece iki mil olduğuna yemin etti, bunu ısınma olarak saydı ama yalan söylediğinden emindim. Ya öyleydi ya da ben düşündüğümünden daha da formsuzdum.

Pritkin burayı eğitim amacıyla tahsis etmeden önce, artık feshedilmiş bir akrobasi gösterisinin spor salonu olarak kullanılan yerde durduk. Birkaç antrenman minderi hala bir duvara yaslanmıştı ve dekorun geri kalanı göz önüne alındığında uyumsuz görünüyordu. Oda güzeldi, bir spor salonundan çok balo salonuna benziyordu, muhtemelen alt kattaki daha büyük odaya ihtiyaç duymayacak daha küçük konferanslar için tasarlanmıştı. Kalın panelli duvarları yayvan bir tavana kadar uzanıyor, üç tarafında dev aynalar, diğer tarafında ise uzun vitray pencereler bulunuyordu. Odaya giren ışık su gibi dalgalanıyor, ahşap zemin üzerinde bir renk mozaïği oluşturunuyordu.

Pritkin büyük bir kanvas çantayı karıştırırken, beni tutuyormuş gibi görünmemeye çalışarak rahatça kapıya yaslandım. Sanki kaçacağımı düşünüyormuş gibi bir gözünü benden ayırmıyordu. Bu tamamen haksızlıktı, çünkü bu sadece bir kez olmuştu ve o sırada kıyametin atlama ipini çıkarıyordu. Şu anda kaçabilmemin tek yolunun birinin beni taşıması olduğundan bahsetmiyorum bile.

Şeytani yeni bir egzersiz aleti ya da gerçekten nişan alabileceğimi düşündüğü başka bir silah bekliyordum. Adam umutla yaşıyordu. Bu yüzden onun yerine ortaya çıkan şeye kararsızca göz kırptım. "Bu ne için?"

"Silahlar doğru büyü uygulandığında tutukluk yapar ve tekler," dedi Pritkin sert bir ifadeyle, "bazen de büyü olmadan. Ayrıca her düşmana karşı etkili değildirler. Büyüler de aynı şekilde kalkanlarla, daha güçlü büyülerle ya da büyüü yapanı etkisiz hale getirerek etkisiz hale getirilebilir. Her iki yöntem de tek başına yeterli değildir, özellikle de sizin durumunuzda olduğu gibi potansiyel düşmanlar çok çeşitliyse."

Gözlerimi kısmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Eski moda bir eğitim kılıcının kabzasını bacağına vurdu. Bıçağı ahşaptı ama yine de yüksek bir güm güm sesi çıkarıyordu. "Anlamı

İşte burada. Kılıçlar ve büyücülük."

"Hayır, işte gördünüz. Ben bir savaş büyücüsü değilim." Daha iyi bir forma girmem ve ara sıra nişan aldığım şeyi nasıl vuracağımı öğrenmem gerektiğini kabul etmiştim ama büyücü çırağı olmak için kaydolmamıştım.

"Hayır. Değilsin. İşte bu yüzden dün neredeyse ölüyordun."

"Um, hayır. Baban Salih'le konuşmamdan hoşlanmadığına karar verdiği için neredeyse ölüyordum. Bir ara konuşmamız gereken bir konu."

"O dairede bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum." "Evet, teşekkürler. Konu bu değil."

"Sana ne söyledi?" Pritkin bana garip ve çok ürpertici bir deja vu hissi vererek sordu.

Küfredip dönerek eşofmanının köşesini yukarı kaldırına kadar ona baktım. Dövmenin parlak renkleri beni biraz rahatlatmıştı ama sahte olabileceğini de düşünmüştüm. "Belki de bir parolaya ihtiyacımız vardır," dedim şüpheyle.

Pritkin görmezden gelmeye karar verdiğim bir şey mırıldandı ve bana bir kılıç itti. Tahta olmasına rağmen vücut ağırlığının yaklaşık yarısı kadar olduğu için hemen düşürdüm. Önce kulpu yere çarptı ve çınlayan bir gümbürtüyle yere düştü. "Ciddi olamazsın."

"Elimdeki en küçük şey bu. Daha sonra sana daha uygun bir şey alırız. Ve sen de soruyu geçıştirdin."

"Hayır, söylemedim. Salih pek bir şey söylemedi. Babanın onu öldürdüğü gerçeğiyle çok meşguldü." Pritkin ipucunu anlamadan önce kaç kez daha aile bağlantısından bahsetmek zorunda kalacağımı merak ediyordum. Normal şartlar altında bu beni ilgilendirmezdi ama neredeyse hayatımın emilmesi normal değildi. Tamamen bilinmeyen değil ama normal de değil.

"Bazı yaratıklar vardır ki öldürülemezler," dedi Pritkin, her zamanki gibi beni görmezden gelerek. "Dün bir tanesiyle karşılaştın. İçgüdülerin iyiydi ama ona iksir fırlatmak normalde onu kızdırmaktan başka bir işe yaramaz."

"Bana sinirlenmişten biraz daha fazlası gibi göründü."

"Çünkü bir şekilde ona aynı anda yarısı iblis türüne zarar veren iki düzine büyüyle vurmayı başardın. Başka kimsenin bu kadarını başarabildiğinden şüpheliyim." Bana bir bakış fırlattı. "Bunu nasıl yaptığını bilmek isterim."

"Zamanı durdurdum. Kazara," dedim kaşları kalkarken. "Agnes bana bir kez bunun mümkün olduğunu gösterdi, ama bana öğretecek zamanı olmadı.

Nasıl?"

"Bunu kopyalayabilir misin?"

Başımı salladım. "Bundan şüpheliyim. En başta ne yaptığımı bilmeden olmaz." Ve yatakta bir gün geçirmeden, sonrasında bunun bedelini ödemediğini söyler.

"O zaman şanslıydın," dedi Pritkin acımasızca. "Bir dahaki sefere olmayabilir."

"Ne yapmamı istiyorsun? Çıldırmanı mı?"

"Hayır, onu ya da sana ilgi duyabilecek iblisleri kovmak için neler yapabileceğini öğrenmeni istiyorum!"

"Peki bunu neden yapsınlar?" Birdenbire korkmanın mantıklı olup olmadığını merak ederek sordum.

"Neden herkes yapar? Belayı bir miknatıs gibi çekiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Sakın deneme bile. Bu benim normal kötü şans çağrım değildi ve bunu sen de biliyorsun. O iblis *senin babandı* ve sen beni onun hakkında uyarmadın bile!"

"Sizi şimdiden uyarıyorum. Başının kesilmesi onu öldürmez ama kısa bir süreliğine, belki de birkaç günlüğüne iblis alemine geri dönmesine neden olur. Büründüğü bedende felakete yol açacak herhangi bir şey de aynı etkiyi yaratacaktır, ancak kalkanları silah atışları da dahil olmak üzere çoğu saldırıyı durdurabilir. Ve çoğu iblisin aksine, doğrudan güneş ışığından etkilenmez. Ancak beslenmek için korumasını bırakması gerekiyor, bu da size bir an-"

Kılıcımı duvara vurdum. "Pritkin!"

"Buna dikkat etmen gerekiyor! Her yerde olamam ve olsam bile" - sanki bu itiraf ona acı veriyormuş gibi bir nefes aldı - "seni koruyamayacağım bazı şeyler var."

"Senden bunu beklemiyorum. Ama bana gerçeğin söylenmesini bekliyorum."

"Buraya konuşmaya gelmedik." Kılıcımı aldı ve ellerime geri itti.

Belki yapmamıştı, ama kesinlikle gündemimdeydi. Yine de gerçeği ona zorla söyletmezdim. Ve onun durumunda, ona görevimi hatırlatmanın pek işe yarayacağını sanmıyordum. Kılıcı kaldırdım, iki elimi kabzasına koydum ve sırtımı daha az zorlayacak bir şey olmasını diledim. Zaten ağrımayan tek vücut parçam orasıydı.

"Dövüşmek istiyorsan, tamam," dedim ona. "Ama bu işte yarı yarıya yetkin olduğumu kanıtlarsam, bir değişiklik yapıp sorularıma cevap vermek zorunda kalacaksın."

Pritkin saldırmak dışında karşılık verme zahmetine bile girmedim. Darbeyi indirmeden yolundan saptım, kulağımda huysuz bir ses yankılandı,

sert yorumları tanıdık, neredeyse yatıştırıcı: *Senin gücün yok kızım, asla da olmayacak. Buna bel bağlama! Blok yapman gerekmiyorsa yapma. Rakibin senden daha güçlü olabilir ama sen orada olmazsan sana zarar veremez.* Bir saniye sonra, kılıcım Pritkin'in şahdamarına nişan almış ve onu tekrar hedefe koymuştu.

Kendimi birdenbire değerlendiren soğuk yeşil gözlere bakarken buldum. O kılını bile kıpırdatmadan gerilim bir kademe daha artmış gibiydi. Geride uygun bir mesafe bıraktım, kılıçlarımız aynı uzunlukta olduğu için vurabilecek kadar yakın ama saldırmak için sadece bir büyük adım atmaya ihtiyaç duyacak kadar uzaktı. Yavaşça etrafımda döndü, ayak hareketleri mükemmeldi, asla ayaklarını çaprazlamıyor ya da dengesini bozmama fırsat vermiyordu. Onu daha önce kılıçla dövüşürken görmemiştim ama birkaç ders almış gibi görünüyordu.

Onun hareketlerini taklit ettim, mürebbiyem Eugenie'nin mantrası kulaklarımdaydı: *hız, zamanlama, denge. Ayaklarınızı yerde kaydırın, korkmuş bir tavşan gibi zıplamayın!* Berbat bir atıcıydım ve daha iyi olacağımdan şüphe etmeye başlamıştım. Ama kılıçlar hakkında temel bilgileri biliyordum. Eugenie ve Rafe büyürken bunu sağlamak için benimle sık sık dövüşmüşlerdi. Eugenie, Tony'ye derslerin savaş eğitiminden çok egzersiz olduğunu iddia ederek savunmuştu.

Yalan söylemişti.

Ağırlığınızdaki kaymayı, omzunuzdaki düşüşü, kaslarınızdaki hafif gerginliği izleyin. Ve her şeyden önemlisi, düşünmeyin! Rakibinizin kim olduğunu, ne kadar iyi dövüştüğünü ya da ne olacağına inandığınızı düşünmeyin. Bunu bilemezsiniz. Kendinize güvenin ama aşırı güvenmeyin. Açık, esnek ve harekete geçmeye ya da tepki vermeye hazır olun.

Pritkin'in kılıcı aşağıya doğru savruldu, sonra mükemmel dengeli bir hamleyle aniden tersine döndü. Her duvarda, aynadaki kendisi de onunla birlikte hamle yaptı -boş havaya, çünkü bu çalım Rafe'in en sevdiği hareketlerden biriydi ve ben buna kanmamıştım. Neredeyse anında toparlandı, arkasına geçemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde bir modelden diğerine döndü.

Kişiyi vurun, kılıca değil! Sizi öldürmeye çalışan kılıç değil. Ve unutmayın, uzun boylu rakipler daha uzun menzile sahiptir, ancak genellikle bacaklarını açıkta bırakırlar. Hedef sadece gövde ve kafa değildir, kızım! Aşağı doğru bir kavis çizerek kesici bir hamle yaptım ve Pritkin ulaşamayacağı bir yere doğru dans ederken sol baldırına hafif bir darbe indirdim. Moraracağından bile şüpheliydim ama gerçek bir kılıçla kan akabilirdi.

Eugenie onunla bacağına koparabilirdi ama onun yeteneğine sahip değildim. En iyi çabalarına rağmen, asla yapamazdım. Ama Rafe'in aksine, o asla yumruklarını çekmezdi. Tahta kılıçlarla da dövüştük, vurduklarında çok acıttıklarını bu sayede biliyordum. Ve eğer elimden gelenin en iyisini yapmıyorsa, kılıcının düz kısmıyla inciklerime ya da kığıma şaplak atmaktan hiç çekinmezdi. Yıllar içinde, bir sürü çürüğün yanı sıra, görünüşe göre beni tamamen terk etmemiş olan ilkel bir beceri biriktirmiştim.

Nefes almayı unutmayın. Buna mecbur olmayabiliriz ama siz mecbursunuz, o yüzden kullanın. Nefes verirken vurun, bu size daha fazla güç verir. Harika bir tavsiyeydi ama işin püf noktası bir darbe indirmeyi başarmaktı ki bu da birdenbire çok daha zorlaşmıştı. Savuşturma, geri çekilme, vuruş, hamle... Pritkin yüksek vites taktığında otomatik pilota hareket ediyordum. Sanırım oyun zamanının bittiğine karar vermişti. Ve ben yaptığımız şeyin bu olduğunu fark etmemiştim bile.

Bir dakika içinde yorgun kaslarımın yanması kollarımdan ve omuzlarımdan omurgama doğru ilerliyordu. Ter gözlerime damlıyor, görüşümü sıcak ve bulanık hale getiriyor ve kafatasımın içinde bitkin bir baş ağrısı oluşuyordu. Ama Pritkin'in spor ayakkabılarıyla kaplı ayakları cilalı ahşap zeminde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve hareketlerini telgrafla bildirmeyi bırakmıştı. Aynalar onu silahının neredeyse canlı bir uzantısı olarak gösterirken, sözleri kas, ter ve kemiğe sorunsuzca akarken, sadece dövüşün içinde kalmak ve kendi ayaklarıma takılmamak için konsantre olmak zorundaydım.

Adil dövüş diye bir şey yoktur! Sahip olduğunuz her şeyi kullanın: gözlerine kum atın, pisliği tekmeleyin, belden aşağı vurun. Unutmayın, amacınız hayatta kalmak, şövalyelik ödülü değil. Bu sonuncusu en azından bana iki kez söylenmesi gerekmeyen bir dersti. Bana doğru gelen bıçağı görmezden geldim, Pritkin'in arkasındaki boşluğa odaklandım ve yer değiştirdim. Bir saniye sonra kılıcımın ucu sırtının küçük kısmına saplanmıştı.

Bunun her şeyi bitireceğini düşünerek tereddüt ettim ama Pritkin'in başka fikirleri vardı. Döndü, silahı benimkini yakaladı ve elimden döndürdü, kılıcının ucu çenemin altındaydı, neredeyse ben gözümü kırpamadan. "Bunu yapabileceğini hatırlaman ne kadar sürer diye merak ediyordum."

Yüzündeki eğlenen üstünlük ifadesi tam olarak bütünleşmeden yer değiştirdim ve kılıcımı kayarak pencerelerin altında durduğu yerden aldım. Döndüğümde onu neredeyse tepemde buldum.

Koşarak odayı geçti ve elini üzerime atmadan hemen önce tekrar yer değiştirdim. Arkamı dönmem için gereken birkaç saniyeyi kurtarmayı umarak biraz süslü bir şey denedim ve sonunda onunla yüz yüze geldim.

Ne yazık ki, iç kulaklarım ani yön değişikliğini takdir etmedi ve bir baş dönmesi dalgası bana bir dönüşten daha fazla zamana mal oldu. Ayrıca o dönmeye başladığında ona doğru tökezlememe neden oldu ve ayağımız takılıp birlikte yere düştük, üzerlerine düşmeden önce kılıçlarımızı yoldan çekmeye çalıştık. Onu sıkıştırmaya çalıştım ama o bizi yuvarladı ve bana sırtıttı, gözleri parlıyordu, yüzü kızarmıştı.

"Şimdi üç oldu, neredeyse arka arkaya. Limitiniz ne kadardı? Dört mü?"

Altından sıyrıldım ve kılıcımı geri alırken bir gümbürtüyle yere düştüğünü duydum. Ya da belki de onunkiydi; saçlarım terle birlikte gözlerime dolmuştu ve çok net göremiyordum. "Değişir," diye soludum, kılıcımın ucuyla kalbinin üzerindeki tişörte bir çentik attım. "Motivasyona bağlı."

Pritkin'in bacağı beni dizimin arkasından yakaladı ve tökezledim, kılıcı ona saplamadan önce zar zor hareket ettirebildim. Kendime gelemeden sert bir vücut beni yere çarptı ve kulağıma sıcak bir nefes geldi. "Emin değil misin?"

"Henüz öğrenmek için... bir nedenim olmadı," dedim vahşice, onu uzaklaştırmaya çalışarak. Tabii ki işe yaramadı.

"İyi bir numara," dedi Pritkin, kalkmama izin vermeyerek, "ama cephaneliğinizdeki tek numara buysa sınırlı bir faydası olur. Çalışmamız gerekecek-"

Son bir hamle yaptım ve diğerlerinden daha fazla etkisi olmayınca bir kez daha yer değiştirdim. Bu sefer hissedilir derecede sertti ve inişteki baş dönmesi çok daha şiddetliydi. Odanın uzak tarafını hedeflemiştim ama kendime geldiğimde Pritkin neredeyse oradaydı. "Yeter artık!" diye bağırdı. "Kendini hasta et-"

"Sen sadece... acılı bir eziksin," diye nefes nefese kaldım, nefesimi geri almaya çalışıyordum. İlk seferinde yer değiştirmek birkaç merdiveni koşarak çıkmak gibiydi; bu seferki daha çok on kat gibi hissettirmişti.

"Kaybettiğimin farkında değildim," diye cevap verdi, kılıç ucu kaburgalarımınla dostça temas ediyordu. Ama beni ciddiye almıyordu, vücut dilime dikkat etmiyordu, muhtemelen tekrar yer değiştirmemi bekliyordu. Ben de yapmadım.

Bir dönüş ve bir adım beni onun menziline soktu, kılıcımın kabzası çenesini yakaladı ve ayağım bileğine dolandı. Bir çekişle

Yine yere yatırdım ama bu sefer ben üstteydim ve tahta bıçağı boynuna dayamıştım. Şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkardı ya da belki de biraz fazla bastırdığım için protesto ediyordu. Deriyi kıracak kadar değildi ama kırmızı ve çiğ görünümlü bir iz bıraktı. Yuvarlandım, kalbim göğsümden dışarı fırlamakla tehdit ediyordu, bacaklarım lastik gibiydi.

Göğsüm kabarak aynaya yaslandım. Muhtemelen bir daha böyle bir fırsatım olmayacağı için sevinmek isterdim ama yeterince havam yoktu. "Ben kazandım. Konuş o zaman."

"Ne duymak istersin?" diye sordu yanıma oturarak. Sesi eşitti -piç kurusu nefes bile almıyordu- ama kılıcın ucunu tahtayı çizecek kadar sert bir şekilde yerde sürükledi. "O yaratığın, saldırdığı diğer yüzlerce kadın gibi doğum sırasında öleceğini bile bile anneme zorla sahip olduğunu mu? Sadece sahip olduğu az miktardaki Fey kanının ona çocukları doğana kadar hayatta kalma gücü verdiğini mi? Sadece böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını görmek için duyduğu sapkın merak yüzünden var olduğumu mu?"

Gözlerimi kırptım. Onu bana bir şey söylemeye ikna etmek için zihnimde bir argümanlar listesi hazırlamıştım ve şimdi bunların hepsi çöpe atılmak zorundaydı. Beklemediğim tek şey, hiç utanmadan, gözünü bile kırpmadan bu şekilde ortaya çıkmasıydı. Pritkin'le yaptığımız her konuşmanın sorunu da burada yatıyordu.

Vampirlerin tartışmalarına alışkındım; dolambaçlı, incelikli konuşmalara, yalanların ve gizli gerçeklerin dansına, konuşmaktan çok sessizliğe. Bu dansı, bu adımları biliyordum. Ama onun yanında dolambaçlı tartışmalar, imalı tehditler ya da gizli pazarlıklar yoktu, sadece kafamı tuhaf bir şekilde karıştıran açık gerçekler vardı. Gizli bir anlam arıyordum ama yoktu. En azından öyle olmadığını umuyordum.

"İblislerden neden nefret ettiğini anlamaya başlıyorum," dedim sonunda.

"İblislerden nefret ediyorum çünkü onlar sadece ve sadece insanoğlunun başına bela olmak için varlar! Hiçbir kurtarıcı nitelikleri yok - en iyi ihtimalle zararlılar, en kötü ihtimalle de belalar - hepsi teker teker avlanıp yok edilmeli!"

"Koca bir ırkta bir tane bile iyi olmadığını mı söylüyorsunuz-

" "Hayır."

Hayatta önemli bir şeyin eksik olduğunu hissederek büyümenin, hiç tanımadığım insanların yasını tutmak için hiçbir nedenim olmamasına rağmen, onların yokluğunu her zaman var olan bir sızı gibi hissetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Pritkin'in kesinlikle bir nedeni vardı.

Rosier'den, hatta genel olarak iblislerden nefret ediyorum ama soykırımın biraz ileri gidebileceğini düşündüm. "Ve sen hepsiyle tanıştın mı?" O yakıcı yeşil bakışın altında irkilmemeye çalışarak sordum.

"Vampirlerle büyümüşsün," dedi Pritkin vahşice. "İlk yıllarımı nerede geçirdiğimi tahmin etmek ister misin?"

Biraz geç de olsa, Casanova'nın Pritkin'in cehennemden atılmasıyla ilgili bir şeyler söylediğini hatırladım. Abarttığını düşünmüştüm. Ya da değil, diye düşündüm, Pritkin ayağa fırlayıp volta atmaya başladığında, yüzü antrenmanı bitirdiğimizden daha kızarıktı.

"O yaratıklarla birlikte büyüdün ama yine de onları savunuyorsun! Bunu hiç anlayamadım, bir insan nasıl olur da kendisinden beslenen varlıklarla aynı safta yer alabilir!"

"Yine iblislerle vampirleri karıştırıyorsun." Başından beri böyle bir sorunu vardı ve karabasan sahibi tek vampir olan Casanova'nın etrafında yaşamak da muhtemelen ona yardımcı olmamıştı.

"Öyle miyim?" Gerginlik vücudundan yayılıyordu ve ağzı her zamanki çökük çizgisine doğru gerildi. "Onlar, kendilerine şans verecek kadar aptal olan insanlardan beslenen bencil, ahlaki açıdan yoksun yırtıcılar. Aralarında büyük bir fark göremiyorum!"

Pritkin'in neden vampirlerin büyük bir hayranı olmadığını anlamaya başlıyordum. Onlar ve inkübilerin beslenme şekilleri biraz fazla yakın görünebilirdi. Vampirler kanla beslenirken, incubi doğrudan yaşam gücünün kendisiyle beslenir, duygular aracılığıyla erişirdi. Ama onun geçmişine sahip biri için bu ayırım biraz bulanık olabilirdi.

"O kadar basit değil." Omurgamdaki ağrıdan irkilmemeye çalışarak ayağa kalkmaya çabaladım. Çok hızlı dönmüştüm ya da yanlış adım atmıştım ve başımı önce sola sonra sağa çevirmek işe yaramamıştı. Pritkin fark etti ama boynuma masaj yapmadı. Nedense böyle bir şey beklemiyordum.

"Tony gibi bazı vampirler canavardır," diye kabul ettim, "ama onun değişimden önce de böyle olduğundan şüpheleniyorum. Tipik bir insan olmadığı gibi tipik bir vampir de yoktur."

Bir adım daha yaklaştı, yüzünde acı ve öfke savaşıyordu. "İşte tipik bir iblis! Rosier'in alt kattaki arkadaşından ya da diğerlerinden hiçbir farkı yok. Sahip olduğu güç ve neden olabileceği acı miktarı dışında."

"Babam bir canavar olmayabilir ama bir canavar için çalışıyordu," diye hatırlattım ona sessizce. Birkaç canavarla yüzleşmek zorunda kalan tek kişi Pritkin değildi.

Geçmişiyile ilgili mutsuz gerçekler. "Bununla yüzleşmek, beni Tony'ye teslim etmeyi reddetmiş olmasının başka şeyler yapmayı reddettiği anlamına gelmediğini kabul etmek zorunda kaldım."

"Baban *bir insandı*," diye tısladı Pritkin, öfkesinin ani kırbacı bana bir tokat gibi çarptı ve beni bir adım geri attı.

"Sen de öylesin!"

O kısa, esprisiz kahkahasını attı ve ben onun gerçekten güldüğünü hiç duymadığımı fark ettim. Ara sıra alaycı bir gülümsemesi oluyordu ama en fazla bu kadar yaklaşabiliyordu. Ve onlar bile çoğunlukla gözlerinin etrafındaki kaslarda oluyordu. Onu bir kez olsun gerçekten gülerken görmek istiyordum. Ama nedense bugünün o gün olacağını sanmıyordum.

Aniden hareket etti, böylece uyluktan kalçaya ve omuza kadar birbirimize bastırıldık, ama yine yer vermeyi reddettim. "Öyle miyim? *Geis*'inin neden bana karşı diğerlerinden çok daha güçlü tepki verdiğini, beni çok daha fazla tehdit olarak gördüğünü hiç merak etmedin mi?"

"Son zamanlarda pek öyle hissetmiyorum." Kollarımdaki tüylerin diken diken olması bunun kanıtıydı.

"Çünkü *o* buradaydı! Bir noktaya değinmek, ondan daha iyi olmadığımı bir kez daha göstermemi istedi."

"Bekle-Rosier *geis*'i engelleyebilir mi?"

"O bir iblis lordu. İnsan büyüünün böyle bir varlık üzerinde hiçbir gücü yoktur." "Onu çıkarabilir mi?"

Pritkin kollarımı tuttu, parmakları soluk, kansız hatlarla halelenene kadar etime saplandı. "O yaratığın peşinden gitmeyeceksin!"

"Genelde ölmemi isteyen insanları bulmaya çalışmam!" Beni kendi başlarına yeterince buldular. "Ama yaptığı şey kopyalanabilirse, belki başka bir karabasan tarafından-"

"Hayır. Başka hiç kimse o kadar güçlü değil." Sözleri aniden yeniden sakinleşti ama gözleri benimkilerden uzaklaştı.

"Pritkin, eğer *geis* hakkında bir şeyler yapabilme şansın varsa, bunu bilmem gerek." MAGIC'e gidip çok ama çok aptalca bir şey yapmadan önce.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?!"

"İnsan büyüünde bir çözüm aradığını ve çok aradığını biliyorum. Ama iblislerden o kadar nefret ediyorsun ki, başka bir alternatif düşünüp düşünmediğinden emin olamadım."

"Başka alternatif yok," dedi kesin bir ifadeyle. "Rosier bile *geis*'i kıramadı ve buna ihtiyacı da yok. Onun gücü, beslenmesine yetecek kadar uzun bir süre, seni hayatından ve makamının gücünden mahrum bırakacak kadar uzun bir süre boyunca onu geçersiz kılabilir - gerçekten de güzel bir yemek!"

"İstediği bu mu? Ofisimin gücünü mü?"

Pritkin cevap vermedi; beni duyduğundan bile şüpheliyim. Saçımdan bir tutam aldı ve keskin bir şekilde çekti. "Bunun ne kadar güçlü, ne kadar dirençli olduğunu görüyor musun? Bir karabasan onları tamamen tükettikten sonra birinin neye benzediğini biliyor musun? Saçlar saman gibi kırılğan, deri ince ve yaşlı, gençlik gitmiş, her şey-" Aniden arkasını döndü. "O yaratıktan nefret etmek için uzun bir neden listem var," dedi bir süre sonra, her kelimesinde bir ısırıkla, "ama en tepede, beni doğam hakkında uyarmaması, onun gibi olmaktan kaçınmama yardım etmek için bir dakikasını bile ayırmaması var."

"Sen bir iblis değilsin, Pritkin!"

"Bunu kurbanıma söyle."

"Anlamıyorum."

Bana doğru döndü ve yüz ifadesinden irkildim. "O zaman bunu yaptığından emin olmama izin ver. Cehennemdeki yolculuğumdan döndüğümde kendime normal bir hayat kurmaya karar verdim. Bir kızla tanıştım. Zamanla evlendik. Ve düğün gecemizde, o şeyin neredeyse sana yaptığı gibi onun da hayatını tükettim."

Gözlerimi kırptım. Resimdeki kızın kim olduğunu ve Pritkin'in onu neden sakladığını bilebileceğim aklıma geldi. Bilmem gerekirdi: Duygusallıktan değildi; onu kendini övmek için kullanıyordu. Ona bunun kendi hatası olmadığını, yetenekleri hakkında soracak, onu tehlikeye karşı uyaracak kimsesi olmadığını hatırlatabilirdim. Ona, ben olsaydım, bir yüzyıldan fazla bir süredir ölümüm için kendine işkence etmesini istemeyeceğimi söyleyebilirdim. Ama nasıl bir tepki alacağımı biliyordum. Zaten bana gönderdiği bakışlar camı eritebilirdi.

"Bir kazaydı," dedim sonunda. "Bilmiyordun-"

"Ve eminim ki son nefesini verirken bu onun için büyük bir teselli olmuştur," dedi her kelimeyi ısırarak. Sesini hiç bu kadar kısık, bu kadar soğuk duymamıştım. "Onu koruması gereken kişi tarafından, en güvendiği kişi tarafından ihanete uğradı. Sonunda beni gerçekte olduğum gibi gördü ve bundan dehşete düştü - başından beri olması gerektiği gibi. Eğer birazcık aklın olsaydı senin de olacağın gibi."

"Pritkin-"

Duvara çarpana ve gidecek hiçbir yerim kalmayana kadar beni destekledi. Etrafındaki hava o kadar huzursuzca atırdıyordu ki ona bakmak rahatsız ediciydi. "Ama bunu senden çıkardılar, değil mi? Canavarların senden beslenmesine aldır mıyorsun. Kendini onların da senin gibi, sadece hastalıklı insanlar olduğuna inandırmışsın. Vampirlerinizin sizin hakkınızda gerçekte ne hissettiğini bilmek ister misiniz?"

Bir beği ezmek için harcayacağım çabayla beni öldürebilecek yaratıkların etrafında büyümüştüm. Beni nasıl gördüklerini, tüm insanları nasıl gördüklerini biliyordum. Ama bir şeyi ldrebiliyor olmanız onu ldreceğiniz anlamına gelmez. Hele ki o şey canlı olarak çok daha değerliyse. Bu, üzerinde olduğumu bilmeden çok önce yürüdüğüm bir ipti. "Ben zaten biliyorum-"

Gözleri tıpkı fırsatını bulduklarında kaçamayacak kadar aptal olan insanları öldürdüğü zamanlardaki gibi yeşil ve düzdü. "Bence inan mıyorsun. nemsediklerine inan, sevdiklerine inan, gerçeği grmemeni kolaylaştıracak her şeye inan. Ama şunu anlayın. Onlar için *sen yiyeceksin*. Başka bir şey değilsin. Bunu her unuttuğunuzda, savunmasız hale gelirsiniz. Ve eğer kendinizi yeterince sık hedef haline getirirseniz, sizi yok *edeceklerdir*. Sizden nefret ettikleri için değil, bu onların doğasında olduğu için. Ve bunu *hiçbir şey* değiştiremez."

Ona bunun eski bir haber olduğunu tekrar söylemeye çalışmadım. Çünkü artık vampirlerden bahsetmiyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ve çünkü zaten kendisiyle yaptığı bir yumruk dvşn kaybetmiş gibi görünüyordu. Boynunda bir nabız atışı vardı ve yanakları sıcak görünüyordu ama gözleri glgeliydi. "Bana ne olduğumu söyleme. Sadece kendini nasıl savunacağını ğren. Ya onlardan ya da benden!"

O gittikten sonra Rosier'in beni neden öldürmek istediğini hâlâ bilmediğimi fark ettim.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

'' Ne yani, seni *beş dakika* yalnız bırakamaz mıyım?" Billy tısladı. Kaç kez beden değiştirirsem değiştireyim -çok da fazla değil- sesimin beynimin düşünmediği kelimeleri söylediğini duymak hâlâ tuhaf bir ürperti yaratıyor. Belki sonunda alışırım ama bundan şüpheliyim.

Karanlık pencereye baktım ve beklediğim şeyi gördüm: çok gürültülü bir takım elbise giymiş, kaygan siyah saçları ve hafif bir ısırığı olan esmer, satürn bir tip. Etraftaki en güzel yüz değildi ama kimsenin dikkatini çekecek biri de değildi. Alphonse'a adamını bu işe zorladığı için teşekkür etmeyi unutmamalıydım.

Sahiplenme vampirleri tuhaflaştırma eğilimindedir, çünkü bunun imkansız olması gerekir. Düşük seviyeli vampirler bile istenmeyen bir misafiri biraz çabayla kovabilir ve daha güçlü olanların kalkanları hiçbir şeyin ilk etapta yerleşmemesini sağlayacak kadar güçlüdür. Ama Marcello bir otostopçunun gemiye binmesine izin vermeyi efendisinin cezasını çekmeye tercih etmişti. Şimdiye kadar uslu durmuş, sessiz kalmış ve kontrolü geri almaya çalışmamıştı. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Limuzinin dışında, neon ışıklı sokaklar kaotik lekeler, ışık, renk ve gürültü parıltıları içinde eriyip gidiyordu. Billy ve ben Senato'daki randevumuza gitmek üzere şehir dışına çıkıyorduk. Pritkin'e haber vermeden sıvışmışım, çünkü Konsolos'la ilk karşılaşmalarında pek anlaşılamamışlardı ve kötü bir izlenim bırakmak için yardıma ihtiyacım yoktu. Ama aynı zamanda Mircea'yı elime geçirir geçirmez Kodeks'i almaya ve bu işi bitirmeye gidecektim. Ve Pritkin'in bir vampirin hayatını kurtarmakla ilgilendiğine hâlâ ikna olmamıştım, özellikle de şimdi.

Yine de onun orada olmaması garip hissettiriyordu: silah olması gereken yerde boş bir kılıf varmış gibi. Onun deliliğine ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim. Bu çok kötüydü; bu gece yapmaya çalıştığımız şey tam ona göre idi.

Yani endişelenmem gereken binlerce şey ve planladığımdan daha az yardım vardı. Yine de bu durum Billy'nin söylenmesini engellemediği gibi, onu yavaşlatmadı bile. "Neredeyse bir gündür kendinde değildin," diye belirttim.

"Hayatını kurtarmak için kendimi tükettiğim için beni affet!" diye tersledi. "Uyuyor olman gerektiğinden bahsetmiyorum bile! Senato'ya suikast planlayan gangsterlerle birlikte koşturmadan gerekiyordu!"

"Senato'ya gitmiyoruz," dedim ona sabırla, belki de altıncı kez. "İçeri girip Mircea'yı alacağız ve çıkacağız. Büyütülecek bir şey yok." Zaten inanmam gereken şey de buydu.

"Doğru. İşte bu yüzden kendi bedeninde kalamayacak kadar korkuyorsun." Billy durakladı, kıpırdandı.

"Ne?"

"Göğüslerim bu elbiseye sığmıyor. Ve hayır, bunu söylediğime inanmıyorum."

"Yapma bunu," diyerek ellerini anatomimin daha iyi bilmeleri gerekmeyen bir kısımdan uzaklaştırdım. "Ağırbaşlı görünmen gerekiyor."

"Bu ayakkabılarla mı? Boynunu kırmazsam şanslıyım."

"Kadınlar bunu her zaman yapar. Sadece bir geceliğine sahipsin. Sızlanmayı kes."

"Mızımızlanmak mı? Gerçekten oraya gitmek istiyor musun Cass? Çünkü oraya gidebiliriz. Oraya gidebiliriz."

"Sözümü geri alıyorum," dedi Sal bana. O ve Alphonse'un çocuklarının geri kalanı hafif ilgili ifadelerle değişimi izliyorlardı - ki vampir olduklarına göre, bu oldukça büyülendikleri anlamına geliyordu. Erkek arkadaşı ve Casanova diğer limuzindeydi, muhtemelen kavgayı duymuş olabilecek herkese aile dayanışmasını göstermek için. "Eğer her gün buna katlanıyorsan, sızlanmayı hak ediyorsun demektir."

"Ben sızlanmam," diye tersledim.

"Verdiğin bilgiler için teşekkürler Bonnie. İstedğin zaman özel bir sohbeta girmekten çekinme," diye ekledi Billy. Onlarla tanıştıktan hemen sonra Sal ve Alphonse'a "Bonnie ve Clyde" demeye başlamıştı ve hiçbir şey onu durduramıyor gibiydi. O an için benim bedenimde olduğu için, çenesini kapamasını ve belki de Sal'in otomatik parmaklamayı bırakmasını diledim.

Billy anatomimle biraz daha oynadı ama sadece bir göğsümü diğerinden daha yukarıda tutmayı başardı. Başını hafifçe yana eğerek üzgün bir şekilde onlara baktı. "Biliyor musun, ölüm düşündüğümünden çok daha tuhafmış."

Pencereden dışarı, çölü koyu kan rengine boyayan gün batımına baktım. Vegas'tan yeni ayrılmıştık, yani henüz büyülü bir yerde değildik. Ama ben

Mircea'nın varlığının her kilometrede arttığını hissedebiliyordum, bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyordu. "Hayat da oldukça tuhaf olabiliyor," dedim.

MAGIC'in dışı, pek de ilginç olmayan kanyonlardan oluşan bir denizin ortasında yer alan bir grup sıradan alçı binadan ibarettir. Yalıtılmış olması ve görünürde hiç at ya da günöbirlikçi olmaması dışında onu diğer çiftliklerden ayıran hiçbir şey yok. Ancak görünüşü, korumalarının en küçüğüdür. 51. Bölge'de daha az güvenlik var; elbette saklayacak daha az şeyi de var.

Tam da mekân canlanmaya başlarken oraya vardık. Çoğunlukla insan personelin barındığı dışarıdan pek belli olmuyordu ama Marcello'nun duyuları sayesinde yerin altındaki hareketliliği hissedebiliyordum. Büyülü koğuşların uğultusu, vampirler anlamına gelen parlak enerji kuyuları, büyücülere işaret eden tamamen farklı büyülü imzalar ve Weres veya ara sıra Fey olabilecek diğer, daha az tanıdık hisler vardı. Bir depremden hemen önce bir sismik ölçerin nasıl görünebileceğini hissettim: çok küçük bir alanda çok fazla aktivite, sadece patlamayı bekliyor. Bu benzetmenin ne kadar doğru olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Kapı aralıklarından eğilmemeye çalışarak herkesi içeri kadar takip ettim. Alçak tavanlar yeni boyuma uyum sağlayabilirdi ama yine de çok yakın, çok sert geliyordu. Derimi giymiş olan Billy, Sal ve Alphonse ile birlikte ana senato salonunun bir ön odasına götürüldü ve Konsolos'un keyfini beklemeye başladılar. Benden ne kadar hoşlandığını düşününce, bir süre orada kalacaklarını tahmin ettim. Diğer aile üyeleri, önemli kişiler işlerini hallederken takılmak üzere doğruca Lord Mircea'nın odalarına götürüldü.

Vampirler, misafirperverliklerini kabul ettiğim ilk ve tek seferde beni diğer insanlarla birlikte üst kata yerleştirmişlerdi. Etrafa bakınca nedenini anlayabiliyordum. Mircea'nın süiti biraz fazla etkileyiciydi, bir yeraltı Rönesans sarayı gibiydi, çok sayıda işlemeli mermer zemin, zengin duvar halıları ve çok sayıda aynada yansıyan kristal avizeler vardı. Fuayeden üç farklı koridor ayrılıyordu ve dürüst bir uşak bizi içeceklerin etrafta dolaştığı bir kütüphaneye götürdü. Daha önce kaldığım sade oda, bu gösterişli mülayimlikten çok daha misafirperver ve çok daha Mircea'ydı.

Kan vermek isteyenlerle birkaç dakika mücadele ettikten sonra kalabalığın arasından geçmeye başladım. Neredeyse koridora varmışım ki durdum. Kapının ortasında iri kahverengi gözleri, dağınık kahverengi bukleleri ve neşeli keçi sakallı yüzüyle bir vampir duruyordu. Soğukkanlı katil olma özelliğini görmezden gelerseniz çok çekiciydi.

Konsolosun baş casusunu gören Marcello'nun tedirginliğinin arttığını hissedebiliyordum. Onu gerçekten suçlayamazdım - bu beni daha da mutlu etmiyordu. Marlowe'un neden yardıma ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum, özellikle de önemli bir toplantı başlamak üzereyken, ama muhtemelen bu iyiye işaret değildi. Aksiyonun olduğu yerde ortaya çıkma eğilimindeydi ama burada ilginç bir şeyler olacağını bilmesine imkân yoktu.

"Aç değil misin?" diye sordu neşeyle.

Marcello'nun alçak sesiyle, "Gitmeden önce yedik," dedim. Ödünç aldığım kalbimin atmasına gerek kalmadığına sevinmişim, çünkü aniden boğazıma düğümlemişti. "Ustaya saygılarımı sunayım dedim."

"Lord Mircea rahatsız." "O zaman kısa tutacağım."

Casanova bize katıldı, soğuk mavi ve beyazlar içinde, parlak desenli bir kravat takmış şık bir figürdü. Özel bir yattaki lüks bir partiye gidiyormuş gibi görünüyordu ve Marlowe'un karanlık, Elizabeth dönemi kıyafetlerini kötü bir sahne prodüksiyonundan çıkmış gibi göstermeyi başarmıştı. "Ben de onu görmek isterim," diye yorumladı, "yeni pozisyonum için teşekkür etmek için."

"Bunun sadece geçici bir atama olduğunu sanıyordum."

Casanova hafifçe gülümsedi. "İşte bu yüzden onu görmek istiyorum."

Diğer birkaç vampir sanki partiye katılmayı düşünüyorlarmış gibi bize doğru kararsız hareketler yaptı. Çoğu Mircea'yı çok sık görme şansı bulamamıştı ve Tony'nin üzerinde bir bulut varken muhtemelen biraz yalakalık yapmayı planlıyorlardı. *Ve büyük patronun aklına bir şey gelmeden önce her şeyi şişman adamın üzerine yık,* diye ekledi Marcello içimden.

Kes şunu, diye düşündüm.

"Ne kadar cesursun," dedi Marlowe nazikçe. "Bugünlerde pek iyi bir ruh halinde değil. Çoğu insan biraz... daha güvenli... mesafeyi koruyor." Yeni gelenler o kadar hızlı dağıldılar ki neredeyse gittiklerini görmeyecektim.

"Sadece siz ikiniz, o zaman?" Hâlâ çok arkadaş canlısıydı. Ödünç aldığım bedenimin her yerinde soğuk terler döküldüğünü hissettim.

"Herkesin iyi dileklerini ileticeğiz," dedi Casanova, görünüşe göre etkilenmemişti. Marlowe bana baktı. Bir şey söylemedim ama gitmedim de,

ya da.

Omuz silkti. "Madem ısrar ediyorsun."

Onu uzun bir koridor boyunca takip ederek büyük bir yatak odası/oturma odası kombinasyonuna ulaştık. Kapıdaki yumruk büyüklüğündeki delikten buranın Mircea'ya ait olduğunu anlayabiliyordum. Son ziyaretimden bu yana işler pek düzelmemiş gibi görünüyordu.

Genel odalarda hakim olan sessiz renklerin aksine, burası renk cümbüşü içindeydi; önceki ziyaretimde ışıklar kapalı olduğu için fark edememiştim. Hâlâ öyleydi ama Marcello'nun görme yeteneği benimkinden çok daha iyiydi ve nişlerdeki geleneksel Romanya halk sanatının parlak turkuazlarını, kırmızılarını ve yeşillerini kolayca seçti ve büyük bir oyma gardırobun üzerine boyadı. Bu parçalar, zengin ama abartısız kahverengi ve krem rengi dekorun yanında şatafatlı ve ucuz görünmeliydi ama öyle değildi.

Renkli sanat eserleri dışında ilk fark ettiğim şey yatak oldu. Kırık direk hâlâ sol tarafta duruyordu ve örtüler hâlâ buruşuktu ama içinde kimse yoktu. Hızlı bir bakış, Mircea'nın da odanın karanlık köşelerinden birinde gizlenmediğini doğruladı. Ama başka biri vardı.

"Tami!" Ben daha durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Tami şaşkın şaşkın baktı, Casanova bana "Seni hiçbir yere götüremem" der gibi bir ifade verdi ve Marlowe sırttı.

"Teşekkür ederim. Hanginiz olduğunu nasıl anlayacağımı merak ediyordum," dedi bana hoş bir şekilde.

Tami'ye bakmakla o kadar meşguldüm ki ona fazla dikkat edemedim. Hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu, yedi yıl için doğru olması gerekenden daha fazla ve çok zayıftı. Kıyafetleri daha da endişe vericiydi - yırtık külotlu çoraplı, buruşuk ten rengi bir takım elbise- ki yüz ifadesi zaten sinirlerinin son haddinde olduğunu söylemeseydi bile bu bana bir şeylerin ters gittiğini gösterirdi. Tami her zaman görünüşüyle gurur duyardı, asla gösterişli değildi ama her zaman düzenli ve temizdi. Hâlâ onu yakaladıkları kıyafetleri giyiyor gibi görünmesi beni gerçekten rahatsız ediyordu. Ama yaşıyordu.

Casanova yanaştı, muhtemelen bizi dışarı kaydırabilmem için pozisyon almak istiyordu. Bir şeyler ters giderse diye planımız buydu. Şimdi işe yaramayacak olması çok kötü.

"Zahmet etme," dedim, kaburgalarımın dirsek atmaya bırakmasını sağlamak için. "O bir boş."

"Ne?" Casanova kaşlarını çatı ve Tami de kaşlarını çatı, yüzündeki şaşkınlığın yerini korku almaya başlamıştı.

Yalan söylemediğimi umarak ona hızlıca "Sorun yok," dedim. Bu onu pek rahatlatmışa benzemiyordu, çünkü muhtemelen kim olduğumu bilmiyordu.

"Bu terimin hangi tanımında sorun yok?" Casanova talep etti.

Ona bir bakış attım ama haklıydı. Gücüm bedenimi değil ruhumu takip ettiğinden, Mircea'yı kılık değiştirmiş halde görmek ve onu dışarı çıkarmak yeterince basit görünüyordu. Senato bunu engellemek için boş bir bomba yerleştirmiş olsa bile, Marcello tarafından tetiklenmeyecekti. Unutmamalıyım: Senato söz konusu olduğunda hiçbir şey basit değildir.

Marlowe sanki aklımı okuyormuş gibi, "İyi bir plandı," dedi. Sempatik görünmeye çalıştı ama o sırtış tekrar ortaya çıkmaya devam etti.

"Tam bir başarısızlık olduğu kısmı hariç mi?" Casanova sordu.

"Tami'yi nasıl buldun?" Marlowe'a sordum.

"Büyücülerin hücrelerinde bir null olduğunu duyduk ve onu bir süreliğine ödünç almak istedik," dedi bana hemen. "Her ziyaretinizde bir bomba kullanmaktan daha ucuz olacağını düşündük."

Ve lanet olsun, bunu düşünmeliydim. Mircea'nın yatağının yanına bir null park etmek mükemmel bir çözümdü. Bir bombanın aksine, Tami her zaman "açık "tı. Ve canlı bir null'un gücünün sadece çok sınırlı bir alanda etkili olduğu gerçeği, onun hemen yanında oturuyorsa önemli olmayacaktı. Bu şekilde Çember'in hücrelerinden birinde olduğu kadar güvendeydi ve onun varlığı, tekrar ortaya çıkarsam vampirler beni yakalayana kadar kapana kısılacakımı garanti ediyordu.

Mesela şu an gibi.

Marlowe, "Sohbet etmeye başlayana kadar ikinizin tanıştığını bilmiyordum," diye ekledi.

Pritkin'in kötü sözlerinden birini söyledim. Marlowe'un bu kadar mutlu görünmesine şaşmamalı. Çember, farkında bile olmadan benim üzerimde kullanması için ona büyük bir koz vermişti.

Tehditler, pazarlıklar ve bariz sonuca varma kısmını atlamaya karar verdim. "Eğer o bir ödünçse, Çember onu geri isteyecektir," diye belirttim.

Eğer mümkünse, Marlowe daha da memnun görünüyordu. O lanet sırtış yakında yüzünü çatlatacaktı. "Bir şeyler düşüneceğiz," diye bana güvence verdi. "Bulalım mı?"

İçimi çektim. Billy'yi bu durum için giydirmiş olmam iyi bir şeydi, çünkü her şeye rağmen Konsolos'u görecekmışiz gibi görünüyordu. "Evet.

Hadi şu işi bitirelim."

Senato salonuna girdiğimizde Tami durdu ve öylece bakakaldı. Kırmızı kumtaşından yapılmış devasa mağaradan, bıçak kenarlı avizelere ve toplantı masasının devasa maun levhasının etrafında kümelenmiş süslü koltukların arkasına asılmış renkli pankartlara kadar bakacak çok şey vardı. Ama ağzının o şekilde açılmasına neyin sebep olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Konsolos odadayken başka bir şeye konsantre olmak zordu.

İlk başta, değişiklik olsun diye hâlâ canlı olmayan bir şey giymeye karar verdiğini düşündüm. Ama sonra kaftanının üzerindeki altın ve siyah yılan derisi baskısı dalgalanarak, vücudunda bir aşağı bir yukarı parıldayan pullar oluşturdu. Ve kocaman bir yılan başı yüzünün arkasında bir kukuleta gibi yükseldi, parıldayan siyah gözleri beni kötü niyetle izliyordu. Birden, tüm kobraların en büyüğüne benzeyen bu yılanın derisini yüzdüğünü ama bir şekilde onu canlı tuttuğunu fark ettim. Augustine, diye düşündüm belli belirsiz, kriz geçirirdi.

Billy benimle buluşmak için hareketlendi ve en azından göğüs sorununu çözmüş olduğunu görmek beni rahatlattı. Augustine'in kreasyonu belime kadar bir eldiven gibi oturdu ve hafif bir trenle çan etek şeklinde kabardı. Antika modasıyla ilgilenmiyordum ama onunla özgünlük konusunda tartışacak kadar dönem filmi izlemiştim: Marie Antoinette'in giyeceğı bir şeye benzemiyordu. Sadece burnunu çekmiş ve bana (a) kraliçenin kafası bedeni olmadan gezintiye çıktıktan sonra stillerin hızla değiştiğini, (b) burada büyülü modadan bahsettiğimizi, insandan değil ve (c) benim bir aptal olduğumu söylemişti. Augustine'in neden herkesçe bilinen bir isim olmadığı açıktı. Adama katlanmak için kıyafetleri gerçekten istemeniz gerekiyordu.

Ama lanet olsun, dikiş dikebiliyordu. Ya da büyü ya da her neyse. Dante'nin evindeyken neredeyse boğulacaktım ama Konsolos'u asla gölgede bırakamayacak olmama rağmen oldukça iyi göründüğümü düşünüyordum.

Elbisenin temeli koyu gece mavisi ipekti ama üstünde olup bitenler yüzünden buna odaklanmak zordu. Daha doğrusu, elbisenin *içinde* olup bitenlere, çünkü ne kadar çok bakarsanız, bunun bir gece göğü değil de kumaş olduğunu ve bunların hayal edilemez bir yıldız kümesi değil de mücevherler olduğunu hatırlamak o kadar zorlaşıyordu.

Augustine bir şekilde Samanyolu'na çok benzeyen dönen bir elmas şeridi yaratmıştı.

Billy yaklaştığında Marlowe irkildi ve geri çekildi. Nedenini anlamam bir anımı aldı: yıldızlar aslında milyonlarca küçük güneştir. Bu muhtemelen elbisenin mağaranın zeminine fırlatıyor gibi görüldüğü, etek ucunun etrafına minik prizmalardan oluşan bir su birikintisi saçan soluk, disko topu etkisini açıklıyordu.

"Cassie?" Tami şaşkınlıkla Billy'ye bakıyordu ve bu noktada açıklamaya çalışmaktansa geri dönmenin daha mantıklı olacağına karar verdim. Ele geçirme, beni tanıdığı anda sahip olduğum bir beceri değildi.

Kendi derimin içine geri döndüm ve Marcello rahat bir nefes aldı. Görünüşe göre birlikte yaşamaktan o da benim kadar keyif almamıştı. "Tam zamanında," diye mırıldandı Billy doğruca kolyeme yönelirken. Ses tonu bunu daha sonra duyacağımı açıkça söylüyordu.

"Sorun yok, Tami," dedim ona, ikisini de görmezden gelerek. "Yanlış bir şey yapmadığını biliyorum. Bu sadece bir karışıklık."

Marlowe güldü. "Karışıklık mı? I Yapma. düşünmek öyle." O da Görünüşe göre yakılmaktan kurtulmuştu, ancak eskisinden biraz daha geride durduğunu fark ettim. Hortumunun üzerinde, daha önce olmadığına yemin edebileceğim, iğne ucu büyüklüğünde küçük yanık izleri vardı. "Çok suçlu." Tami ilk şoku atlatmış olacak ki ona g ü z e l bir bakış fırlattı. Gerçekten tanıdık geliyordu, belki de çok yakın bir zamanda karbon kopyasına maruz kaldığım içindir. "Jesse! O senin oğlun, değil mi?" Bunu daha önce de anlayabilirdim, ama ben bunu söylediğimde onun henüz bir çocuğu yoktu.

onu tanıyordu. Ya da en azından birinden bahsetmemişti.

Tami'nin kafası bana doğru döndü. "Nerede o? O iyi mi? Diğerleri-"

"Onlar iyi. Birkaç gün önce ortaya çıktılar. Onları güvenli bir yere koydum."

"Oh." Gözle görülür bir şekilde sarktı ve bir an için yere düşeceğini sandım. Ama tam zamanında toparlanıp bana öyle bir sarıldı ki Augustine'in mekanizması ciğerlerimde ne kadar hava bıraktıysa hepsini dışarı attı. "Teşekkür ederim, Cassie!"

"Önemli bir şey değil," diye nefes nefese kaldım. "Hatırladığım kadarıyla bir keresinde sen de benim için aynı şeyi yapmıştın. Yine de bir dahaki sefere bir telefon almak hoş olurdu. Nerede olduğumu biliyordun."

"Ama senin söyleyeceğin gibi değil. Ve af dilemek izin istemekten daha kolaydır."

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun!" Gerçekten hayır diyeceğimi düşündüğüne inanamıyordum.

"Eskiden seni bundan daha iyi tanırdım," diye düzeltti. "Ama zaman değişti. Sen o hayattan çıktın. Yeni bir başlangıç yaptın. Ayrıca paranoya *çok faydalı* bir özelliktir." Sonuncusunu birlikte söyledik, her şeye rağmen gülüyorduk, çünkü bu Tami'nin neredeyse her gün kafamıza kazıdığı Uyumsuz mantrasıydı.

Ancak Tami çabucak ayıldı. "Çok endişelendim Cassie... savaş büyücülerini bana hiçbir şey söylemedi ve ben de bilmiyordum... Jesse akıllıdır ama pek çok şey ters gidebilirdi ve ben-"

"Hiçbir şey ters gitmedi." Acı acı sııttım. "Bana hiçbir şey söylememesi dışında. Şimdi şaşırdığımdan değil. O annesinin oğlu. Ama senin bir oğlun olduğunu bilmiyordum."

"Hamile kalmayı planlamamıştım. Öğrendiğimde sakladım ve Jesse doğduğunda... Babasıyla konuştum ve onu almayı kabul etti. Karısının çocuğu olmuyordu ve bir şekilde onu bebeğin kendisinden olduğuna dair yemin etmeye ikna etti. Jesse ona benzediği ve herhangi bir belirti göstermediği sürece bir gün ıraklık yapabileceğini, normal bir hayatı olabileceğini düşündük. Ama on bir yaşına geldiğinde-" yutkundu. "Tüm bu yangınlar çıkmaya başladı."

Bunu anlamam bir saniye sürdü. "O bir yangın başlatıcı mı? Vay canına, bu gerçekten... nadir bir şey." Kendimi tuttum ama bu Tami'yi yanıltmadı.

"Ve gerçekten kötüydü," dedi ağzı burkularak. "Bu onu doğrudan Çember'in boktan listesine soktu ve onu hapse attılar. Babası onu çıkarmak için iki yıl boyunca dilekçe verdi, iyi avukatlar tuttu, tüm doğru şeyleri yaptı. Ama sonunda ona bunun umutsuz olduğunu söylemek zorunda kaldılar. Başka bir şey, küçük bir şey, evet, belki yardım edebilirlerdi. Ama Jesse için değil." Kaşları birbirine yaklaştı. "Ve ben bu saçmalığa katlanmayacaktım!"

"Onu dışarı çıkardın."

Çenesi yukarı kalktı. "Evet, onu dışarı çıkardım. Biz null'lara hep işe yaramamışız gibi davranırlar, ama ben bir koğuşa girdiğimde, o lanet olası aşağı iner! Ama iki yıldır içerideydi! Bana her türlü şeyi anlattı, nasıl yaşadıklarını, sanki hapisteymişler gibi, kimsenin onlara dokunmadığını, bulaşıcı olduklarını ve söylentileri."

"Ne söylentisi?"

"Duymadınız mı? Çember, çocuklar yeterince büyür büyümez zorunlu operasyonlara başlamaktan bahsediyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Bir şekilde serbest kalsalar bile üreyemeyeceklerinden, değerli gen havuzunu kirletemeyeceklerinden emin olmak için!"

Marlowe hafifçe, "Çember'in reddettiği bir suçlama," dedi.

Tami öfkeyle ona doğru döndü. "Lanet olası Çember gerçeği kışlarından ısırsa bile bilemez!"

Marlowe bir adım geri çekilirken, sadece Tami Senato'nun yarısının önünde usta bir vampiri azarlamak için iki kere düşünmez, diye düşündüm. Ellerini kaldırdı, ağzı çoğunlukla gizlemeyi başardığı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onlara inandığımı hiç söylemedim."

"Ama sen neden buradasın?" diye sordum. "Yani, yasaları çiğnediğini biliyorum ama o kadar da ciddi bir şey değildi." Bir in annesini sahip oldukları en güvenli hapishaneye kapatmak Çember için bile biraz abartılı görünüyordu.

Marlowe bana bir kaşını kaldırdı. "Çember'in yarım düzine eğitim tesisini havaya uçurmak o kadar da ağır değil mi? Oh, ama kiminle konuştuğumu unuttum."

Ona kaşlarımı çattım ve sonra söylediklerinin geri kalanı aklıma geldi. Kaşlarımı çatarak Tami'ye baktım. "Dur bir dakika! Sen Vixen Vigilante'sin, değil mi?"

Kaşlarını çattı ve bir elini kırıkmış eteğinin üzerinde gezdirdi. "Sana bir cadaloz gibi mi görünüyorum?"

Yaşadıkları göz önüne alındığında, oldukça iyi görüldüğünü düşünmüştüm. Ama bu yaptığı şeyi onayladığım anlamına gelmiyordu. "Aklından ne geçiyordu?"

"Oğlumu o pisliklerden uzak tutmam gerektiğini düşünüyordum! Ama Jesse'yi dışarı çıkardıktan sonra, bazı arkadaşları için geri dönmem için bana yalvardı. Sonra onların arkadaşları oldu, arkadaşlarının da arkadaşları... Ve bazen tek engel koğuşlar değildi, özellikle de onları geçebileceğimi anladıklarında. Bubi tuzakları kurmaya başladılar, ben de patlayıcı taşımaya başladım ve iş çığ gibi büyüdü."

"Ah." Gözlerimi kırıştırdım, çılgın kanunsuzu tanıdığım kadınla bağdaştırmakta zorlanıyordum. Elbette, muhtemelen o da benimle benzer bir sorun yaşıyordu.

"Ama Circle bir tuzak kurdu ve ben de tuzağa düştüm, şimdi de çocuklara ev bulmama yardım eden herkesin ismini vermemi istiyorlar."

Ve yapmayacağım." Marlowe'a biraz daha ters ters baktı. "Bana ne yaptığınız umurunda değil. Siz lanet vampirler beni kurutabilirsiniz ve ben size hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Burada bulunma sebebiniz bu değil," diyerek araya girdim. Ruh gösterisi bir şeydi; Senato'ya hakaret etmek başka bir şeydi. Bunu zaten ikimiz için de yeterince yapmıştım. Tami'yi arkama çekerek Marlowe'a "Mircea'yı görmek istiyorum," dedim.

"Kendisi rahatsız."

"Bunu zaten söyledin. Onu hâlâ görmek istiyorum."

Marlowe'un ifadesi vampirlerin bazen gösterdiği o ürkütücü hızla karardı. "Hayır," dedi bana ciddiyetle. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Nerede o?" Alphonse sordu. O ve Sal ihtiyatlı bir şekilde arka planda kalmışlardı ama şimdi öne çıktılar. Senato muhafızlarından biri önlerini kesmek için hamle yaptı ama Marlowe bir işaret yaptı ve geçmelerine izin verdi.

"Daha güvenli bir alana taşınması gerekiyordu." Marlowe bana bir bakış attı. "Şu anda her ajana ihtiyacım var; Lord Mircea'yı güvenli bir şekilde kapalı tutacak adamım yok."

"Hapsedilmek mi?" Bu kelime Mircea'nın içinde bulunduğu bağlamda bir anlam ifade etmiyordu. O birinci seviye bir ustaydı. Nereye isterlerse oraya giderlerdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım sizi bulmak için ayrılmaya çalıştı. Ancak yeteneklerini tam olarak kontrol edemiyordu. Böyle bir durumda insan nüfusunun arasına karışırsa ne yapabileceğini bilmiyorduk." Marlowe yüzünü buruşturdu. "İsteklerinin reddedilmesinden... hoşnut değildi. Durumu kritik olan altı adamım bu gerçeği doğrulayabilir."

Yutkundum ve nötr bir ifade takınmaya çalıştım. Bunu başardığımdan şüpheliyim. Mircea sağlıklı düşünebildiği zamanlarda bana uzak durmamı emretmişti. Şimdi beni bulmaya çalışıyorsa, işler beklediğimden de hızlı kötüye gitmiş demektir.

"Nerede. Nerede. Nerede?" Alphonse tekrarladı, ancak sesi daha çok "Bana yüzünü yedirme" gibiydi.

Sal onun kolunu tutarken Marlowe sadece sinirli görünüyordu. Belli ki Alphonse'un zekâsını pek beğenmemişti. Bu bakış açısını ben de paylaşmak üzereydim. Herhangi bir Senato üyesine meydan okumak akıllıca değildi, ama baş casusu kışkırtmak intihardı, özellikle de ancak üçüncü seviye bir usta olan biri için.

Marlowe onu görmezden gelince Alphonse hırıltı denebilecek bir ses çıkardı. "Hizmetkârını kontrol et," dedi Marlowe, "yoksa ben ederim."

Bana hitap ettiğini anlamam bir anımı aldı. Bu hiç mantıklı değildi. Alphonse benim hizmetçim değildi. Alphonse...oh, kahretsin. "Bana Mircea'nın yardımcısı gibi davranıyorsun, değil mi?" Dudaklarım uyuşmuş olsa da sesim iyi çıkmıştı.

Marlowe, "Hâlâ... yetenekliken seni böyle adlandırdı," diye itiraf etti.

Tamam, bu kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Konsolosun neden henüz beni bir hücreye attırmadığı da dahil olmak üzere pek çok şeyi açıklıyordu ama tek olumlu yanı buydu.

Teknik olarak Mircea, efendinin bir süreliğine yapamaması durumunda aile adına konuşan kişi olarak seçtiği herhangi birini yardımcısı olarak atayabilirdi. Tony döneminde Alphonse da bu pozisyondaydı. Ama Mircea neden beni seçmişti ki? Washington Eyaleti'ndeki evinde koca bir ekibi vardı, geniş bir taraftar ailesinden bahsetmiyorum bile, bunlardan herhangi biri geçici vasi olarak daha mantıklı olurdu. Aileyi savunamazdım, ki bu ikinci bir kişinin birincil işidir. Kendimi hayatta tutmakta bile zorlanıyordum! Aklından ne geçiyordu ki?

Dudaklarımı yaladım. Bu Eugenie'den bir tokat yememe neden olacak bir hareketti ama dudaklarım birden o kadar kurumuştı ki başka türlü konuşamıyordum. Ama yine de ağızımdan hiçbir şey çıkmıyor gibiydi.

"Tabii ki öyle," dedi Sal. Omzumda demir bir kavrama hissettim. *Sakın bayılıp hepimizi rezil etmeye kalkma* diyordu. Omurgamı hafifçe dikleştirdim ve baskı sadece hafif bir morlukla kurtulabileceğim kadar hafifledi. "Efendi ve Pythia bir ittifak kurdu."

Marlowe'un ifadesi bu konuda ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu ama sonra Konsolos konuştu ve başka kimsenin fikrinin önemi kalmadı. "O zaman onun adına konuşabilirsiniz," dedi bana.

Biraz daha yaklaştım ama elbisemin yansıması masaya vurmadan önce durdum. Yaydığı küçük ışık noktalarının onun için bir pire ısırığından daha fazlası olacağından şüpheliydim ama onu kızdırmak için yardıma ihtiyacım yoktu. Muhtemelen bunu tek başıma başaracaktım.

O güzel bronz yüze baktım. "Lord Mircea neden hapsedildi?"

"Size söylendiği gibi, onun korunması için. Zarar vermeden onu kontrol etmek zorlaşıyordu. Tuzak ayrıca sürekli gözetim ihtiyacını da ortadan kaldırıyor."

"Tuzak mı? Yani onu sen mi koydun?"

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Marlowe hemen. "Başka hiçbir şey onu tutamazdı."

Alphonse küfretti ve ben de muhtemelen pişman olacak kadar uzun yaşamayacağım bir şey söylemeden önce dudağımı ısırdım. Ama tüm çabalarım rağmen tansiyonumun fırladığını hissettim. Françoise'ın Graeae üzerinde kullanmaya çalıştığı büyüü kafes türünden bahsediyordu. Tehlikeli suçlular için tasarlanmıştı, bu da tasarımcının çok fazla konfor sağlamak ya da bilinçsizliği sağlamak konusunda endişelenmediği anlamına geliyordu. Konsolosun hazırlıksız yorumu, Mircea'nın zihninden yavaşça çıkan boş bir dünyada yapayalnız olduğu anlamına geliyordu, hiçbir tür rahatlık yoktu - konuşacak bir ses, dokunacak bir el yoktu. Hiçbir şey yoktu. Daha kötü bir kader düşünemezdim.

"Bu *boku* kabul edecek misin?" Alphonse kulağıma tısladı. Yumruğu sıkılıydı ve çılgınca koşmak isteyen bir adam gibi görünüyordu. "Çünkü ben-"

Ayağına sertçe vurdum ve şaşırtıcı bir şekilde sustu. "Hayır." Tekrar Konsolos'a baktım. "Mircea serbest bırakılmalı. Derhal."

Başını hafifçe eğdi. "*Geis*'i tamamlamayı kabul ediyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"O halde olduğu yerde kalsın," dedi açıkça. "Onu tedavi edemeyiz. Hapsedildiği sürece kendine ya da başkalarına zarar veremez."

"Yaralanıyor! *Geis* onu delirtiyor!"

"İsteseydin engelleyebileceğin bir gerçek." Her zamanki vurdumduymaz yüzünde bir öfke parıltısı belirdi. "Eğer seni evin reisi ilan etmemiş olsaydı, seni onunla birlikte bir odaya kapattırırdım ve bu işi bitirirdik!"

"Mircea bunu isteseydi beni ikincisi olarak seçmezdi," diye belirttim, çılgınca düşünerek. Ve tam o anda beni neden gönderdiğini, Konsolos'un bizi zorla bir araya getirmemesi için neden mümkün olan tek adımı attığını anladım. "Korkuyor, değil mi?"

"Ne?" Alphonse'un kafasının karıştığı belliydi ama Sal düşünceli görünüyordu. Bu ortaklığı gerçekten kimin yürüttüğünü merak etmeye başlamıştım.

"Sen artık Pythia'sın," dedi yavaşça, anlamaya çalışarak. "Ve *geis* güce tepki verir." Gözleri birden irileşti. "Oh, kahretsın."

Bu her şeyi çözdü. Bir daha asla Sal'in yavaş anladığını düşünmeyecektim. O benden çok daha hızlı anlamıştı.

Alphonse'un iyiliği için açık açık söyledim. "Mircea üzerime *geis* yerleştirdiğinde, ilgili taraflar arasında en güçlü olan oydu, bu yüzden onun kontrolü altındaydı. Ben Pythia olmadan önce kaldırılması gerekiyordu ama bu gerçekleşmedi. Ve şimdi Mircea benim gücümün onunkini geçersiz kılacağından korkuyor. Eğer *geis*'i tamamlarsak ben onun hizmetkârı olmayacağım, o benim hizmetkârım olacak."

Alphonse üzerine tuğla yığılmış biri gibi görünüyordu. Ben Konsolos'a dönerken onu olayları değerlendirmesi için bıraktım. "Tony'nin bir portalı vardı," dedim ona aniden. "Onu kaçakçılık operasyonu için kullandı. Mircea'yı *geis*'in etkilerinin azalacağı Faerie'ye göndermek için kullanabilirsiniz. Orada kendini kontrol edebilir."

"Fey buna izin vermez." Güzel maske tekrar yerine oturmuştu ve o kadar mükemmeldi ki neredeyse diğerini hayal ettiğimi düşünecektim.

"Karanlık irade. Kralları ve benim bir anlaşmamız var. Hizmetkârlarından biri Mircea'ya saraya kadar eşlik etmek için hazır, böylece yolda zarar görmeyecek. İhtiyacımız olan tek şey portalı açacak bir güç kaynağı." Billy'ye metafiziksel bir dürtme yaptım. Ondan kötü huylu bir periye bakıcılık yapmasını istemenin iyi sonuç vereceğinden şüpheliydim ama başka seçeneğim yoktu. Radella'ya güvenmiyordum. "Françoise'a kazık atmaya çalışmadığından emin ol," dedim ona.

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Seni duyabiliyor," diye hatırlattım ona. Nedense bizim dünyamızda bile bununla ilgili bir sorunu olmamıştı. "Eğer bir şey yapmaya kalkışırsa anlaşmanın biteceğini söyle."

Billy kolyenin yarısından dışarı fırlayıp bana sıırttı. "Bunun potansiyeli var."

"Ve onu kışkırtma!"

"Tabii ki hayır." Yaralı yüzünü takındı.

Konsolos benim tek taraflı konuşmamı görmezden gelerek, "Bu elimizdeki sorunu çözmeyecek," diye ısrar etti. Arkasındaki yılanın başlığı esnedi, uzun, yavaş bir dalgalanma pırıl pırıl kaftanın içine doğru aktı. Bunun bir anlamı olup olmadığını bilmiyordum, bu yüzden görmezden geldim.

"Kalıcı bir çözüm üzerinde çalışıyorum." Nasıl tepki vereceğinin neredeyse kesin olduğunu düşünerek bu konuyu açmamayı ummuştum ama başka seçeneğim kalmamıştı. "Bir karşı büyü var."

"Öyle bir şey yok. Uzmanlarımızın hepsi aynı fikirde."

"O halde uzmanlarınız yanılıyor. Karşı büyü Codex Merlini'de yer alıyor."

Marlowe bana anlayışla bakıyordu. Karanlık Fey kralı bana o lanet şeyi bulmam için görev verdiğinde, içinde *geis*'ten bir çıkış yolu olduğunu keşfettiğimde o da oradaydı. "Onu buldun," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. "Henüz değil. Ama nasıl alacağımı biliyorum."

"Bana söyleyeceksiniz," dedi Konsolos. Bu bir soru değildi. "Onu getirteceğim ve eğer doğruyu söylersen Lord Mircea'nın serbest bırakılmasını emredeceğim. Bana getirilinceye kadar burada kalacaksın."

"Anlamıyorsun," dedim sinirlerime hakim olmaya çalışarak. "Bir yerde değil, bir *zamanda*. Onu alabilecek tek kişi benim. Neredeyse iki haftadır bunun üzerinde çalışıyorum!"

Konsolos sadece bana baktı. Bir an için, birkaç dakikadan birkaç güne kadar sürebilen o meşhur molalarından birine girdiğinden korktum ama sonra gözlerini kırıştırdı. "Bizden birine yardım etmek istediğinize neden inanayım?"

"Biriniz mi?" Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Kan içme olayını saymazsak, pratikte sizden *biriyim*!"

Yüzünde o güne kadar gördüğüm ilk gülümseme belirdi. Bir kez baktıktan sonra bunun son gülümseme olmasını umdum. "Eğer bu doğru olsaydı, meydan okuduğun için çoktan ölmüş olurdun."

Tamam. Ölüm tehditleri bir yana, ilerleme kaydediyorduk. "Mircea'ya zarar vermek istediysem neden buradayım?" diye sordum. "Ona şu anda çektiklerinden daha kötü ne ceza verebilirim ki? Eğer acı çekmesini isteseydim, uzak dururdum. Yardım etmek istediğimi bu şekilde anlayabilirsin."

"Peki karşılığında ne istiyorsun?"

Sonunda konuya geldik. "Tami'nin serbest bırakılmasını ve hakkındaki suçlamaların düşürülmesini istiyorum."

"Cassie!" Arkamda Tami'nin heyecanlı fısıltısını duydum, gözlerinin enseme bir delik açtığını hissettim ama duymayı umduğunu bildiğim kelimeleri yuttum.

Benden büyücülerin yönettiği şu lanet okullar hakkında bir şeyler yapılmasını talep etmemi istedi ama ben daha iyisini biliyordum. Konsolos tek bir mahkûm için birkaç torpil yapabiliirdi ama Daire politikasının tamamını değiştirmek haddini aşmak olurdu. Onun böyle bir yetkisi yoktu ve sağlayamayacağını bildiğim bir şeyi istemek sadece

Mircea'ya gerçekten yardım etmek istemiyormuşum gibi görünmemi sağladı. Zaten alabileceğimi düşündüğümünden daha fazlasını istemiştım; Tami'nin serbest bırakılması yerine suçlamaların düşürölmesini şart koşmuşum. Daha iyisini yapamayacaktım. Bu gece olmaz.

"Karşılığında, karşı büyüü geri alacağım ve Lord Mircea'yı *geis*," dedim onun yerine.

Konsolos bu kez gözünü kırpmadı. "Tamamdır. Ama bizden birini yanına alacaksın."

"Alphonse'u götürmeyi planlamıştım-" diye başladım ama sözümü kesti. "Hayır. Bir senatör."

Bundan korkuyordum. Mircea'nın da Kodeks'i alma şansı varken neden sadece onu kurtarmakla yetinsin ki? Ama böyle bir şey olmayacaktı. Bütün bunları vampirlerin eline böyle bir güç vermek için yapmamıştım. Neyse ki hangi senatör olduğunu belirtmemişti.

Gülümsedim ve onunkinden daha güzel bir versiyon yapmaya çalışmadım bile. "Anlaştık."

OceanofPDF.com

Bölüm 19

İki hafta önce Dante'nin çatısına çıktım ve neredeyse düşüyordum. Ayaklarım betona basıyordu ama eteğimin çanı ince havanın üzerinde sallanıyordu. Bir kulenin kenarına derimi sıyrarak kadar sert bir şekilde tutundum ve birkaç santim sola dönsem hiçbir şeyin üzerine düşmeyeceğimi fark ederek hafifçe titredim. Ama düşmemiştim, başarmıştım ve bir süre sonra ellerimi sahte kayadan kurtarıp etrafa bakmayı başardım.

Bu kadar yüksekte her şey garip bir şekilde sessizdi: trafik gürültüsü boğuktu ve fark edilebilir bir çatışma sesi yoktu. Her şey normal görünüyordu, Strip'in ışıkları uzakta parıldıyor, tepedeki yıldızlarla süslü gölgeyi gölgede bırakıyordu. Ancak bir kulenin dibinden gelen ani bir rüzgâr beni bir adım geriye itecek kadar sert bir şekilde itti ve beraberinde barut ve ozon kokusu da geldi. Görünüşe göre doğru yeri bulmuştum.

Dikkatli bir şekilde çatının kenarına geri döndüğümde, otoparkın aşağıda bir kaos panoraması halinde yayıldığını gördüm. Mavi duman çoğunlukla bir tarafa dağılmış, yanmış ve patlamış arabaları, belli ki birkaç cesedi ve meraklı izleyicilerden oluşan bir kalabalığın önünde duran Tomas'ı ortaya çıkarmıştı. Obi-Wan taklidi yapıyordu -bunlar aradığınız droidler değil- bu sırada bir werat kendini arka kapıya doğru sürükledi ve yerde kanlı bir iz bıraktı.

Arazinin diğer tarafında, caddeden daha uzakta temizlik başlamıştı. Ceketinin arkasından alevler fışkıran, kollarını çılgınca sallayarak koşan bir vampir tarafından kısa bir süreliğine kesintiye uğradı. Mircea önünü kesmek için harekete geçerken, kumarhanenin uzak tarafına park etmiş gümüş grisi limuzinlerden birkaç vampir daha çıktı. Mircea bir sözüyle çılgın vampiri kontrol altına aldı ve birkaç kişi daha battaniyelerle üzerine atlayarak alevleri söndürdü. Kısa bir süre sonra kendimi, Françoise'ı ve peri olduğunu tahmin ettiğim parlayan bir noktayı gördüm.

Mircea dışında kimse onların gidişini fark etmemiş gibiydi. Vampirlerinin çoğu yangınları kontrol altına almakla meşguldü - başıboş bir kıvılcım ölümcül olabiliyorsa, dikkatinizi vermeniz gerekir. Diğer hareketlilik birikintisine baktım ve oradaki herkesin de oldukça dalgın görüldüğünü gördüm. Tomas şimdi iki polisle konuşuyordu, Louis-Cesare ise

Böylece Pritkin'le tartışabilecektim. Elime geçecek en iyi fırsat buydu.

Mircea'nın arkasına geçtim. "Beni özledin mi?"

Başını çevirdi ve gözleri büyüdü. Az önce diğer benin kaybolduğu noktaya baktı, sonra tekrar geri döndü. "Bu da ne böyle?"

Ona bir göz attım. Çatıdan fark edememiştim ama biraz kaba görünüyordu. Ceketinin arkası baklava dilimi şeklinde yanmıştı ve siyah kumaştan küçük parçalar Cadılar Bayramı flamaları gibi arkasından fırlıyordu. Saçlarının yarısı tokasından çıkmış, elmacık kemiğinin bir diliminin üzerine eğri büğrü düşmüştü ve çenesinde kül vardı. En azından gömleği iyi görünüyordu: ağır Çin ipeğiydi, düğme yerine küçük mandalları vardı ve ceket tarafından elektrik çarpmasına karşı korunmuş gibi görünüyordu.

Küçük bir kül parçası krem rengi ipeğin üzerinde göze çarpıyordu. Onu fırçalamak için uzandım, ama sarsılarak uzaklaştı. "Gitmemiz gerek," dedim sabırsızlıkla. Beni görmemesi gereken birinin görmesi muhtemelen sadece birkaç saniye sürecekti.

Ona tekrar uzandım, ama aniden artık orada değildi.

Lanet olsun! Vampirlerin ne kadar hızlı hareket edebildiğini unutmuşum.

"Kimsin sen?" Ses arkamda bir yerden geliyordu.

O kadar hızlı döndüm ki eteklerim bacaklarıma dolandı. Biraz tökezledim ama yere yığılmadan önce kendimi yakaladım. Ama saçlarım Sal'ın uydurmayı başardığı şık topuzdan kurtulmuş, gözlerime doğru dağılmıştı. Saçlarımı geriye doğru taradım ve asfaltın üzerinde el yordamıyla tokaları aradım. Ona bunun işe yaramayacağını söylemiştim. Şıklık ve ben ilk isim bazında değildik.

Sonunda birkaç iğne bulmayı başardım ve onları tutmaya ve aşırı yüklü çantamı dökmemeye çalışarak ayağa kalktım. Marlowe Senato'nun hazinesini karıştırmış ve şu anda omzumu yerinden oynatmaya çalışan büyük mücevher çantasını bulmuştu. "Taşınabilir servet," diye açıklamıştı, ona neden Hope elmasını cılız gösteren bir sürü taş taşıdığımı sorduğumda. "Bir devrimde insanlar ülke dışına kolayca taşınabilecek bir şey isterler." Taşıma kolaylığı konusunu tartışabilirdim ama şikayet edecek değildim. Sadece yeterli olacağını umuyordum. Ne yazık ki, taşlar ve silahım saç fırçası için yer bırakmamıştı.

"Tarağınız var mı?" Muhtemelen bunun için saygın görünmemiz gerekiyordu. Şu anki duruma bakılırsa, ikimizi de kapıdan içeri alacaklarından emin değildim.

Mircea cevap vermeyince başımı kaldırdım ve elinde bir şey tuttuğunu gördüm, ama bu bir tarak değildi. "Bu ne için?"

"Senin için, eğer bana gerçeği söylemezsen."

"Benim zaten bir silahım var," dedim ona, kafam karışmıştı. O şeyle ne yapacağımı sanıyordu ki? O bir tabanca değildi; bir M16 saldırı tüfeğiydi. Kocaman bir şeydi.

Ve bana doğrultulmuştu.

"Oh." Birden mesajı aldım. Tokaları bıraktım ve ellerimi avuç içlerim dışarı bakacak şekilde kaldırdım. Ama silahı göğsüme dayama olayı değişmedi. "Az önce yaşadıklarından sonra biraz ürkmüş olman anlaşılabilir," dedim. Vay canına, keşke bunu daha önce düşünseydim. "Ama ben gerçekten yardım etmek için buradayım. Lütfen elimi tut ve bunu kanıtlayayım."

Mircea'nın tek cevabı birkaç adım geri gitmek oldu. Muhtemelen daha iyi bir atış yapmak için. Arkasında, vampirlerinden birkaçı yangın söndürme görevinden başlarını kaldırıp bizi gördüler. Harika.

"Büyüyü bırakabilirsin," dedi bana acımasızca. "Ben kandırılmadım."

"Ben-" diye başladım, ama yine ortadan kaybolma numarasını yaptı Ben bitiremeden. Biraz zamanımı aldı ama onu park yerinin karşısında, limuzinlerden birinin yanında gördüm. Ve hayır, bir yere gitmesine izin vermek gerçekten bir seçenek değildi.

Yer değiştirdim, ama oraya varmamla kaybolması bir oldu. İçeriye kontrol etmek için arabanın kapılarından birini açmak üzereydim ki arkamdan yaklaşan iki karaltının camdaki yansımaları yakaladım. Vampirler beni yakalayamadan tekrar yer değiştirdim ve başladığım yere yakın bir yere, otoparkın karşısına indim. Başım dönmeye başlamıştı, bu iyiye işaret değildi. Özellikle de henüz lanet müzayedeye bile gelmemişken.

Mircea'yı bulmak için etrafıma bakındım ve neredeyse ona çarpıyordum. İkimiz de geri çekildik ve hızlı bir bakış bana silahını kaybettiğini gösterdi. Belki de beni öldürmek için ona gerçekten ihtiyacı olmadığını hatırlamıştı. Ya da belki de benim konuşmama izin vermeye karar vermişti. "Dinle," dedim. "Ben sadece-"

Yüzüme bir iksir fırlattı. Ağzım açıldı ve kesinlikle iğrenç bir tadı olan bir pislikle boğuldum. Yeşil ve yağlıydı ve kürecikleri çenemden aşağı damlayarak Billy'nin kolyesine düştü. Harika bir şeydi. Bu şeyin o kadar çok kuytu köşesi vardı ki muhtemelen asla temizleyemeyecektim.

Sonunda görebileceğim kadar göz kırptığımda Mircea'yı yüzünde yarı şaşkın, yarı kızgın bir ifadeyle bana bakarken buldum. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Bunun büyüü yok etmesi gerekirdi," dedi.

"Giyiyor olsaydım muhtemelen olurdu!" Öfkeyle söyledim. Tekrar ortadan kayboldu. "Umarım bu leke tutmaz!" Boğazıma bir kol dolanmadan hemen önce, az önce bulunduğu boşluğa doğru bağırdım.

"Bu karışımın başarısız olması için güçlü olmalısın," diye fısıldadı, nefesi kulağımda ılıktı.

Neredeyse boğulmak üzere olan tutuştan kurtuldum ve arkasına geçtim. "Bir dakika kıpırdamadan duracak mısınız?!"

Mircea gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle döndü ve beni boğazımdan yakaladı, avuç içi çıplak tenime değdi. Rahatlayarak iç çektim. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle ve kimse bizim uzak durma oyunumuzu fark etmeden yerimizi değiştirdim.

Bir an sonra kendimi sert, soğuk bir tuğla duvara yaslanmış buldum. Vücudum bana son zamanlarda çok fazla atlayış yapmış olabileceğimi ve bir su birikintisine düşüp ayakkabıma buzlu çamur bulaştığını söylemekle meşguldü. Mircea'nın boynumu rahat edemeyeceğim kadar sıkı kavramasından bahsetmiyorum bile.

"Neredeyiz biz? Ve sen kimsin?" Onu çok iyi göremiyordum ama sesi kızgın geliyordu.

"*Ne zaman,*" diye düzelttim. İnce, fırıl fırıl bir kar yağıyor, yapış yapış kirpiklerime takılıyordu. Vücudu önümde olduğu için pek bir şey göremiyordum ama gece sıcak ve kurak değil, soğuk ve nemliydi ve ayaklarımızın altında asfalt değil, parke taşları vardı. Ve yaşadığım baş dönmesine bakılırsa, en azından birkaç yüzyıl atlamıştık. "Ve sen benim kim olduğumu biliyorsun."

"Sen benim Cassandra'm değilsin." Ses tonu düz ve sertti. Ondan hiç duymadığım bir ses tonuydu, en azından bana yönelik değildi.

"O zaman ben kimim?" Yolun bir dakikalığına, nefesimi geri alabileceğim, *düşünebileceğim* kadar uzun süre hareketsiz kalmasını diledim.

"Sen bir büyücüsün, bir büyüünün altında saklanıyorsun, eğer bu büyüü bırakmazsan" - eli hafifçe sıkıldı - "onu senin için bırakacağım."

Yutkundum ve avucunun içinde hissettim. Bunu daha ne kadar yapabileceğimi, yutkunamadan, nefes alamadan önce bu tutuşun daha ne kadar sıkılaşması gerektiğini merak ettim. Çok uzağa gitmiş gibi hissetmiyordum ama bunu durdurmak için söyleyecek bir şey bulamıyordum. Sahip olan tek şey

Mircea'nın beni kavga ettiğimiz insanlardan biriyle karıştıracağı hiç aklıma gelmemişti. Onu tanıdığım için, içgüdüsel olarak, açık bir şekilde, onun da aynı şekilde hissedeceğini varsaymışım.

Belli ki yanılmışım.

Parmaklarını boğazımda hissedebiliyordum, oradaki kaslara karşı esniyordu ve *hemen* bir şey söylemem, bir şey yapmam gerektiğini biliyordum. Ama panik ve yorgunluk bilincimi kemirirken tekrar yer değiştiremezdim, bu kadar çabuk değil. Ve beni öldürmeden önce bir dakika beklemesi için onu ikna edebilecek bir şey hatırlayamadan bayılacağımdan emindim-

Mircea'nın eli aniden çekildi ve nefesim kesildi, ciğerlerim açlıktan ölmek üzere olan sistemime yeterli havayı almak için boğazımla savaşıırken gözlerimin önünde küçük siyah noktalar dans ediyordu. Elinin çenemi kavradığını hissettim, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdığını biliyordum ama boğulmamanın yanında bu oldukça önemsiz görünüyordu. Hafif parmak uçları boğazımdaki birkaç silik çıkıntının üzerinde gezindi, parlak ve hassas tenimin tam üzerinde durdu.

"Bunu nereden buldun?" Sesi zayıftı ama onun mu yoksa benim mi sesim olduğundan emin değildim. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu, vardiyadan mı yoksa yarı şoke edici şeyden mi emin değildim. Neden bahsettiğini anlamam bile birkaç saniye sürdü. Sonra beni neden serbest bıraktığını, neden bu gece muhtemelen ölmeyeceğimi anladım - en azından onun eliyle değil. Soğuk tuğlaya yaslandım, o kadar rahatlamışım ki gülecektim ama boğazımı çok acıtacaktı.

"Nerede?" Sesi şimdi daha güçlüydü, daha ısrarcıydı; belki de şoku atlatmak için bir şansı olmuştu. Ona ters ters baktım, bir elim incinmiş boynumdaydı. O da bana aynı fırsatı verebilirdi.

"Sence nerede?" Tersledim.

Isırık izleri parmak izleri gibiydi; hiçbiri birbirine benzemezdi. Günlerdir onun dişlerinin izini etimde bir damga gibi taşıyordum. Muhtemelen Alphonse ve Sal'in, hatta Konsolos'un bile bu kadar işbirlikçi olmalarının ana nedeni buydu. Ve eğer onlar bunu fark ettiyse, Mircea da kesinlikle fark etmişti.

"Bu benim işaretimdi, ama onu sana ben vermedim."

"Henüz bana vermedi," diye düzelttim. Onun geleceğinden olduğum gerçeğini saklamanın bir yolu yoktu. Onun Cassie'si bırakın zamanı, insanları uzayda bile değiştiremezdi. Yani o kadarını çoktan ele vermişim. İşin sırrı başka bir şey vermemektir.

"Neden bana söylemedin? Seni yaralayabilirdim!"

"Yaralayabilir miydin?"

Dokunuşu bir anda geri geldi. Güçlü parmakları saçlarıma dolandı, enseme ovdu, iyileşmekte olan yaranın üzerinde dikkatlice ilerledi, ta ki artık hissetmeyene kadar. En azından acıyı değil ama iki küçük şişlik kalmıştı. Sert değillerdi ama en azından benim için barizdiler. Sanırım onun için de öyle olmalıydı, çünkü başını eğdi ve onları öptü, dikkatlice, hafifçe, dudakları yumuşak ve sıcaktı minik yara izlerine karşı.

Özellikle şehvetli bir dokunuş değildi ama vücudum vahşi bir adrenalin patlamasıyla hemen tepki verdi. Bir dakika boyunca parmaklarım paltosuna kenetlendi, soğuğu, duman gibi kokmasını ya da boynumdan aşağı süzülen yeşil yapışkan sıvıyı umursamadım.

"Hâlâ oradalar," dedim titreyerek, o boğazımı yavaşça okşarken.

"Her zaman orada olacaklar," diye mırıldandı. "Sen benimsin. Seni gören herkese bu gerçeği duyuruyorlar."

"Yüzük almak biraz daha yaygın," dedim nefes nefese. "Önce danışılmasından bahsetmiyorum bile!"

"Ben bir beyefendiyim, *dulceata*?" dedi azarlayarak. "Beni davet etmediği sürece bir hanımefendinin evine -başımle ya da bedenimle- asla girmem."

"Ama ben-" diye başladım ve durdum. O zaman açıkça izin vermemiştim ama onu yataktan da atmamıştım. Ve sonunda mücadele etmeyi başardığımda Mircea bırakmıştı. Ne kadar ileri gitmiş olsa da bırakmıştı.

"Düşündüğüm gibi," diye mırıldandı ve beni öptü. Hâlâ su kadar sıcak, ıslak ve gerekliydi. Kendimi öpücüğe, pek de hanımefendice olmayabileceğini düşündüğüm bir coşkuyla karşılık verirken buldum ama o aldırıyor gibiydi. Beni başım dönene kadar öptü, sanki nadir, garip ve bağımlılık yapan bir şey içmişim gibi içime sıcaklık yayıldı. O kadar bağımlılık yapıcıydı ki, buradaki planın *geileri* beslemek olmadığını hatırlamam bir anımı aldı.

Göğsüm kabararak, soğuk hava çıplak kollarımda karıncalanarak uzaklaştım. Omuzlarımı soğuğa karşı kamburlaştırdım ve kesinlikle inlemeye bile benzemeyen bir sesi yutkundum. "Lütfen bunu yapmaz mısınız?" diye fısıldadım. O hormon seviyelerimi kan basıncıma katmadan düşünmek yeterince zordu zaten.

"Neden?" Gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Çünkü biz... biz... Bu karmaşık bir durum, tamam mı?"

Mircea küçük bir yüz hareketiyle benim bazı konuşmalardan elde ettiğimden daha fazlasını aktarabiliyordu. Şu anda alaycı *kaşları* vardı. "*Dulceata*, böyle bir iz bıraktığım tek zaman cezalandırmak ya da hak iddia etmek içindi."

"Belki ben-"

"Ve ceza olduğu zaman, boynumdan beslenmem."

Yutkundum ve sustum. Bu şekilde kazanamayacaktım. Konuşmaya devam edersem, tüm hikâyeyi benden öğrenmesi uzun sürmeyecekti. Ve belki bunun bir önemi olmayacaktı ama belki de olacaktı. Çünkü onun karşılaştığı türden bir işkenceyi düşünüp de bunu engellemeye çalışmayacak çok fazla insan yoktu. Başarılı olamayacaktı ama bu girişiminde zamanı değiştireceği neredeyse kesindi.

Etrafıma bakındım ama görünürde kimse yoktu. Yakındaki bir kapının iki yanındaki tekleyen birkaç fenerden yayılan ışık sayesinde görebiliyordum. Her iki tarafındakilerle omuz omuza duran bir eve bağlıydı, dört katlı ortaçağ konutlarından oluşan uzun bir sıra, yaşlı sarhoşlar gibi birbirine sıralanmıştı. Diğerlerinin hiçbirinde fener ya da pencerelerindeki perdelere vuran gölgeler yoktu. Bu, artı gücümün beni olmam gereken yere götürme eğiliminde olduğu gerçeği, buranın muhtemelen o yer olduğu anlamına geliyordu.

"Bu gece orada bir parti var," diye açıkladım, tüm sinirlerim *şimdi* ve *acele et ve orada* olduğunu söylerken sakın olmaya çalışıyordum. Kodeksin sadece bir düzine metre ötede olabileceği fikri, Mircea'nın yardımını olmadan bile düşüncelerimi biraz karıştırmaya yetmişti. "Birkaç karanlık büyücü bir büyü kitabını açık artırmayla satmak üzere. Oraya girip onu satın almalıyız ya da çalmalıyız ya da başkaları almadan önce almalıyız ya da-"

Mircea aniden beni kendine doğru çekti ve ikimizi de duvara doğru itti. "*Zamanı değil-*" diye başladım, sonra hava çatırdadı ve yırtıldı, sanki Avrupa'daki tüm yıldırımlar bir anda üzerimize inmeye karar vermiş gibiydi. Bir rüzgâr çıktı ve dünya korkunç bir şekilde eğildi. Kulakları sağır eden ikinci bir çatırtı ve imkansız mor bir ışık parıltısının ardından, dar sokağın ortasında süslü bir mavna durdu, o kadar büyüktü ki gövdesi neredeyse iki yanındaki binalara sürtünecekti.

Gözlerimi dikmiş bakıyordum, aniden bastıran fırtınanın artçı görüntüleri devasa bir geminin yolu göz göre göre kapattığı gerçeği etrafında dans ediyordu. Mircea beni sürüklemeye başlamadan önce, "*Evet, muhtemelen burası*" diye düşünecek kadar zamanım olmuştu.

Beni iki sarhoş bina arasındaki neredeyse var olmayan bir sokağın gölgelerine soktu. Bakışları öfke doluydu. "Neredeyiz biz?"

"Paris, 1793," diye solumayı başardım, beni duyabileceğinden emin değildim. Kulak kanallarımı mesken tutmuş, çoğunlukla vurmali çalgılardan oluşan senfoni yüzünden onu anlamak için dudaklarımı okumak zorunda kalmıştım. "En azından öyle umuyorum."

Mircea bir an sessiz kaldı, şimşek hızındaki beyni bir şeyleri yakalamaya çalışıyordu. "Neden?" diye sordu sonunda.

"Sana söylemiştim. Bir partiye gidiyoruz."

Omzunun üzerinden, buzlu caddeye değene kadar mavnadan dışarı doğru uzanan bir rampa izledim. Tıpkı gövdesi gibi kırmızıydı; zengin bir kızılık, iyileşmekte olan gözlerimin sonunda uzun bir ejderha olarak tanımladığı büyük altın, mavi ve yeşil sarmalların arka planını oluşturuyordu. Oyulmuş burnu teknenin pruvasını oluşturuyor, ön pençelerinin her biri neredeyse far gibi konumlandırılmış, parlayan altın bir top tutuyordu. Yılan gibi uzun gövdesi yanlardan aşağıya doğru uzanıyor ve pruvanın yakınında dikenli bir kuyrukla son buluyordu. Kürek, yelken ya da başka bir tahrik sistemi kanıtı yoktu, görünürde hiç su yokken binaların arasında nasıl karaya oturduğunu açıklayacak pek bir şey de yoktu.

Altın zırhlı dört büyük adam rampadan aşağı indi. Giysilerinin her tarafı ejderhanınkilere benzeyen küçük pullarla kaplıydı. Rampanın her iki yanında ikişer ikişer yerlerini aldılar ve bir onur muhafızı gibi uzun mızraklar tuttular. Sonra ejderhanın karnından, içinde daha da küçük bir kadının oturduğu minicik bir sandalye süzüldü. İnanılmaz derecede küçük ayakları saten lotus ayakkabılarla sarılıydı ve neden havada duran sandalye diye sormama gerek yoktu, çünkü o minicik şeyler onun ağırlığını bile taşıyamazdı.

İlk bakışta çaresiz görünüyordu, görevlileri tarafından hareket ettirilmesi gereken aşırı giydirilmiş bir oyuncak bebek gibiydi. Bu görüntü, ondan küçük bir süpernova gibi yayılan, sokağı görünmez ama neredeyse boğucu bir güçle dolduran güçle tam bir tezat oluşturuyordu. Muhafızlar göstermelikti; bu güzelliğin savunmacılara ihtiyacı yoktu.

"Kim o?" Mırıldanmayı başardım.

"Ming-de, Çin Sarayının İmparatoriçesi -kabaca bizim Konsolosumuzla aynı," diye fısıldadı Mircea, nefesi yüzümün önündeki havayı buzlandırırken.

Ming-de'nin elbisesindeki mücevherli ejderhaların başlangıçta fenerin titremesinden kaynaklandığını düşündüğüm şekillerde kıvrılıp bükülmesini izledim.

ışık. Ama hayır, küçük altın rengi bir tanesi elbisesinin etekleri boyunca koşuşturuyordu, kızıl ipeğe karşı ateş gibi parlaktı ve kendi akılları olduğunu fark ettim. "Ama buraya nasıl geldi?"

"Ley-line yolculuğu," dedi Mircea, tüm parti görkemli bir alay halinde içeriye doğru ilerlerken.

"Ne?"

Bu kez yeşil renkte bir parıltı daha oldu ve beni sıcratacak kadar yüksek bir gürültü koptu. Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar baktığımda, Ming-de'nin mavnasının arkasında altın kaftanı olan büyük gri bir fil duruyordu. Filin istediği kadar yeri yokmuş gibi görünüyordu ve gürültülü bir protesto sesi çıkardı. Mavnanın arkasından bir muhafız kafasını çıkarıp bir şeyler bağırdı, ardından devasa gemi birkaç metre ileriye doğru yalpalayarak bir elektrik direğine çarptı ve durmak zorunda kaldı. Ev sahiplerinin park yeri konusunda yeterince düşünmediği bir partiye benzemeye başlamıştı.

Bir süre sonra fil diz çöktü ve içinden Hintli bir çift indi. Tavuskuşu mavisi ve yeşilinden muhteşem kıyafetler giymişlerdi ama hiçbir şey hareket etmiyor gibiydi. Üzerlerinde benim küçük çantamdaki kadar mücevher vardı ve adamın sarığındaki safir tek başına yumruğum kadardı. Ama müzayede için soyunmalarına gerek yoktu; kapıya yöneldiklerinde, arkalarında küçük bir uçan halı havada salınarak bir sandık taşıyordu. Midemin bulandığını hissettim. Eğer bunlar karşımdaki teklif sahiplerinin örnekleriye, başım beladaydı.

"Pekâlâ. Neler oluyor?" Ben talep ettim.

"Hint Durbarı'ndan Maharaja Parindra. Bizim Senato gibi," diye açıkladı Mircea. "Sanırım kadın Gazala, onun ikinci adamı."

"Ama buraya nasıl *geldiler*?" "Ley hatları üzerinden geldiler." "Bunu daha önce de söylemiştin. Yardımcı olmuyor."

Mircea bana kaşlarını çatı. "Hiç ley hattında sörf yapmadın mı?" "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Hatırlat da seni bir ara götüreyim. Bence bunu... heyecan verici bulacaksın."

Ona baktım ve tam olarak ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamak için gerçekten çok uğraştım. Ağzını garip bir gülümsemeye yakın bir şekilde büzdü, daha önceki gerginliği unutulmuştu ya da daha büyük olasılıkla maskelenmişti. "Daha sonra açıklamaktan mutluluk duyacağım. Ama şimdilik buradaki varlığımızla ilgili daha tutarlı bir açıklama yaparsanız memnun olurum."

"Bir büyü kitabı için teklif vereceğiz. Az önce rakibimizi gördün."

Mircea bana şüpheci bir bakış attı. "Ming-de'yi iyi tanırım ama sadece bir zamanlar Senato'nun onun sarayındaki irtibat görevlisi olduğum için. Parindra'yla da sadece bir kez karşılaştım, çünkü ikisi de kendi topraklarının dışına nadiren seyahat etmekle ünlüdür. Eğer böyle bir şey isteselerdi, bir hizmetkâr gönderirlerdi."

"Belli ki yapmamışlar," dedim ve bir mendil bulana kadar Mircea'nın ceketinin kalıntılarını karıştırdım. Bana fırlattığı şeyi elimden geldiğince sildim; neyse ki çoğunlukla kurumuştu ve çoğu tozlanmıştı. "En azından kokmuyor," dedim üzüntüyle.

Mircea mendili aldı ve boynumdaki yeşil lekeyi temizlemeye koyuldu. Parmak eklemleri bana zar zor değdi ve o zaman bile ketenin saten dokumasının arasından geçti. Tuhaf bir histi, tam olarak dokunamayacak kadar yakın, tam olarak hissedemeyecek kadar sıcak, ceketinin kolu çıplak kolumun üzerinde fısıldıyordu. "Neden benim için geri döndün?" diye mırıldandı, hafifçe okşadı, kumaşın üzerindeki işlemeli baş harfleri hissetmeme yetecek kadar sertçe bastırdı. "Senin zamanında ben yok muyum?"

Küçük kare aşağı doğru inerken, bantlı uçları göğüslerimin üstünü gıdıklarken, "*var*" diye tanımla, diye düşündüm. "Konsolos yalnız gelmeme izin vermedi," diye nefes aldım.

Billy'yle Mircea'yı da yanımda götürmek istediğimi konuştuğumda hâlâ nispeten akıllı başındaydı -*Geis*'in izin verdiği ölçüde. Ama eğer Konsolos onun hapsedilmesini emredecek kadar çaresizse, o zaman bana yardım etmek için çok ileri gitmişti. Ve benim gerçekten yetkin bir yardıma ihtiyacım vardı.

Mircea ölürse, Konsolos'un suçu benim üzerime atacağından hiç şüphem yoktu. Ve tüm enerjilerini beni avlamaya yoğunlaştıramayacak kadar çok sorunu varmış gibi görünen Çember'in aksine, o bana tek fikirli bir tip olarak göründü. Eğer ölmemi istiyorsa, kesinlikle öleceğim izlenimine kapıldım. Gerçekten hızlı bir şekilde.

Mircea, "Başka bir senatör seçebilirdiniz," diye işaret etti.

Tüylerim diken diken olmuş, kölece bir bağlılıkla okşamasını takip ederken ikna edici bir yalan söyleyemedim. "Diğer sen meşguldün," dedim ve aklımı kaçırmadan önce lanet mendili kaptım. Bu hiçbir yere gitmiyordu ve ben mazoşist değildim.

Mircea hafifçe, "Bu kadar önemli bir şey için zaman ayırabileceğimi düşünürdüm," dedi.

Ve evet, yakalanmıştım, çünkü onu bu kadar kişisel olarak ilgilendiren bir şeyle ilgilenmesi için başka birini göndermesi mümkün değildi. Ama yine de ona hiçbir şey söylemiyordum. "Bana güvenmek zorundasın," dedim.

"Bana aynı onuru vermeyecek olsanız bile mi?"

Derin bir nefes aldım ve kafamı duvara vurmamaya odaklandım. "Sana söyleyebileceğim fazla bir şey yok. Muhtemelen zaten çok fazla şey söyledim. Tek bilmen gereken o kitabı almamız gerektiği yoksa ikimizin de başının büyük belaya gireceği."

Mircea bunu düşünmek için bir an bekledi. Bu işin peşini bırakmayacağından, sadece benim sözüme güvenmeyeceğinden emindim. Ama sonra kolunu uzattı. "Bunun ilk buluşma sayılacağını varsayabilir miyim?"

"Onu çoktan geçtik," dedim düşünmeden önce.

Yavaşça gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu."

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Kapıyı açan adam kırklı yaşlarının başındaydı, kafasında eğri duran peruğun altında seyrelmiş saçları ve çoktan çürümüş dişleri vardı. Efsanevi bir büyücüyü yenebilecek birine benzemiyordu ama belki de sadece uşaktı. Onu dar bir koridordan geçip merdivenlerden kütüphaneye çıkarken takip ettik. Burada süslü bir şekilde oyulmuş mermer bir şömine, iki duvarı kaplayan kitaplıklar, koyu renkli ahşap pervazlar üzerinde sedef detaylar ve yaklaşık üç düzine konuk vardı.

Kâhya ya da her kimse bizi tanıştıırken hepsi durup bize baktı. Mircea'nın adını söylediğini duymamıştım ama adam yine de biliyordu, her ne kadar ben sadece "ve misafir" olsam da. Görünüşümüz hakkında endişelenmeme gerek yoktu: Mircea paltosunu çıkarmayı bir moda gösterisi gibi göstermeyi başarmıştı. Bir süre sonra diğer birkaç erkek misafirin de yeni bir trendi kaçırmak istemeyerek gizlice kendi paltolarını çıkardıklarını gördüm. Ama bir tanesi hiç kıpırdamadan duruyordu; tepeden tırnağa kalın siyah bir pelerin içindeydi, yeri süpürüyordu ve burnu bile görünmüyordu. Bu benim için sorun değildi, çünkü görebildiğim insanlar yeterince rahatsız ediciydi.

Önümüzde mavi, beyaz ve kırmızı rozetlerden örülmüş bir sepet taşıyan bir kadın belirdi. Augustine'in eserinde bir delik açmamayı seçtim ve benimkini taşıdım ama hoşuma gitmedi. Kendimi tuhaf hissettim; hangi malzemenin kullanıldığını anlayamadım.

"İnsan saçı, muhtemelen giyotinle idam edilenlerden," diye mırıldandı Mircea. Onu hızla yakındaki bir masanın üzerine bıraktım.

Bir süre sonra, güzel, kara gözlü bir Fransız kızı elinde bir tepsi şarap kadehiyle çıkageldi. Mircea'ya bir tane verdi ve sonra öylece durdu, görünüşe göre bitirmesini bekliyordu, böylece ona bir tane daha verebilecekti. Odanın geri kalanının şansı yokmuş gibi görünüyordu. Ama Mircea'nın içmediğini fark ettim; narin sapı bir elinde gelişigüzel tutuyordu, kan kırmızısı içeriği loş ışıktaki parlıyordu.

Tepsisinden bir tane aldım ve çoğunu bir yudumda içtim. Güzeldi ve kafayı rahatlatan dumanı daha iyiydi. Mircea gülümseyerek beni izledi ve bardaklarımızı değiştirerek bana kendi bardağını verdi.

"Şarap sevmez misin?" Yeni içkimi biraz daha edepli bir şekilde yudumlarken sordum.

"Belirli koşullar altında." "Ne gibi?"

"Hatırlat da sana bir ara göstereyim," diye mırıldandı, grubumuza şaşırtıcı derecede güzel bir kadın katıldığında.

Japon'du ya da en azından Asyalı gibi görünüyordu ve origami sinek kuşları vızıldıyor, el boyaması trenini tutuyordu. Ve o sadece birçoğunun ilkiydi. Asıl olayı beklemek için şöminenin yanında karanlık bir köşe bulmamıza rağmen, bizimle konuşmak için sürekli bir insan akışı oldu. Ya da daha doğrusu Mircea ile konuşmak için, çünkü çoğu bana zar zor bakıyordu. Yardım edemedim ama orantısız sayıda çekici ve kadın gibi göründüklerini fark ettim.

Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Mircea, Tony'yi uzun bir ziyaret için geldiğinde de sarayda aynı şey olmuştu. Çalışanların daha önce hiç bu kadar çok misafir ağırlamadıklarından yakındıklarını duymuştum; Tony'den nefret eden vampirler bile saygılarını sunmak için gelmişlerdi. Çünkü Mircea sadece bir Senato üyesi değil, bir Basarab'dı ve bu da onu vampirler söz konusu olduğunda film yıldızı kategorisine sokuyordu.

Ya da belki rock yıldızı, diye düşündüm, şu anki hayranı olan heykelsi kumral saçlı cadının koluna koyduğu eli zorla çekmemek için kendimi zor tutarak. Boş bardağını şöminenin üzerine koyma bahanesiyle geri çekildi ve hayranı da onunla birlikte hareket etti. Ağzı, bir an için tatmayı o kadar çok istediğim ve düşünemediğim kederli bir gülümsemeye dönüştü.

Hayranları suçlamadım. Hem de çok. Mircea görünüşünü ve itibarını kendi yararına kullanma konusunda son derece yetenekliydi - bu neredeyse bir iş gerekliliği idi. Ama işin kötüsü, çoğu zaman bunu bilerek yapmıyordu. Nerede olursa olsun ve ne yaparsa yapsın, saç rengi kadar onun bir parçası olan bilinçsiz bir duygusallıkla çevresinden keyif alıyordu.

Ofisimin bana verdiği ekstra güçle bile *geis* güçleniyordu. Onun yanında durmak bile kalbimin hızlanmasına, nabzımın çarpmasına yetiyordu. Ve bedenim beynimin uzaklara bakma, dokunmama, onunla ilgili en küçük şeyi bile fark etmeme komutlarına uymakta gözle görülür şekilde yavaşlıyordu. Mesela saçlarında hala o günkü

Dışarıdaki soğuk rüzgâr gibi. Üst dudağımdaki çentiğe parmak ucuyla dokunduğunda teninin sıcaklığı gibi.

"Bir parça iksir," diye mırıldandı, parmağı dudaklarımın üzerinde gezinirken. Elbette bazen bunu bilerek yapıyordu.

Sessiz, yoğun ve odaklanmış gözlerle karşılaşmak için başımı kaldırdım. Bu bakışlar altında, odada onun için herhangi bir değeri olan tek kişi olduğuma, dünyada önemli olan tek kişi olduğuma inanmak kolaydı. Ama bu bakışı daha önce de görmüştüm ve sadece bana yönelik değildi. Utangaç insanlar konuşkanlaşır, agresif insanlar uysallaşır ve sade insanlar onun gözlerinde gördükleri saygıya layık olmaya çalışarak çiçek açarlardı. Ya da gördüklerini düşündüler.

Gözlerimi kırıştırıp başka tarafa bakmadan önce, bunu benim üzerimde denediği için kızgın, *şimdi* yaptığı için de şaşkın bir şekilde bakışlarını bir süre daha üzerimde tuttum ve koyu renk saçlı dişi bir vampirin gözleriyle karşılaştım. Lal rengi elbisesi bazı tehlikeli kıvrımlara yapışmıştı ve gümüş mantosu o kadar güzel bir yüzü çerçeveliyordu ki bir an için sadece bakabildim. Elini uzattı ama görmezden geldim; sıkmak için çok yüksekti, bu yüzden bana yönelik olmadığını varsaydım.

Mircea usulca öptü ve ona İspanyolca bir şeyler söyledi ama gözleri benden ayrılmadı. Bu durum rahatsız edici derecede uzun bir süre devam etti ama o bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Bir süre sonra, onun yerine adama bakmaya karar verdi.

Takip edemediğim kısa bir konuşma yaptılar ama aslında takip etmeme de gerek yoktu. Sessizce bilgi aktarma konusunda oldukça iyiydi. Yüzüne bakıyor, kirpiklerini kırıştırıyor, parmağını elbisesinin düşük yakasında gezdiriyor, ellerini vücudunun yanlarında aşağı yukarı gezdiriyor ve boğuk ses tonuyla konuşuyordu. Her bakışı, her hareketi onu istediğini söylüyordu, mükemmel bir açık sözlülükle ve hiç utanmadan. Gerçekten aptalca bir şey yapmaya kalkışmadan önce başımı başka tarafa çevirdim.

Sonunda uzaklaştı ama bana doğru tuhaf bir bakış daha atmadan önce değil. "Eski dost mu?" Hafifletmeye çalışarak sordum.

"Tanıdık," diye mırıldandı. Gözleri yeni gelen iki vampire takıldı - ikisi de erkekti. Ona doğru eğildiler ve o da başıyla selam verdi ama duruşu hafifçe sertleşti. Genelde sıkı kontrollü olan Mircea için bu, başka birinin sinir krizi geçirmesine eşdeğerdi. Her şey birden anlam kazanmaya başladı.

İki yüz yıldan fazla yaşamak, birinci seviye bir ustaya bile çok fazla güç katar. Ve vampirler, bir insanın yeni bir saç modelini fark etmesi kadar kolay bir şekilde diğerinin güç seviyesindeki değişiklikleri hissedebilir. Çok fazla güçlenen herhangi bir vampir

Mircea'yla ilgili bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini fark etmesi muhtemeldi. Kadının dikkatini dağıtmak için beni kullanmıştı ama aynı numaranın erkekler üzerinde işe yarayacağından şüpheliydim.

"Bir tanıdığa göre gerçekten arkadaş canlısı görünüyordunuz," diye yorum yaptım, ses tonumdaki ısırik hissini bastırma zahmetine girmeden. Sebebini kabul etsem bile, onun oyununun bir parçası olmaya içerliyordum.

"Kontes ve ben bir süre Avrupa Senatosu'nda birlikte görev yaptık. Beni gördüğüne şaşırdı," dedi Mircea, biz iki vampirin aynı mülayim ifadelerle üç renkli nişanlarını almalarını izlerken. Dolaşmaya başladılar ama bize doğru değil. "Şu anda New York'ta olmam gerekiyordu, orada yeni bir senato kurma olasılığını araştırıyordum."

"Harika." Tek ihtiyacım olan buydu, bu zamanın Mircea'sının geri dönmesi ve Kontes Her Kim'in onu Paris tatili hakkında sorgulaması için.

"Endişelenmeyin. Ben dönmeden önce bir düelloda öldü. Zaten çoğunlukla senin hakkında konuştuk."

"Ben mi? Neden?"

"Neden benim işaretimi taşıdığını bilmek istedi. Bir süre önce bunu ona reddetmişim ve seni tercih ettiğim için... şaşırdığını... ifade etmişti."

"Onu reddettin mi?" Sanırım oldukça şaşırmıştı. İksirin çoğunu sildiğim ve uçuşan saçlarımı parmaklarımla taradığım için oldukça iyi görünüyordum ama kontesin liginde değildim. Asla olamayacağımı söylemek için onun yüz ifadesine ihtiyacım yoktu.

Mircea yumuşak bir sesle, "Yatağıma zevk için değil, kendisine sağlayacağı siyasi avantaj için girmek istedi," dedi.

"Ciddi olamazsın." Ne, kadın taşlanmış mıydı?

"Yıllar boyunca onun görüşünü paylaşan pek çok kişi oldu. Servet ya da güce sahip olduğunuzda, bu tür şeyleri sizden daha çekici bulanlar her zaman olacaktır."

"O zaman aptallar." Ben durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Mircea aniden güldü, gözleri parlıyordu. "Ona ne cevap verdiğimi sormadın mı, *dulceata*?"

Muhtemelen buna pişman olacaktım ama bilmem gerekiyordu. "Ne?"

Eğilip elimi yakaladı ve dramatik bir şekilde göğsüne bastırdı. "Beni büyüledin."

"Bunu ona gerçekten söylemedin."

Bileğimin nabız noktasına hızlı bir öpücük kondurdu. "Tam da bu kelimelerle." Elimi geri çektim ve ters ters baktım. İhtiyacım olan tek şey bu gece izlemek zorunda kalacağım bir başka düşmandı.

"Sana prens dedi, değil mi?" Konuyu değiştirmeye karar vererek sordum. İspanyolca bilmiyorum ama bu terim İtalyanca'da da aynı. "Kont olduğunu sanıyordum."

Mircea, "Ben gençken Eflak'ta sayım yoktu," dedi ve sözümü kesmeme izin verdi. "Terim *voivodaydı*. İngilizler bunu bazen 'kont palatine' olarak çevirdi; diğerleri 'vali' veya bazen 'prens'i tercih etti. Küçük bir ülkeyi yönetiyorduk." Omuz silkti.

"Neden artık kullanmıyorsun?"

"Romanyalı kont fikri Stoker'ın kitabı çıktıktan sonra biraz fazla popülerleşti. Bundan sonrası tedbirsizce olurdu."

Bir başka muhteşem hayranın gelişiyle bölündük. Görünüşe göre, tüm çirkin kızlar bu gece izin yapmaya karar vermişlerdi. O kıkırdayıp flört ederken ben uzaklara bakıp daha önemli şeyler düşünmeye çalıştım. Pek yardımcı olmadı. Herkesin düşündüğünün aksine aptal değildim. Başından beri buna sahip olamayacağımı biliyordum. Ama tam karşımda *dururken* onunla göz göze gelmek sadece bayağı değil, aynı zamanda aşağılayıcıydı ve bu kadarı bana yeterdi. Kolumu onunkinin arasından geçirdim ve şıfırtıya en iyi bakışımı gönderdim. Ayaklarımın etrafında dönen galaksi aniden genişledi, genişliği belki bir ayak kadar arttı, elbisesinin eteği alev alacak kadar. O bir cadıydı, vampir değil, bu yüzden mırıldandığı bir kelimeyle küçük alevleri söndürdü. Ama sonrasında burada kalmadı.

Mircea'ya baktım, onu da ateşe vermiş olabileceğimi geç de olsa fark ettim. Ama siyah pantolonunda iğne ucu büyüklüğünde delikler oluşmamıştı ve küçük duman zerrecikleri de görmemiştim. Bu da hiç mantıklı gelmiyordu. "Neden yanmıyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Olmamı mı istediniz?"

"Hayır, ama... elbisenin Marlowe üzerinde hafif bir etkisi oldu." O zamanlar o kadar parlak bile değildi.

Kaşları biraz daha yukarı kalktı. "Senatör Marlowe'u ateşe mi verdiniz?"

"Şey, kasten değil." Mircea sadece bana baktı. "Senato odasıydık ve o biraz fazla-"

"Senato odasında mı?"

Ona kaşlarımı çattım. Yüzü bir sebepten dolayı seğiriyor gibiydi. "Evet, beni Konsolos'u görmem için sürükledi-"

"Senato salonunda Konsolosun önünde onu ateşe verdiniz."

"Sadece küçük bir yangındı," dedim, sonra durdum çünkü kahkahayı bastı, tüm yüzü kahkahayla buruştu, parlak dişleri ve kıvrımlı, dayanılmaz ağzıyla. "O söndürdü," dedim savunmacı bir tavırla. Gülmeye devam etti. "*Dulceata*?" diye soludu sonunda, "bunu görmek için ne kadar çok şey verirdim ama bu akşam bu gösteriyi tekrarlamazsan iyi olur."

"Ben-"

"Bundan sadece Ming-de'nin dinleyici istediğine inandığım için bahsediyorum." "Ne?"

Başını hafifçe eğerek odanın diğer tarafına, konsolosun Çin versiyonunun dört koruması tarafından kuşatıldığı yere baktı. "Çin İmparatoriçesi'ni ateşe vermekten kaçınmak akıllıca olacaktır."

"Meşgul görünüyor," dedim zayıfça. Bu doğrudu -şimdiden büyük bir hayran kitlesi toplamıştı- ama bir akşam için yeterince zorlu kadınla da karşılaşmıştım. Mircea cevap verme zahmetine girmedi, sadece beni odaya doğru çekmek için kollarımızı birleştirdi.

Ming-de'nin taht benzeri sandalyesini üzerine park ettiği kürsünün önünde durduk. Koltuğun arkasında da kıvrılan ejderhalar vardı ama en azından hareket etmiyorlardı. Başının her iki yanına yerleşmiş, aşırı hareketli iki kelebek gibi havada çırpınan ve sallanan yelpazelerin aksine. Kimse onları tutmuyordu, muhafızların elleri mızraklarla meşguldü, vampir oldukları için çoğunlukla törensel olduklarını varsayıyordum. Özellikle de pervaneler jilet gibi keskin kenarlı olduğundan, muhtemelen havayı dolaştırmaktan bir anda et parçalamaya geçebilirlerdi.

Mingde'nin gösterisine o kadar dalmıştım ki Mircea ayağıyla beni dürtünceye kadar onun konuştuğunu fark etmemiştim. Dans eden hayranlardan uzaklaşıp küçük oval bir yüze yerleşmiş sıvı siyah gözlere baktım. Mingde yirmi yaşlarında görünüyordu ve evet, şaşırtıcı derecede güzeldi. İçimi çektim. Elbette Mircea'yı görmek istemişti.

Sadece ona bakmıyordu. Birileri rekabeti ortadan kaldırmayı planlamaya başlamadan önce bir TEHDİT DEĞİL, SAHTE BÜYÜNÜN KURBANİ tabelası alsam mı diye düşündüm. Ming-de gülünç derecede uzun, parlak kırmızı tırnakları olan bir el uzattı. Tırnaklara o kadar odaklanmıştım ki (sadece başparmak tırnağı on beş santim uzunluğunda olmalıydı ve yay gibi dışa doğru kıvrılmıştı) bana bir şey dürttüğünü fark etmem birkaç saniyemi aldı.

Ucunda çirkin kahverengi bir düğüm olan bir asaydı. Kalbimi falan kesmeden önce geri çekildim. Ama neredeyse burnuma sokulmuş olmasına rağmen odaklanmayı başarana kadar beni takip etti. Düğüm, ince saçlarının üzerine minik mavi bir kaptan şapkası takmış küçülmüş bir kafaya dönüştü.

"Majesteleri, İmparatoriçe Ming-de, Şimdiki ve Gelecek Zamanın Kutsal Ekselansları, On Bin Yılın Leydisi, size bir soru sormak istiyor," dedi sıkılmış bir monoton sesle ve benden, sahibesinden ve genel olarak dünyadan mutlak bir tiksinti duyduğunu ifade etmeyi başardı.

Gözlerimi kırptım. "Sen Çinli değilsin." İngiliz aksanı bunu ele veriyordu, bir de kalan saç tellerinin kızıl olması.

Başı uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Öyle olsaydım tercüman olarak pek işe yaramazdım, değil mi? Peki sen nereden biliyorsun?"

"Şey, ben sadece-"

"Şapka yüzünden, değil mi? İnsanlar sorsun diye bana taktırıyor." "Ne sorsunlar?"

"Gördün mü? Her zaman işe yarar. *Basit bir soruya cevap* vermeden önce trajik hayatımın ve acı dolu ölümümün hikayesini her Tom, Dick ve Harry'ye anlatmak zorunda kalmak cezamın bir parçası."

"Tamam. Özür dilerim. Soru neydi?"

Bana şüpheyle baktı. "Benim trajik hayatımı ve acı dolu ölümümü duymak istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Birden gücenmiş gibi göründü. "Peki neden? Ölümüm senin için yeterince ilginç değil mi? Ne gerek var, ha? Belki Robespierre burada asılı olsaydı, lanet olsun ona, bir dinlemek isterdin, hmm?"

"Ben-"

"Ama yanlış gemiye ateş etme hatasını yapan basit bir Doğu Hindistan Şirketi kaptanı, oh, hayır, kendinizi rahatsız edecek kadar değil mi?"

"Bak!" Ters ters bakarak söyledim. "Burada harika bir gece geçirmiyorum. Söyle ya da söyleme, umurumda değil!"

"Bağırmak için bir neden yok," dedi hışımla. "Hanımefendi sadece terzinizin adını öğrenmek istiyor."

"Ne?"

"Elbiseni büyüleyen büyücü," diye açıkladı, öbür dünyadaki en büyük sınavının benim gibi insanlarla uğraşmak olduğunu açıkça belli eden bir tonda.

"Şu anda... müsait değil." Bu yeterince doğrudu, çünkü o henüz doğmamıştı.

"Sırrı kendine saklamaya çalışıyorsun, ha? Hanımefendi bundan hoşlanmayacak," dedi neşeyle.

Ben yardımcıyla konuşurken Mircea ve Ming-de sohbet ediyorlardı. Mandarin dilinde olan konuşmalarını takip etmeye çalışmamıştım bile ama "Codex Merlini" ifadesini tanıdım. Öyle olmasa bile Mircea'nın aniden sıkılaştıran tutuşu dikkatimi çekti.

"*Kodeks* için mi buradayız?" diye fısıldadı.

Bütün bu telaşın nedenini merak ederek ona baktım. "Evet. Sana söyledim. _"

"Büyü kitabı demiştin!" Mircea eğilmeye ve hızlı hızlı mırıldanmaya başladı

Çince konuşuyor ve beni Ming-de'den uzaklaştırıyordu.

"İşte bu!"

"*Dulceata*?, Codex Merlini'yi bir büyü kitabı olarak tanımlamak, *Titanik*'e bir gemi demekle aşağı yukarı aynı şey!"

Neler olduğunu anlamamıştım ama doğruca kapıya doğru gittiğimizi fark etmeden edemedim. "Bekle! Nereye gidiyoruz?"

"Buradan uzaklara."

Geriye doğru çektim - neden bilmiyorum, çünkü hiçbir işe yaramadı. "Ama açık arttırma başlamak üzere!"

"Ben de bundan korkuyorum," diye mırıldandı, tam o sırada tüm ışıklar söndü.

Oda daha önce pek aydınlık değildi, sadece birkaç rastgele mum vardı, ama şimdi zifiri karanlıktı. Bir kolun belime dolandığını hissettim ve *geis*'in heyecanını fark etmeden önce irkildim. Mircea kalabalığın arasından bir adım atıp beni neredeyse kucağına alırken, insanlar her tarafta mırıldanıyor ve etrafta dolanıyordu.

Nesi olduğunu anlamamıştım; kimse ani elektrik kesintisinden memnun görünmüyordu ama tehdit edici bir şey de yoktu. Merdiven boşluğuna ulaştığımızda, gözlerim elbisemin yaydığı ışıktan görebilecek kadar alışmıştı. Oda tamamen yıldız ışığı ve gölgeden ibaretti ve tıpkı eskisi gibi görünüyordu. Ta ki bir grup karanlık şekil pencerelerden içeri girene kadar.

Mircea beni kollarına aldı ve yarım düzine karanlık şekille karşılaştığımız fuayeye doğru uçmaya başladık. Gözlerim onlara odaklanamıyordu ama bunun ışık eksikliğiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Ve sonra benim yer değiştirmemle aynı sürede tekrar yukarı çıktık. Mircea, kapıdan geri geri çıkan büyücüden kaçınmak için kütüphane sahanlığında durakladı, Ming-de'nin uçan yelpazeleri onun etrafında vızıldıyordu.

kızgın eşek arıları gibi. İçlerinden biri geçerken bir şamdana çarptı ve onu ikiye böldü.

Kütüphane kapısından içeri baktım ve büyüler, çarpışmalar ve bağırışlardan oluşan bir fırtınadan başka bir şey görmedim, hepsi gözlerimin herhangi bir ayrıntıyı seçmesine izin vermeyecek kadar parlaktı. Sonra Mircea yukarı çıkan merdiven boşluğunu kapatan bir büyücüyü yakaladı ve aşağıya fırlattı. Dar merdivene aynı anda sığmaya çalışan karanlık şekillerden oluşan gruba çarptı ve çoğu geriye doğru yuvarlandı. Hayranlar bir görevdeymiş gibi onları takip etti.

Gözlerimi kırıştırdığımda bir sonraki seviyedeydik ve bir büyücü kontesle karşı karşıyaydı. Kadının güzel mantılası, büyücünün etrafını bir örümcek ağı gibi saran ışıltılı bir ağa dönüşmüştü. Merdivenlerin son katına çıkmadan hemen önce onu kendine doğru çekti, dişleri çoktan açılmış ve parlıyordu.

Çatı katına ulaştığımızda biri ayağımı tuttu ama Mircea geriye doğru bir tekme attı ve o her kimse merdivenlerden yuvarlanma sesini duydum. Bir hizmetçinin yatak odası gibi görünen bir yerin kapısını kırarak açtı, bir pencere açtı ve ben itiraz edemeden bizi kaygan, buzlu pervaza çıkardı. Sonra durdu, birkaç düzine karanlık figürün ön kapıdan içeri doğru ilerlediği aşağıdaki ana girişe baktı. *Kıracak pencere bulamamış olmalılar*, diye düşündüm boş boş.

"Kumarhanede yaptığın şeyi yapabilir misin?" Mircea sordu, sesi bu koşullar altında olması gerekenden çok daha sakindi.

"Ne? Hayır, henüz değil." Arka arkaya o kadar çok yer değiştirmenin yarattığı baş dönmesi ve mide bulantısı büyük ölçüde geçmişti ama hâlâ bitkin hissediyordum. Bırakın ikimizi, tek başıma bile yer değiştirebileceğimden şüpheliydim.

Mircea hiçbir soru sormadı, sadece beni sağ omzunun üzerinden itfaiyeci gibi taşıdı. Bu sayede arkamızdaki odaya dalan pelerinli figürü görebildim. Kapüşonlu parti misafiriydi. Yine de altında ne olduğunu görmek istemediğime karar verdim.

"Atlamam gerekecek, *dulceata*?" dedi Mircea, yeni gelene ilgisiz bir bakış atarak.

"Atlamak mı? Ne?" Yanlış duyduğuma emindim.

Pelerin merdiven boşluğuna bir büyü fırlattı, sonra da ağır bir gardırobu kapının önüne iterek kapıyı engelledi. "Atlayacaksan atla ya da yoldan çekil!" diye hırladı.

İşte o zaman bu tavşan deliğine ne zaman düştüğümü merak etmeye başladım. *Stres*, diye düşündüm belli belirsiz. *Bu olmalı*. "Stresin geçmesini bekliyorum.

Bombayı yerleştirmek için geri kalan büyücülerin içeri girmesi gerekiyor," diye yanıtladı Mircea.

"Ne bombası?" Görünmez figür ve ben aynı anda söyledik.

"Paris meclisinin savaş büyücüleri bu evi ve onunla birlikte Kodeks'i de yok etmeyi planlıyorlar."

Orada ıldırmasına şaşmamalı, ya da onun için öyle geçmesine. Bu akşamı bir yerlerden duymuş olmalıydı. Ve eğer insanlar hakkında hikâyeler anlatacak kadar ilginse, gerçekten etrafta takılmak istemiyordum. Ama gidemezdim. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı!

"Neden yok ettin?" diye sordum. "Kendileri için istemiyorlar mı?"

"Evet, bu yüzden şu anda arıyorlar. Ama bulamazlarsa, karanlığın eline geçmesine izin vermektense bu evi ve içindeki her şeyi yok edecekler."

"Kodeks burada değil," dedi pelerin, pencereden dışarıya doğru ilerleyerek. şimdi mz buzlu çatıya tnemiştik. "Cadılar meclisi düzinelerce insanı gereksiz yere öldürecek!"

"Bundan şüpheliyim," dedi Mircea, evin önünde büyücülerle parti konukları arasında bir kavganın başladığı yeri başıyla işaret ederek, çoğu kütüphanenin ölüm tuzağından sağ salim kurtulmuş görünüyordu.

Parindra hızla yanımdan geçerken irkildim, o kadar hızlıydı ki esinti saçlarımı karıştırdı; halısı için başka bir kullanım alanı bulmuş gibi görünüyordu. Aşağıdaki büyücü kalabalığının üzerine bir şey fırlattı ve bu şey sarı bir pus halinde patlayarak kalkanlarını asit gibi delip geçti ve birçoğunu ateşe verdi. Ayrıca mavnanın arkasının da alev almasına neden oldu ve bu da fili ürküttü.

Canavar mutsuz bir bğrt çıkarak saldırmaya başladı ve bir büyücüyü hortumuyla kaldırıp yakındaki bir eve doğru fırlattı. Saldırı, fil tarafından ya da sırtından yarı yarıya kaymış ve mücevherlerle kaplı bir kobaşı gibi savrulan ağır howdah tarafından ezilmekten kaçınmak için her yöne koşan diğer büyücüleri dağıttı.

Mircea, "Bu işimizi görür," dedi.

"Bekle. Sen neden bahsediyorsun? Ne yapmaktan?" diye sordum ve kaslarının altımda gerildiğini hissettim. Kargaşa tam altımızdaki alanı bir süreliğine büyücülerden arındırmıştı ve Mircea'nın bundan faydalanmaya niyetli olduğunu fark ettim. "Oh, hayır. Hayır, hayır. Bak, yükseklikle ilgili bir sorun geliştirmeye başlıyorum ve-"

"Sıkı tutunun" dedi ve havalandık.

Çılgılık atacak zamanım bile olmadı. Soğuk bir rüzgâr hissettim, kısa bir süre ağırlıksız hissettim ve sonra geminin güvertesine çarptık. Düşüşün ağırlığını Mircea üstlendi ama bu beni onun kollarından ayırdı ve görünüşe göre bizimle birlikte atlamış olan pelerinin içine doğru savurdu. Altında bir vampir varmış gibi hissetmiyordum -omurgamda hafif bir karıncalanma yoktu- ama bir insan o atlayışı nasıl başarmış ve hayatta kalmıştı?

Bunu öğrenecek zamanım olmadı çünkü bir büyü mavnaya çarptı ve mavnanın titreyip altımızda savrulmasına yol açarak ikimizi de bir büyücünün güverteye tırmanmaya çalıştığı yerin hemen yanındaki korkuluklara savurdu. Ming-de'nin hizmetkârları gibi giyinmiş bir adam koşarak geldi ve ona mızrak saplamaya başladı ama büyücü kalkanlarını korumayı başarmıştı ve tek yaptığı onu kızdırmak oldu. Yan tarafa geldi ve o ve muhafız, bana ve pelerine doğru yuvarlanmadan önce bir uzuv karmaşası içinde yere düştüler. Karnıma bir ayak yedim, bu da nefesimi kesti, ama pelerin daha da kötü oldu, kafası mavnanın ağır ahşap korkuluğuna sertçe çarptı.

Mircea ayağa kalktı ve sendeleyerek parmaklığa doğru yürüdü. Bir büyü cızırdayarak geçip arkamızdaki evin taş cephesinde patlamadan önce zar zor geri çekildi. Bu neredeyse tek büyü değildi. Büyüler her yere savruluyor, karanlık gökyüzünü neredeyse gün ışığı kadar aydınlık gösteriyordu, eğer gün ışığı gökkuşağının her renginde olsaydı.

"Bir kalkan olmadan seni asla canlı çıkaramam," dedi acımasızca. "Ve şu anda bir tane sağlamak için çok bitkinim. Doğaçlama yapmam gerekecek." Kalan Çinli vampirle kısa bir konuşma yaptı. "Zihao seni koruyacak. Gemiye terk etme," diye ekledi, yan taraftan atlamadan hemen önce.

"Mircea!" Mavnanın kenarından baktım ama tüm cadde bir karınca yuvası gibi çalışıyordu ve onu göremedim. Yine de başka birini gördüm.

Görünüşe göre kontes yemeğini bitirmiş ve tatlı için gelmişti ve bu rolü kimin dolduracağını sormama gerek yoktu. Lanet olsun! Böyle bir şey olacağını biliyordum.

Güverteye çıktı ve anlamadığım İspanyolca bir şeyler söyledi ve acımasızca gülümsedi, ben de gülümsedim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama Augustine'in elbiseye eklediği tren ayak bileklerimi bir ip gibi sararak yoluma çıktı. Ben yırtılmayı ya da bırakmayı reddeden ipeksi malzemeyi çekiştirirken o gülmeye başladı. Sonra eğildi ve bileğinin bir hareketiyle ayaklarımı serbest bıraktı.

Zihao geminin uzak ucunda yapacak başka bir şey bulmayı başarırken bana, "Hayatını istiyorsan, onun için savaş, ama ayaklarının üzerinde dur, cadı," dedi. Görünüşe göre hayatımı savunmak kıskanç bir Senato üyesi tarafından karnımın deşilmesini içermiyordu. Açıkçası bu konuda onu suçlayamazdım.

Ayağa fırladım ve belli belirsiz gülümsedim. "Çok nazıksın," dedim umutla. Belki bu işi halledebilirdik.

O ısıltılı gümüş ağ, güzel yüzüne bir çerçeve gibi başının arkasında yükseldi. "Pek sayılmaz." Gülümsedi. "Ayakta yemek yemeyi tercih ederim."

Belki de değildir.

Dantelli tuzak, evden çıkamadığından emin olduğum büyücüye yaptığı gibi kendini bana doğru fırlattı. Ama aramızda yarı yolda durdu, minyatür bir galaksi gibi aniden etrafımda dönen bir yıldız tarlasına yakalandı. Birkaç saniye boyunca manto havada asılı kaldı, karşı konulmaz bir güçle karşılaşan hareketsiz bir nesneydi. Sonra her şey nova yapan bir yıldız gibi dışarı doğru patladı.

Parıltıyı bastırmak için bir kolumu gözlerimin üzerine attım ve tekrar baktığımda kontes hiçbir şey olmamış gibi orada öylece duruyordu. Yine de durumun böyle olduğunu düşünmüyordum. Çünkü arkasındaki savaşın parçalarını, yıldız ışığının vücudunda açtığı yüzlerce küçük delikten görebiliyordum. Ve sonra düştü, mavnanın yanından aşağıdaki yola devrildi.

Orada öylece durup onun buruşmuş bedenine baktım, şok olmuştum ve biraz da korkmuştum. Hayattaydım ama muhtemelen uzun sürmeyecekti. Çünkü usta bir vampir böyle bir şey tarafından öldürülmezdi. İncinmiş, çıldırmış, öfkelenmiş, evet; öldürülmüş, hayır. Her an ayağa kalkabilirdi ve kalkar kalkmaz ben biterdim. Bu mavnadan gerçekten inmem gerekiyordu.

Yakın dövüşte herhangi bir yerde bir açıklık görmeye çalışırken Zihao yanıma geldi. Mızrağını kaybetmişti ama büyük bir kürekten yeni bir silah yapmış ve onu pelerinlinin kafasına saptamaya başlamıştı. "Bekle!" Zaten oldukça sallantılı olan dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi açtım. Yıldızlar her zamanki yerlerine geri dönmüşlerdi ve artık dönüyor gibi görünmüyorlardı. Ama muhafız yine de durakladı.

Bir kez daha anlamadığım bir şey söyledi. Her ne kadar huysuz olsa da Ming-de'nin çeviri cihazını kıskanmaya başlamıştım. Sonunda iletişim kurmakta başarısız olduğumuzu fark etmiş gibiydi. Sanki birlikte olup olmadığımızı sorar gibi başparmağını pelerinle benim aramda salladı, ben de başımı salladım

şiddetle. Bu doğru değildi, ama oranın altında her kim varsa diğer tarafta da değildi ve bir akşam için yeterince kan görmüştüm.

Bu muhafızı tatmin etmiş görünüyordu, o da başka birine saldırmak üzere uzaklaştı. Dikkatimi pelerine verdim ve zamanımı bir cesedi savunmakla harcıyıp harcamadığımı merak ettim. Çünkü altındaki adam hareketsiz yatıyordu, soluk bir kolu dışarı sarkmış, kapüşonu hâlâ yüzünü gizliyordu. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu, ancak o kadar çok gevşek malzeme vardı ki bunu söylemek zordu. Ama kol sıcaktı ve yeterince insani görünüyordu, bu yüzden yara olup olmadığını kontrol etmek için kapüşonu geri çektim.

Ve durdu.

Etrafımda olup biten çılgınlığı duyabiliyordum; filler saldırıyor, camlar kırılıyor, insanlar küfrediyordu. Ama bunların hiçbirisi, tüm o siyahlığın ortasında, uçan büyülerle sayısız renge bürünmüş yüz kadar gerçek görünmüyordu. Çok tanıdık bir yüz.

Hayır. Kafama bir darbe almış ve fark etmemiş olmalıydım, çünkü halüsinasyon görüyor olmalıydım. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ama işe yaramadı: yüz inatla aynı kaldı. Ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım ve bir dakika boyunca öylece oturdum, hiperventilasyon yapmadım çünkü bu zayıflık olurdu ve bunu göze alamazdım, ama belki biraz zor nefes alıyordum. Ellerimin tekrar kucağıma düşmesine izin verdiğimde, kendimi tutmayı başarmıştım. Biraz kavramayı. Sayılır.

Yüze baktım ve tamam, beynim gözlerimin bana göstermekte ısrar ettiği çılgın, aptalca, tamamen imkânsız şeyin etrafında dönmeye çalışırken belki de biraz hiperventilasyona başladım. Ama yanılıyorlardı - öyle olmalıydılar - çünkü bu Pritkin olamazdı. Erken yatacağımı düşünerek onu Dante'nin evinde bırakmıştım. Ve bir yerlerde bir zaman makinesi bulmadıysa, hâlâ oradaydı. Ama Rosier da değildi. Çünkü iblis lordunun kan kaybedebildiğini bilsem de, küçük bir kafa yarasıyla bayılacağından şüpheliydim.

Biraz farklı görünüyordu, diye düşündüm uyuşukça, uzun kızıl-altın saçları gözlerine düşüyor, omuzlarını okşuyordu. Daha genç görünüyordu, yüzü biraz daha inceydi, bu da burnunu her zamankinden daha büyük gösteriyor ve elmacık kemiklerini keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Zaten her zaman ince olan dudakları, çenesi boyunca ince bir çizgi halindeydi.

Ama sanırım bir tür kılık değiştirmeye ihtiyacı vardı. Ömür boyu aynı şekilde görünemezdi; birileri mutlaka fark ederdi. Belki de bu yüzden vampirler hakkında bu kadar az şey biliyordu. Vampirlerle takılmak akıllıca olmazdı.

Sizin kadar yaşı yaratıkların arasında, hangi kılığa girerse girsin, birkaç yüz yıl öncesinin yüzünü hatırlayabilecek biriyle dolaşmak. Ve Pritkin hiçbir zaman aptal olmamıştı.

Hayır. Pritkin değil, diye düzelttim kendimi. Kafamın içinde huysuz bir cinin sesini duydum, bana Kodeks'in yazarının yarı karabasan olduğunu söylüyordu. Ve Casanova tüm tarih boyunca bunlardan sadece bir tane olduğunu söylemişti.

Saçma sapan papyonun altındaki yüze baktım -Tanrım, saçını hiç düzgün kestirmemişti, değil mi? Ama gerçek şu ki, 1793'te buralarda olan ve Kodeks'e karşı ciddi bir ilgisi olan sadece bir yarı-inkubus, İngiliz büyücü tanıyordum. Ve onun adı Pritkin değildi.

Lanet olsun! Bir keresinde ben bile söylemişim, John'a benzemiyordu. Ama birdenbire Merlin'e çok benzedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Göz kapakları titredi ve bir sonraki an tanıdık yeşil bir bakışla mızraklandım. Endişeli ve tehditkâr görünmemek için elimden geleni yaptım - ki neredeyse silahımın üzerine oturmuşken ve Pritkin'den daha yavaş silah çekerken bu hiç de zor değildi. Silahları kontrol edecek vaktim olmamıştı ama onun için bu biraz gereksizdi. Her zaman tepeden tırnağa silahlıydı.

Yeşil gözleri, bir düşmanla karşılaştığımız her seferden hatırladığım aynı objektif tehdit değerlendirmesiyle üzerimde gezindi. Bu değerlendirmeyi yapmayalı uzun zaman olmuştu ama çok net hatırlıyordum. Soğuğa rağmen on saniyeden kısa bir süre içinde terlemeye başlamıştım.

Pritkin kendini toparladı, yavaşça doğrulduğunda gözleri her nefes alışımla takip ediyordu, başı dönüyordu ama bunu o kadar iyi saklıyordu ki onu tanımasaydım bunu fark edemeyebilirdim. "Ve düşününce, vampirin daha büyük bir tehdit olduğuna inandım," dedi, hızla küpeştenin üzerinden tekrar geriye bakarak.

"Ben bir tehdit değilim," dedim ona, hâlâ uyuşmuş hissediyordum. Saçları dışında aynı görünüyordu. Sadece aynıydı. Sürekli kahve isteyip beni azarlamasını bekliyordum.

"Sıkıntılı masum maskesini iyi takıyorsun," dedi, ayağa kalkarken buz gibi gözlerle beni izliyordu. "Ama vampirin aksine, seni hafife almayacağım."

"Yani, ben senin için bir tehdit değilim," diye açıkladım. "Aynı taraftayız."

"Değersiz bir hile," diye alay etti. "Ne aradığınızı, kime hizmet ettiğinizi biliyorum. Senin gibi aptallar yüzünden hepimiz yıkımın eşiğinde sallanıyoruz!"

Kalçası parmaklığa değene kadar bir adım geri gitti, sonra bir bacağını salladı. Tüm bunlarla nereye gittiğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onu tanıyordum, bunu riske atardı. Ve ben buna izin veremezdim. Burada Kodeks'in nerede olduğunu bilebilecek biri varsa, o da Kodeks'i yazan adamdı.

"Lütfen!" Umutsuzca söyledim. "Ben kimseye hizmet etmiyorum! Birlikte çalışabilir, birbirimize yardım edebiliriz-"

"Eğer o intikamcı ruha hizmet etmiyorsanız, o zaman onun yıkıcı projelerine dahil olanlar tarafından kandırılmışsınız demektir. Eğer ikincisiyse, şunu bilin: Size ne yalanlar söylendiğini bilmiyorum, ama bizim güvenliğimiz yok.

ancak direnişte, haklarımızı ve yaşamlarımızı güvence altına alma umudumuz yok, ancak bizi istila etmeyi ve yıkmayı tasarladığı tartışmasız olan güce karşı çıkmakta var!"

Arkasında yerden bir kâbusun yükseldiğini gördüğümde hâlâ bunu çözmeye çalışıyordum. Kontesin vücudu garip bir şekilde İsviçre peynirine benziyordu, siyah elbisesinin kalıntılarında kanlı delikler vardı, ama kırmızı et ve mor damarlar çoktan boşlukların arasında örülmeye ve onları doldurmaya başlamıştı. Durumu herkes kadar iyi biliyordum: Bir vampir hareket edebiliyorsa ölümcüldür ve bu vampir ayağa kalkmıştı. Deliklerden biri bir gözünü çıkarmış, güzel yüzünde yanık bir krater bırakmıştı ama diğeri kötü niyetle bana odaklanmıştı.

Çok ölüydüm.

Elbisem hareketsiz kaldı; hâlâ güzeldi ama savunma açısından işe yaramazdı. Çantamı karıştırmaya başladım, mücevherleri yanan güverteye saçarken bir yandan da muhtemelen bana hiçbir faydası olmayacak silahı bulmaya çalışıyordum. Sonra garip bir vınlama sesi duydum ve başımı kaldırıp baktığımda kontesin olduğu yerde bir alev sütunu ve Pritkin'in elinde boş bir iksir şişesi gördüm.

Çılgılık attı ve kalabalığın içine, doğruca filin yoluna doğru koştu. Kendisine doğru gelen bir ateş akıntısını görünce korktu ve sanırım içgüdüsel olarak onu söndürmeye çalıştı, çünkü o devasa ayaklardan biri buharla çalışan bir pilonun gücüyle tam üzerine indi. Ve sonra iyi bir önlem için bir tane daha. Sonra başka tarafa baktım çünkü ya bu olacaktı ya da gerçekten hasta olacaktım.

"Bana bir iyilik yaptın," diyordu Pritkin. "Bu bir geri dönüştü. Bir daha iyi niyetimi suistimal etme." Korkuluklara tırmandı, hâlâ göz ucuyla beni izliyordu ve Parindra bir kez daha uçarak hamle yaptığında halının kenarına tutunup gözden kayboldu.

"Pritkin!" Yanlış ismi bağırmıştım ama fark etmedi; kelimeler ağzımdan çıktığında, o çoktan duyma mesafesinin dışına çıkmıştı. Ancak başı beladan kurtulmamıştı.

Parindra'nın bir otostopçu aldığını fark etmesi bir saniye bile sürmedi. Ayağıyla bir tekme savurdu ama Pritkin acımasızca tutundu, bu da Hintli Konsolosu kızdırmışa benziyordu. Tekrar denemeden önce halıyı evlerin tepesinden beş ya da altı kat yukarı kaldırdı. Bu kez başarılı oldu ve Pritkin'i bu kadar uzaktan bile acımasız görünen bir tekmeyle yerinden oynatarak gecenin içine doğru uçurdu.

Bir büyücünün bile o yükseklikten düşse hayatta kalamayacağını bildiğinden, kalbim boğazımda, öylece bakakaldım. Ama boğazımdan yükselen çığlık dışarı çıkamadan, başının üzerinde neon bir denizanası gibi, siyah gökyüzüne karşı soluk mavi renkte parlayan filmsi bir kütle oluştu. Alt kısmı Pritkin'in ellerinin ve kollarının üzerinden aktı, geri kalanı başının üzerinde balonlaşarak iniş hızını yavaşlattı.

Kalkanların pek çok şey yapabildiğini biliyordum ama paraşüt yeni bir şeydi. Yine de çalışıyordu ve hissedemediğim bir esinti yoksa, en azından şeyin kontrolü ondaydı. Ve eve geri dönmeye çalışmıyordu; diğer yöne doğru bir rota çiziyordu.

Mircea arkamdan, "İnsan büyüsü şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor," dedi.

Döndüm. "Onu yakalamalıyız!"

"Ming-de çıkış yaptığında bizi de yanında götürmeyi kabul etti, ki bu çok yakında olacak. Gemide tanımadığı bir büyücünün bulunmasına nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Ona yardım etmeyin, *yakalayın* onu! Kodeks onda!"

Mircea'nın bakışları keskinleşti. "Emin misin? Onu gördün mü?"

"Buna gerek yoktu," dedim hiddetle. "Gitmeye çalışıyor. Ve istediği şeye zaten sahip olmadığı sürece bunu yapmasına imkân yok." Bir yerlerde, o canavar pelerininin altında, istediği şey üzerindeydi. Ve şimdi bundan kurtuluyordu.

Mircea bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Bu büyücüyü tanıyor musun?" Bir an duraksadım, sonra Mircea'nın Pritkin'i pelerininin kapüşonu olmadan görmediğini hatırladım. Zaman çizgisinin bütünlüğü açısından bu iyi bir şeydi ama karşımızdaki işbirlikçi, sinsî, tehlikeli orospu çocuğunu tanımadığı anlamına geliyordu.

Ben cevap veremedim kırmızı bir ışık parladı ve savaş seslerinden bile duyulabilen bir çatırtı oldu. Ve bir göz kırpma ile diğeri arasında Pritkin ortadan kayboldu. "Bu da ne... Gitmiş!"

"Burada kal." Mircea parmaklıkların üzerinden atladı ve katliamın içinden geçerek Ming-de'nin az önce evden çıktığı yere doğru ilerledi. Taht benzeri sandalyesi tekrar havada süzülme moduna geçmişti, kaosun içinde sakin bir şekilde süzülüyordu, korumaları her iki taraftaki her şeyi kesip biçerken hayranları önünde geniş bir yol açıyordu. Ancak hayranları Mircea'yı tanımış olacaklar ki metresleriyle konuşması için geçmesine izin verdiler.

Bir an sonra geri dönmüş, ejderhanın pençelerindeki kürelerden birini sökmek için yoldan geçen bir büyücünden aldığı bıçağı kullanıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni ley hatlarından geçireceğime söz vermiştim. Görünüşe göre bu sözümü düşündüğümünden daha erken tutacağım." Bileğinin bir hareketiyle küre elinden kurtuldu. Ming-de yavaşça rampadan yukarı süzüldü, gemi de onun ardından çekildi. Tüm gemi sallanmaya başladı ve sıcak hava balonu değilmiş gibi yavaşça yerden yükseldi.

"Bekle!" Mavnaya aynı anda çarpan birkaç düzine büyüünün sesini duyabilmek için sesimi yükselttim; büyücüler Ming-de'nin erken çıkışından pek memnun olmamışa benziyordu. "Anlamıyorum!"

"Daha sonra açıklayacağım. Ama büyücüyü yakalamak istiyorsan, hızlı hareket etmeliyiz."

"Ama ley hatları devasa enerji kaynaklarıdır!" Peri onları volkanik patlamayla nükleer reaktör arasında bir şey olarak tarif etmişti. "Oraya giremeyiz!"

"Seni temin ederim, yapabiliriz," dedi Mircea, titreyen mavna çatıları aşarken bir kolunu belime dolayarak.

"Demek istediğim bu değildi," dedim tiz bir sesle, mavnanın etrafındaki dar korkuluklara atlayıp, çürük inşaat, öfkeli savaş büyücüleri ve yerçekimi gibi küçük şeylere karşı tam bir takdir eksikliği ile bizi orada dengede tutarken.

"Bekle."

Başımı şiddetle salladım. "Hayır, bak, ne zaman böyle bir şey söylesen, sonunda gerçekten bir şey yapıyoruz-" Mircea hafifçe çömeldi ve kasları gerildi. "Beni dinle!" Çılgılık attım. "*Yapamayız*-"

Ve sonra yaptık. Mircea bir saniyeliğine ince havaya atladı, sonra yanlara doğru hızla akan bir ışık ve renk girdabına sürüklendik, sanki Niagara büyüklüğünde bir şelaleye doğru çılgınca akan kanlı akıntıların ortasındaydık. Etrafımızda kör edici ışık parlamaları patlarken, saf enerjiden oluşan erimiş kanallar yanımızda ilerliyor ve tepemizde yükseliyordu. Zihnimin algılaması gereken o kadar çok şey vardı ki, kızarmadığımızı fark etmem bir an sürdü.

"Büyücüler gibi kalkanlarımız yok," dedi Mircea coşkulu bir ifadeyle, "ama onlar olmadan bir ley hattına girmek, hatta sadece üstünden geçmek bile delilik olur. Enerji güçleri bizi bir anda tüketir."

"O zaman neden değiller?"

Etrafımızda usulca parlayan soluk bir altın enerji kabarcığını işaret etti. Ley hattının titreşen girdabının yanında neredeyse görünmezdi. "Daha güçlü büyücüler hatları kısa mesafelerde hızlı ulaşım için kullanabilir.

mesafeleri sadece kişisel kalkanlarıyla kat edebilirler. Daha uzun yolculuklar daha önemli bir şey gerektirir."

Enerji akımı bizi ileriye doğru roketlerken şaşkınlıkla etrafıma bakındım. "Bunun burada olduğunu nereden biliyordun? Görünürde hiçbir şey yoktu."

"Gözlerle değil belki. Ama neye bakacağını bilersen sen de hissedebilirsin." Bir an için etkilenmişim, ta ki Mircea aniden sırtına kadar. "Ya da çoğumuzun yaptığı şeyi yapabilir ve bir harita taşıyabilirsin."

"Ama haritanız yok."

"Uzun yıllar Paris'te yaşadım; uzun zaman önce repliklerin yerlerini ezberledim," diye itiraf etti. "Onları her zaman kullandım."

"Yanında böyle bir şey mi taşıyorsun?" Elindeki küreyi işaret ettim. Bu şey bir futbol topu kadar büyüktü.

"Cep boyutunda kalkanlar var, ancak bu kadar yumuşak bir sürüş sağlamıyorlar." Elektrik akımındaki özellikle büyük bir girdap bizi bir anlığına sola doğru savurdu.

"Pürüzsüz mü?" Düşmemek için kolunu tutarak sordum.

"Oh, evet." Mircea küçük küreyi sevgiyle okşarken, bizi bir şekilde akıntının merkezine, biraz daha sakin olan yere geri getirdi. "Bunu geri vermek zorunda kalmaktan nefret edeceğim." Bana tekrar sırtıttı, belli ki bu vahşi yolculuktan keyif alıyordu. "Bu bir kalkandan daha fazlası. Biri yakındayken daha parlak parlayarak hatları bulmanıza da yardımcı olabilir ve doğrudan yoluna yerleştirilirse bir yarık açabilir."

"Ama tüm bunlar olurken büyücüyü nasıl bulacağız?"

Mircea ilerideki bir ışık girdabını işaret etti. "Birisi kısa bir süre önce hattan çıktı. Ondan önce başka bir ley hattı aktivitesi fark etmedim, ya siz?"

"Bilmiyorum." Büyüler, düello ve Pritkin'le olan her şey arasında, yarım düzine aynı anda aktif hale gelebilirdi ve muhtemelen fark etmezdim.

"Riske girmemiz gerekecek," dedi Mircea. "Dur bakalım." "Biliyor musun, bundan *gerçekten* nefret etmeye başlıyorum-"

Ve sonra düşüyorduk, bir ışık ve ses girdabının içinden hattın kenarına doğru kayıyorduk. Bir an için bir şeylerin çok yanlış gittiğini düşündüm. Ama ani bir renk kaybı ve gök gürültüsü gibi yankılanan bir patlamayla, bir kez daha sağlam zeminde duruyorduk.

Gözlerim alışmaya çalışırken Mircea'nın "Latin Mahallesi" dediğini duydum. Çizginin değişen, parlak renkleri gözlerimin üzerinde titreşen gölgeler bırakıyordu.

Gökyüzünün koyu siyahına karşı havai fişekler gibi bir görüntü. "Bu bölge bizim zamanımızda bile küçük sokaklardan oluşan bir labirent. Bu umduğum kadar basit olmayacak."

Sonunda geriye kalan tek ışık kaynağına, elindeki küreye odaklanmayı başardım. Yumuşak bir şekilde parlıyordu, ancak etrafımıza hâlâ bir kalkan yerleştiriyorsa da göremiyordum. Elbette başka bir şey de göremiyordum. Küçük ışık birikintisinin ötesinde, tek seçebildiğim her tarafta karanlık bir şekilde yükselen, galaksinin tepesindeki büyük açıklığa uzanan binalardı.

"Nerede olduğumuzu nasıl anladın?" Vampir görüşüyle bile burası karanlıktı.

"Söz konusu hat Paris'in merkezinden ve Ile de la Cité'den geçiyor. Ve Seine Nehri'nin kokusunu alabiliyorum."

Aferin ona. Soğuk havaya rağmen oluklarda çürüyen çöplerin kokusunu alabiliyordum. Ayakkabım, tabanıma yapışan sümüksü bir şeyin içinde ezildi ve çürüyen meyvelerin sirke kokusunu yaydı. At gübresi ve keskin insan idrarı kokusu her yerdedi, sanki sokaklar bunlarla ıslanmış gibiydi. Nedense kabadayı filmleri bu tür şeylerden hiç bahsetmez.

"Bu taraftan." Mircea koluma girdi, bu iyi bir şeydi çünkü kaldırım taşları engebeliydi ve ince bir buz tabakasıyla kaplı olmayan kısımlar sümüksüydü.

Karanlık, dolambaçlı sokak çok sessizdi ve o kadar dardı ki sürekli birileri gölgelerin arasından sıyrılıp beni yakalayacakmış gibi hissediyordum. Pritkin'in savunmadan çok hücumu tercih ettiği düşünülürse, en azından birinin bunu yapma ihtimali vardı. Ama sonuna kadar sorunsuz geldik ve bir parça ay ışığının aydınlattığı biraz daha aydınlık bir manzara keşfettik: Seine Nehri ve ötesinde Notre Dame'ın yükselen kuleleri. Akşamın erken saatlerinde yağın hafif kar kaldırım taşlarının üzerinde erimiş ve onları devasa katedrali mükemmel bir şekilde yansıtan buzlu bir aynaya dönüştürmüştü. Ne yazık ki Pritkin'i de yansıtmıyordu.

Mircea sanki havayı kokluyormuş gibi başını kaldırdı. Tek alabildiğim koku çürüyen balıklar ve belki de temiz su yasalarının henüz yürürlüğe girmediğine dair kanıtlardı ama Mircea bunları filtreleyebilmiş olmalıydı. Başka bir sokağın ağzına doğru ilerlemeye başladı ama biz oraya varamadan yakındaki saman dolu bir araba alevler içinde kaldı. Yolun kenarında durdu, bir an neşeyle yandı, sonra doğruca bize doğru fırladı.

Mircea beni yoldan itti, ancak bu süreçte değerli saniyeler kaybetti ve uçan saman parçalarının hepsini tam olarak temizleyemedi. Onu daha önce de ateşi ustalıklarla söndürürken görmüştüm ama bu seferinde farklı bir şeyler olmalıydı -belki de hâlâ üzerinde duran bir iksir kalıntısı- çünkü ateş sönmedi. Bunun yerine gömleğinin ağır kumaşına yapıştı ve yayılmaya başladı.

Gömleğini yırtıp nehre fırlattı, tısladı ve söndü ama o sırada ateş saçlarına sıçramıştı. Ona ulaşip ellerimle söndürmeye çalışmadan aniden kayboldu ve bir sıçrama sesi duydum. Suyun üzerinde yayılan dalgaları görmek için döndüm.

Bir an sonra kafası su yüzeyine çıktı. Ateş sönmişti ama bir bıçak boğazıma dayanmadan önce rahat bir nefes alacak zamanım olmadı. Donup kaldım.

Pritkin, "Beni takip etmenin akıllıca olmayacağından bahsettiğimi sanıyorum," dedi.

Mircea, "Onu yaralamak da aynı derecede akılsızlık olur," dedi. Hareket ettiğini görmedim ama Pritkin gerildi.

"Olduğun yerde kal, vampir!" Bıçağın derime saplandığını hissettim ve boynumdan aşağı küçük bir sıcaklık damlası aktı. Mircea sadece birkaç metre ötede sırlıklam bir halde durdu.

"Çok acı verici bir ölüm diliyorsun büyücü," dedi ve göğsünden aşağı yavaşça sızan nehir balçığıyla kaplı olmasına rağmen bunu inandırıcı bir şekilde söyledi. Suyu girdiğinde küre elinden düşmüş, çok yüksek bir kaldırım taşına çarparak yuvarlanmış ve durmuştu. Düşük ışıktaki görebildiğim kadarıyla, göğsündeki birkaç kötü görünümlü yanık dışında, iyi görünüyordu. Bu beni Pritkin'e karşı daha az öfkeli yapmadı.

Çırpındım, daha önce boğazıma bıçak dayayan adamla aynı adam olmamasını umursamayacak kadar deliydim. O Pritkin'in bana zarar vermek için hiçbir nedeni yoktu; bu ise haklı olarak ondan çalmak istediğimi varsayıyordu. "Delirdin mi sen? Onu öldürebilirdin!"

"Ve henüz olabilir. Size adil bir uyarıda bulundum; eğer dikkate almazsanız, başka yollara başvurmak zorundayım ve başvuracağım."

"Aptal bir büyü yüzünden iki kişiyi öldürmek gibi mi? Tanrı aşkına-"

"Peki hangi tanrıyı çağıracaksın?" Bıçak biraz daha derine inerken Pritkin sordu. Boğazımın çukurunda kan biriktiğini hissetmeye başlamıştım. Mircea'nın gözleri daha da endişe vericiydi.

kehribar rengindeydi ve şu anda bizim fener yerine kullandığımızdan daha parlaktı. Çok kızmıştı. Ve bu hiç iyi değildi.

Mircea nadiren öfkelenirdi ama öfkelendiğinde de korkutucuydu. Bunu zaten iki kez görmüştüm ve başka bir gösteri daha istemiyordum. Özellikle de Pritkin bu gece ölemeyeceği için. Bu adamların ikisi de bunu bilmiyordu ama bir gün birlikte çalışarak oldukça etkileyici bir tarih yazacaklardı. Bazıları benim olacaktı. Kodekse ihtiyacım vardı ama hayatım toz duman dağıldığında ikisinin de hayatta olmasına bağlıydı.

"Beni dinle," dedim, sesim alçak ve ısrarcıydı. "Seni yalnız bırakacağız. O lanet kitabı alabilirsin. Tek ihtiyacımız olan bir büyü. Onu bize ver ve gidelim."

"Bir büyü," diye düşündü Pritkin, bizi geriye doğru götürmeye başlarken. Ne yaptığını hayal bile edemiyordum; Mircea'nın hızıyla fazladan birkaç metre anlamsızdı. "Acaba bu hangisi olurdu?"

Ona söyleyecektim ama baskıyı o kadar artırmıştı ki söyleyeceğim bir sonraki şeyin son şey olmasından korkuyordum. Mircea çok yumuşak bir sesle, "Onu serbest bırak büyücü, ben de cezandan kurtulmana izin vermeyi düşüneyim," dedi.

"Ve eğer peşimi bırakmazsan, işim bittiğinde onu bırakmayı düşüneceğim," diye cevap verdi Pritkin. Sesi sakın geliyordu ama arkamdaki göğüsteki kalp atışları bunun için biraz fazla yüksekti. Mircea başka bir şey söylemeye başladı ama Pritkin ona fırsat vermedi. Elini havada bir şey tutuyormuş gibi yukarı kaldırdı ve gece bir yara gibi yırtıldı, karanlığa karşı kıpkırmızı titreşiyordu. Mircea sıçradı ama çok geçti; ley hattı bizi ayaklarımızdan yakaladı ve yok olduk.

Yuvarlanan sel bizi bir an sonra toprak bir yol gibi hissettiren bir yere çıkardı, ama ben daha çevreye odaklanmaya başlayamadan, başka bir çizgiyi yakaladık, bu seferki maviydi ve tekrar gözden kayboldu. Ondan sonra kaç tanesini getiğimizizin sayısını unuttum, renklerin hepsi birlikte akıyordu -mavi, beyaz, mor, tekrar maviye ve sonra tekrar kırmızıya. İmparatoriçe'nin kalkarıyla olduğundan çok daha çalkantılı bir yolculuktu ve çoğu zaman tekrar yola koyulmadan önce birkaç tökezleme adımı atma şansım bile olmuyordu.

Gözlerimin alışması için zaman yoktu ama diğer duyularım her durakta rastgele ipuçları yakaladı: ürüyen deniz yosununun keskin kokusu ve martıların çağırısı; gübre kokusu ve koyun melemesi; kapalı bir alanın sıcaklığı ve dökülen şarabın kokusu. Sonuncusuna henüz varmıştık

Bir çatırtı daha oldu, parlak bir kırmızı parladı ve Mircea yoktan var oldu.

Pritkin küfretti ve önümüzde havada bir ateş topu belirdi. Bağırdım, Mircea kaçtı ve ateş topu patladı; başından beri hedefi olan kürenin karşısında. Nedense altın kürenin cam gibi paramparça olmasını bekliyordum ama o daha sert bir maddeden yapılmıştı. Alevler dağıldığında, tamamen aynı görünüyordu. Pritkin patlama anını başka bir ley hattını yırtmak için kullanmıştı, bu seferki sarı renkteydi. Tam başımızın üzerinde küçük bir güneş gibi titreşiyordu ve Mircea bizi yakalamaya çalışırken bile onun çekimini hissedebiliyordum.

Pritkin'e bir el attı ama pelerinin ağır kıvrımları büyücünün vücudunun nerede olduğunu söylemeyi zorlaştırıyordu ve bir kol yerine bir avuç siyah kumaşa bir yumruk doladı. Pritkin küreye doğru uçan bir hamle yaparken pelerin yırtıldı ve tam altın bir boşluğun içine çekilirken onu kaptı.

Kısa ve çalkantılı bir yolculuktan sonra yüzüme bir rüzgar tokadı çarptı ve ayakkabılarımın etrafından ıslak bir şekilde sızan bir yüzeye düştük. Taşa benzeyen bir şeye yaslandım, gözlerim sıçrayan gölgelerden başka bir şeye odaklanmayı reddediyor, ciğerlerim gece havasının keskinliğine karşı isyan etmekle tehdit ediyordu. Hava yüzmek için yeterince sıcak değilken havuzun derinliklerine atlamak gibiydi ve yüzeyi kırıp nefes nefese kalana kadar hissedebildiğiniz tek şey şoktu.

Tekrar odaklanabildiğimde, o canlı renk cümbüşünün yerine gördüğüm tek şey, Pritkin'in kayıp pelerini gibi etrafımda her yöne uzanan siyah bir dünyaydı. Ama yakınlarda bir yerde soluğunu tuttuğunu duyabiliyordum, sesi en az benim kadar yıpranmış geliyordu. Mircea'nın bir tür gelişmiş kalkan olmadan uzun seyahatlerin tavsiye edilmediğini söylediğini hatırladım. Belki de bu yüzden durmuştuk; belki de küreyi çalmadan önce oradan oraya zıplamak Pritkin'i yormuştu. Ne yazık ki bundan yararlanacak durumda değildim.

Yavaşça netleşene kadar soğuk kayaya tutundum. Boş bir tarlayı çevreleyen taş ve ahşap çitin bir parçasıydı, uzakta ağaç olabilecek kömür lekelerinden başka bir şey görünmüyordu. Pritkin giysilerinin içinde bir şeyler ararken, ıslak zeminden gri sis bulutları kıvrılıp ayak bileklerimizin etrafını sarıyordu. Ayaklarının dibindeki küre, yere indiğimizde çamur banyosu yapmış olan kir tabakasının arasından loş bir şekilde parlıyordu.

Tek başımaymışım gibi görünüyordu.

Kalp atışlarım temkinli bir şekilde normale dönerken bu yeni Pritkin'i tarttım. Modaya uygun diz altı pantolonlar, işlemeli yelekler ya da pudralı peruklar yoktu. Üzerinde sadece, havaya rağmen kaslı kollarını gösterecek şekilde kıvrılmış uzun, dolgun kollu beyaz bir gömlek ve iki yüz yıl sonra bile bu kadar yersiz görünmeyecek ince gri bir pantolon vardı. Elbette bu pantolonlar, her zamanki zulasından sadece otomatik silahların olmamasıyla ayrılan bir sürü silahla doluydu.

Sarsıcı olan tek şey altın sarısı saçlarıydı. Nedense ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Onu tanıdığım, ara sıra arkadaşım dediğim adam olarak düşünmek istiyordum ama saçlar buna izin vermiyordu. Ona kızgınlıkla bakıyor, dünyanın hızla değiştiğini anlamaya çalışıyordum. Arkadaşlığımızın yasını çoktan tutmuş, ihanetiyle çoktan başa çıkmıştım. Sadece onu yeniden değerlendirmek, güvenmeye başlamak ve ilk seferinde haklı olduğumu anlamak zorunda kalmıştım.

Pritkin'in Kodeks'e sahip olup olmaması önemli değildi. Lanet şeyi o yazmıştı. *Geis*'i kaldıracak büyüü başından beri biliyordu ama bana vermemişti. Ve bunu mazur göstermenin bir yolu yoktu. Kimliğini açığa çıkarmasına gerek yoktu. O eski kitaplardan birinde bulmuş gibi yapabilirdi; yeniden keşfetmiş gibi yapabilirdi; Mircea'nın ölümüne seyirci kalmaktansa pek çok şey yapabilirdi. Ama bunu kendisi de söylemişti: vampirler onun kitabında iblislerden biraz daha iyiydi.

Ve tek iyi şeytan ölü bir şeytandı.

İçimdeki saf öfke dalgasını bastırdım. Şimdi patlamayı göze alamazdım. Eğer o büyüü alamazsam, Pritkin kazanacak ve Mircea ölecekti. Ve bunların ikisi de kabul edilemezdi.

Beni aniden iki kolumdan yakaladığında hala ona bakıyordum. "Harita! Ne yaptın ona?"

"Ne haritası?"

Beni sert bir şekilde salladı, eğer niyeti buysa, bu daha iyi düşünmeme yardımcı olmadı. "Kodeks'in bulunduğu yerin haritası!"

"Kodeksin kendisi için teklif verdiğimizizi sanıyordum. Bana ellerinde olmadığını mı söylüyorsun?"

"Birinin onu alıp kaçma ihtimaline karşı müzayedeye getirmek istemediler," dedi ve sanki haritayı göğüs dekolteme sokmuş olabileceğimi düşünmüş gibi bana baktı. Sanki bir peçeteye yer varmış gibi

Orada. "Eğer bir ifşa büyüsünün rezilliğine katlanmak istemiyorsan, onu bana şimdi vermeni öneririm."

"Bende değil! Ne rezilliği?"

Pritkin bir elini üzerimden geçirdi, dokunmadı, sadece artık hareketsiz olan ipeğin birkaç santim ötesinde gezdirdi. Elbise kısa bir süreliğine tekrar parladı ama görünüşe göre gazı bitmişti çünkü hiçbir şey olmadı. Üzerimdeki diğer her şeyle birlikte aniden şeffaflaşması dışında hiçbir şey olmadı.

"Ne oluyor be?!" Zayıf ışıqla birlikte oldukça iyi bir siper görevi gören çit direğinin arkasına atladım. Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. "Ne tür bir delisin sen?"

Pritkin cevap vermedi ama çenesi biraz daha sıkılaştı. "Bana mülkümü verin, ben de büyüü tersine çevireyim."

"Sana söyledim ya! Bende değil!"

Kısa bir el hareketi ve mırıldandığı bir kelimeyle çit direği de şeffaflaştı. Bir çığlık attım ve ahşap raylardan bir sonraki taş direğe doğru koşmaya başladım, Pritkin de diğer tarafta benim hareketlerimi taklit ediyordu. Durduk, birbirimize bakıyorduk, direk aramızdaydı. "Sakın buna cüret etme!" Elini kaldırdığında "Sakın!" dedim.

"O zaman bana istediğimi ver!" "Cehenneme git!"

"Daha yeni geldim," diye hırladı ve direk kayboldu. Ben tekrar koşmadan çitin üzerinden atladım ve güçlü bir el enseme yapıştı. Mücadele ettim ama hareket edemedim ve sonunda durdum.

Elini bıraktığını ve geri çekildiğini hissettim. Küreye çamur sıçratmış olmalıydı, çünkü ışığı aniden önümdeki cam gibi kayaların üzerinde dans etti. Şeffaf taş ve kürenin ışığı, direğin altına yuva yapmış küçük bir yarattığı ürküttü ve karanlığa doğru kaçışmasına neden oldu.

Pritkin'in acımasız, tavizsiz ve odaklanmış bakışlarının hayalet bir dokunuş gibi bedenimin arkasında gezindiğini hissedebiliyordum. Tekrar yer değiştirmeyi o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum ama bu mümkün olsaydı bile nereye gidebilirdim ki? Kodekse ihtiyacım vardı ve o Pritkin'deydi. En azından onda olsa iyi olurdu, yoksa onu öldürecektim. Yavaşça.

Bir süre sonra, "Arkanı dön," dedi.

Görünmez çit direğine sarıldım ve kendime aptallık ettiğimi söyledim. *Bitir şu işi, belki seni dinler. Sadece yap ve bunu düşünme.*

-Pritkin olması dışında harika bir tavsiyeydi ve her şeye rağmen

farklıydı. Garip bir şekilde, bir yabancıнын gözlerinin beni daha az rahatsız edeceğini düşünmüştüm.

"Harita bende değil," diye tekrarladım, havanın gerçekten soğuk olduğunu ve vücudumun tahmin edilebilir şekilde tepki verdiğini fark etmemeye çalışarak.

"Bunun için sözünüze güvenemeyeceğim için üzgünüm," dedi sertçe ve neredeyse samimi görünüyordu. Aynı zamanda acımasızdı da. Hâlâ hareket etmediğimde, arkamdan yaklaştığını hissettim. "Bunu tatsız buluyorum. Beni seni fiziksel olarak aramaya zorlayarak bunu daha da zorlaştırma." Ses tonu, bunu yapacağından beni hiç şüpheye düşürmedi.

Derin bir nefes aldım. "Seninle bir anlaşma yapalım. Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm."

"Ne?" Kafası karışmış gibiydi. Sanırım henüz İngilizce'de böyle bir deyim yoktu.

"Kendini ifşa et, ben de arkamı döneyim." "Hiçbir şey saklamıyorum!"

"Ben de değilim! Ve adil olan adildir. Yoksa sadece o aramayı yapmak için bir bahane mi arıyorsun?"

Pritkin kulağa oldukça kötü gelen bir şeyler mırıldandı. "Giysilerim korumalı! Talebinizi kabul etmek istesem bile, onlar üzerinde işe yaramaz."

"O zaman soyun."

"Pardon?" Sanki doğru duymuş olamayacağına inanıyormuş gibi sesi birden kibarlaştı.

"Çıkar şunları."

"Ve korunmadan beni lanetlemene izin mi vereyim?" Yüzünü göremiyordum ama sesindeki alaycılığı duyabiliyordum.

"Kalkanlarınız hâlâ yanınızda olacak," diye belirttim. "Ve eğer sizi alt edeceğimden bu kadar endişeleniyorsanız, silahlarınızı çıkarmayın." Uzun bir süre sessizlik oldu. "Eğer biraz centilmenseniz, bunu yaparsınız," diye ekledim, umutsuzluğa kapılmışım.

Nefesimi tuttum, işe yaramayacağından, bu eski numarayı yutmayacağından emindim. Ama sanırım 1790'larda o kadar da eski değildi, çünkü bir sonraki an daha boğuk küfürler ve çıkarılan kıyafetlerin yumuşak seslerini duydum. Birkaç saniye sonra sinirli bir ses "Pekâlâ," dedi. "*Şimdi* arkamı dönecek misin?"

"Gerçekten yaptığını nereden bileyim?"

"Onurumu mu sorguluyorsun?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Kendimi pek güvende hissetmiyorum diyelim. Direği tekrar opak hale getir ve n tarafa gel. Eğer bana yalan sylemediysen, arkasından çıkacağım ve bu işi halledeceğiz."

Pritkin bu kez küfretme zahmetine katlanmadı. Kayalar aniden donuklaştı ve direğin önünde tepinmeye başladı. Bir elinde silahı vardı ve bir baldırına bağladığı kılıfın içinde hâlâ bir bıçak taşıyordu ama geri kalanıyla uğraşmamıştı. Sanırım bu, onu dövüşte yenmemin ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu anlatmak içindi.

"şimdi anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir," dedi dişlerini sıkarak. Belki de dişlerinin takırdamasını önlemek için onları sık mıştı. Soğuk görünüyordu, diye düşündüm hiç sempati duymadan.

Kızıl altın rengi sa perdesinin arkasından yeşil gözleri bana dik dik bakarken onu szdm. Kendini örtmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Ne kadar asilce. Sonra ona iyice baktım ve gözlerim büyüdü. Sıcaklığa rağmen, alçakgönüllülük için gerçekten bir nedeni yoktu.

"Arkanı döner dönmez," diyebildim sonunda. Tartışmaya başladı ama ben bir kaşımı kaldırdım. "Adil olan bu."

Pritkin ellerini havaya kaldırdı ama o büyüleyici gamzelerini göstererek arkasını döndü. Bu sefer manzarayı seyretmek için duraklamadım. Arkasını döner dönmez kıyafetlerini ve küreyi aldım, bir ley hattını yırttım ve ortadan kayboldum.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Kürenin yardımıyla ipi yakalamak zor olmamıştı, özellikle de nerede olduğunu zaten biliyorken. Kısa sürede keşfettiğim üzere, herhangi bir yere ulaşmak biraz daha zordu. Mircea ile birlikte, hatları güç nehirleri olarak düşünmüştüm, ama bu daha çok akıntıya benziyordu, tümsekler, akıntılar ve girdaplar beni her yönden dövüyordu.

Kürenin sağladığı koruma balonu enerji akımının beni kızartmasını engelledi ama hepsi bu kadardı; direksiyon simidi, emniyet kemeri ve daha da kötüsü fren yoktu. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa çarpıyordum, sonra bu şey tamamen baş aşağı dönüyor ve kürenin dibine yakalanmadan önce beni vücudumun uzunluğu kadar aşağıya düşürüyordu. Bu cehennemden gelen bir karnaval yolculuğuydu ve nasıl ineceğimi bilmiyordum.

Çaldığım ganimeti bir tomar haline getirdim ve eteğimi aceleyle etrafına bağlayarak etrafa saçılmasını önledim. Sonra bu şeyin nasıl çalıştığını anlamaya çalıştım. Deneme yanılma yoluyla, Mircea'nın gösterdiği kadar kolay olmasa da, kürenin bir tarafına ya da diğer tarafına basarak küçük koruma çemberini manevra ettirebileceğimi keşfettim. Küçük bir dönüş, bir mil gibi hissettiren o yöne doğru kaymama neden olabilirdi. Hareketlerimi azaltmayı çabucak öğrendim, başparmaklarımın küçük hareketleriyle küreyi okşadım.

Yemek çubuklarını kullanarak plastik bir plaj topunu akıntıya doğru yönlendirmeye çalışmak kadar kolaydı ama yavaş yavaş biraz daha iyi hale geldim. Kendimi hattın kenarına, yani insanların girip çıktığı yere yakın bir yere konumlandırmayı başardım. Akıntı orada daha kaygandı, akıntının ortasındaki kadar sabit değildi ve balonu kendi dünyama geri döndürmeye çalışırken daha da fazla savruldum.

Ley hattının üzerinde, ayrılmayı beklediğimden daha da zorlaştıran ekstra kalın güç bantlarından oluşan bir tür deri varmış gibi görünüyordu. Hattı her ittiğimde, o da beni geri itiyor ve tekrar pozisyon almak için manevra yapmaya zorluyordu. Ama sonunda doğru şekilde sallanmayı başardım ve baloncuğun yarısı enerji alanından çıktı.

İşte o zaman işler kötüden gerçekten çok kötüye gitti.

Küre ayaklarımı ve bacaklarımı yerinde tutuyor, dönen enerji akımının içinde asılı kalmamı sağlıyordu ama sanırım hatların sınırlarının ötesinde çalışmıyordu çünkü dışarıda kalan kısımım tamamen hava koşullarına maruz kalıyordu. Kendimi baş aşağı asılı, saçlarım hızlı bir esintiyle savrulurken, karanlık şehrin üzerinde yuvarlanırken buldum. Soğuk havanın tokadından gözlerim yaşla dolmuştu ama gözlerimi kısarsam çok çok aşağıda, Paris'in içinden gümüş bir yılan gibi kıvrılarak geçen Seine Nehri'nin ışıltısını görebiliyordum. Unutmuştum: ley hatları her zaman yeri takip etmezdi.

Çıglık atamıyordum, yüzümde çok fazla hava vardı ve zar zor görebiliyordum. Eteklerimden yaptığım kese yüzüme gelmemelerini sağlıyordu ama canımı acıtacak kadar sert bir şekilde bana çarpmaya devam ediyordu. Lanet olsun, ne taşıyordu ki?

Daha da kötüsü, halatın uyguladığı yerçekimi alanı beni ölüme sürüklenmekten alıkoysa da, küre tamamen serbest kaldığında buna dayanamayacaktı. Bu çok uzun sürmeyecekmiş gibi geliyordu, çünkü vücudumun daha büyük bir kısmı her an ortaya çıkıyordu ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum.

İlkel kalkanlarımı paraşüt olarak nasıl kullanacağımı da bilmiyordum, ağırlığımı taşıyacak kadar güçlü olsalar bile, ki bundan şüpheliydim. Görünüşe göre savaş büyücülerini kişisel korunmaları için her türlü kullanımı öğrenmişlerdi ama bir keresinde Pitkin'e hatırlattığım gibi ben onlardan biri değildim. Etrafımda titreşen güç nehrini izledim ve kendimi tamamen mahvedip mahvetmediğimi merak ettim. Sonra ley hattı görünmez bir roller coaster gibi ani bir düşüşe geçti ve doğruca yere yöneldi.

O zaman çıglık attım, ancak ses boğazımdan yırtıldı ve ben duyamadan uzaklaştı. Hat kıvrılıp döndükten sonra aniden tekrar yukarı yöneldiğinde kulaklarım hızla esen rüzgar ve baş dönmesiyle doldu. Sonraki birkaç dakika boyunca, o kadar başım dönene kadar tırmandı ve daldı, döndü ve daldı ki, artık hangi yönün yukarı olduğunu bile bilmiyordum.

Tek bacağımdan sallanırken, vücudum kürenin sağladığı küçük korumadan neredeyse kurtulmuşken, kocaman, karanlık bir şeklin bana doğru koştuğunu gördüm. İlerideki hattı görebiliyordum ve tekrar tırmanıyordu, yükseğe, o kadar yükseğe, şehrin üzerine ki, düşersem beni yakalayacak hiçbir şey olmayacaktı. Bu şekil her neyse, onu yakalamalıyım.

Çektikçe çektim, karanlık leke büyüdükçe kendimi birkaç santimle kurtardım. Bir tür binaydı ama ayrıntılarını seçemiyordum. Saçlarım gözlerimin içindeydi, rüzgâr ve panik yüzünden az da olsa görüşümü engelliyordu.

Gözyaşlarım beni terk etmişti. Bir elimi körlemesine uzattım ve bir anda sıkılmış bir ifadeye sahip boynuzlu bir yaratık önüme atladı.

Ayağım ipten kurtuldu ve tüm ağırlığım bir anda kollarımda asılı kaldı, canavarı ölümüne kavrayan ve bırakmayan kollarımda. Ayaklarım, ataletin gücüyle sert bir şeyin yan tarafına çarpmadan önce boşluğa doğru savruldu. Çarpmanın etkisiyle vücudumda bir ürperti oluştu ve bir an için tutuşum gevşedi. Ama yaratık hiç kıpırdamadı, en ufak bir kıpırdanma bile olmadı ve ben de dikkatlice tutuşumu yeniledim.

Birkaç saniye soluk soluğa kaldıktan sonra, birbirine karışmış saçlardan oluşan bir perdenin arkasından baktığımda, dilini bana doğru uzatmış, köpek gibi bir yüz gördüm. Gözlerimi kırptım ama ifadesi değişmedi. Birkaç saniye sonra beynim beni yakaladı ve ellerimle tuttuğum şeyin canlı olmadığını anladım.

Gündüz olsaydı muhtemelen panoramik bir Paris manzarasına bakan taştan bir çörtenin üzerinde asılı duruyordum. Aşağıda, küçük ışıklar zaman zaman gölgeler arasındaki dünyanın parçalarını aydınlatıyor ve bir parça ay Seine Nehri üzerinde dans ediyordu. Notre Dame'ın tepesindeydim. Bir şekilde dönüp dolaşıp aynı yere gelmiştim.

Kollarım yorulmuştu, omuzlarım ağrıyordu ve aşağı inmek için çok uzun bir yol vardı. Boğuk bir küfürle vücudumu korkuluğun kenarından aşağı çektim ve yere düştüm. Dizlerim tutmadı ve aniden oturdum, hareket etmeyen bir yüzeyin verdiği cennet hissine minnetle sarıldım. Taş zemin soğuktu ve yarı erimiş karla ıslanmıştı ama bir an için ciddi ciddi onu öpmeyi düşündüm.

Yıldızlar tepemde dönüyor gibiydi, bu yüzden onlar durana kadar nefes nefese orada oturdum. Küre birkaç metre uzağıma düşmüştü ve garip ışığının korkuluğun yüksek taş duvarına vuruşunu izledim. En azından Pritkin beni takip edemezdi, diye düşündüm ve bu fikir beni son derece neşelendirdi.

Pritkin'in yere indiğimde eteğimin düğümü çözüldüğünde etrafa saçılmış olan giysilerini aramaya başladım. Önümde duran küçük bir bohçanın içine topladım ve her bir parçayı dikkatle incelemeye koyuldum. Bir çift yün pantolon, boyun ve bilekleri ipli beyaz keten bir gömlek, iksirle süslenmiş bir kemer, bir çift sağlam deri çizme ve birkaç sıcak tutan yün çorap bulmuştum.

İkincisine bir suçluluk duygusuyla baktım. Bu kadar gerçekçi olmasını, hatta ayakkabılarını çıkarmasını bile beklemiyordum. Anlaşılan, pazarlığın pazarlık olduğuna inanmıştı ve ben de talebimde herhangi bir istisna yapmamıştım. Ya da belki de beni buna maruz bıraktığı için kendini kötü hissetmişti. Belki de en azından birkaç soğuk ayak parmağını hak ettiğini düşünmüştü... Tamam, hayır. Muhtemelen hak etmemiştir. Ama yine de çoraplar beni biraz kötü hissettirdi.

Yine de onları giymemi engelleyecek kadar kötü değildi. Botlar çok büyüktü ama onları da giydim ve bağlayabildiğim kadar sıkı bağladım. Ayakkabılarımı Paris'te bir yerlerde kaybetmiştim ve Mircea'yı yalınayak arayacak değildim.

Her şeyi iki kez gözden geçirdim, sonra bir kez daha geri döndüm, gizli bölmeler için her dikişi kontrol ettim. Küçük iksir şişelerini bile ışığa tuttum, belki içlerinden birine bir kâğıt sıkıştırmıştır diye, ama nafile. Harita orada değildi.

Tabii ki hayır, diye düşündüm öfkeyle. Benim çaldığımı varsaymaya o kadar hazırdı ki, beni suçlamadan önce iyice kontrol etmemiş olmasını umuyordum. Ama görünüşe göre doğruyu söylüyordu. Gerçekten kaybetmişti. Bu da herhangi bir yerde olabileceği anlamına geliyordu: hâlâ mavnada, savaşta ayaklarının altında ezilmiş ya da şehrin on kat yukarısında kalkanlarından sarkarken düşmüş olabilirdi. Onu asla bulamayacaktım.

Parmak uçlarımda ayağa kalktım ve aşağıya bir şey düşmüş olabilir mi diye korkuluğun üzerinden eğildim. Çoğunlukla gökyüzü şehirden daha parlaktı, binalar siyah gölgeler bırakarak yollarına çıkan her şeyi silip süpürüyordu, sanki dünyanın büyük bir kısmı yok olmuştu. Ancak ünlü gül pencere, siyah gökyüzüne karşı bir ışıldak gibi parlıyor, katedralin ana kapılarının önündeki arnavut kaldırımını alanı aydınlatıyordu. Orada hiçbir şey yoktu.

Hâlâ orada durmuş ne yapacağımı düşünüyordum ki parlak sarı bir ışık gökyüzünü aydınlattı. Kafamı kaldırıp baktığımda öfkeli, çıplak bir savaş büyücüsünün yarısının bir ley hattından dışarı doğru eğildiğini gördüm, saçları mosmor yüzünde savrulurken doğrudan bana doğru ateş ediyordu. Kendime küfrederek irkildim ve tökezleyerek geri çekildim. Görünüşe göre Pritkin düşündüğüm kadar bitkin değildi. Ve kalkanları sağlam olduğu için ley hatlarına erişmek için kıyafetlere ya da oyuncaklara ihtiyacı yoktu. Silahlarını şeffaf eteklerimin arasına aldım ve koşmaya başladım.

Tam arkama indi, gözleri çılgına dönmüştü, saçları aşırı yorulmuş kalkanlarından sızan enerjiden tütüyordu. İlk defa

babasının oğlu gibi görünüyordu. Çılgınca etrafıma bakındım ve çan kulesinin içinde tek bir ahşap kapı gördüm. Neyse ki kilitli değildi.

Kapıyı kapatmak için döndüğümde bir an için Pritkin'i gördüm, korkuluğa doğru uzanan loş gri kemerlere karşı siluet halindeydi. Neredeyse kapıya varmıştı, sadece birkaç adım arkamdaydı, sanki sırayı geride bırakırken adımlarını bile bozmamıştı. Onu ikna etmeye çalışmadım; yüz ifadesi bana bunun ne kadar iyi sonuçlanacağını gösteriyordu. Kapıyı suratına kapattım, sürgüyü fırlattım ve kaçtım.

Dolambaçlı, klostrofobik merdiven o kadar dardı ki elbisem her iki tarafına da sürtünüyordu ve kürenin loş ışıltısı ve ara sıra biraz daha az siyah olan dışarıyı gösteren küçük uzun pencereler dışında tamamen siyahtı. Aşağıya doğru inerken önümdeki belki iki basamağı görebiliyordum, yüzlerce yıllık aşınmayla zaten kayganlaşmış olan taşların üzerinde kaymadan acele etmeye çalışıyordum.

Arkamda bir gümbürtü duydum ve yanan tahta parçaları bir sürü kıvılcımla birlikte basamaklardan aşağı döküldü. Görünüşe göre Pritkin kapıya bir ateş topu büyüü yapmıştı. Neyse ki merdivenin kıvrımları beni çoğundan korurken, o çıplak ayakla ateşli kıymıklardan oluşan bir mayın tarlasından geçmek zorunda kalmıştı. Benim için şanssızlık, o gayet iyi idare ediyor gibiydi.

Merdivenlerin yarısına kadar inmişken beni yakaladı ve çarpmanın etkisiyle ayağımı kaybettim. Yuvarlandık, yarı düştük, yarı yuvarlandık dar, kıvrımlı spiralden aşağı. İksir kemerinin içindekileri elbisemin kıvrımlarında tutuyordum ve düşerken küçük şişeler etrafa saçıldı. Bazıları bizimle birlikte yuvarlanırken, diğerleri duvarlara çarparak patladı ve merdiven boşluğunu anında gözlerimi yaşartan keskin bir kokuyla doldurdu. Pritkin'in üzerine bir şey sıçramış olmalıydı, çünkü küfredip bıraktı.

Düşüğünü duydum ama ona yardım edemedim. Küreye olan hakimiyetimi kaybettim, küre merdivenlerden aşağı zıpladı, bir dönemeçte kayboldu ve merdiven boşluğunu tamamen karanlıkta bıraktı. Onu takip etmememin tek nedeni tırnaklarımı dar pencerelerden birine geçirmiş olmamdı, bu da mümkün olan tek tutunma yoluydu. İksirlerden gelen pis koku inanılmazdı ama pencereden gelen soğuk gece havası nefes almamı sağlıyordu. Oraya yapıştım, kendi soluk seslerimi duymaya çalıştım ama dışarıdaki rüzgârdan başka ses yoktu.

"Yaralandın mı?" Sonunda bağırdım ama sadece yankılar cevap verdi. Aşağıdan en ufak bir inilti bile duymadım. Merdiven boşluğu birden ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Dudağımı ısırđım ama düşüncek bir şey yoktu. Pritkin için endişelenmemem bile, başka bir çıkış yolu yoktu. Çan kulesinden sadece bir merdiven vardı ve ben onun üzerindeydim. Merdivenin dibindeki küreyle tekrar riske girmek istesem bile, ley hattı yolculuğı imkânsızdı.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra, botlarımın altında çıtırdayan duman ve parçalanmış şişelerden oluşan bir sis bulutunun içinden geçtim. Küre merdivenlerin dibinde, muhtemelen dışarı açılan ahşap bir kapının önünde durmuştu. Küçük ışık birikintisinin yanında, Pritkin buruşuk bir yığın halinde yan yatmış, hareket etmiyordu. Dikkatli olmayı unuttum ve son birkaç basamağı koşarak indim, kapının önündeki küçük alanda diz çöktüm, umutsuzca boynunun derisinin altında nabzını yokladım.

Sıcaktı, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim ama uzun bir süre başka bir şey hissedemedim. Ağır saç telleri boynuna dolanmıştı ve tekrar denemeden önce onları çekiştirerek çözdüm. Sonunda parmak uçlarımın altında güçlü ve emin atan küçük bir nabız bulduğumda rahatlayarak neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Ancak çenesinden elime yapışkan bir ıslaklık damladı ve biraz araştırdıktan sonra kafa derisinde kötü görünümlü bir kesik ve kolunun üst kısmında başka bir kesik buldum.

Buharın bir kısmını dışarı atmak için kapıyı araladım ve Pritkin'i ayağı kalkmış halde bulmak için geri döndüm. Beni omuzlarımdan tutup duvarın acımasız taşına çarpmadan önce, "Bu adil," dedi iğrenç bir şekilde.

"Bırak beni!" Döndüm ve mücadele ettim, ama gözleri kürenin soluk ışığında görsel bir şerit araması yaparken beni orada tuttu.

"Ver onu bana!"

"Bende değil!"

"Artık yalan yok!" Pritkin tısladı.

"Onu hiç bulamadım!" Bağırđım, onu ittim ama hiçbir yere varamadım. "Şimdi bırak beni yoksa yemin ederim-" Beni öperek susturdu, sert ve kızgındı, o kadar kızgındı ki ona izin vermekten başka ne yapacağımı bilemedim, tüm havamı yutmasıyla sustum. Garip bir şekilde bana yeni bir şekilde bağırıyor gibiydi, çünkü eskileri işe yaramamıştı. Kirli sakalının sıyrılışını ve parmaklarının ipeğın üzerindeki girintisini hissettim, beni daha da yakınlaştırdı, sonra buz gibi gözleri canlı bir şekilde yeşile dönerek uzaklaştı.

"Anlat bana!"

Bir an için dövüşmekten korkup nefes nefese ona baktım. Alnındaki deriyi sıkkan kurumuş kan ve çenesinde çiçek açan bir morluk vardı ama gözleri hiç görmediğim kadar parlaktı. İçime tatlı, ağır bir sıcaklık yayılmaya başladı ve soğuğa rağmen terin derimin yüzeyine çıktığını hissedebiliyordum. Birdenbire Pritkin'in yarı karabasan olduğu fikri ilk kez akla yatkın göründü.

Telkin neredeyse bir uyuşturucu gibi damarlarımda dolaşıyordu. "Bana saldırdığında onu arıyordum," dedim, karşı koymadan. Doğruyu söylüyordum ve kaçmak için gücümü korumam gerekiyordu. "Üzerinde olduğunu sandım ama kıyafetlerinde yoktu."

"Artık yalan yok dedim!" Pritkin beni tekrar öptü, sertçe, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, ısırıldı. Dudakları soğuktu ve kış rüzgârından dolayı biraz çatlamıştı ama öpücüğü derin, sıcak ve açtı. Kalbim hızlandı, kaçma reflekslerim devreye girdi ama onu itmiyordum. Birden ellerim omuzlarını kavradı, tırnaklarım orada buldukları kasları tırmaladı ve ben de onu acımasızca öpüyordum.

Sağ bacağımı onunkine doladım, ipekli kalçama sertçe dokunduğunu hissettim, o da sırtımdaki bağları yırttı. Elbisenin altına pek bir şey giymemiştım - elbisenin dar olması sütyene gerek bırakmamıştı - bu da elbiseyi belime kadar indirdiğinde ortaya çıktı. Ellerini üzerimde gezdirirken, dondurucu havanın tenimdeki hissi beni tekrar bedenime çarptı. Tek küçük memnuniyet, onun benden çok daha iyi görünmemesiydi. Teni terden parlıyordu ve ter saçlarından ensesine doğru akıyordu. Ve her şeye rağmen, yüzümü o gevşek saçlara gömmek, o parlayan teni yalamak, o esneyen omzu ısırmak istedim.

"Nerede o?" Beni omuzlarımdan kavradı ve kabaca sarstı. Bu hareket elbisenin daha da kaymasına neden oldu, ipeksi astar yumuşak bir tıslamayla tenimin üzerinden kayarak ayaklarımın etrafında buruştu, şeffaf kumaş bir plastik ambalaj yığını gibi göründü. Dondurucu soğukta, üzerimde sadece külotum, baldırlarım ve Pritkin'in büyük botları olduğu halde öylece kalakalmıştım.

Öfke ve acı bir an için boğazımı sıktı, böylece tek yapabildiğim ona bakmak oldu, gözleri yanıyordu, o ise aramaya devam etti. Beni soymadı ama elleri her yerimde gezindi, sadece çalınan ayakkabılarımın üst kısımlarında durdu. "Üzerinde yok!" Elleri hala baldırlarımdayken bana suçlayıcı bir şekilde baktı.

"Sana söylediğim gibi!" Yüzüne tekme atmamak için kendimi zor tuttum. "Saklamak için zamanın vardı!"

Ben öfkeyle düşünmeye çalışırken o botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. Beni dinlemediği sürece başka bir inkârın işime yarayacağını sanmıyordum. "Gücünü tüketiyor, değil mi?" Onun yerine ben söyledim. "Sana direnen birini baştan çıkarmak?"

Bir anda bileklerimi kayaya yapıştırdı, kalçalarını bacaklarımın arasına, bana doğru bastırdı. "Neredeyse açlıktan ölmek üzereyken olmaz," dedi usulca. "Her gece bir cesetle yatmak tatmin edici olmasa gerek. İçindeki hayal kırıklığını, çaresizliği, *ihtiyacı* hissedebiliyorum."

Parıl parıl parlayan yeşil gözlere baktım, yanıyor olabilirlerdi. Ve garip, beden dışı bir an için, gerçekten onları pençelemek istedim. "En azından Mircea'nın ne olduğunu biliyorum!" Tükürdüm. "Sevgililerin de aynı şeyi söyleyebilir mi?"

Şok, blöf yaptığımdan emin olmanın ardına gizlenmeden önce gözlerini bir anlığına aydınlattı. "Peki ben neyim?"

Zayıf noktayı tahmin etmek zorundaydı, haftalarca *geis*'le savaşmaktan kaynaklanan duygu birikimini hissediyor ama gerçek nedenini bilmiyordu. Ama ben onunki hakkında tahminde bulunmak zorunda değildim.

"Seni görür görmez anladım," dedim, kelimeleri söylerken bile kendimden nefret ediyordum. Bıçağı çevirmek, bir zamanlar size sırlarını açıklayacak kadar güvenen birine karşı olduğundan daha kolay değildir. Ama başka seçeneğim yoktu. Eğer başka bir öneride bulunmaya kalkarsa, buna karşı koyacak gücümün kalıp kalmadığını gerçekten bilmiyordum. "Sen yarı karabasansın."

Pritkin'in yüzünde bir an için bir ifade belirdi, sanki sert bir tokat yemişti ve ne kadar acıdığını saklamaya çalışıyordu. "Nereden biliyorsun?"

Soruyu duymazdan geldim. Bunu gerçekten dikkatini çekmişken yapmalıydım, yoksa bu işin sonunun nereye varacağı belli olmazdı. "Eğer yalan söylüyorsam, neden eşyalarını aldım?" Kalbim küt küt atarken sordum. "Eşyalarını aramak için zaman ayırmamış olsaydım, sen gelmeden çoktan gitmiş olabilirdim. Harita zaten elimdeyken bunu neden yapayım? Şimdi bırak!"

Bir an için gözlerinin arkasında şüpheyeye benzer bir şey titreşti. Sonra çenesi tanıdık bir inatçılıkla sarsıldı. "Malımı geri verdiğinde gitmene izin vereceğim."

"Hiç sahip olmadığım bir şeyi geri veremem," diye tersledim ve elimdeki her şeyi onun pençesinden kurtulmak için harcadım. Peşimden gelmedi ve ben de

Elbisemin gizlenmek için işe yaramadığını hatırlamadan önce. Yine de giydim - merdivenler çok soğuktu. "Sakıncası yoksa," dedim dişlerimi sıkarak.

Bakışları tekrar vücudumda gezindi ve sadece gözlerinin baskısından bile derim gerildi. Sonra gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı. Hızlı bir hareketiyle elbisem aniden çok daha opak hale geldi. Bunun için ona teşekkür etmedim.

Kapıya doğru yöneldim ama kapı yüzüme kapandı. "Burada işimiz bitmedi," diye bağırdı Pritkin.

O kadar sinirliydim ki önümü bile göremiyordum ve çok uzun eteğime takılıp düştüm. Ayağa kalkmama yardım etti ve tek kelime etmeden beni çevirip bağcıklarını düzelitti. Parmakları aşırı ısınmış tenime karşı serindi ve hızla yetkinleşti. Bana dokunmasına izin vermemin tek nedeni, Mircea'ya bu halde dönersem Pritkin'i öldüreceğinden emin olmamdı.

Bunun belli bir çekiciliği olmadığından değil.

"Bırak beni," dedim sözünü bitirir bitirmez buz gibi bir sesle. İhanete uğramış hissediyordum ve kesinlikle öfkeliydim ama bedenim bunu anlayacak kadar zeki değildi. Ellerinin verdiği his hoşuma gitmişti, daha fazlasını istiyordu, şimdi de istiyordu. Sanki benden iki tane varmış gibiydi; biri büyücüyü yürekten onaylıyordu, diğeri ise onu ölü görmeyi çok isterdi.

Sonra aklıma daha önce fark etmem gereken bir şey geldi. "Bu *geis*. Alev almadı."

"Bunu kendin söyledin," dedi Pritkin sıkıca. "Ben yarı incubus'um. Beslenme sırasında *geasa*'yı kırabilirim."

Sayırsız parça yerine otururken, nutkum tutulmuş bir halde ona baktım. Rosier *geis*'in üstesinden gelebiliyordu, bu yüzden elbette oğlu da bunu yapabilmeliydi. Ama yapmamıştı, en azından bizim zamanımızda. Birden fazla kez dayanılmaz acılar çekmeyi tercih etmişti... ne? Bana çok yaklaşma riskini mi? Karısına olanları tekrarlama riskine mi girecekti? Bu Pritkin'in henüz sahip olmadığı bir eş, fark ettim. Yeteneklerini kullanmak konusunda bu kadar endişeli olmamasına, kimseye dokunmamak için bu kadar dikkatli olmamasına şaşmamalı.

Az önce ne kadar çok dokunuş olduğunu hatırladım ve yanaklarımda bir sıcaklık dalgasının yükseldiğini hissettim. Tanrım, ondan *nefret ediyordum*. Ama *Geis*'ten biraz daha fazla nefret ediyordum.

"*Geis*'in kaldırılmasını istiyorum," dedim aniden. "Bu yüzden Kodeks'e ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Bana kuşkuyla baktı. "Bundan fazlası için bu kadar zahmete girdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Büyü için değilse neden istiyorsun?" Ben de karşı çıktım.

"Onu yok etmek için! Sizin gibi insanların eline geçmeyeceğinden emin olmanın tek yolu bu!"

"Bana *geis*'i tersine çevirecek büyüü ver, sen de Kodeks'le ne istersen yap! Umurumda olmaz."

Yarı şaşkın, yarı kızgın bir ifadeyle bana bakarken bir dakika boyunca ölüm sessizliği oldu. İlk kez benim Pritkin'ime, tanıdığım o küstah, alaycı, acımasızca dürüst adama benziyordu. "Neden sadece söylemedin?" diye sordu sonunda.

"Az önce verdim! Şimdi onu bana verecek misin, vermeyecek misin?"

Pritkin bir elini üzerimde gezdirdi ve auramın çatırdadığını hissettim. "Bir değil, iki *geasa* taşıyorsun," diye bilgilendirdi beni bir süre sonra. "Ve garip bir şekilde iç içe geçmişler. Bu yapıyı daha önce hiç görmemiştim. Bu nasıl oldu?"

"Bu uzun bir hikaye." Zaten ona söyleyebileceğim bir şey de değildi.

"Kaldırabilir misin

Bu

mu "Olabilir. Eğer haritamı geri verirseniz."

?" "Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ben. Yok. Sahip değilim. Yok."

"Eğer sen almadıysan, o zaman nerede-" gözleri büyüdü. "Pelerinim!"

Bir saniye sürdü ama anladım. Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. daha az kötü niyetli olmaya çalışmadı bile. "Haritayı çalarken giydiğin bu olmalı, değil mi? Mircea'nın biz ayrılmadan önce aldığı?"

Pritkin hırladı ve ben daha da geniş sırttım. Birkaç kelime söyledi ama hiçbirini bildiğim bir dilde değildi. Muhtemelen "canın cehenneme"nin eski bir İngiliz versiyonuydu.

"Bana karşı büyüü verecek misin, vermeyecek misin?" Ben talep ettim.

"Vampiri bana haritayı vermeye ikna et, ben de sana büyüü vereyim," dedi sonunda, her ne kadar sesi boğuluyormuş gibi çıksa da.

Birdenbire bitkin düşerek duvara yaslandım. "Bitti."

Adımlarımızı geri takip ettik ama mahzen boştu ve üstündeki gürültülü taverna Mircea olmayan insanlarla doluydu. "Kodeks'in peşinden tek başına mı gidecekti?" Pritkin sordu.

"Hiç sanmıyorum." Mircea benim peşimdeydi, Kodeks'in değil. "Ama çok yakında kaybolduğunu fark edeceğini biliyor. Peşinden gelmeni bekleyecektir. Ve bir dövüş bekleyecek. Bu yüzden burada kalmazdı, çok göz önünde."

"Nereye gitmiş olabilir?" Pritkin talep etti.

Zihin okumanın yeteneklerimden biri olmadığını belirtmek için ağzımı açtım ama aniden tekrar kapattım. *Gül pencere*, diye düşündüm, hafızamda kocaman bir Noel süsü gibi parladığını görerek. Gecenin bir yarısıydı ve katedralin etrafındaki sokaklar terk edilmişti. Hesaplaşmak için daha iyi bir yer olabilir miydi?

Ben de aynı şeyi söyledim ve Pritkin öyle bir ses çıkardı ki, başka biri olsa kalp krizi geçirdiğinin sinyalini verirdi. Ama beni mahzene geri çekti ve bir ley hattını neredeyse vahşice, havayı yırtar gibi açtı. Bir an sonra, dünyalar arasında bir başka çılgın yolculuktan sonra, eski kilisenin ana kapılarını iterek açıyorduk.

Her iki yanımızda birkaç düzine mumun yansıyan ışığıyla belli belirsiz parlayan uzun vitray pencereler vardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gazinodakilerden çok daha otantik görünüyorlardı; camlar alt kısımlara doğru ince çizgiler halinde yuvarlanıyor, üst kısımlara göre daha kalın, iki yüz yıl önce bile yaşlandıkça kırılmanlaşıyordu. Daha fazla mum, kilisenin karanlık ön tarafına doğru uzanan benzer şaheserlerden oluşan geniş bir hattı aydınlatıyordu. Mircea'nın kutsal su çeşmesinde yıkandığı yere.

"Bu mümkün değil," dedi Pritkin, şaşkınlıkla ona bakarak. Mircea bir komünyon kadehinden kan yudumluyor olsaydı sesi daha fazla şok olmuş gibi çıkmazdı.

Mircea içeri girdiğimizi duymuş olmalıydı ama yaptığı şeye devam etti. Sırtı bize dönük duruyordu, çıplak tenindeki mum ışığı kaslarının keskin bir şekilde ortaya çıkmasına neden oluyordu. Saçlarındaki nehir kalıntılarını yıkamıştı ve şimdi saçlarını geriye atıyordu, su damlacıkları ışıktaki parıldıyordu. Sahne tüm dünyaya gerçekten iyi bir aşk romanı kapağı gibi görünüyordu.

İçimi çektim ve Pritkin bakışlarını bana çevirdi. "O bir vampir!" dedi, sanki ben fark etmemişim gibi.

"Evet. Ve?"

"Sanırım büyücü kutsal sudan alev almadığıma şaşırdı," dedi Mircea, sunak bezine benzeyen bir şeyle havlulanırken. Katolik olduğunu düşününce ben de biraz şaşırdım.

Ama sonra ona daha iyi baktım ve katedral gibi onun da daha iyi günler gördüğünü fark ettim.

Kutular, variller ve fiçılar oraya buraya yığılmış, çamurlu ayak izleriyle gölgelenmiş ana koridor hariç her yeri tıkamıştı. Dışarıda, girişin etrafındaki muhtemelen aziz ama kesinlikle ürkütücü heykellerin tahrip edildiğini fark etmekten kendimi alamamıştım. Devrim dini pek de önemsemiyor gibi görünüyordu.

"Ama, tabii ki!" Pritkin alay etti. "Su şu anda kutsal değil! Jakobenler bunu kesinleştirdi!"

"Katedrali bir 'Akıl Tapınağı'na dönüştürmeden önce tahrip ettiler," diye kabul etti Mircea, muhtemelen benim yararına. "Aşırılıkları düşünüldüğünde, bu biraz ironik görünüyor."

"Onu kirlettiler," diye tersledi Pritkin. "Doğal olarak şimdi aynı derecede iğrenç bir şeyi kucaklıyor!"

"Ama," diye devam etti Mircea, "biz onların türünden olmadığımıza göre, ismimizin hakkını verelim. Doğru teşvik verildiğinde çoğu erkeğin makul olabileceğini gördüm." Bir elinin iki parmağıyla bir şey tutarken, diğer eliyle saçlarını havlulamaya devam etti.

"O benim!" Pritkin kendini tutmadan önce bir adım öne çıktı. "Ve sende bana ait olan bir şey var. Bir takas öneriyorum," dedi Mircea. dedi, sonunda arkasını dönerek.

Pritkin'i tanıdığımda gördüm; açık bir şey değildi ama bir an için vücudu kaskatı kesildi ve gözleri bana kaydı. Başımı kısa bir süre salladım ama Pritkin ikimizin arasına bakınca durdum. "Bu ne kurnazlık böyle?" diye sordu. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Hayır, aptal değil," dedi Mircea, ne yapacağını tam olarak bilmeyen bir adam havasıyla. Bir araya getirmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Büyülü insanlar iki yüz yıl kadar yaşayabiliyorlardı, yani Fransız Devrimi sırasında hayatta olan birkaç kişi hâlâ etrafta olabilirdi. Ama otuz beş yaşında görünmezlerdi.

"Şöyle devam edeceğiz," dedi Pritkin sert bir sesle. "Haritayı dışarı çıkaracak ve ley hattının yanına bırakacaksın. Ben onu alacağım ve bir yarık açacağım. Gerçek olduğunu doğruladıktan sonra sana büyüü vereceğim."

"İhtiyacım olan büyüü zaten biliyor," diye açıkladım.

Mircea kuşkulu bakışlarını büyücünden bana çevirdi. "Ve bunu sana vermesi için ona güveniyor musun?"

"Onuru söz konusu olan ben değilim!" Pritkin öfkeyle konuştu. "Onu kaçırdın ve öldürmeye çalıştın!"

"Onu kaçırdım, böylece onu öldürmek *zorunda* kalmayacaktım!" "Büyücü, kutsal olan her şey adına, yemin ederim-"

"Kutsal mı?" Pritkin'in alaycılığı her zamanki gibiydi. "Böyle bir terimi kullanmaya bile cüret ediyorsun, seni-"

"Kapa çeneni!" Bağırđım ve sesim hayalet bir hoparlör gibi katedralin kenarlarında garip bir şekilde yankılandı. Buna bir dakika daha *katlanamazdım*. "Başka seçeneğimiz yok," dedim Mircea'ya daha sakın bir şekilde.

"O zaten hain olduğunu kanıtladı! Ona tekrar güvenmek-" "Senden ona güvenmeni istemiyorum. Bana güvenmeni istiyorum. Lütfen."

Mircea cevap vermedi ama boşluğu geçip Pritkin'in kolunu yakaladı, o kadar hızlıydı ki hareket ettiğini bile görmedim. "Eğer ona zarar verirsen, haritayı bir daha asla göremezsin," dedi yumuşak bir sesle. "Bir daha hiçbir şey göreceğ kadar uzun yaşamayacaksın."

Pritkin onu başından savmaya çalıştı ama yapamayacağını anladı. "Eğer doğruyu söylüyorsan, ona zarar vermeme gerek yok!" dedi acımasızca. "Şimdi beni serbest bırak!"

Mircea, Pritkin'in acı içinde çenesini sıkmasına neden olan bir sıkıştırmadan sonra isteksizce razı oldu ve hepimiz dışarı çıktık. Pritkin, muhtemelen dolaşımını kaybetmiş olmasına rağmen inatla kolunu ovuşturmadı ve ikimizi de net bir şekilde görmeye özen gösterdi. Mircea haritayı arnavut kaldırımının ortasına koydu ve yarım düzine metre geri çekildi, ki bu vampir terimleriyle hiç hareket etme zahmetine girmemiş olabileceği anlamına geliyordu. O kadar alanı bir kalp atışında geçebilirdi.

Dikkatle Pritkin'e baktım. Bana bir el salladı ve gırtlaktan birkaç hece çıkardı. Hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çattı ve tekrar yaptı. "Kan basıncımın yükselmeye başlaması dışında hiçbir şey hissetmedim," dedim.

"Başarılı olmadı."

"Kaldırabileceğini söylemiştin!"

Mircea'nın dudağı kıvrıldı. "Bir büyücüye asla güvenemezsin."

Pritkin ona kısa bir süre ters ters baktı ama bu onun en iyi denemesi bile değildi. Dalgın görünüyordu, bir parmağı dudaklarına dokunuyordu. "Söyleyin bana, bir şeylerin ters gitmesi durumunda, büyüler yerleştirildiklerinde bir çıkış yöntemi eklenmiş miydi?"

"Evet, ama bu zaten denendi," dedim bıkkınlıkla. "Neydi o?"

Ters ters baktım ama cevap vermekten başka çarem yoktu. Büyünün işe yaraması için hangi bilgiye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. "Yaratıcıyla ya da onun seçtiği biriyle seks. Ama hiçbir şey olmadı."

Kulağa geldiği kadar çılgınca değildi. Yaşlı Pythia'dan bana güç aktarımını tamamlamak için yapılan ritüel bekaretimi kaybetmemi gerektiriyordu. Seksin şifa büyülerinden tapınmaya kadar her şeyde rol oynadığı antik dünyada bu oldukça standart bir maddeydi. Ama bu Mircea'ya bir fikir vermişti. Seksi, *geis*'in serbest bırakılması için de bir koşul haline getirmişti.

Kusursuz görünüyor olmalıydı: *Geis* beni ritüele kadar koruyacak, ritüelden sonra beni Pythia yapan aynı eylemle bozulacak ve böylece Mircea'nın benim gücüme bağlı kalmamasını sağlayacaktı. Aktarım tamamlanmadan önce büyünün ikiye katlanmış olması dışında bu da işe yarayabilirdi. Tomas daha sonra ayın için Mircea'nın yerine geçti ve tam zamanında Pythia oldum - ama *geis* hala hayatta ve tekmeliyordu.

"Emin misiniz?" Pritkin ısrar etti. "Çünkü *geis* orijinal parametrelerinin ötesine genişlerse, aslında yeni bir büyü haline gelir. Ve bu durumda karşı büyü etkili olmayacaktır. Genellikle ek önlemler alınmasının nedeni budur."

"*Geis* mi?" Mircea'nın bakışları keskinleşti.

"Sorma," diye tersledim, hâlâ Pritkin'e bakıyordum. "Ve evet, eminim!" "O zaman yapılacak bir şey yok," dedi Pritkin hafifçe omuz silkerek. "Bana yalan söyleme. Gerçek karşı büyüye ihtiyacım var!"

"Sende zaten var."

"Sana inanmıyorum!" Olası sonuçları umursamadan gömleğini tuttum. Hayal kırıklığı içinde çılgılık atacak gibi hissediyordum. "Ver onu bana! Bu şeyi kaldırmak zorundayım. Anlamıyorsun!"

"Ben elimden geleni yaptım! Şimdi bana malımı verin!"

"Onu sana vermektense yok olduğunu görmeyi tercih ederim!" O kadar öfkeliydim ki zar zor görebiliyordum. Bilmem gerekirdi. O adama her güvendiğimde, *her seferinde*, sonum böyle oldu, gözlerim yaşardı ve öfkelenirdim. Bir söz vardır: Delilik aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemektir. Ya da belki bu aptallıktı.

Pritkin yemin etti. "Öfkeli alçakgönüllülük bu kadar yüksek bir bedele değer mi?"

Ona şiddetle gülümsedim. "Sanırım ben böyle kindarım."

"Onu bana verirsen ayrılırız, dost olmasak bile en azından düşman olmayız," diye uyardı. "Ve inanın bana, madam, beni bir dost olarak istemezsiniz."

düşman."

"Belki de kendimi yeterince açık ifade edemedim," diyerek haritayı Mircea'ya doğru tekmeledim. "*Geis* yoksa harita da yok. Ya bu şeyi kaldırırsın ya da Kodeks'i bir daha asla göremezsın. Yemin ederim!"

Pritkin cevap vermedi, ancak beklediğim son şeyi yaptı. Sanki orada değilmiş gibi elimi bıraktı ve doğruca Mircea'nın üzerine atladı. Yana savruldu ve ayağa kalktığımda kavgayı arnavut kaldırımının yarısına, katedrale doğru götürmüşlerdi bile.

Mircea kumarhanedeki saldırı yüzünden bitkin düşmüş olabilirdi ama usta bir vampir hâlâ usta bir vampirdi ve Pritkin bunu zor yoldan öğreniyordu. Dövüş o kadar çabuk bitmişti ki neredeyse hiç olay olmamıştı. Mircea'nın dirseğinden gelen şiddetli bir yumruk, büyücüyü sendeleyerek eski katedralin devasa kapılarına geri gönderdi ve kapıya mide bulandırıcı bir gümbürtüyle çarptı. Pritkin de oldukça bitkin düşmüş olmalıydı çünkü kalkanları darbeyi hafifletmek için kendini göstermedi.

Kapılardan sekti ve bir kenara atılmış oyuncak bir bebeği andıran bir pozla basamaklara yayıldı. Ben ayağa fırlarken Mircea yine de ona doğru yürümeye başladı. "Mircea! Onu öldürme!"

Başını kaldırdı ve hafifçe tereddüt etti, sonra küçük bir baş selamı verdi. Pritkin'i bizim zamanımızda görmüştü; bu gece ölmemesi gerektiğini biliyordu. Artık çok geç olduğundan, duyduğum çatlama sesinin Pritkin'in kafatası olduğundan endişelenerek ileri doğru koştum. Ama yanına diz çöktüğümde önemli bir yara bulamadım. Nabzını kontrol ettim, sonra bir göz kapağını kaldırdım. Merdiven boşluğunda numara yapıyor olabilirdi; emin değildim. Ama mavnada baygındı ve eğer bu gerçek değilse, çok iyi bir oyuncuydu.

"Bilinci yerinde değil," diye onayladı Mircea. Kan basıncı gibi şeyleri hissedebiliyordu ve büyücünün numara yapıp yapmadığını anlayabilirdi.

Mircea Pritkin'i katedralin içine taşıdı ve biz de onu peleriniyle örttük. Burası ıssızdı ve şafağa daha saatler vardı. O gelene kadar rahatsız edilmeyecekti. Ama burası çok sessizdi ve tuhaf bir havası vardı, insanların düzenli olarak toplandığı bir kilise gibi değil, Pere Lachaise'deki o ıssız mahzenlerden biri gibiydi, güzel ama unutulmuş. Onu orada bırakmak istemedim.

Mircea kolumdan tutarak beni büyücüden uzaklaştırdı. "Yaşayacak," diye bana güvence verdi. "Ama uyandığında-"

Haklıydı. Pritkin olası bir beyin sarsıntısında bile pes edecek biri değildi. Ve ihtiyacımız olan son şey Mircea'nın

Daha da fazla hasar. "Sırada ne var?" Yorgun bir şekilde sordum. Üşümüş ve acıkmıştım ve adrenalinin etkisi geçmeye başladığı için gözlerim kapanmak istiyordu. Yorucu bir aramayı gerçekten dört gözle beklemiyordum.

"Hazine avına çıkmadan önce ikimizin de dinlenmesi gerek," dedi Mircea, düşüncelerimi yankılayarak. Bir an kaşlarını çattı ve sonra yüzü aydınlandı. "Tam yerini biliyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Kısa bir ley-line yolculuğundan sonra kendi kuyruğunu yiyen bir ejderha şeklinde pirinç bir kapı tokmağı olan kalın bir meşe tahtasının önünde durduk. Gözlerimi kırıştırdım. O şey beni takip mi ediyordu? Mircea birkaç kez kapıya vurmasına izin verdi ama kimse cevap vermedi.

"Hizmetçilerimin çoğu taşradaki malikânemde," dedi, kapıyı tekrar ve bu kez daha yüksek sesle çalarak. "Ama burada bir bekçi olmalı. Seyahat etmeyi sevmez."

Tamamen terk edilmiş gibi görünen eve baktım ve bundan emin olup olmadığını merak ettim. Efendi uzaktayken, belki de bekçi her gün kafa kesme olaylarının yaşanmadığı yerlere gitmişti. "Evde kimsenin olduğunu sanmıyorum," diye cüret ederek pencereden içeri baktım. Tüm mobilyaların üzerine çarşaf atılmış olduğu için içerisi hakkında pek bir şey söyleyemiyordum ama katedral kadar boştu.

Mircea sadece gülümsedi. "O biraz yavaş." "Paris'te yaşadığını söylediğinde-

"Burayı kastetmiştim." Mircea kapıya vurmak için durakladı ve ağır ahşabı gerçekten salladı. "Kuzey Amerika Senatosu'na katılmadan önce Avrupa Senatosu'na üyeydim. Ve Orta Çağ'ın başlarından beri merkezi Paris'te bulunuyor."

Kapıyı tekrar çalmaya başladı ama kapı, büyük burunlu ve sulu mavi gözlü, ufak tefek, yaşlı bir adam tarafından kırılarak açıldı. Büyük boy bir peruğun altından miyop gözlerle bize bakıyor, bir yandan da öfkeli bir Fransızcayla konuşuyordu. Her ne söylüyorsa bastonunu sertçe sallayarak noktalıyordu ama bastonunun desteği olmasa dengesini kaybedecek ve Mircea onu yakalamasaydı merdivenlerden aşağı yuvarlanacaktı.

Mircea'nın bileğini ısırma girişimleri arasında, "Demlenmiş genç zorbalar!" diye öfkelenildi. Ama bir vampir olmasına rağmen, tek bir dişi varmış gibi görünüyordu ve hiçbir şeyle birleşmeyi başaramadı.

"Horatiu! Benim!" Mircea'nın sesi sokakta yankılanırken, yaşlı adamın kulağına neredeyse çığlık atıyordu.

"Eh?" diye gözlerini kıstı vampir, ama görünüşe göre bu görüşüne yardımcı olmamıştı.

Mircea iç çekti. "Gözlüklerin için sana bir ip vermiştim," dedi yaşlı adamın paltosunu karıştırırken. "Neden onları takmıyorsun?"

"Ben bir vampirim. Gözlüğe ihtiyacım yok!" Adam ellerini tokatlarken Mircea'ya bilgi verildi. Mircea onu görmezden geldi ve sonunda bir çift pince-nez ile geldi. Onları vampirin uzun burnuna yerleştirdi ve ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Benim," diye tekrarladı.

"Bunu biliyorum!" dedi yaşlı adam huysuzca. "Geleceğinizi haber vermiş olabilirim. Hiçbir şey hazırlamadım," diye söylendi ama bizi kapıdan içeri aldı.

Salyangoz hızıyla bir koridordan geçip büyük bir merdivenden çıktık. Horatiu'nun elinde dalgalanıp titreyen, duvarlara sıçrayan gölgeler düşüren bir mum vardı ve Mircea'ya ilk kez net bir şekilde bakmamı sağladı. Daha önceki içkilere rağmen, kıyafetinin yarısı hâlâ yoktu, kalan kısmının her tarafı kir ve toz içindeydi ve saçına yosuna benzeyen bir şey inatla yapışmıştı. Onu o halde görmek muhtemelen hayatta bir kez yaşanacak bir deneyimdi. Bunun kıymetini bilirdim.

"Diğer beni tekrar görmeden önce üstünü değiştirmen gerekecek," dedim gülmemeye çalışarak. "Mümkün olduğunca eski kıyafetine benzeyen bir şey giy."

Mircea eğlendiğini fark ettiğini belli eden bir bakış fırlattı. "Birkaç siyah takım elbisem var."

"Ama gömlek-"

"Bende de bunlardan birkaç tane var."

"Gerçekten mi? Bana raftan çıkmış gibi gelmedi."

"Değildi. Ming-de her yıl doğum günümde bana bir tane gönderir."

"Ne kadar nazik. Özel bir nedeni var mı?"

Mircea gözlerini tembelce kırıştırdı. "Büyücünün 'öfkeli alçakgönüllülük' ile ne kastettiğini bana söylemek istemezsiniz her halde?"

Dudaklarımı yaladım, dilimde psikopat bir savaş büyücüsü gibi şüpheli bir tat bırakan bir karıncalanma hissettim. "Pek sayılmaz."

"O zaman ben de sırlarımı saklayacağım, *dulceata*?"

"Evet, ama sende benden daha çok var," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. "Merak etmeye başlıyorum."

Kendimizi Mircea'nın küçük bir giyinme odası ve daha büyük bir yatak odasından oluşan odasında bulduk. MAGIC'te gördüğüm boyalı gardırop, yeşil bir ejderhayı gösteren ipek bir duvar halısının yanında gururla duruyordu

kendi kuyruğunu yiyordu. Yorgunluk içinde ona baktım. Ürkütücü olmaya başlamıştı. "Ouroboros."

"Sárkány Lovagrend'in sembolü," diye düzeltti Mircea beni, gözleri Horatiu'daydı.

"Ne?"

"Ejderha Tarikatı," diye tercüme etti hizmetkârına yaklaşıarak. Yaşlı adam büyük yatağın karşısındaki şöminenin yanında bir şeyler yapıyordu. Ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı, çünkü elinde tuttuğu kâğıt tozlu kütüklerden birine değil, ızgaranın birkaç metre solundaki isle kaplı tuğlaya bastırılmıştı. "Macaristan'da Kral Sigismund tarafından kurulmuş bir cemiyetti. Babam üye oldu ve... Bırakın ben yapayım," diye teklif etti Mircea, gözleri hızla yanan kâğıttaydı.

Horatiu onun omzuna bir şaplak attı. "Ben sana makamına saygı duymam konusunda hiçbir şey öğretmedim mi?" diye sordu. "Her zaman koşuşturur, hizmetkârların çocuklarıyla oynar, o arsız sırtışınla her türlü sorumsuz davranışın yanına kâr kalacağını sanırdın."

"Yani değişen bir şey yok," diye mırıldandım.

Mircea, yaşlı adamla döküntü için güreşirken bana yaralı bir bakış gönderdi. "Ne güzel bir alev," dedi yüksek sesle, elini yakmadan hemen önce kağıdı Horatiu'dan uzaklaştırmayı başardı.

Horatiu şöminenin soğuk iç kısmına gururla baktı. "Evet, öyle, değil mi?"

Birkaç dakika sonra Mircea kütükleri canlandırmayı başardı. "Yiyecek bir şey yoktur herhalde?" diye sordu. Pek umutlu görünmüyordu ama yine de midem beklentiyle homurdandı.

"Yemek mi?" Horatiu boş gözlerle bana baktı. Anlaşılan Mircea'nın paket servis getirdiğini düşünmüştü.

"O benim misafirim!" Mircea vurgulayarak söyledi.

Horatiu hayal kırıklığına uğramış gibi bir şeyler mırıldandı. "Şey, sanırım dışarı çıkıp birini bulmaya çalışabilirim," dedi kuşkuyla. "Ama bugünlerde yaşanan onca sorun yüzünden, hava karardıktan sonra sokaklar genellikle ıssız oluyor."

"Onu kastetmiştim."

"Eh?"

"Bir insan için uygun yiyecek var mı?" Mircea sabırla sordu.

"Haber gönderseydiniz," dedi Horatiu hışımla. "Onlardan birini eve getireceğinizi bilmem beklenemez, değil mi? Bir de şu var ki

Zaten dükkanlar çoğunlukla boş, her şey orduya gidiyor!"

"Bir 'hayır' yeterli olurdu," dedi Mircea. Bana bakışları alaycıydı. "Özür dilerim. Misafirperverliğim genellikle biraz daha... misafirperverdir."

"Sorun değil." Ocağın önündeki pelüş halının üzerine oturdum ve ellerimi ateşe doğru uzattım. O gece ilk kez neredeyse ısınmışım ve birinin bana gizlice yaklaşması konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

"Mahzenlerin sağlam olduğuna inanıyorum?" Mircea sordu.

"Evet, evet. Bolca şarap." Horatiu orada öylece durdu. Mircea da öyle. "Gidip biraz getirmemi ister misin?" diye sordu sonunda yaşlı adam.

Mircea kibarca, "Bu iyi olurdu," dedi. Horatiu sendeleyerek uzaklaştı, hala kendi kendine mırıldanıyordu, sadece anlaşılabilir kadar yüksek sesle. Mircea içini çekti ve köşedeki alçak bir dolabı aramaya başladı.

"Bu bir Ouroboros, değil mi? Tarikatın sembolü?" Gözlerim tekrar duvar halısına kaydı. Ejderhanın pulları yeşildi ve altın iplikle seçilmiş gözleri ateşin alçak ışığında hareket ediyor gibiydi.

"Evet, sanırım," dedi Mircea dalgınca. "Bu eski bir koruma sembolü, değerli bir şeyi çevreleyen bir güç kuşağı. Yapmaya çalıştıkları şey de buydu; Avrupa'yı Türk istilasından korumak. Neden?"

"Son zamanlarda gittiğim her yerde görmeye devam ediyorum. Bu beni tuhaflaştırmaya başladı."

Mircea güldü. "Ouroboros büyücülerin amblemidir. Bizim dünyamızda her yerde bulunur."

"Ama sadece düz gümüş bir daire kullanıyorlar," diye itiraz ettim. Her zaman bunun gerçek bir hayal gücü eksikliğini gösterdiğini düşünmüşümdür. Dünyadaki en eski büyülü organizasyon ve yapabildikleri en iyi şey bu mu?

"Sembollerinin eski versiyonu bir ouroboros idi. Zaman içinde stilize edilerek çoğaltılması daha kolay bir hale getirildi. Simyada saflığın sembolü olduğu ve gümüş de bilgeliği temsil ettiği için bunu seçtiklerini söylüyorlar." Mircea'nın ses tonu bu iddia hakkında ne düşündüğüne dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Koruma, saflık ve bilgelik." Çember'i düşündüğümde aklıma pek çok şey geldi. Bu üçü listede yoktu.

Mircea tozlu bir şişe uzattı. "Burgundy," dedi muzaffer bir edayla.

"Ama sen Horatiu'yu şarap almaya gönderdin."

"Evet, belki beş dakika boyunca hatırlayacağı bir gerçek." Oldukça temiz görünen birkaç bardak doldurdu ve birini bana uzattı.

"Teşekkürler." Bir yudum aldım. Güzeldi. "Ona ne oldu?"

"Horatiu mu?" Başımı salladım. "Korkarım öyle oldu."

"Ne? Ama o kadar yaşlı birini değiştirmek... tavsiye edilmez bir şey değil mi?"

"Hem de çok." Mircea gardırobu karıştırmak için şarabını görmezden geldi. Kısa süre sonra sandal ağacı gibi kokan, kâğıda sarılı bir paket çıkardı. "Evet, bir tane daha alabileceğimi düşündüm." Kâğıdın bir köşesini kaldırdı. "Ve beyaz renkte."

Gözlerimi kısarak baktım. Ming-de'nin küçük hediyesi olduğunu düşündüm. "Renkli daha iyi görünüyorsun," diye tersledim.

Omzunun üzerinden bana boğucu bir bakış gönderdi. "Gerçekten mi? Çoğu kadın hiçbir şey giymediğimden daha iyi göründüğümü düşünür."

Hızla geri adım attım. "O zaman neden onu değiştirdin?"

Mircea omuz silkti. "O benim çocukluk hocamdı. Onu ölüm döşğinde ziyaret ettiğimde teninin çarşafı kadar solgun ama zihninin her zamanki gibi keskin olduğunu gördüm. Öleceğini biliyordu ve bu konuda çok öfkeliydi. Orada yatıyordu, vücudu zayıflıyordu ve çocukken beni korkutmak için kullandığı ses tonuyla bir şeyler *yapmamı* istedi-"

"Ve sen pes mi ettin?"

"Teklifini kabul ettim," dedi Mircea vakarla. "Boyun eğdin."

İç geçirdi ve gömleğini çekti. "Korkarım öyle."

"Ama neden böyle? Eğer onu dönüştürdüysen, vampir gibi görmesi gerekmez mi?" Duyma, denge hissi ve bir odayı dolambaçlı bir tırtıldan daha hızlı geçme yeteneğinden bahsetmiyorum bile.

"Normalde, evet. Ama Horatiu dönüşüm geçirdiğinde ölmek üzereydi; biraz tereddüt etseydim çoktan ölmüş olurdu. Ve dediğiniz gibi, sağlığı son derece kötü olan birini değiştirmek tavsiye edilemez."

"O zaman neden yapıyorsun?" Böyle bir sonsuzluk bana büyük bir hediye olarak görünmezdi.

Mircea ateşi dürttü, buna ihtiyacı olduğundan değil. Oda zaten güzelce ısıniyordu. "Çünkü ne yaptığımı bilmiyordum," diye itiraf etti, kütükleri tatmin edecek kadar işkence ettikten sonra. "Unutuyorsun, ben bu hayat için seçilmedim; yaşlı bir kadının aileme olan nefreti yüzünden bu hayata geldim. Ben lanetlendim."

"Bunun Horatiu ile ne ilgisi var?"

"Her şeyi. Bana tavsiyede bulunacak kimsem yoktu, *dulceata*? Yeni durumum hakkında bana bilgi verecek kimse yoktu. Belki başka bir zamanda

Farklı. Bugün Senato, az sayıda da olsa, yaratılan efendisiz vampirleri bizzat denetliyor. Ama o zamanlar... o zamanlar hiçbir şey o kadar basit değildi. Bunun onun kaderi olacağını bilmiyordum."

"Senin için nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim," dedim yavaşça, "aniden değişmiş olarak uyanmak."

Acımasızca gülümsedi. "O kadar çabuk olmadı. Dönüşümün tamamlanması bir hafta sürdü ve o zaman bile... Böyle şeyler masaldı, çocukları korkutmak için anlatılan hikâyelerdi! Böyle bir şey nasıl olmuş olabilir? Bana, iyi bir Katolik'e?"

"Ama vampirlik metafizik bir hastalıktır. Onunla hiçbir ilgisi yok-"

"Ama bunu bilmiyordum Cassie. Hiçbir şey bilmiyordum. Bir kiliseye girebiliyor, tespih çekebiliyor, bana hep lanetliler için imkânsız olduğu söylenen şeyleri yapabiliyordum. Yine de hayatım boyunca içinde yürüdüğüm güneş ışığı aniden beni yaktı, gençliğimin yemekleri artık beni beslemiyordu ve vücudum bile o zamanlar beni dehşete düşüren şekillerde değişiyordu. Herkesten daha fazlasını görmek, bilinmeyen şeyleri duymak, yatağında dönüp durmak, bir mil içindeki her kalp atışının beni çağırdığını hissetmek istemiyordum..."

"Yine de zamanında kabul ettiniz."

Mircea kuru bir sesle, "Tam olarak bu kelimeyi kullanacağımı sanmıyorum," dedi. Yırtık pırtık pantolonunu bilinçsizce çıkarıp yatağın üzerine koydu ve bir fırçayla düzeltti. "İnkâr içindeydim, neler olduğunu kendime bile itiraf etmeyi reddediyordum."

"Bu ne zaman değişti?"

"Soylular beni yakaladığında. Bizimki seçilmiş bir monarşiydi - doğru soydan gelen herkes adaydı - ve ailenin rakip bir kolunu desteklemeye karar vermişlerdi. Ve o günlerde, iktidarı değiştirmenin yaygın yolu, o anda ona sahip olanları öldürmekti."

Değişim hikâyesini uzun zaman önce duymuştum ama büyük bir maceraymış gibi anlatmıştı. Şimdi o kadar da öyle gelmiyordu. Çocukken dinlediğim versiyonun son derece seçici bir anlatım olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

"Önce babamı öldürdüler. Beni Türklere karşı talihsiz bir haçlı seferine göndermişti ve komuta ettiğim birlikler kendilerini iyi savunmalarına rağmen savaşı kaybettik. Sonrasında, savaşa yardım etmek istemeyen soylular arasında pek de popüler değildim. Bana onun ölümünü izletmek bir intikam amaçlıydı."

Özellikle zorlu bir lekenin üstesinden gelmek için durakladı, sonra devam etti. "Kafa derisini yüzdüler, Türklerden öğrendiğimiz bir numara. Kurbanlar hala yaşarken yüz derisini soymayı, onlara işkence etmeyi ve aynı zamanda onları tanınmaz hale getirmeyi içeriyordu. İşlerini bitirdiklerinde beni kızgın demirlerle kör ettiler, böylece onun parçalanmış bedeni gördüğüm son şey olacaktı. Sonra da beni canlı canlı gömdüler."

"Aman Tanrım."

"Orada yatarken tabutumun üzerine düşen toprak parçalarını duydum ve bunun sonum olduğunu düşündüm," dedi pantolonunu tekrar giymek için yatağın kenarına oturarak. "Havamın tükenmesini, ölümü, yargılanmayı, bir şeyi bekledim... ama saatler geçti ve hiçbir şey olmadı. Gözlerimin iyileşmesi ve ışık olmamasına rağmen görmemi sağlaması dışında hiçbir şey olmadı. Sonunda biraz... garip... bir şeyler olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım."

"Ne yaptın sen?"

Mircea omuz silkti. "Yolumu kazarak çıktım. Gece boyunca yağmur yağdığı için zemin yumuşaktı. Aksi takdirde bunu başaramayabilirdim. Sonrasında ıslak toprağa uzandım, artık ihtiyacım olmadığı belli olan havayı içime çektim ve ne yapacağımı düşündüm. Ben bir canavardım; sonunda bunu kabullenmişim. Ama çok zayıf bir canavardım. Değişimden bu yana hiç beslenmemiştim ve vücudum dövüşten ve onu takip eden işkenceden kaynaklanan büyük hasarı onarmak zorunda kalmıştı. Onlarla tekrar yüzleşecek durumda olmadığımı biliyordum."

"Nasıl hayatta kaldın?" Acilen sordum. Gerçekten bilmek istiyordum. Durumlarımız aynı değildi ama bir bilgelik kırıntısı bulmayı ummam için yeterince benzerlik vardı. Mircea nasıl vampir olunacağını benim nasıl Pythia olunacağını bildiğimden daha iyi bilmiyordu. Yine de başarmıştı.

Ses tonum karşısında gözleri hafifçe kısıldı ve ben de içten içe ürperdim. Yorgundum ve sesimi gerektiği kadar iyi koruyamıyordum. Muhtemelen ona amaçladığımdan çok daha fazlasını anlatmışım.

"Şans ve zamanında gelen yardım sayesinde," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Üzerimdeki kirli giysiler dışındaki giysilerim, param ve eşyalarım Tirgovişte'deydi - az önce beni öldürmeye çalışanların çoğunun ikamet ettiği yerde. Oraya geri dönme riskini göze almak zorundaydım ve şans eseri bana saldıranlardan biri tarafından görüldüm. Ne kadar zayıf olduğumu fark etmemişti ve beni kendi üzerine almaya cesaret edemedi. Ama diğerlerini çağırmak için koştu."

"Ama madem seni yeni gömdüler, neden ona inandılar?" Çoğu insan, yürüyen ölü hikayeleriyle gelen birine biraz fazla içmiş olup olmadığını sorardı.

Cevap vermeden önce Mircea yanıma geldi. Hâlâ ocağın yanında, bir vampirin hoşuna gitmeyecek kadar ateşin rastgele kıvılcımlarına yakın oturduğum için bu hareket beni endişelendirdi. Yüzündeki rahat gülümseme de öyle. "Gerçek bir modern kadın gibi konuştun," dedi hafifçe. "Ama o zamanlar pek çok insan *nosferatu* hakkındaki eski efsaneleri gerçek olarak kabul ediyordu. Ve yüzümüzü göstermeye cesaret eden herhangi birimizle nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardı."

Oturdu ve rahatladı, çıplak ayak parmaklarını derin, zengin halıya gömdü ve gözleri elbisemin eteklerine sabitlendi. Aşağı baktığımda Pritkin'in çizmelerinin kirli uçlarının ipeğin altından dışarı çıktığını fark ettim. Onları giydiğimi unutmuştum, tıpkı onun aramayı unuttuğu gibi. Dikkatimizin neden bu kadar dağıldığını hatırlayınca yüzümün kızardığını hissettim.

Ayaklarımı kumaşın altına sokmaya çalıştım ama işe yaramadı. Mircea önümde diz çöktü ve ayağımı ellerinin arasına aldı, kirli, hantal çizmeye inanamayarak baktı. "Nereden aldın bunu?"

"Um." Yaklaşık on numaraydı ve belli ki bir erkeğe aitti. Mircea topuğu kaplayan bir parça çamuru kazıdı ve içinden bir bıçak çıktı. Küçük bir çınlama sesi çıkararak yere düştü ve ikimiz de bir süre ona baktık.

"Büyücünün *ayakkabılarını* mı
giyiyorsun?" "Teknik olarak, onlar
bot."

Mircea'nın gözleri kısıldı. "Evet, bunu görebiliyorum. Neden onları giyiyorsun?"

"Ayaklarım üşüyordu."

"Ve centilmence bir jest mi yaptı?" Ses tonundan alaycılık damlıyordu. "Tam olarak değil."

"Ayakkabılarını çaldın." Mircea'nın sesi buna pek inanmamış gibiydi.

"Botlar. Ve ben tam olarak... Yani, o sırada onları kullanmıyordum.
zaman."

"Peki neden
olmasın?" "Um."

Mircea diğer botu da çekip çıkardı ve ikisini birden odanın diğer tarafına fırlattı. Ağır ahşap panellere çarparak yere düştüler ve yere bir kir tabakası saçıldı. Bu da onu Pritkin'in çoraplarına bakmak zorunda bıraktı.

Elbiseme hiçbir şekilde uymayan kaba gri bir yünden dokunmuştu ve botlar gibi büyük boydu. Mircea bu sefer yorum yapmadı,

Onları çekip çıkardım ve ayakkabıların arkasına fırlattım. "Ayaklarım üşüyecek," diye itiraz ettim.

"Sana daha uygun bir şey bulacağım," diye sıkı sıkı tembihledi beni, ayaklarımı kucağına çekerek.

Gömleğinin düğmelerini henüz iliklememişti ve hareket ettiğinde ateş ışığı göğsündeki kaslara inanılmaz şeyler yapıyordu. Kemerime sürtünmeye başladı, gıdıklamak için çok sertti ve o kadar iyi hissettirdi ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Beni etkilediğini anlamasına izin vermek bir hataydı ama ya bunu yapacaktım ya da kalkıp gidecektim ki bu daha da büyük bir tehlike işaretiydi.

"Oradan nasıl çıktın?" Konuyu değiştirerek sordum. "Nereden çıktım?"

"Kasaba."

"Horatiu'nun yardımıyla," dedi ve sıcak, sert vuruşlarla ayağımı ovdu. İnanılmaz uzun, ince ve becerikli elleri vardı ve ipek çorabımın filtresinden geçen dokunuşunun sıcaklığı biraz rahatsız ediciydi.

"Sanırım o zamanlar daha gençti?"

"Birkaç yıl farkla. Ailenin taht üzerindeki hakimiyeti hiçbir zaman tam anlamıyla güvenli olmamıştı ve çocukluğumuzdan beri her an kaçmaya hazır olmak üzere eğitilmiştik. Horatiu acil durum fonlarımı, bazı kıyafetlerimi ve bir atımı aldı ve gece olana kadar beni sakladı. Benimle sınıra kadar gelmek için ısrar ettiğinde gitmeye hazırlanıyordum. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama her zamanki gibi inatçıydı. Ve iyi ki de öyleydi. O ilk birkaç ayda bunu tek başıma başaramazdım. Onun yardımıyla bile çok kıl payı kurtulduğum oldu."

Elini tuttum, düşünmek için teması kesmem gerekiyordu. "Farklı yapacağın bir şey var mı?"

Mircea elinin benimkinde kalmasına izin verdi, ancak diğeri bacağımı tutmaya devam etti, o uzun parmaklar bileğimin etrafında kıvrıldı. "O zamanlar yapabileceğim tek şeyi yaptığıma inanıyordum. Onlar beni aramayı bırakana, kendimi savunacak kadar güçlenene ve siyasi rüzgarlar yeniden değişene kadar gidiyordum. Ama çok çabuk ayrıldım, çok şey yarım kaldı. Bazı hatalarımı daha sonra düzelttim, ancak diğerleri... telafi edilemedi."

Bu doğru olabilirdi ama duymak istediğim şey bu değildi. "Eğer eski sana bir tavsiye verecek olsaydın, bu ne olurdu?"

Mircea uzun bir süre sessiz kaldı. "Daha fazla bir şey
o l d u ğ u n u z d a , bunu talep etmek için genellikle bir şeyden
vazgeçmeniz gerekir."

"Bu kulağa pek yardımcı olmuyor gibi geliyor!"

"Belki de değil, ama hayatta kalmanın kesin ve katı kuralları yoktur.
Yeteneklerimizin ötesinde olduğuna inandığımız bir şeyle karşılaştığımızda
hepimizin yaptığı şeyi yaptım."

"Peki bu ne?"

"Elimden gelenin en
iyisi."

"Peki ya bu yeterince iyi olmadığında?" Fısıldadım, sonunda
düşünmemeye çalıştığım şeyi itiraf ettim. Yeterince iyi değildim. Eski
Pythia'nın kendisi de bunu söylemişti, bir kehanet olduğunu düşünmeye
başlamıştım: ya en iyimiz ya da en kötümüz olacaktım. İlk kısmın ne anlama
geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikincisini gerçekten bir olasılık
olarak görebiliyordum.

"Yardım
buldum." "Ne
gibi?"

"Aile," dedi basitçe. "Arkamda durdular. Bana hayatta kalmamın yanı sıra
uğruna savaşabileceğim bir şey verdiler. Bazen kendimden şüphe etsem bile
zafer kazanacağımıza inanmama yardımcı oldular."

"Aile," diye tekrarladım donuk bir şekilde. Sahip olmadığım şey.

"Benim doğduğum değil. Önce babamın ölümüyle, sonra da Vlad'ın
ihanetiyle paramparça oldu. Ama zamanla yeni bir tane inşa ettim. Horatiu'm
vardı, sonra Radu ve en sonunda diğerleri."

Başka bir vampir için harika bir tavsiye. Ama dışarı çıkıp kendime bir aile
kuramazdım. Ve şimdiye kadar sahip olduklarımın hepsi cinayet, ihanet ya da
kötü şans yüzünden ortadan kaybolmuştu.

"Bazılarımızın sırtını dayayacağı bir ailesi yok," dedim acı bir şekilde.

"Senin bir ailen var mı, *dulceata*?" dedi beni kendine çekerek. İtiraz
etmem ve uzaklaşmam için bana zaman tanıyarak yavaşça hareket etti. İtiraz
etmediğimde, bir eli belimi çevreledi, diğeri enseme kavradı, dokunuşu
dikkatli ama emindi. "Sende hep bir tane vardı."

"Aile sana sadık, bana değil."

"Ama size sadık olduğum için, bu aynı anlama geliyor."

"Öyle misin?" Yüzüne baktım. Çok güzeldi, o kara gözlerde dans eden
alevler saçlarında parlıyordu. Ve her zamanki gibi bana hiçbir şey
söylemiyordu. "Ben bir kahinim, telepat değil, Mircea. Birinin yalan
söylediğini anlamakta bir vampir kadar bile iyi değilim."

"Ne hissediyorsun?" Ağzından yumuşak bir şekilde nefes alıyordu ve ben
bunu dudaklarımda hissettim, sıcak ve ağır. Bir an için, ağzının anısı

o kadar canlıydı ki şu anda öpüşmediğimizden emin değildim. Mircea'yı sevmeyi hayal etmek çok kolaydı. Bunun yol açabileceğı sorunları hayal etmek daha da kolaydı.

"Güvenebileceğim en son şey duygularımdır!" Ona kararsızca söyledim. "Özellikle de senin için!"

"Ah, *dulceata*?" diye mırıldandı. "Sen de benim gibi öğreneceksin: Güvenebileceğin tek kişiler ailedir."

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma gülümsedi ve bunu hissettiğimde ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Elimin göğsüne dayandığı yerde kıkırdamasını ve hızlanan kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyordum. Ona sarıldım, ellerim gömleğinin altında sıcak bir ten buldu ve sırtına yayıldı.

Sonunda beni öptüğünde, bu Pritkin'in dokunuşuna hiç benzemiyordu. Mircea emindi ama telaşsızdı. Morartıcı bir güç ve baskınlık yerine, duyularımı aynı derecede derinlemesine yakalayan nazık, emin bir baskı kullandı. Dili benimkini okşarken eli yanağıma okşadı, sıcak ve ipeksi, tatlılığı yavaşça ısıya dönüştürüyordu. Mircea'nın öpüşme şeklini anlatan tek kelime "bereketli"ydi.

"Tenin soğuk," diye mırıldanarak beni kendisine yasladı. Ateş beni önden ısıtırken onun vücut ısısı arkamdaydı. Elbisem dizlerimin üzerine kadar yükselmişti ve alevlerin kuru sıcaklığı bacaklarıma iyi geliyordu.

Bunun devam etmesine izin veremeyeceğimi biliyordum ama bitkin düşmüştüm ve savunmam azalmıştı. Ve o tanıdık ses geri gelmişti, bana bir dakika içinde buna bir son verebileceğimi söyleyen ses. Bir dakika içinde hiçbir şey olmayacaktı, o kadar dikkatli olacaktım ki... Mircea'nın ellerinden biri belimde kalırken, diğeri eteğimin altından geçerek sol baldırımı sıyrıp uyluğumun arkasına doğru kaydı. İpek çorabın üzerinden küçük daireler çizerek hafifçe okşamaya başladı. Birden nabzım hızlandı, görüşüm bulanıklaştı, tenimin her yeri ısındı.

"Yapamayız," dedim ona kararsızca, bunun neden önemli olduğunu hatırlamaya çalışarak.

Parmakları kalçamın üst kısmındaki bandı bulmuştu. Kör tırnaklarını dantelin üzerinde gezdirerek sıkılaştılar, esneyip gevşediler. Üst kısmın altına indiklerinde, titremekten başka bir şey yapamadım. "Oh, yapabileceğimizden oldukça eminim," dedi.

Sıcaklık ve mizahla dolup taşan gözleriyle karşılaştım ve içimde bir şeylerin genişlediğini, açıldığını hissettim. Sanki başından beri oradaydı ama şimdiye kadar ona yer yoktu. Birden bizim de yapabileceğimizden korktum.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Elbisemin çözölmekte olduğunu fark ettim ama sonra tırnaklarım sırtımın uzunluğunu hafifçe çizdi ve bunun neden bir sorun olduğunu unuttum. Mircea'nın vücudundan ve ateşten gelen çifte sıcaklık, kürek kemiklerimin arasında ter birikmesine neden olmuş, omurgamdan aşağı damlamanın eşiğinde geziniyordu. Her kurdele gevşediğinde, dili oradaydı, tuz damlalarını yalıyor, tenimde desenler çiziyordu. Dudakları üzerimde hafifçe gezindi, omurgam boyunca uzanan tek tek düğümlere kısa bir süreliğine yaklaştı ve hafifçe emdi.

"Anlamıyorsunuz. *Geis*-" Durdum çünkü beni özellikle sert bir ürperti yakalamıştı. Kendimi freni boşalmış, uçurumdan aşağı giden bir trendeymişim gibi hissediyordum. Mircea kıkırdadı, bu güven verici bir şey değildi ve ayrıca giysilerin bu kadar hızlı çıkması biraz endişe vericiydi. Ama sonra omzuma doğru alçak sesle, müzikal bir Romence mırıldandı ve ben her kelimeyi iliklerime kadar anladım.

İpeğin kaydığını ve malzeme birbirinden ayrılırken düşmeye başladığını hissettim. Beni halının üzerine yatırdı ve sağ bacağımın üzerine eğilerek dudaklarını uyluğumun iç kısmına dokundurdu. Dili ipeğin arasından tenimle buluştuğunda ve dişleri çorabımın dantelli üst kısmına dolandığında ürpertim tüylerime dönüştü.

"Mircea, beni dinle," dedim hızlıca, çorabımı dişleriyle aşağı çekişini izlemenin neden olduğu uyarılma hissini bastırmak için. "*Geis* yanlış gitti. Artık orijinal büyü değil, o-"

"Çok hoş," dedi çorabı tamamen çekerek çıkardıktan sonra. "Şimdi, belki. Ama gittikçe güçleniyor!"

Mircea elini diğer uyluğuma dolamıştı, başparmağı kalan çorabımın dantel kenarına dayanmıştı. Özellikle hassas bir noktaya gelene ve duraklayana kadar dalgınca biraz yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başladı. Ben nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken, sanki dokunuşunun bana ne yaptığını bir şekilde tam olarak biliyormuş gibi hafifçe okşadı.

Beni soğuk bal kadar yavaş ve lüks bir öpücüğe çekmeden önce, "Dört gözle bekliyorum," diye fısıldadı.

Ondan sonra birkaç dakika her şey biraz bulanıklaştı. Beni yavaşça soyduğunu hatırlıyorum, yüz ifadesi aç, niyetli ve garip bir şekilde

şefkatli. Aniden kararan gözleriyle beni izlerken hızlı parmaklarının çıplak tenimi okşamak için yavaşladığını hatırlıyorum. Ateş kendi kendine dumanlar çıkarırken ve dışarıda kar daha sert yağarken, büyük, dikkatli ellerle battaniyeye uzandığımı ve her yerime dokunduğunu hatırlıyorum.

"Mircea-" Durdum çünkü bir parmak dudaklarımı şarapla boyadı ve öpüp uzaklaştırmadan önce beni susturdu. Bunu daha fazla şarap izledi ve gövdemden aşağı koyu kırmızı damlalar halinde aktı. Aşağıya doğru bir iz yalamaya başladığında derin, kekeleyerek bir nefes aldım.

Ben titrerken göğüs uçlarımdan birini hafifçe emdi, diliyle tenimde desenler çizdi. Dudaklarının her dokunuşu, her nefesi, hazzın sinirlerim boyunca orman yangını gibi ilerlemesine neden oldu. *Sanırım sonunda şarabını nasıl içtiğini öğrendim*, diye düşündüm bulanık bir şekilde, birden göbeğime sokuldu ve tüm düşüncelerimi kaybettim.

Karımdan, kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı şarap damlıyordu. Yukarı baktı, gözleri mum ışığından daha fazla ısıyla parlıyordu, merkezimi okşarken. Tüm bedenim hiç sahip olamadığım, arzulamaktan asla vazgeçmediğim şeyin özlemiyle gerildi. Üzerimden tekrar geçtiklerinde ürperdim ve parmak uçlarına karşı kendimi geri ittim ve el geri çekildi.

Bir parmağım şarapla kaplanmış olarak geri dönüp yavaşça içeri girene kadar vücudumun uzunluğuna baktım, ağrıyor, anlamıyordum. Bunu istemiş olmama rağmen, bu giriş kaslarımda gerginlik yarattı ama vücudumun içgüdüsel olarak sıkışması yavaş ve kasıtlı girişi durduramadı. Sonra geri çekildi ve sıcak bir dil onun yerini aldı, şarabın peşine düştü, onu tattı, beni tattı, başparmakları kalçalarımda huzursuz küçük daireler çizerken.

Göz temasını ilk kesen ben oldum, erimiş sıcaklık aklımı başımdan aldı, yukarı doğru yükselirken bile başım halının üzerine düştü. Dili benimle usulca konuşuyordu, bedenin bilinmeyen bir diliyle. Ama görünüşe göre bir parçam anlıyordu, bir parçam akıcı konuşmaya oldukça yakındı, çünkü içimden zevk dalgaları dökülüyordu. Ben çaresizce inleyene kadar dilini biraz fazla yavaşça oynatarak benimle alay etti.

Karanlık pencereler, üzerime eğilmiş o gururlu başın, beni tatmin eden o zeki dilin imkânsız görüntüsünü yansıtıyordu. Gözlerimi kapattım ve çaresizce nefes aldım; neredeyse çok fazla his vardı. Nazik bir dokunuşla başlamıştı, ama hızla daha emin, daha talepkâr bir hal aldı, ta ki elleri kalçalarımda sıkışıp beni neredeyse açgözlü bir şekilde daha da yakınımaya çekene kadar

bir şekilde. Ve sanırım vücudum da onunla konuşuyor olmalıydı, çünkü bir şekilde istediğim hızı biliyordu, arzuladığım dokunuşu tam olarak biliyordu. Zevk, sıcak balmumu gibi omurgamdan aşağı ve yukarı kayarak tamamen eriyene kadar devam etti.

Bana sorulmadan, dokunması için bacaklarımı daha da açtım. Ve *geis* beni anında ödüllendirdi: Direndiğim zaman hissettiğim, göğsümün bir mendeneye sıkışmış olduğu hissi aniden hafifledi. Günler sonra ilk kez tam nefes aldığımı hissettim.

Ve bu beni korkuttu.

Bunu kontrol edebileceğimi düşünmekle aptallık, bu kadar ileri gitmesine izin vermekle delilik etmişim. Mircea'nın hizmetkârı olursam işler kötü giderdi ama o benim hizmetkârım olursa daha da kötü olabilirdi. Konsül'ün senatörlerinden birinin, özellikle de benim kontrolüm altında olmasından pek hoşnut olacağını sanmıyordum. Tepkisinin ne olacağını tahmin etmeme bile gerek yoktu: Bunu durdurmazsam ya köle olurdum ya da ölürdüm.

Bedenim artık beynimden emir almıyordu -kelimenin tam anlamıyla artık kontrol bende değildi- ama yine de konuşabiliyordum. "Mircea, beni dinle. Bunu yapmak zorundayız.

-" Birden durdum, sözümü bitiremedim; boğazımdan kaçmak isteyen iniltiyi yutmakla meşguldüm.

Tam olarak bastıramadığım küçük sesi duydu ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Endişelenmeye başlamıştım," dedi hafifçe. "Çoğu kadın bu noktada hala tutarlı değildir."

Yüzündeki sırtışı silmek için onu öptüm ve gömleğinin iki yarısından tutup kendime çektim. Ben ipeği omuzlarından itip kollarından aşağı indirirken o da öpücüğünü derinleştirdi. Bir düğme yerde sekerek gitti ama ağır kumaş yırtılmadı, bileklerine takıldı. Gözlerimi dikerek geri çekildim ve sonunda çıkana kadar daha sert çektim. Mircea beni bıraktı, gözleri parlıyordu, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. Bu sefer görmezden geldim.

"Karşıdakinden daha cesur olmana sevindim," dedim beni halının üzerine yatırırken. Hâlâ tek bir çorabım olduğunu fark ettim. Giydiğim tek şey o olduğu için biraz tuhaf görünüyordu.

"Ne karşılığı?" Mircea mırıldanarak tekrar aşağıya doğru öpücükler gönderdi.

"Benim zamanımdaki."

"Peki neden?" diye sordu, nefesi üzerimde geziniyordu.

Başımı arkaya yatırdım, zaten çok yakındım-"Bana dokunmaktan korkuyordu."

Mircea çenesini karnıma dayadı ve sıcak, altın gözlerle bana baktı. Bir eli kalçamın etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. "Bundan şüpheliyim. Ünlü bir Fransız'ın bir zamanlar dediği gibi, insanın arzularını büyütüp çoğaltmasının en iyi yolu onları sınırlamaya çalışmaktır."

"Beni efendin yapsalar bile mi?" Nefes nefese kaldım.

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra Mircea aniden üzerime yürüdü, kollarını bedenimin iki yanına dayadı, yüzü doğrudan benimkine bakıyordu. Gözbebekleri hâlâ büyümüşü ve teni kızarmıştı. Ama benim aksime o kendine hâkimdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"*Geis* güce tepki verir." Saçları göğüslerimin üzerinde fısıldadı, aniden neredeyse dayanılmaz olan taç yaprağı yumuşaklığında bir his. İnledim ve ona uzanmamak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Ve şimdi Pythia olduğuma göre..."

Gözleri irileşti. Acı ve şaşkınlık yüzünde daha karanlık, daha basit bir şeyle çarpıştı. "Senin gücünün daha büyük olma ihtimali var."

Sadece başımı salladım, bunu zar zor yapabildim. Tenim yanıyormuş gibi hissediyordum, nabzım hızla atıyordu ve iradem tükenmişti. Kalçamı bacaklarının arasına kaydardım, kolumu sırtına doladım ve öylece tutundum. Boğazımdan çıkmak isteyen sesleri, yapmak istediğim talepleri bastırmak için dudağımı ısırdım.

Kolları beni sarıp kendisine yasladığında ürperdim ve çaresiz bir ses çıkardım. Beni öptü, saçlarıma karşı "Her şey yolunda, her şey yoluna girecek" diye mırıldandı ve ben de sözsüz bir şekilde hıçkırarak karşılık verdim, zayıf bir şekilde çırpınarak ona her şeyin yolunda olmadığını söylemeye çalıştım.

Mircea kafatasımın dibinden sırtımın küçük kısmına kadar uzun, yatıştırıcı yollarla okşamaya başladı, tekrar tekrar, yumuşak saçma şeyler mırıldanarak. Birdenbire içimdeki tüm mücadele bitti ve her kasım sıvılaştı, kulaklarımda alçak bir uğultu oluştu. Bana bir öneriyle vurduğunu fark ettim. Normalde sorulmaması bile beni çileden çıkarırdı ama şu anda bunun için saçma bir şekilde minnettardım. Güvenliğin sıcaklığı ve kesinliği beni öyle yavaş yavaş uyuttu ki, ne zaman uykuya daldığımı bile fark etmedim.

Kapı çarparak açıldığında ve Horatiu sendeleyerek içeri girdiğinde uyandım. Dışarıdaki ışık eksikliğine bakılırsa çok geç değildi. Terliyordum ve birinin üzerime örttüğü battaniye vücuduma dolanmıştı,

kol ve bacaklarıma sıvanıyordu. Ateş çok güçlü yanıyordu ve oda çok sıcaktı.

"Efendi nerede?" Horatiu sesi titreyerek sordu.

Başımı tutarak doğruldum. Acıyordu, ağzım kurumuş ve sersemlemiş hissediyordum. Güçlü bir telkinin etkisinin geçtiğini gösteren olağan belirtiler. Mircea *geis*'in üstesinden gelmek için büyük silahlar kullanmak zorunda kalmış olmalıydı ve sonuç akşamdan kalmalıktan daha kötüydü. Ayağa kalktım ve sendeleyerek pencereye gittim, pencereyi açtım ve birkaç ciğer dolusu soğuk, berrak havayı içime çektim.

"Efendi mi?" Horatiu tekrarladı.

Omzumun üzerinden ona göz kırptım. Elindeki şarap şişesi kararmaya yüz tutmuş gümüş bir tabağın üzerine tehlikeli bir şekilde tünemişti ve elleri titriyordu, öyle ki şarap düşecek diye korktum. "Bilmiyorum," dedim, yardım etmek için hareket ettim ve bir saniye sonra beni zaten istismar edilmiş boğazımdan yakaladı.

Beni kimin tuttuğunu bilmek için yaşlılık lekelerinin solmasını, beni kavrayan ellerin şeklinin değişmesini izlememe gerek yoktu. "Bizi nasıl buldun?" Mücadele etme zahmetine girmeden talep ettim.

"Beni dinlerken vampirin adını anma nezaketini gösterdiniz," diye alay etti Pritkin. "Ve görünüşe göre Paris'te iyi tanınıyor. 'Lord Mircea'nın ikamet ettiği yeri keşfetmek zor olmadı!'"

"Bana yaşlı adama zarar vermediğini söyle," dedim, gerçek Horatiu'ya ne yaptığını merak ederek. Dilimin sürçmesinin asırlık bir hayatı sona erdirmemiş olmasını umuyordum.

Pritkin'in kahkahası kulaklarımda sert bir şekilde yankılandı. "Onu yanında tepsiyle uyurken buldum. Onu öyle bıraktım. Benim derdim onunla değil."

"Hayır, senin kavgan benimle ve benim sabrım sonsuz değil," diye tısladı Mircea. Elinde Horatiu'nunkine benzer bir tepsiyle kapı aralığında belirmişti. Bir şekilde topladığı yiyeceklerle -yuvarlak bir somun ekmek, tereyağı, reçel-doluydu.

"O zaman daha fazla denememe izin verme!" Pritkin pelerininin altından karanlık bir küre çıkararak şöyle dedi. "Bana malımı ver yoksa hepimiz ölürüz. Tam burada. Hemen şimdi."

"Haritanın ölüme bir faydası olmaz!"

"Sana da yaramayacak!" Pritkin tersledi.

"Makul adamlar olduğumuzu söylemiştim. Anlaşılan birimizi fazla abartmışım," diye cevap verdi Mircea. Elleri hafifçe büküldü ve dudakları dişlerinden geriye doğru çekildi. Yemin ederim neredeyse dişlerinin uzadığını görebiliyordum. İçimden çılgılık atmak geldi.

İkisine de, birimizin ya da hepimizin ölümüyle sonuçlanabilecek bir kavgayı göze alamayacağımızı söyledim. Ama bunun bir faydası olmazdı. Ben de işe yarayacak bir şey seçtim.

Pritkin Mircea'ya ters ters bakarken arkasına geçtim ve küçük küreyi elinden kaptım. Yüzünde şok ifadesiyle döndüğünde bile onu pencereden dışarı fırlattım ve Mircea ikimizi de yakalayıp odadan dışarı çıkardı. Bir patlama evin önünü sarsarken kapı kapandı. Her şey on saniyeden daha kısa sürmüştü.

"Çok mu kızdın?" Mircea bana sohbet eder gibi sordu. "O bir çıkıkçıydı."

Cevap verecek zamanım olmadı çünkü Pritkin saf bir öfkeyle kükredi ve kendini Mircea'nın üzerine attı.

Geriye, korkuluklara ve merdivenlerden aşağıya doğru çarptılar, dibe vurdular ve sonra büyük bir aynanın içine yuvarlandılar. Ayna titredi ama kırılmadı, en azından Mircea Pritkin'i yakasından tutup içine fırlatana kadar. Kırılan cam, folyonun kırışması gibi bir ses çıkardı ve omuzlarından kanat gibi yayılan kırık şimşeklerin pürüzlü çizgileriyle çatladı. Sonra ayna yere düştü, camlar etrafa saçıldı ve Pritkin büyük bir parçayı kapıp Mircea'nın boynuna doğru bir hamle yaptı.

Sonra ne olduğunu göremedim, çünkü kavgayı yan odaya, görüş alanının dışına taşıdılar. Üzerimdeki battaniyeyi çekiştirerek kaldırdım ve merdivenlerin dibine doğru koştum ama ayna parçalarının arasından yolumu bulmak için yavaşlamak zorunda kaldım. Ve tam basamakların dibinde çıplak ayağım tahta ya da cam olmayan bir şeyle karşılaştı; katlanmış bir kâğıt parçası.

Karalanmış bir yığın talimat içeren tek bir ağır sayfaydı. Çok tanıdık bir yığın karalanmış talimat. Şaşkınlıkla baktım; sanırım artık müzayedeyi kimin yönettiğini biliyordum.

Bir patlama sesiyle başım döndü ve resepsiyon odasına koştuğumda döşeme tahtalarının bir kısmının kömürleşmiş ve tüttüğünü gördüm. Ama yakınlarda kırık bir şişe duruyordu, yani bu bir iksirdi, büyü değil. Görünüşe göre her iki adam da eski moda göğüs göğüse çarpışmadan daha iyi bir şey deneyemeyecek kadar bitkin düşmüştü, bu da birinin ölmesinden önce birkaç saniyem daha olduğu anlamına geliyordu.

Çarpmanın etkisiyle bir şamdan yana savrulmuş ve mumların çoğu yere çarparak sönmüştü ama bir tanesi yanmaya devam ediyordu. Onu haritanın bir köşesine tuttum ve "*Geis*'i çıkar yoksa yakarım!" diye bağırdım.

Dövüş dondu. Mircea bir eli Pritkin'in boynuna kilitlenmiş halde yukarı bakarken, büyücü Mircea'nın göğsüne doğru ilerleyen bıçağı durdurdu. "Yaptım bile!" Pritkin tükürdü, neredeyse hiç olmayan ışıktaki bile yüzü mosmordu. "Sen karşı çıkmasaydın, karşı büyüünün yeterli olmama ihtimali yok, hem de hiç yok!"

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Yalan söylüyorsun! Planın neydi? Sen benim dikkatimi dağıtırken vampirinin Kodeks'i bulması mı?" Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Dikkatini dağıtan ben değildim! "Başından beri niyetin ne pahasına olursa olsun Kodeks'i bulmaktı!"

Pritkin'in yüzündeki ifadeye benzer bir ifadeyle göğsümün kabardığını hissettim. "Öyle değilse bile, artık öyle sayılır," dedim öfkeyle.

"Bunun sana bir faydası olmayacak!" Küçük bir alevin haritanın köşesini kemirmeye başlamasını paniklemiş bir ifadeyle izledi. "Bir başlangıç noktası içermiyor - bu, satışı kazanan kişiye sözlü olarak verilecekti."

"O zaman müzayedeciyi araştırayım. Eminim makul davranabilir."

"Yaşasaydı belki de öyle olurdu!"

Mircea elini açtı ve ayağa kalktı. "Görünüşe göre bir çıkmazdayız," dedi Pritkin'e. "Sizde başlangıç noktası var ama harita yok. Bizde de harita var ama başlangıç noktası yok. Hedefimize ancak işbirliği yaparak ulaşabiliriz." Güzel bir konuşmaydı ama ardından gelen gülümsemesi, büyücünün elini her zamanki gibi ölümcül küçük şişelerin bulunduğu kemerine götürmesine neden oldu.

Onları görmezden geldim ve alevin büyümesini, birinin sayfanın altına özenle çizdiği resmi tüketmesini izledim. Haritanın geri kalanının ne kadar özensiz olduğu düşünüldüğünde, bu göze çarpıyordu. Özellikle de bir gün güzel bir Fransız bahçesinde yaşlı ve kibar bir adam tarafından bana verilecek olan versiyonda yer almadığı için. Mükemmel bir şekilde işlenmiş, altın rengi bir ouroboros'tu, minik pulları mum ışığında parlıyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" Aç alevler daha da yükselirken Pritkin sordu. "Eğer onu yakarsan, asla bulamazsın. Vampir bir kopyasını yapmış olsa bile, başlangıç noktasını içermez! Ve ben de sana yardım etmeyeceğim!"

"Sanırım şansımı denemek zorundayım," dedim parlak sarı alevin daha yükseğe sıçramasını izlerken.

"Ciddi olamazsın!" Pritkin bana doğru bir hamle yaptı ama Mircea onu sersemleten sıradan bir darbeye geri püskürttü. Büyücü ayağa kalkmaya çalıştı, yüzünde öfke ve şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Hayatımda hiç bu kadar ciddi olduğumu hatırlamıyorum," dedim dürüstçe.

Çaresizce kâğıdın kahverengiye dönüşmesini ve gevrekleşmesini izledi ve ben de farkına vardığı anı gözlerinde gördüm. Eğer Kodeks'i kimse bulamazsa, büyücülerin onun için buldukları yuvada saklı olarak yavaş yavaş kendi kendini çözecekti. Ve eğer birileri ona rastlarsa, onlar için işe yaramaz olacaktı; tıpkı kendisinin onu alıp yok etmiş olması gibi.

Üçümüz de kâğıdın yanarak kül olmasını izledik. Pritkin bana baktı, topuğunun altında dikkatlice toz haline getirirken yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Sonra arkasını döndü ve gitti. Bir an sonra, mavi bir ışık evin önünü flaş ışığı gibi aydınlattı ve o gitmişti.

"Bir kopyasını çıkarmadım," dedi Mircea bana sessizce. "İstersen hafızamdan yeniden üretmeye çalışabilirim ama oldukça karmaşıktı."

"Hayır." Başım dönerek haritaya baktım. "Gerçekten değildi."

"Biliyor musun, *dulceata*? Randevularımın çoğu daha az pislik içeriyor."

"Şikayet etme. Burayı iki yüz yıl sonra görmelisin," dedim, yeniden yanan şamdanı ona doğru iterek.

Ben bıçağımı kafatasları dizisine yerleştirilmiş altın ouroborosun altına sokarken Mircea mum rafını yavaşça aldı. Kolayca çıktı; alçının sertleşmesi için çok az zaman vardı. Arkasında sert kayaya gömülü küçük bir deri tüp vardı. Biraz uğraşarak bir kenarını kaldırdım ve bir saniye sonra ellerime doğru kaydı. Kireçtaşı tozlu silindire baktım ve ağlayabilirdim.

Müzayedecinin -sanırım Manassier'in büyükbabası- Pritkin'e söylediği başlangıç noktası her neyse sahteydi. Ve haritanın ortalıkta dolaşan kopyaları, örneğin torunuyla birlikte, onlara rastlayabilecek herhangi biri için işe yaramazdı. Sırrı bilmediğiniz sürece, hazine avcılarını boşa kürek çekmeye sevk edeceklerdi. Tıpkı bundan 200 yıl sonra onlardan birinin bana yapacağı gibi.

Manassier'in haritayı bana vermekte sakınca görmemesine şaşmamalı; işe yaramayacağını biliyordu. Asıl ipucu sayfanın altındaki çizimdi, kopyalarda olmayan bir çizim. Bu çağın Pritkin'inin fark etmeye hiç vakti olmadığı bir çizim.

Ellerim soğuktan ve heyecandan uyuşmuş bir halde tüpü açmaya çalıştım. Sonunda mumları Mircea'dan geri aldım ve onun yapmasına izin verdim.

onu. Bir an sonra bir tomar parşömen ortaya çıktı, yaşlılıktan altın rengini almıştı ama hâlâ mükemmel bir şekilde okunabiliyordu. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadım. Bunca zamandır tam buradaydı. Noktayı işaretleyen küçük sembole bile dokunmuştum. Dokundum ve sonra yanından geçip gittim. "Bittiğine inanamıyorum."

"Değil," dedi Mircea, bir sayfayı tararken. Birkaç sayfa daha çevirdi ve kaşları daha da çatıldı. "Galce okuyorsanız başka tabii?"

"Galler mi?" Demeti elinden kaptım ve kırılğan bir kenarı koparak yere düştü. Sadece tutulduğu için bile neredeyse parçalanıyordu. Ondan sonra daha dikkatli davrandım ama Mircea'nın haklı olduğunu görmek kolaydı: Sayfaların hepsi Pritkin'in not almak için kullandığı anlamsız yazılarla kaplıydı. Tek kelimesini bile okuyamıyordum. "Lanet olsun!"

"Bu benim dillerimden biri değil," dedi Mircea ben sormadan. "Ancak, bu dönemde onu tercüme edebilecek ve muhtemelen sizin için büyüü yapabilecek büyücüler var."

Bir mektubun sonundaki küçük bir kıvrımın yavaşça kayboluşunu izledim. Son sayfadaki son kelimeye iliştilmişti - zaten kendi kendine yazılmakta olan bir kelimeye. *Sakin ol*, dedim kendime sertçe. *İhtiyacım olan büyüünün bir parçası olma ihtimali nedir ki?* İçimi çektim. Şansım yaver giderse, aslında oldukça iyiydiler.

"Acele etmeliyiz," dedim kırılğan sayfaları dikkatlice bir araya getirerek.

"Bu akıllıca olmaz. Büyücülerin yardımına başvurmak her zaman tehlikelidir. Bize hemen ihanet etmeyecek biriyle temas kurduğumuzdan emin olmak için biraz araştırma yapmam gerekecek."

"Bana hepsinin Pritkin kadar deli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Neyle uğraştıklarının farkına varırlarsa, muhtemelen," dedi kuru bir sesle.

Sayfaları Mircea'ya geri verdim ve altın kalemi nemli sıvanın içine yerleştirdim. Kodeksi yanımıza alma konusunda endişelenmemize gerek yoktu; Pritkin ve ben ilk kez yanından geçerken Ouroboros'a dokunulmamıştı. Tüm o söylentiler yalandı: başka hiç kimse onu bulamamıştı.

"Sanırım yardım edebilecek birini tanıyorum ama onunla konuşmak için kendi zamanıma geri dönmem gerekiyor." Bizi geri götürecek güce sahip olduğumu umuyordum. Mircea'nın elini tuttum; bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Dayan," dedim ona ve yer değiştirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Mircea'yı onunkine bıraktıktan sonra kendi zamanıma döndüğümde

Dante'nin yeri hiç olmadığı kadar sessizdi. Yani kimse beni duvara yığılırken görmedi. Lanet olsun, gerçekten de bir süreliğine yer değiştirmeyi bırakmam gerekiyordu. Başım patlayacakmış gibi hissediyordum. Zonklama görüşümü bile etkiledi: birkaç dakikalığına tüm koridor bir kalbin içi gibi göründü - kırmızı ve titreşen.

Ama kendimi olmam gereken yerde, araştırma odasına giden koridorda bulmuştum. Nick de oradaydı, burnu her zamanki gibi bir kitaba gömülmüştü ve gerçekten umduğum kadar bilgili görünüyordu. "Cassie!" Aniden ayağa kalktı, telaşlı görünüyordu ve belki de önce hızlı bir duş almam gerektiği aklıma geldi. Ama bu bekleyebilirdi; Kodeks bekleyemezdi.

Parşömen kâğıtlarını masanın üzerine yayarken saçlarımdan kireçtaşı tozları döküldü ve bu sırada kitapları sağa sola ittim. "Bunu okuyabilir misin?" Nick'in ciyaklamalarına aldırmadan talep ettim. "Bu çok önemli!"

Bir süre sonra bilimsel merakı ağır bastı ve birkaç satırı hızla taradı. "Galce," diye düşündü, "*tuhaf demesek* de özellikle eski bir tür."

"Ama okuyabiliyor musun?"

"Evet, sanırım öyle. Zamanla. Bu benim ana dillerimden biri değil, biliyorsunuz, ama bazı-"

"Ona şimdi ihtiyacım var, Nick." Dağınık çarşafı işaret ettim. "Orada bir yerde *geis*'i kaldıracak büyü var ve Mircea tamamen yoldan çıkmadan önce onu almak çok iyi olur." Ya da ortadan kaybolmadan önce.

Nick aniden hareketsiz kaldı, hareket etmiyordu, nefes bile almıyordu ve bir an için bir vampirin yapabileceklerine benziyordu. "Bu" -durdu ve yutkundu- "Kodeks bu, değil mi? Onu sen buldun."

"Evet, ama okuyamadığım için pek işime yaramıyor." Orada öylece oturuyordu, ben de ayak parmağımla onu dürttüm. "Şimdi, Nick."

"Doğru, doğru." Bir hışımla hayata döndü, sayfaları hızla karıştırarak doğru büyüü aradı. "Bu biraz zaman alabilir," dedi.

mırıldandı. "Burada yüzlerce büyü var ve ben bir dizin göremiyorum... ah, bekle."

"Bir tane mi buldun?"

"Daha iyi." Kâkülleri gözlerinin önüne düştü ve sabırsızca onları geriye itti. "Büyüyü bulmuş olabilirim."

"Ciddi misin?" Ona baktım, umut etmeye bile cesaret edemiyordum. Lanet olası *geis* beni haftalardır her fırsatta engellemiştir; birkaç dakika içinde ondan kurtulabileceğime inanmak neredeyse imkânsızdı.

"Bu biraz zaman alabilir, Cassie. İstersen gidip üstünü değiştirebilirsin."

Evet, kesinlikle tazelenmeye ihtiyacım vardı. Ellerim küçük çürüklerle kaplıydı, tırnaklarım çatlamıştı ve avuç içlerimin oluklarında kir vardı. Saçlarım karmakarışık ve kısa süren mağara gezisi yüzünden her yerim toz içindeydi. Ama Nick tüm cadı ihtişamımla benimle uğraşmak zorunda kalacaktı, çünkü Kodeks'in gözümün önünden gitmesine imkân yoktu. Hiçbir şekilde.

Yüz ifademi iyice inceledi ve vazgeçerek çevirmenlik görevine geri döndü. Karşısına oturdum ve her yerde bulunan küçük porselen saksıya baktım. Ama sadece belli belirsiz bir çiçek kokusu kalmıştı. İkimizin de işine yarayacağını düşünerek mutfaktan kahve istedim ve kahve gelene kadar uyumamaya odaklandım.

"Çember hakkında ne kadar şey biliyorsun Cassie?" Nick aniden sordu.

Esnedim. "Beni öldürmek istemeleri dışında mı? Çok değil."

"Evet, geçmişte farklılıklarınız olduğunun farkındayım."

"Ve şimdiki zaman. Bir anlamı var mı, Nick?" Çeviri istiyordum, konuşma değil.

"Şey, evet, aslında. Yalnız olmadığınızı bilmeniz gerektiğini düşündüm. Bir süredir Çember'den memnun olmayan birçoğumuz var. Ancak hepimiz çözüm konusunda hemfikir değiliz. Bazılarımız sorun olarak sadece şu anda iktidarda olan grubu değil, tüm sistemi görüyor. Savaşı eski fikirleri değiştirmek için bir şans olarak görüyoruz, aslında vampirlerin sahip olduğu hükümet türüne daha yakın bir şeye dönüştürmek için. O zaman herkes için çok önemli hatalar yapan küçük megaloman gruplar olmazdı."

Aslında bunun Senato'yu özetlediğini düşünmüştüm. "Yani, tek bir kişi mi sorumlu?"

"Şart değil. Sadece daha merkezi bir otorite, herkesin faaliyetlerinin daha iyi denetlenmesi ve davranışları üzerinde daha fazla kontrol ve denge."

"Senato'da çok fazla denge ve denetleme mekanizması yok," diye belirttim. "Aslında hiç yok."

"Yine de işe yarıyor! Seçimlerin popülerlik yarışına dönüşmesi yerine, ilgili ve yetenekli bir lider tarafından her pozisyon için en iyi kişilerin atanmasını sağlıyorsunuz."

"Konsolosu tam olarak bu şekilde tanımlayabileceğimi sanmıyorum," dedim kuru bir sesle. "O pozisyonunu en güçlü ve en becerikli olarak elde etti, nokta."

"Ama iyi yönetiyor. İnsanlar ona saygı duyuyor." "İnsanlar ondan *korkuyor!*"

"Bütün güçlü liderlerden cahiller korkar," diye yorum yaptı Nick, söylediğim tek kelimeyi bile dinlemediği belliydi. "Eğer önyargılar engel olmasaydı vampirlerden çok şey öğrenebilirdik."

Güldüm; kendimi tutamadım. Büyücülerin vampirlere bakış açıları ciddi biçimde çarpık görünüyordu. Pritkin onları şeytanın vücut bulmuş hali olarak görürken, Nick onları baş tacı etmeye kararlıydı. Yine de eğlenmemden pek memnun görünmüyordu, bu yüzden o özellikle belirsiz bir kelimeye bakarken açıklamaya çalıştım.

"Vampir sistemi, ast vampirleri efendilerinin isteklerini yerine getirmeye zorlayan ve efendilerin takipçilerinin ihlalleri için hesap vermesini gerektiren bağlar nedeniyle çalışır. Büyücülerin böyle bir düzeni yok. Ve insanların-"

"Belki de bunu yaparsak, çabalarımızı koordine edebilir ve karanlığın kökünü sonsuza dek kazıyabiliriz!" diye araya girdi. "Bu haliyle, sadece başka bir meclisin bölgesine girerek bizden bir adım önde kalıyorlar ve biz tüm tartışmaları, iyilikleri ve rüşvetleri atlatıp nihayet peşlerine düşmek için gerekli izni aldığımızda, onlar yine gitmiş oluyorlar!"

Tüm o çillerin altında kızarmış yanaklarıyla oldukça sinirli görünüyordu. Konuyu değiştirecektim ama bir şey beni rahatsız ediyordu. "Çember'in merkezi otorite olduğunu sanıyordum. Tüm büyülü topluluktan sorumlu değil mi?"

"Hayır," diye tersledi. "Sorun da bu zaten. Şu anda sahip olduğumuz şey bir tür şemsiye örgüt. Dünya çapındaki her meclis buna üye değil - özellikle Asya'da çok az üyemiz var - ve üye olanlar bile farklı zamanlarda ve farklı anlaşmalarla katıldılar."

"Bunu bilmiyordum." Vampirler ember hakkında hep sanki büyücülerle eŐanlamlıymıŐ gibi konuŐurlardı. Elbette, bu ülkede öyle olabilir. Başka bir yerde farklı olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Tam bir karmakarışık!" Nick hararetle söyledi. "Bazı covenler bölgelerinin aranmasına hiç izin vermiyor, bazıları ise ancak şüpheli faaliyetlerin devam ettiğine dair kesin kanıtlar aldıktan sonra. Ve tabii ki bazen elimizde kanıt olmuyor, sadece içgüdüsel bir his ya da meşru bir kaynak olarak tanımadıkları birinden gelen bir ipucu oluyor. Ve kaynaklarımızın yasal *olsalardı* bilgi sahibi olacak kadar karanlığı iyi bilmeyeceklerini açıklamak bizi onda dokuz kez hiçbir yere götürmez. Hepimiz tek bir otoriteye hesap verseydik her şey çok daha kolay olurdu."

"Başka bir deyişle bir diktatörlük." Pritkin ben duymadan odaya girmişti. Sıçradım, aynı anda hem ayağa kalkmaya hem de etrafımda dönmeye çalıştım ve neredeyse kendimi yerde buluyordum. Beni yakaladı ve ben de ayaklarımı toplar toplamaz, biraz nefes nefese, çokça da ters ters bakarak oradan uzaklaştım. "Görüyorum ki sağ salim d nm Ő s n."

" yle bir şey olması gerekmiyor," diye karşı ıktı Nick, belli ki artık kimsenin onu dinlemediğini fark etmemişti.

Pritkin banyodan yeni çıkmış gibiydi; saçları -yine kısa ve soluk sarı- tam olarak tanımlayamadığım bir nedenle beni rahatsız eden ıslak tutamlar halinde aşağıya d k lm Ő ti. Belki de daha eski ve uzun versiyonu gibi dikkati yüzüne çektiği içindi. Belki de onu en son ıslak, terden kayganlaşmış ve parlarken gördüğüm zamanı hatırlamama neden olduğu içindir.

Tanrım, ondan *nefret ediyordum*!

"Sen!" Konuşamıyordum bile, söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. "Biliyordun!" S yleyebildiğim tek şey buydu, beni boğmakla tehdit etmeyen tek kelime buydu.

"Hayır, yapmadım. O sırada sadece beni soymaya çalışan becerikli bir cadı olduğunuzu d Ő nm Ő t m."

"Yalan söyleme! DeĐiŐtiĐimi gördün!"

"Senin ya da vampirin zihnimi bulandırdığını düşündüm. Savunmam d Ő m Ő ti, kalkanlarım neredeyse tükenmişti. Mantıklı bir sonuç gibi görünüyordu."

"Peki ya tekrar karşılaştığımızda? Beni tanımadın mı?"

"Bu kadar uzun zamandan sonra, hayır. Hemen değil. Bira kez merak etmiştim ama bilmiyordum. Ta ki elbiseyi görene kadar." Yırtık pırtık kalıntılara baktı. "Unutulmazdı."

"Görünüşe göre benden daha fazla," dedim sıkıca. "Nick, bize biraz izin verir misin?"

"Ama ben tam ortasıdayım..." Ona çevirdiğimiz bakışları gördü ve yutkundu. "Ya da gidip şu kahvenin ne olduğuna bakabilirim," diye ciyakladı ve kapıya yöneldi. Üzerinde çalıştığı sayfayı yanına almaya çalıştı ama elimi uzattım ve isteksizce verdi.

"Buldun demek." Pritkin'in sesinde hiçbir duygu yoktu. İki yüz yıl içinde çok şey öğrenmişti.

"Ve onu saklayacağım."

"Korkarım buna izin veremem, Cassie."

Güldüm ve bana bile acı geldi. "Şimdi de Cassie oldu, öyle mi? Doğru anladığımdan emin olayım. Sadıkmış gibi davrandığında Bayan Palmer, beni arkamdan bıçakladığında ise Cassie oluyorsun. Bildiğim iyi oldu."

Pritkin hafifçe irkildi ama bakışlarını hiç düşürmedi. "Neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsun."

"Peki neden acaba? *Çünkü kimse bana bir şey söylemiyor mu?*" Bu sonuncusu neredeyse bir çığlıktı ama umurumda değildi. Onu tekrar görmenin zor olacağını biliyordum, sadece bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Daha önce haklı çıkmıştım. Duyguları gömmek, onları yaşamaktan çok daha iyiydi, özellikle de böyle hissettiklerinde.

"Eğer yer değiştirmeden önce beni dinleyeceğine söz verirsen sana bilmek istediklerini söyleyeceğim. Eğer daha önce bir hedef olduğunu düşünüyorsan, o şey elindeyken ne olacağını hiç önemli değil. Yok edilmeli!"

Hayatımı kurtarmak için yer değiştiremezdim; ayakta durmakta bile zorlanıyordum. Ama Pritkin bunu bilmiyordu. Bu bana bir avantaj sağladı, sonunda ondan bazı cevaplar koparmak için bir kaldıraç. Ama ne yalan söyleyeyim, bu konuda pek hevesli değildim.

"Tüm hayatımı oyun oynayarak geçirdim," dedim ona sessizce. "Bu vampirlerin en sevdiği eğlencedir. Burada bir fısıltı, orada bir göz kırpma, bir yere varabilecek ya da varamayacak ve kasıtlı olarak düşürülmüş olabilecek ya da olmayabilecek bir ipucu. Oyunlardan bıktım. Sadece birinin bana gerçeği söylemesini istiyorum. Daha o kadarını hak etmedim mi?"

Pritkin kısa bir süre gözlerini kapadı ve yutkundu, adem elması kısa bir süre aşağı yukarı sallandı. Hâlâ genç olan yüzünü inceledim, maskenin arkasına bakmaya çalıştım. Binlerce yıllık deneyimini görmek için. Ama hiçbir şey yoktu.

Yaşlarını hiç göstermeyen yaratıkların etrafında büyümüştüm, en azından fiziksel olarak. Ama yaşlı olanları her zaman anlayabilirdiniz, sadece yaydıkları güç aurasından değil. Onlarda bir yerçekimi vardı, sanki bir odaya girdiklerinde hava fazladan ağırlık kazanıyormuş gibi. Sanki onlarla ilgili her şey bir şekilde daha fazlaydı: daha derin, daha parlak, daha zengin.

Gözlerini açtı ama ben başka tarafa bakmadım. Onu incelerken Konsolos'un nasıl hissettiğini, hiçbir şey yapmadan tüm bakışları üzerine nasıl çektiğini aklımda tutmaya çalıştım. Onu incelemeye devam ederken elmacık kemiklerinde belli belirsiz bir kızarıklığın yayılışını izledim ve zihinsel olarak başımı salladım. Hayır. O kadar yaşlı olmasına imkân yoktu.

Geriye cehennemde geçirdiği günler kalıyordu. Gençlik yıllarının çoğunun orada geçtiğini ama aynı zamanda 1793'te yeni döndüğünü söylemişti. Bu çılgıncaydı. Eğer gerçekten dünyadan kaybolduğu için tarihten de kaybolduysa, o zaman Orta Çağ'ın başlarında gitmişti. Ve eğer daha yeni döndüyse... dünyada geçirilen bin yıl insanı yaralar; iblis diyarlarında geçirilen bin yıl ne yapar?

Hakkında hiçbir şey bilmediğin, tek kullanım amacının bir ödül olduğu bir dünyaya kaçırılmak nasıl olurdu diye merak ettim. Babanın gösteriş yapması için yapılan bir tür ucube deney mi? Hem Pritkin ne yapmıştı da atılmıştı? Bir insan cehennemden tam olarak nasıl atılırdı?

"Rosier az önce yaptığın şeyi yapamaman için seni öldürmeye çalıştı. -Kodeksi ve onunla birlikte Efes Mektupları olarak bilinen bir büyüü geri getirin," dedi.

Belki yorgun olduğumdan, belki de Pritkin'in yanında olup da ona dokunamamanın, ona vuramamanın, ellerimi saçlarında gezdirip *dikleştirememenin* verdiği gerginlikten, lanet olsun, ama takip etmekte zorlanıyordum. "Ne?"

"Bunlar Efes'teki antik Artemis Tapınağı'na kazınmış kelimelerdi-"

"Nick bana Efes Mektupları'nın ne olduğunu söyledi," dedim sabırsızlıkla. "Eski bir büyüü kim neden umursar ki?"

"Yapabilecekleri yüzünden. Aslında binlerce yıl önce *yaptığı* şey yüzünden." Pritkin masanın kenarına oturdu. "Kimse benim aptalca yazdığım karşı büyüü yapmazsa, yapmaya devam edeceği şey. Gerçekten de bilge Merlin."

"O zaman haklıymışım. Sen Merlin'sin." Tüm kanıtlara rağmen bunu kabullenmekte zorlandım. Pritkin sadece... Pritkin'di. Başka bir efsane değil.

Zaman.

"Myrddin, aslında, bu ismi uzun süre kullanmadım. Bir Fransız şair kulağa müstehcen geldiğini düşündü ve değiştirdi. Yeterince adil; diğer her şeyi değiştirdi."

"Öyleyse hikâyeler doğru değil mi? Camelot, Lancelot ya da Arthur diye bir şey yoktu-"

"Oh, bir Arthur vardı, bir şekilde. Hakkında yazılanların yarısını okusa yüzünün alacağı hali görürdüm! Yalnızca kız kardeşiyle ilgili o söylenti var ya, onun için birinin kalbini söküp atardı." Bir an düşündü. "Ya da kız kardeşi. Korkunç bir kadın."

"Ne yani, bin yaşında falan mısın?" Buna hâlâ inanmıyordum. "Tam olarak değil. Altıncı yüzyılda doğdum, ama bir daha Rosier beni almaya gelmeden önce normal bir hayat bile yaşayamadım. Ve iblis diyarlarında zaman buradan farklı işler, tıpkı Faerie'de olduğu gibi. Sadece daha fazla. Anlayabildiğim kadarıyla orada ancak on yıl kadar kaldım. Ama döndüğümde" -başını salladı ve yüzünde hâlâ şaşkınlık vardı- "dünya değişmişti."

"Sizinle Paris'te tanıştıgımda, bana daha yeni döndüğünüzü söylemişsiniz. O zaman mı döndünüz?"

"Aşağı yukarı. O zamana kadar birkaç yıl geri dönmüştüm, yolumu bir dereceye kadar öğrenecek kadar, ama benim zamanımda bile icat edilmemiş, ancak on sekizinci yüzyılda eski bir şapka olan bir büyü tarafından yankesilmekten kaçınmak için yeterli değildi."

"Manassier'in büyübabası tarafından."

"Evet. O ve bir ortağı iki arada bir derede, belirsiz bir dünyada yaşıyorlardı. Çember onları uygunsuz davranışları -ve sanırım büyük beceriksizlikleri- nedeniyle reddetmişti ama karanlık tarafından aranan herhangi bir becerileri yoktu. Saf taşralı hödükleri dünyevi varlıklarından kurtararak ve mümkün olduğunda büyülerini boşaltarak tehlikeli bir yaşam sürüyorlardı. İkincisini mümkün kılmak için kalkanlarımı geçemediler ama Kodeks'i alıp kaçmayı başardılar."

"Ve bana anlatacağın şu gizemli büyü."

Pritkin başını bir elinin üzerine koydu, daha önce gördüğümü hiç hatırlamadığım yorgun bir hareketti bu. "Hayatta pek çok hata yaptım ama en kötüsü o lanet büyüyü yazmaktı."

"Ama Nick bunun hiç yazılmadığını söyledi. Tapınak yandıktan ve tüm rahipler öldükten sonra kaybolmuş."

"Biri hayatta kaldı ve aşırı yaşlılık döneminde tam olarak bir kopya bıraktı. Bunamış mıydı, yoksa en değerli sırrının kendisiyle birlikte ölmesine izin vermek mi istemiyordu bilmiyorum. Belki de ne işe yaradığını unutmuştu; belki de hiç bilmiyordu. Tek bildiğim, Angelsey'deki eski bir tapınakta onun karalanmış saçmalıklarını bulduğum. Oraya nasıl gittiler?" Omuz silkti. "Muhtemelen Romalı bir lejyoner, yeniden görevlendirilmeden önce Doğu'da bir merak olarak onları aldı. Asla bilemedim."

"Onu nasıl buldun?"

"Çünkü onu arıyordum. Özellikle o büyüyü değil ama hayatta kalmış olabilecek eski herhangi bir şeyi. Çok umutlu değildim - burası Romalılar tarafından Druid öldürme çılgınlıkları sırasında yakılmış ve geriye kalanlar birkaç yüzyıl sonra Saksonlar tarafından yağmalanmıştı. Ama kimse eski bir parşömenin, özellikle de hiçbirinin okuyamadığı bir dilde yazılmış bir parşömenin işe yarayacağını düşünmemişti ve bir şekilde hayatta kalmıştı. Diller her zaman benim uzmanlık alanım olmuştur. Ve ben de bunun üzerine atladım."

"Ne için?"

"Kısmen merak için. Geri kalanı için... Kendimle çok gurur duydum, hayatımın işini bulduğumu düşündüm, bu hayatın ne kadar uzun olabileceğini anlamadan önce. Tüm dünyanın başımıza yıkılıyormuş gibi görüldüğü bir zamanda eski bilgileri kataloglamak ve korumak son derece iyi bir şey gibi görünüyordu. Kaydettiğim şeyin, bunu lanet Saksonların yapabileceğinden çok daha etkili bir şekilde gerçekleştirebileceğini bilmeme imkan yoktu!"

"Ama ne işe yarıyor?" Bana söylemezse delireceğimi düşündüm.

"Efes Mektupları, sesine, tonlamasına ve hangi yönden okunduğuna bağlı olarak bir büyü ve bir karşı büyüdür. Bir yol bir kapıyı kapatır; diğeri ise açar."

"Ne kapısı?"

"Dünyalar arasındaki kapı. Rosier, büyü bulunursa birinin onu tersine çevirebileceğinden ve kendi türünün yüzleşmek zorunda kalmadığı rakiplere bir geçit açabileceğinden korkuyor-" Dirseğinin dibindeki sayfa yığını karıştırıyordu ve gruptan bir tane seçmişti. Eski Efesli rahipler çizgili defter kâğıdı kullanmıyorlarsa, Nick'in üzerinde çalıştığı çeviri bu olmalıydı. Nick'in nefesi kesildi. "Nedir bu?"

Ona bir göz attım. "Nick benim için karşı büyüyü tercüme ediyordu. *geis*."

"Bu karşı büyü değil," dedi Pritkin, ben izlerken yüzünün rengi solmuştu. Kâğıda baktım ama pek bir anlam ifade etmedi.

Gölgesizler. *Bir zamanlar tanrıların hüküm sürdüğü yer,*

Gölgeli. *Artık insanlar yapıyor.*

LIX: Dünya. *Dünya engellendi*

TETRAX: Zaman. *Zamanın Koruyucusu'na.*

DAMNAMENEUS: Güneş aşırı güçlü. *Bununla, güneş aşırı güçlendi.*

AISION: Gerçek Ses. *Ve kahin gerçek bir sesle konuşur.*

Pritkin beni kollarımdan yakaladı. "Bizi geri götür, çabuk!"

"Nereye?"

"Nick'in gitmek için kalktığı ana kadar! Onu yakalamak zorundayım!" "Neden, ne yaptı-"

"Açıklayacak zaman yok. Sadece yap!"

Bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırdım ve odaklanmaya çalıştım. Tanrım, çok yorgundum. "Şu anda yer değiştiremem. Belki yarın-"

Pritkin yemin etti. "Eğer onu bulamazsam, yarın *olmayacak!*" Ve gitti. Gittiğini bile görmedim, sadece kapı arkasından çarparak kapandı.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Ve sonra ışıklar söndü. Orada karanlıkta oturdum ve ciddi ciddi başımı eğip uyumayı düşündüm. Burası güzel ve sessizdi ve belki de sabaha kadar kimse beni bulamazdı.

Eğer bir sabah olsaydı.

İnledim ve ayağa kalktım. Her zaman şüphelendiğim gibi, sorumlu olmak berbat bir şeydi.

Özellikle de kimse farkına bile varmamışken.

Kodeksin tamamını aldığıma emin olana kadar etrafı *yokladım*, ihtiyacım *olmayan* büyüünün çevirisi de dahil olmak üzere hepsini bir tüpe sardım ve etrafına bir lastik bant sardım. Sonra da hepsini korsajımdan aşağı ittim. Mircea onu Sal kadar sıkı bağlamamıştı ama yine de tam oturuyordu ve tüp aşağıda kalan azıcık yeri de kaplayınca nefes almak bir kez daha sorun haline geldi. Ama en azından kimse o şeyi yerinden oynatmıyordu. Şimdi havasızlıktan bayılmazsam her şey yoluna girecekti.

Koridora çıktım ve yangın merdivenlerinin ne kadar uzakta olduğunu hatırlamaya çalıştım. Ama ışıklar açırken fark edebileceğiniz türden bir şey değildi bu. Doğru mesafe olduğunu düşündüğüm mesafeyi kat etmiştim ki biri beni yakaladı.

Ben çığlık attım, biri bağırdı ve sonra duvara çarpıldım. Canım yanmıştı ve zaten kötü bir ruh hali içindeydim. O her kimse kasığına dizimi vurduğumda kendimi hiç tutmadım.

"Dua et de iz kalmasın!" Casanova tısladı.

"Sen bir vampirsin. İyileşeceksin. Burada ne işin var?"

"Burası *benim* kumarhanem!" dedi, biraz tiz bir sesle. "Burada olmak için her hakka sahibim. Daha fazla sorun çıkarmadan önce gitmesi gereken siz ve serseri arkadaşlarınızsınız!"

"Beladan kaçınmak bugünlerde benim için büyük bir motivasyon kaynağı değil. Ölmek benim için büyük bir motivasyon kaynağı; Mircea'nın delirmesini izlememek benim için büyük bir motivasyon kaynağı. Bu arada-"

"Senato burada değil ama az önce yolda olduklarına dair bir haber aldım. Ve bu iş için henüz onaylanmadım, biliyorsun! Konsolos geldiğinde ve her yer karanlık olduğunda nasıl görüneceğini sanıyorsun?"

"Neden buraya geliyor?" Tek ihtiyacım olan buydu.

"Ben nereden bileyim? Senato meselelerinde düzenli olarak danışılan birine benziyor muyum? O çılgın piçlerden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum." Durakladı. "Lord Mircea hariç tabii ki."

"Tabii ki. Burası neden karanlık?"

"Çünkü üzerime saldıığınız o beleşçilerden biri elektrik kesintisine neden oldu!"

"Çocuklar olduğundan emin olamazsın," dedim kendimi suçlu hissederek.

"Oh, hayır mı? Elektrik şirketi elektriğimiz olduğunu söylüyor. Az önce onları aradığımda bana aptal dediler! Yine de ışık yok. Ve dikkatinizi çekerim, ne slot makineleri, ne masa oyunları, hiçbir şey yok. Burada bir servet kaybediyorum!"

"Sadece on dakika oldu. Sakin ol. Ben halledeceğim." "Çok haklısın, halledeceksin. Hemen şimdi!"

"Bağırmaı kes. Benim daha büyük bir sorunum var. Nick'i gördün mü?" "Evet, seni nasıl bulduğumu sanıyorsun? Dedi ki-"

Casanova'yı yakasından tuttum ve sarstım. "Nerede o?"

Bir küfür savurarak ellerimi çekti. "Tekrar söylüyorum, ben nereden bileyim? Bu da ithal İtalyan ipeği, tamam mı?"

"Onu nerede gördün?"

"Lobide. Işıklar söndükten hemen sonra ona rastladım. O buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu, ben de seni bulmaya çalışıyordum. Bilgi alışverişinde bulunduk."

"Gitmesine yardım mı ettin?" Lanetine rağmen Casanova'yı tekrar yakaladım. "Ona doğru yönü gösterdim; dışarı çıkmasına bizzat eşlik etmedim.

Ne fark eder ki?" "Onu durdurmak zorundasın!"

"Sizinle bir anlaşma yapacağım. Senin şu kestanecilerin *bu* sefer her ne yanlış yaptılarsa geri alsınlar, ben de büyücüyü gözaltına alırayım. Lobide neredeyse bir panik yaşıyor!"

"Peki." Casanova'nın kullandığı düşük seviyeli vampirlerin bir savaş büyücüsünü durdurma konusunda fazla şansları olacağından şüpheliydim ama belki de Pritkin'in yerini tespit etmesine yetecek kadar onu yavaşlatabilirlerdi.

Biz karanlık merdivenlerde ilerlerken Casanova cep telefonundan güvenliği aradı. Lobideki durumu abartmadığı ortaya çıktı. Birkaç güvenlik görevlisinin elinde el fenerleri vardı ve etrafta sallıyorlardı.

Diğerleri megafonlarla çelişkili talimatlar bağırırken, korkmuş kalabalığın üzerinde çakan flaşlar gibi. Bir grup oyuncu köşede, başlarının üzerinde tuttukları çakmakların soluk ışığında gitar çalıp şarkı söylüyordu. Melodiyi tanıdığımı sanıyordum ama sözler nazgul hakkında bir şeyler söylüyor gibiydi. Ve pterodaktıl şeyler tüm bunları parlak, aç gözlerle izliyordu.

Nick'i bulmak için odayı taradım ama yüzleri seçmek gerçekten zordu. Casanova, çoğu hendeğin yanında bulunan güvenlik ekibine doğru ilerlemeye başladı. Siyah cüppeli ve ölüm maskeli Charon'ların çektiği tekneler genellikle girişle lobi arasında gidip geliyordu ama ışık yetersizliği nedeniyle karaya oturmuşlardı ve alternatif bir giriş görevi gören asma köprü de açık konumda kalmış gibiydi.

Birkaç sabırsız tip hendeğe girmeye karar vermiş ve hendeği beklediklerinden daha derin bulmuşlardı. Güvenlik görevlileri bir yandan onları dışarı çıkarırken bir yandan da başkalarının onları takip etmesini engelliyordu. Bir başka güvenlik görevlisi de bir ayağı suda olan birini zorla zapt ediyordu.

Nick'e çok benzeyen biri.

"Orada!" Elimle işaret ettim ama Casanova önümdeydi. Bir el hareketiyle iki vampir korumasını zor durumdaki insana yardım etmeleri için gönderdi ama Nick bir şekilde onları atlatarak sahne arkasına ve muhtemelen çalışan çıkışlarına yöneldi.

Casanova'ya "Güvenliğe çıkışları kapatmasını söyle," dedim. "Hangilerini?"

"Hepsi!" Nick'in geri dönme riskini göze alamazdım, bu kalabalıkta çok kolay olacak bir şeydi bu.

Ben kıvranan, titreyen insan yığını içinde Nick'in izini sürmeye çalışırken Casanova telefonla meşguldü. Beş uzun dakika boyunca onu gözden kaybettim; sonra pterodaktıl şeylerden biri çılgılık attı ve gökyüzüne baktım. Casanova'nın kolunu tuttum ve işaret ettim. "Bak!"

Birkaç güvenlik görevlisinin el fenerleri hareketimi takip etti. İkiz ışınlar, bir şekilde havada yürüyormuş gibi görünen bir adamın figürünü aydınlattı.

Casanova gözlerini kırptırdı. "Bu deli herif ne yaptığını sanıyor?" "Neyin üzerinde duruyor?" Büyücülerin numaralandırıldığını düşünmemiştim. repertuarlarında levitasyon.

"Podyumlar. Kimse fark etmesin diye tavanla aynı renge boyanmışlar. Onları onarım yapmak için kullanıyoruz." Casanova en yakındaki muhafızdan bir el feneri aldı ve parıltılı bir labirentin arasında parlattı

kaya oluşumları. Neden bahsettiğini hâlâ göremiyordum ama Nick belli ki bir şeyin üzerinde duruyordu.

"Neden orada?"

"Muhtemelen çatıya çıkmaya çalışıyordu, tabii önce aptal boynunu kırmazsa." Casanova küfretti. "Düşerse sigorta primlerim tavan yapacak."

"Neden yapsın ki?"

"Çünkü podyumlar aynı zamanda daha büyük sarkıtlar için de destek görevi görüyor ve kayalar tam ortalarından aşağı doğru çıkıntı yapıyor!"

Nick uzanamayacağı kadar geniş görünen bir kayanın önünde durmuştu ve başaramayacağından emindim. Ama daha iyi bilmeliydim. Nick zararsız görünebilirdi ama o bir savaş büyücüsüydü. Neyse ki Pritkin de öyleydi ve o da onu görmüştü. El fenerleri, yetişmek için çabalayan parlak sarışın bir kafayı aydınlatıyordu, ama Nick iyi bir liderdi. Sahte kayanın yan tarafına bir hançer saplayarak kendine fazladan bir dayanak noktası oluşturdu ve bunu engelin etrafından atlamak için kullandı.

"Gerçekten çatıya çıkabilir mi?" Casanova'nın kolunu kirişi oynatacak kadar sıkı tutarak talep ettim. İki hafta önce bulunduğum kulelerin olduğu kata ulaşamayacağını biliyordum ama girişin üzerindeki daha alçak olan onun bakış açısından daha da iyi olurdu. Yere çok yakındı.

"Eğer tüm yolu geçebilirse, evet. Ana tabelayı onarmak için çatıda bir erişim kapağı var." Casanova bana baktı. "Aşağı inmesini ne kadar çok istiyorsun?"

"Kötü. Neden?"

"Çünkü korumalarımın bazıları silahlı."

"Bir oda dolusu insanın içinde ateş etmeye başlayamazsın!"

"Bunu gösterinin bir parçası olarak gösterebiliriz," diyerek etrafı işaret etti. Kapana kısılmış turistlerin çoğu bunun planlanmamış bir eğlence olması gerektiğine karar vermiş ve şikâyetlerine boyunlarını yukarı kaldırıp karanlığın içinden görmeye çalışacak kadar ara vermişlerdi.

"Biri ölürse bunu geçiştirecek misin? Kurşunlar sekiyor!"

"Benim çocuklar iyi nişancıdır."

"Ve o bir büyücü. Hiçbiri kalkanlarını geçemez. Onu durdurmak için dışarıdan birini getirebilir misin?"

Casanova cevap veremeden Nick takipçisini fark etti ve tam Pritkin şişman sarkıtın etrafından dolanırken bir büyü fırlattı. Kütleye çarptı

sahte kayayı tam ortasından kırdı ve izleyen kalabalığın üzerine bir sıva yağmuru gönderdi. Bunu, Pritkin ve Nick'in aynı anda birbirlerine büyü fırlatmalarıyla oluşan kıvılcım yağmuru izledi. Seyirciler alkışladı ama bu pterodaktiller için bardağı taşıran son damla oldu ve kendilerini havaya fırlatarak çılgılık çılgılığa dövüğe doğru gittiler.

"Casanova!"

"Onları geri çağıramam, sormayın bile."

"Ne demek istiyorsun? Buranın sorumlusu sen misin, değil misin?!"

Yaratıklardan biri Pritkin'i hedef aldı ve kalkanlarını tırmalayıp gagaladı. Diğer yaratık Nick'in peşinden gitti ama Nick ona bir büyü fırlatarak yarasa kanatlarından birini yaktı ve kalabalığın üzerinde dönerek uzaklaşmasını sağladı. Kısa süre sonra daha fazlası için geri döndü ama bu arada Nick bir sonraki sarkıtın yanına ulaşmayı başarmıştı.

Casanova hızla, "Güvenlik söz konusu olduğunda değil," dedi. "Koğuşlar bağımsız hareket etmek üzere tasarlandı. Bu ikisi etrafa büyü saçmaya devam ettiği sürece yapabileceğim hiçbir şey yok!"

Dudağımı ısırdım ve Pritkin'e saldıran yaratığın gagasıyla şiddetli bir hamle yapmasını izledim. Kalkanlarının yarısına kadar girdikten sonra kafası sıkıştığı için durdu. Etrafta çırpınmaya başladı, Pritkin'i dizlerinin üzerine çökmeye ve kendini kurtarmaya çalışırken çekilmemek için kırıya tutunmaya zorladı. Bu arada Nick çıkışa çok yaklaştı.

Pritkin dev kanatlardan yediği darbelere rağmen odaklanmayı başardı ve Nick'e bir büyü fırlatarak üzerinde durduğu podyum bölümünü çökertti. Bir sıçrama ve cızırtı ile hendeğe düştü, ardından bir buhar bulutu gönderdi ve teknesini yanaştırmakta biraz gecikmiş olan Charon'u zar zor ıskaladı. Nick'in bir şekilde bir sonraki bölümü yakaladığını görmek için tam zamanında baktım. Yaratığını birkaç büyüyle daha savuştururken kendini onun üzerine çekti, aşağıda dikkatle izleyen kalabalığa aldırmadan.

Pritkin kalabalığa çarpmamaya çalıştığı için eli kolu bağlıydı ama Nick böyle bir vicdan azabı duymuyordu. Er ya da geç ıskalayacak ve turist yığınının ölümcül bir büyü gönderecekti. Pritkin için bir şey yapamazdım; ben büyücü değildim. Ama muhtemelen ışıkları tekrar yakabilir ve güvenliğin bölgeyi temizlemesine yardım edebilirdim.

"Hadi gidelim." Casanova'yı çekiştirdim. "Çocuklar muhtemelen mutfaktır."

Beni kolumdan tuttu ve asansörler çalışmadığı için merdivenlere doğru ilerledik. En altta vitraylı bir camın yanında durduk.

Dışarıdan gelen zayıf bir ışığın içeri sızdığı pencere. Görüşe pek yardımcı olmuyordu; çoğunlukla uzun, siyah bir tünele bakıyordum, oysa tepemde parlak ortaçağ sancaklarını, iki yanımdan aşağı inen bir zırh hattını ve solda oda servis mutfaklarını görebilmem gerekirdi.

Yine de mutfak kapısına doğru yönelmiştim ki, karanlığın içinden alçak, yavaş bir tıslama sesi geldi, sanki pullar zeminde kayıyordu. Donup kaldım. Ne olduğunu bilmiyordum ama bu tür sesler asla iyi değildir. Sinirlerimi geriyor, kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu.

"Bu filmi görmüştüm," dedi Casanova sıkıca. "Sonunda herkes ölüyor."

"Kapa çeneni!"

"Anlamıyorsun, o sürüngeyi tanıyorum!"

Siyah bir sis, zemindeki taşların üzerinde karanlık parmaklarını gezdirmeye başladı. Ve dokundukları her yerde, var olan azıcık ışık da söndü.

"Bu da ne?"

Yutkunduğunu duyabiliyordum. "Karanlık ışığın yokluğundan değil, başka bir şeyin varlığından kaynaklanıyor. İnanın bana, görmek istemeyeceğiniz bir şey."

Evet, ama karanlıkta ölmek de kulağa o kadar çekici gelmiyordu. Kaçmasına fırsat vermeden onu yakaladım ve pahalı kolunu acımasızca ezdim. "Ne. Bu. Ne?"

"Sana söyledim-"

"Casanova! Burada *çocukların* olma ihtimali çok yüksek.

Orada ne var öyle?"

Cevap vermedi, sadece el fenerini tavana tuttu. Bu bölümün duvarları koyu ahşaptı ama tavan beyaza boyanmıştı ve kenarları altın rengi parşömenlerle süslenmişti. O şey de kansız beyaz olduğu için görülmesi zordu. Tavana baş aşağı tutunmuş, başını bir yana eğmiş, izliyordu. Bir çocuğun paradisi gibiydi, küçük ve yarı biçimliydi, tüm yüzeyleri ıslak bir şekilde parlıyordu. Kör gibi görünüyordu, göz çukurlarına gerilmiş derinin altında hiçbir göz pırıltısı yoktu ama başı hiç şaşmadan bana doğru dönüyordu.

"Cassie." Pritkin'in sesiyle konuşuyordu. Sesi sempatikti. "Kaçmazsan seni hemen öldürürüm ve çocukları da rahat bırakırım."

Boğazımdan çıkmak isteyen sesi yuttum ve hızlı bir silah değerlendirmesi yaptım. Benimki tamamen birkaç yaramaz bıçaktan oluşuyordu, çünkü çantamı bir yerlerde kaybetmiştim. Hayır.

İyi. Ama koridorda sıralanan zırhlıların ellerinde bir dizi silah vardı. Müze parçaları gibi cansız ve boş görünüyorlardı ama aslında güvenlik sisteminin bir parçasıydılar.

"Casanova," dedim çok dikkatli bir şekilde. "Muhafızlara saldırmalarını emret."

"Yapamam." Başını çılgınca salladı, onu hiç görmediğim kadar paniklemiş görünüyordu.

"Ne demek yapamam? Eğer ölmeme izin verirsen, Mircea seni öldürür."

"Ve eğer ona yardım edersen, ben de ederim," dedi tavandaki şey, sanki bir parçasıymış gibi

konuşmanın. "İki efendiye hizmet etmek zor, değil mi? Seni bir gün garipleşeceği konusunda uyarmıştım."

"İki mi?" Sonunda anladım. "Bu Rosier, değil mi?" Casanova aptalca başını salladı. "Henüz dönmemiş olman gerekiyordu," dedim iblise suçlayıcı bir tavırla. Pritkin iyileşmesinin en az birkaç gün süreceğini söylememiş miydi? O kadar uzun sürmemişti, değil mi? Tüm bu zaman atlamaları yüzünden emin değildim ama öyle olduğunu sanmıyordum.

O şey başını diğer tarafa doğru eğdi -neden, bilmiyorum. Gözleri yoktu, bu yüzden daha iyi görmek için olamazdı. "Şey, en iyi halimde değilim," dedi sonunda.

Seğirmekte olan Kazanova'ya baktım, her an yere yığılabiliyordu. "Git," dedim ona. "Pritkin'e yardım et. Nick'in buradan çıkmasına ve kimseyle konuşmasına izin verme. Bununla ben ilgileneneğim."

"Bununla başa çıkacak mısın?" Casanova yüzünde hiçbir ifade olmadan bana baktı, sanki kendine uygun bir ifade bulamamış gibiydi.

"Evet." Tekrar yukarı baktım. Korkunçtu ama küçüktü. Buna katlanabileceğime karar verdim. "Seni zaten bir kez öldürdüm."

"Ah, evet, demek öyle. Ama o zaman bu yüzden arkadaşlarımı getirdim," dedi hafifçe. Casanova kaçtı.

"Arkadaş mı?"

"Bana iyilik borcu olan bir meslektaşımın hizmetkârları. Adamlarım pek çok şeyde iyidir ama öldürmek pek uzmanlık alanları değildir. Normalde bunu nispeten hızlı yapardım" diye devam etti. "Ama geçen günden sonra, korkarım alışkanlığımı bozmak zorunda kalacağım. Küçük bir prestij meselesi. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Elbette." Göz ucuyla merdivenlerden küçük ve parlak bir şeyin çıktığını gördüm.

"Şimdi kıpırdamadan dur, çünkü bu çok acıtacak."

"Tam karşında," dedi peri ve minik kılıcını bir ok gibi fırlattı. Gözleri olmayan şeyin tam ortasına isabet eden kılıç, acı ve öfke karışımı bir çığlık atmasına neden oldu.

Boynumu çevirdim ve Françoise'ın merdivenlerden bana doğru koştuğunu gördüm, biraz yıpranmış görünüyordu. Elbisesi üç farklı yerden yırtılmıştı, bunlardan birinden genişleyen bir leke sızıyordu ve gözleri kocaman olmuştu. Önümde havada bir o yana bir bu yana savrulan Radella ise iyi görünüyordu. İnsan silahları bir iblise zarar veremeyebilirdi ama görünüşe göre Fey daha şanslıydı.

Biraz daha sakinleştiğimi hissederek Rosier'e döndüm. Ancak karanlığın parçalarının koridor boyunca zeminden, köşelerden ve duvarlardan sıyrıldığını gördüm. Hâlâ hiçbirine odaklanamıyordum ama Casanova'nın muhtemelen haklı olduğu hissine kapıldım: odaklanmak istemiyordum.

"Uh-oh," dedi peri yardımcı olmadan.

"Neler oluyor?" diye sordum. diye sordum ve Françoise tercüme etmeye ne zamanımın ne de yeteneğimin olduğu hızlı bir Fransızca konuşmaya başladı. "Radella!"

"Çocuklara ulaşmaya çalışıyorduk." Koridorun sonuna doğru eliyle işaret etti. "O şey onların yarısını mutfakta kısırdı."

"Onlar iyi mi?"

"Şimdilik. Asa onları koruyor ama dayanmayacaklar. O şeyler saldırırsa olmaz."

"Ama Fey büyüsü iblisler üzerinde işe yarar!"

Radella yüzüme yakınlaştı, kendisi de öfkeliydi. "Evet, aşçılar yerine birlikte çalışacağım savaşçılar olsaydı, bu bile yeterli olabilirdi! Bu haliyle-"

"Ne diyorsun sen? Geçemez misin?"

"Arka kapıya saldırdık. Güçlerini geçmeyi başardım ama cadı neredeyse kendini öldürtüyordu. Ve tek başıma pek bir şey yapamam."

Billy Joe tavandan aşağı süzüldü. "Başka bir sorunumuz var," dedi hızla, onu bu karmaşayla baş başa bıraktığım için beni azarlamaya bile ara vermeden. "Oradaki dostumuz birkaç adamını yukarı gönderdi. Şu anda çocuklarla birlikte oradalar. Ve benim iblislere karşı hiçbir gücüm yok, Cass."

O, Françoise ve Radella bana bakıyorlardı ve şaşkın bir saniyenin ardından talimat beklediklerini fark ettim. Sanki bizi bu durumdan nasıl kurtaracaklarını bilmem gerekiyordu. *Agnes de bilirdi*, diye düşündüm acımasızca. *Belki Myra'nın bile birkaç fikri olabilirdi*. Ama benim hiçbir şeyim yoktu.

"Sana bir teklifim var, peri," diye soludu Rosier. Kafamı kaldırdığımda Radella'nın kılıcını yerinden oynattığını gördüm. Kılıçtan geriye kalanlar bir takırtıyla yere düştü. Kabzasından başka bir şey değildi, geri kalanı asitle yenmiş gibi görünüyordu. "Şimdi git ve ben de senin yanlış davranışlarının cezasını çekmekten vazgeçeyim."

"Daha iyi bir teklifim olabilir," dedim hemen.

Radella kılıcının kalıntılarından bana baktı. "İyi bir tane olsa iyi olur, insan!"

"Rune'a nasıl sahip olmak istersiniz? Sadece kullanmak için değil, kalıcı olarak? Her kullanımdan sonra yeniden şarj olması yalnızca bir ay sürer, böylece istediğiniz kadar çocuğunuz olabilir. Arkadaşlarınız bile..."

Sözümü yarıda kestim çünkü sanki tüm kemikleri derisinin içinde aniden sıvılaşmış gibi hareketsiz kalmıştı. Bir an için havası alınmış gibi göründü ama sonra yavaş ve kesin bir şekilde dudaklarını yaladı ve o kocaman lavanta rengi gözlerinde boğulmuş bir ifadeyle bana baktı. "Ne istiyorsun?" Fısıltı gibi çıkmıştı.

"Çocukları dışarı çıkarmanın bir yolunu bulun ve burası sizin olsun."

"Sağır mısın sen? Sana zaten söyledim, bunun imkanı yok!" "İblisler seni Faerie'ye kadar takip edebilir mi?"

"Ne? Hayır! Ya da yapsalar bile uzun süre dayanamazlar," dedi şeytani bir gülümsemeyle. "Ama bu nasıl-"

"Mutfağa geri dönün ve geçidi çağırın. Çocukları Faerie'ye götürün, sonra güvenli olduğunda onlarla birlikte geri dönün."

"Peki bunu nasıl yapacağım? Hatları tekrar kırabileceğimi varsaysak bile, geçide güç sağlamak için bir ölüme ihtiyacım olacak. Ve hayaletin bana-"

"Alacaksın."

"Ne?"

"Olmaz Cass. Dur orada." Billy'nin sesi ilk kez bu kadar ciddiydi. Bu da onun Radella'dan daha hızlı davrandığı anlamına geliyordu.

"Bir ölüm olacak," dedim ona. Öyle ya da böyle. "Hangimiz olduğu fark eder mi, ben mi yoksa o şey mi?"

Peri bir an sessiz kaldı. "Hayır. Büyü umursamayacak."

Françoise ikimizin arasında bir ileri bir geri bakıyor, konuşmaya ayak uydurmaya çalışıyordu. "Ne? Bu da ne böyle? Ne oluyor?" "Bir dakika.

Radella, mutfakta sarışın küçük bir kız gördün mü? kahverengi gözlü, beş yaşlarında?"

"Birkaç küçük çocuk vardı. Ben-"

"Ayı mı tutuyor? O olmadan hiçbir yere gitmez." "Hayır."

Başımı salladım. Bu duyduğum ilk iyi haberdirdi. "Billy, üst kattaki çocuklar için kumarhaneden bir çıkış yolu bulmanı istiyorum. İçlerinden biri, küçük bir kız, geleceği görebiliyor. Seni duyabiliyor olmalı. Çocukları açık havaya çıkar. Doğrudan güneş ışığına." Pritkin bunun çoğu iblis üzerinde işe yaradığını söylemişti. Umarım bunlar da o sayıdadır.

"Tamam. Sen kendini feda ederken ben de gidip çocuklarla oynayacağım. Olmaz."

"Tartışacak zamanım yok!" Kolyesini çekiştirerek çıkardım ve Françoise'in eline tutuşturdum. "Bunu küçük kâhine ver. Sanırım adı Jeannie," dedim ona. Kolyeyi aldı ama kafası çok karışık görünüyordu; ne kadarını anlayabildiğinden emin değildim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu Billy. "Eğer ben başaramazsam, o sana bakar."

"Mesele bu değil!" dedi, onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi. Françoise'a, "Billy sana bir çıkış yolu bulacak," dedim. "Üç tane eski muhtemelen lobide olacaklar." Casanova, Graeae'lerin belaya bulaştığını söylemişti. Umarım bugün izin almaya karar vermemişlerdir. "Çocuklara ulaşmanıza yardım edecekler."

Rosier, "Bir hayalet, üç yaşlı kadın ve daha önce bizimle savaşmış ve kaybetmiş bir cadı," diye düşündü. "Şahsen ben olsam tekrar düşünürdüm, peri."

Radella'ya bakma zahmetine bile girmedim. Onun nasıl bir seçim yapacağını biliyordum; yüzündeki ifade çok etkileyiciydi. Ayrıca Françoise beni boğmakla tehdit eden bir sarılmayla kucaklamıştı. "Hayır! Seni bir daha bırakmayacağım!"

"Ben Pythia'yım!" Kollarını pek de onurlu olmayan bir mücadeleyle ayırarak söyledim. "Ve dediğimi yapacaksın."

"Evet, onun dediğini yap cadı. Bizimle boy ölçüşemezsin," diye ekledi Rosier yardımsever bir şekilde.

Françoise ona döndü, gözleri öfkeliydi ve tek, sert bir kelime söyledi. Fransızcanın ya da bildiğim başka bir dilin akıcı heceleri değildi. Alçak ve gırtlaktan geliyordu ve arkasındaki güç tüylerimi diken diken etti. Rosier'e doğru bir şey uçuşturdu, düşük ışıktaki çok iyi göremediğim bir şey, ama o küçük, sıradan bir hareketle onu geri çevirdi. Büyü başımın üstündeki vitray pencereye çarptı ve etrafıma parlak renkli parçalardan oluşan bir yağmur yağdı.

Françoise tekrar denemeden önce onu kollarından yakaladım ve olabildiğince sert bir şekilde salladım. "O haklı! Bana yardım edemezsin. Ama onlara yardım edebilirsin! Şimdi git buradan. Git!" Onu merdivenlere doğru ittim.

Benden iblise baktı ve tekrar geri döndü, yüzünde şaşkınlık ve acı vardı. Rosier parmağıyla bir fiske vurup birkaç karanlık şekli ana kütleden ayırmayı neye karar verirdi bilmiyorum. Merdivenlerle uğraşmadılar ama tavandan yukarı doğru fırladılar. Doğruca çocukların geri kalanına doğru.

Rosier'in onun gücünden görüldüğünden daha fazla endişe duyuyor olması gerektiğini belirtecek ve takviye gönderecektim. Ama fırsatım olmadı. Françoise döndü ve kaçtı.

Billy kımıldamadı. "Billy!"

"Benden cidden şunu yapmamı bekleyemezsiniz-"

"Çocuklar güvende olduğunda süvarileri buraya geri getirebilirsin." "O zamana kadar ölmüş olursun!"

Rosier güldü. Görünüşe göre iblisler de hayaletleri duyabiliyormuş.

"Peki kalırsan bunu nasıl engellemeyi düşünüyorsun?" diye sordum. "İyi bir şeyler yapabileceğin bir yere git!"

"Benden bunu yapmamı isteme."

"Billy, lütfen," diye durdum, onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Eğer yardım etmeyi reddederse, Françoise'ın şansı çok azalardı. Çocuklar ne kadar uzun süre karanlıkta kalırsa, Rosier'nin hizmetkârları da onları yok etmek için o kadar uzun süre bir yol bulmak zorunda kalacaklardı. Uyumsuz olsunlar ya da olmasınlar, onlar sadece çocuktu.

"Cassie ve Billy şovu, hatırladın mı?" dedi, aniden çekingen bir tavırla. "Senin gittiğin yere ben de giderim."

"Ama bu artık işe yaramıyor." Ve Tanrım, işe yaradığı günleri özlemiyor muydum? "Lütfen, Billy. Benim için bir şey yap."

Omuzları çöktü ve yüzü buruştu. "Son şey olmasa iyi olur," dedi sessizce öfkelenerek. "Çünkü eğer ölürsen, ölümden sonraki hayatını cehenneme çevireceğim!"

Radella, o ortadan kaybolduğu anda yüzümün önünde kanat çırpı. "Eğer ölürsen, rünü nasıl alabilirim?" diye sordu.

"Pritkin. Çocukları sağ salim geri getirirsen sana verecek. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Evet."

"Mutfak personelini de yanınıza alın." Miranda bir kreşi canları pahasına koruyacaklarını söylemişti. Bunu kanıtlaması konusunda pek istekli değildim.

"Ama... onlar Fey. Karanlık Fey," dedi Radella, sanki ben fark etmemişim gibi.

"Ne fark eder ki? Sadece onları yanına al!" Çocuklar gittikten sonra iblislerin onlara saldıracağını bilmiyordum. Ama saldırmayacaklarını da bilmiyordum. Rosier kesinlikle intikam kavramına soğuk bakıyor gibiydi.

Radella bir an sessiz kaldı. Sonra usulca söylenen, lirik bir cümle duydum, neredeyse çanların çalması gibi. "Neydi o?"

"Hiçbir şey." Sesi utanmış gibiydi. "Sadece... iyi şanslar, Cassie."

Yanımdan uçarak geçerken havanın hücumunu hissettim ve Rosier o korkunç gülümsemesini takındı. "Bir Fey lütfu. Çok nadir. Ve Faerie dışında çok işe yaramaz." Kara bulut dakikalar önce toplanmayı bitirmişti ve Rosier'in arkasında havada asılı, onun keyfini bekliyordu. "Sana fedakârlığın karşılığında çocukların hayatlarını takas edeceğimi söylemiştim. Anlaşmayı yapmalıydın. Şimdi sen de öleceksin, onlar da."

Ona müttefiklerime güvenmeyi onun sözüne güvenmeye tercih ettiğimi söyleyecektim. Ama buna fırsatım olmadı. İğrenç, kıvranan kütle aniden dondu, tıpkı hazır ola geçen askerler gibi. Sonra dümdüz üzerime atladı.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Çığlık **attım**, dehşete kapılmamış gibi davranamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Lanet şövalyeler hareketsiz kalmış, beni öldürmek üzere olan yaratıkları tespit edememişlerdi. Ama koridorun diğer ucundan, belki de birkaç düzine alev makinesinin gücünde bir ateş bulutu fırladı.

Belki de Casanova yeni bir güvenlik önlemi almıştı; bilmiyordum. Ama her neyse, etkiliydi. Bulut yüzlerce sesle çığlık atıyor ve havada çılgınca kıvranıyordu; bana Salih'in başsız bedeninde çalışan kurtçukları hatırlatan, kıvrılan, yanan siyah bir kütleydi bu.

Zırhtan yansıyan alevlerin parıltısı sahneye daha fazla ışık tutuyordu, ancak karanlıkta daha mutlu olabilirdim. Rosier tavandan düşerek hafif bir sesle koridorun ortasına indi. Sonra arkamdan bir şey üzerime atladı ve sırtıma küçük bıçaklar sapladı.

Çığlık attım ve sendeleyerek geri çekildim, duvara çarptım ve pençelerimi daha da içeri soktum. Odaya geri döndüm ve gazlı bıçaklarımı serbest bıraktım, ama birkaç metre ötede devam eden daha büyük kavgaya bir göz atıldılar ve beni terk ettiler. Çılgınca etrafıma bakındım ama şövalyelerin ellerinde çeşitli türlerde yüz kadar silah olmasına rağmen, sırtımda o kadar yüksekte duran ve göremediğim bir şeyi yerinden oynatmaya yardımcı olacak bir şey göremedim.

Şeylerden bir diğeri sol koluma yapıştı ve kemiğimi delecek kadar derine saplandı, bir diğeri ise sağ uyluğuma yapıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm, acı ve şoktan kör olmuştum, ancak şeylerin saldırıya devam etmediğini fark ettim. Bunun yerine, beni sırtüstü yatırıp yere yatırarak beklemeye başladılar. Ayaklarımın arasına bakmak için başımı biraz kaldırdım ve nedenini gördüm.

Rosier sürünerek bana doğru geliyor, cılız kollarıyla kendini ileriye doğru sürüklüyor, ilkel bacakları da arkasından geliyordu. Boş göz çukurlarına rağmen yüzü hatasız bir şekilde bana doğru dönüyordu ve yanan iblislerin çığlıklarının arasından yerde fısıldayan pulların yumuşak sesini duyabiliyordum. Zararsız görünüyordu, belirsiz, tamamlanmamış bir yaratık.

Dişsiz bir ağzı ve küçük, zar zor şekillenmiş pençeleri vardı. Ama bana dokunmasını hiç istemiyordum.

Kemiksiz bir şekilde ayaklarımın üzerinden bacaklarıma doğru aktı, uzun, çok esnek parmakları baldırlarımın, dizlerimin, uyluklarımın etrafında kıvrıldı ve kendini vücudumun uzunluğu boyunca çekti. Ve şimdiden o korkunç, boşaltıcı hissin belli belirsiz bir yankısını hissedebiliyordum. Beslenmeye başlamıştı.

Tüm kaslarımın gerginlikten şarkı söylemesine rağmen, onu yerinden oynatmaya çalışmak için bile dönemiyordum. Kollarım hizmetkârlarının ağırlığı tarafından sıkıştırılmıştı ve gücümünden geriye kalan çok az şey de giderek tükeniyordu. Yerde iki yanıma kıvrılmış ellerim hareketsiz ve işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

Ağır bir şekilde karnımın üzerine yerleşti, küçük pençeleri eteğimin dikişlerini yırttı, karnımın korunmasız etini ortaya çıkarmak için onu ayırdı. O müstehcen ağzı açıldı ve tam içini, gırtlığının ceset gibi tonunu görebiliyordum. Tenimin üzerinde nemli bir çizgi yaladı. "Tadın çok tatlı."

"Çekil," dedim kalın bir sesle.

Sırıttırıyor olamazdı. Ama yine de o kör bakışlarıyla beni sabitlerken bu izlenimi verdi. "Oh, niyetliyim."

Bir pençenin yan tarafımı ısırıldığını ve derine battığını hissettim. Ve kelimeler olmadan, o müstehcen ağzını tekrar açmadan, ne yapmayı planladığını biliyordum. Eteğimi kestiği gibi beni de kesecek, beni açacak ve böylece salt güçten daha önemli bir şeyle beslenebilecekti. Beni canlı canlı yemeyi planlıyordu.

Bir his - tam olarak acı değil, daha çok otomatik olarak ateşlenen ham sinir uçları gibi - midemden ağzıma doğru yukarı doğru çatırdadı. Tekrar çığlık atmayı reddederek yutkundum. Ama pençenin etimde ilerlemeye başladığını hissettiğimde gözlerim başımın içine doğru yuvarlandı.

Kırmızı lekeli derisini yalamak için bir an için geri çekti ve kanımın damlalarının kolundan aşağı akmasını izlememe izin verdi. Bir tanesi dirseğinden karnımın alt kısmına düştü ve onu yalamak için durakladı, dili kaygan ve soğuk bir şekilde tenime değdi. Sonra pençeyi tekrar soktu ve beni biraz daha genişçe yırttı.

Kasıtlı olarak yavaşça ilerliyor, her seferinde bir santimetre et ve deriyi parçalıyor, yaranın sivri kenarlarını yalamak için birkaç saniyede bir duraklıyor, içime şiddetli, mide bulandırıcı ürpertiler gönderiyordu. Bunun çok uzun bir süreç olacağını bilmemi istiyordu. Ve birden anladım: Diğerlerinin çocukların peşinden gitmesini istemişti, böylece acele etmeyecekti.

Elinde pala olan çılgın cin olmasaydı, bunu yapabilirdi de. "Salih!" Onu gördüğüme o kadar sevindim ki ağladım.

"Hey, tatlım." İki kez baktı. "Sert görünüyorsun." Pala savruldu, ilkel bir kolu kesti ve Rosier'i yan duvara çarparak mide bulandırıcı bir çığırıyla yere düştü.

"O günlerden biriydi," diye nefes nefese kaldım ve Rosier'in ne kadar hasar verdiğini görmek için boynumu zorlamaya çalıştım. Çok fazla gibi geldi. Çok fazla gibiydi.

"Bir de bana sor," dedi Saleh. "Bu adamın izini sürerken ne kadar zorlandığına inanamazsın." Bir yumruk daha savurdu ama ıskaladı. "Kıpırdama, lanet olası!" diye emrederek iblisin üzerine atıldı. Ama yaratık, o iskelet bacakları olmadan bile inanılmaz derecede hızlı hareket ediyor ve kendisini tek parça halinde tutacak kadar darbeden kaçıyordu.

Salih avını bulmuş olabilirdi ama intikamını alacak gücü yokmuş gibi görünüyordu. Rosier kendi hayatını korumaya benimkini sona erdirmek kadar ilgi duymuyor gibi görünse de. Ve Billy haklıydı: Süvarilerin buraya zamanında gelmesine imkân yoktu.

Salih sol kolumdan bir şey koparmayı başardı, ancak seçme şansım olsaydı sağ kolumu serbest bırakmasını tercih ederdim. Ama tartışacak değildim. Yakındaki pencere parçalarından birine tutundum, pençeye çok benzeyen, kırmızı ve ışıltılı, kama tabanından iğne inceliğinde bir sivri uca doğru sivrilen bir parçaya. Pritkin, Rosier'in beslenmek için savunmasını düşürmesi gerektiğini söylemişti. Görünüşe göre bu teoriyi test etme şansım olacaktı.

Rosier üzerime atladı, karanlığa karşı şekilsiz beyaz bir bulanıklıktı, rüzgarımı kesmeye yetecek bir güçle yere indi. Nefes alamıyordum, göremiyordum ama hissedebiliyordum. Uyuşukluk tekrar başlamadan, beni tamamen çaresiz bırakmadan önce, derisinin kaygan yüzeyine uzandım ve parçayı olabildiğince derin bir şekilde böğrüne sapladım.

Çığlık attı ama çok az kan, çok az vücut sıvısı vardı. Ve süngerimsi et yaranın etrafını neredeyse anında kapattı. Ben de parçayı tekrar batırdım ve bu sefer bıraktım, bir yandan da etrafta başkalarını arıyordum. Bazıları kullanılamayacak kadar kördü, ama burada sivri kenarlı güzel bir mavi vardı; orada bir çatlakla çift bıçağa dönüşen koyu yeşil; ve orada, neredeyse ulaşabileceğim son noktada, inci beyazı bir parça vardı, kenarı boyunca o kadar çatlamış ve parçalanmıştı ki neredeyse tırtıklıydı ve aynı şekilde kesiyordu.

Siyah şeylerden biri serbest kolumu yakalamaya çalışırken, efendisi çığlık atıp çırpınıyor ve birden fazla bıçağı aynı anda fırlatmaya çalışıyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi, ağzından karnıma damlayan kan benimkine karışıyordu.

"Belki, ama bugün değil," diye nefes nefese kaldım, Salih onun arkasından yükselirken. Geniş bıçak Rosier'in kafasını koparmadan önce irkilmek için zamanım bile olmadı.

Sonra kan fişkırdı, sanki karşımda yığılı duran küçük bedenden çok daha büyük bir şey öldürülmüş gibi bir nehirdi bu. Kasırga tekrar başladığında bir havuzun içinde yatıyordum, sesi neredeyse hemen bir ley hattı çatlağını işaret eden tanıdık hava çığlığı tarafından gölgede bırakıldı. Ya da, bu durumda, bir geçit.

"Kaçsan iyi edersin," dedi Salih, iblis bulutunu durduran ateş akışı aniden durduğunda. Ama koşamadım, zar zor sürünebildim ve zaten zamanım da yoktu. Bulut, histerik bir nefretle çığlık atarak üzerime atladı, ancak bir düzine vampir odaya akarken merdiven boşluğundan gelen bir mermi yağmuru tarafından vuruldu.

"Bu özel bir parti mi?" Alphonse kalçamdan sarkan siyah şeyi ağır bir motosiklet botunun altında ezerek sordu. "Yoksa herkes katılabilir mi?"

Sal yaratığı sırtımdan kaldırdı ve ortasına sertçe vurdu. Çığlık attı, kıvrandı ve eriyip gitti, sadece aşağıdaki taşların üzerinde yanık izi gibi görünen bir şey bıraktı.

"Nasıl parti verileceğini biliyorsun," dedi son yaratığı sağ kolumdan çekip duvara asarken. Bana şöyle bir baktı. "Ama haklıydın. Şıklık sana göre değil."

Zemindeki sahte taş sırtımı yasladım ve etrafımızdaki iblislerle vampirlerin savaşını dinledim. İblisler otomatik silah seslerini ateş etmekten daha çok seviyor gibi görünmüyorlardı. Sal çeşitli yaralarımı incelerken, Alphonse'un on iki numara botlarıyla sonuncusunun da yok oluşunu izledim. Rosier'in cesedinden geriye kalanlar yakınımıdaydı, kanlı beyaz bir et parçasından ibaretti. Ciddi ciddi kusmayı düşündüm ama bunun çok fazla sorun olacağına karar verdim.

Sal kalçamı ve omuzlarımı kontrol etti ve sadece et yaraları olduğunu söyledi. Karnım daha kötüydü, dikiş atılması gerekecek kadar genişti ama kemerini ödünç aldım ve eteğimi, geçici bir bandaj görevi görmesi ve aynı zamanda beni düzgün tutması için yeterince sıktım. *Çoklu görev, işler böyle halledilir*, diye düşündüm ve kıkırdamaya başladım.

"Hiç de değil," dedi Sal azarlayarak. "Histeri krizini sonra geçirirsin. Konsolos yolda ve bilmek isteyecek - aldın mı?"

"Evet, anladım. Ve eğer geliyorsa, belki de kıcını kaldırıp değişiklik olsun diye bazı kirli işlere yardım edebilir!"

Sal'in yüzündeki tüm kan çekildi ve gözleri sol omzumun hemen üzerindeki bir noktaya sabitlendi. "Peki tam olarak hangi 'pis iş' için yardıma ihtiyacınız var?" diye sordu arkamdan boğuk bir ses.

Tanrı bilir ne diyecektim ama daha arkamı bile dönmeden Jesse karanlıktan çıkıp önüme atladı. "Buldum!" diye bağırdı ve Konsolos'a doğru bir alev bulutu gönderdi.

Bir zamanlar birkaç vampiri canlı canlı yediğini gördüğüm, çöl kadar kuru, cehennem kadar sıcak, kör edici kum duvarıyla karşıladı. Bir an sonra, etim kemiklerimin üzerinde kaldığında fark ettim ki, kumu bize doğru fırlatmıyordu; onu bir kalkan olarak kullanıyordu. Jesse'yi ortasından yakaladım ve kulağına bağurdım. "Kes şunu! O bir arkadaş!"

Ateş aniden söndü ve adam biraz utangaç bir ifadeyle orada dikildi. "Pardon?"

"Hiç mi güçlü değil?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Şey, belki biraz güçlü." Sanırım artık bir grup kızgın iblisle kimin başa çıktığını biliyordum.

"Neden diğerleriyle birlikte değildin?" diye sordum.

"Buraya gelirken o şeylerden iki tanesi bana saldırdı. Onları kızarttım," dedi mutlu bir şekilde.

"O zaman mutfağa girebilirdin! Radella ve diğerleriyle birlikte gidebilirdin!"

"Ve seni böyle mi bırakayım?" Sesi hakarete uğramış gibiydi.

Konsolos kum fırtınasını bıraktı ve Jesse önce bir iki kez baktı, sonra da "fincan tabağı kadar büyük gözler "in abartı olmadığını kanıtlamaya çalışarak öylece bakakaldı. Sanırım daha önce ona iyice bakmamıştı. Tek kaşını bana ürkütücü bir şekilde Mircea'yı hatırlatacak şekilde kaldırdı. "Arkadaş mı?"

Zayıfça gülümsedim. "Şey, bilirsin işte. Bir düşman değil."

"Bunu göreceğiz," dedi mücevherli elini uzatarak.

Ne istediğini anlayana kadar bir an için gözümü kırptım. Benden Kodeks'i teslim etmemi bekliyordu. Ve ben zaten bende olduğunu itiraf etmiştim. Beni soyup aramadan önce onu vermek için bir dakikam olduğunu düşündüm.

"Ah," dedim esprili bir şekilde. Beynim tükenmişti, vücudum ciddi bir acı içindeydi ve hiçbir şeyim kalmamıştı. Onu almasına izin veremezdim, hele ki Pritkin onun yok olduğunu görmek için bu kadar çaba sarf etmişken. Hâlâ tam olarak ne işe yaradığını anlamamıştım ama belki de haklı olduğunu düşünecek kadarını biliyordum. Çünkü onu istemesinin tek nedeni asla *geis* olamazdı. Ming-de ve Parindra'nın hasta bir vampiri yoktu ve oldukça istekli görünüyorlardı.

Konsül bir şey söylemedi ama kolunu da indirmede. "Kodeksi bana ver Cassandra."

"Anlaşma bu değildi," diye hatırlattım ona. "Mircea'yı kurtarmayı kabul ettim. Hepsi bu kadardı."

"Biz kendi işimize bakacağız." Arkasında duran birini öne doğru çekti. Tami. "Kitabı bana ver, ben de sana arkadaşını vereyim."

"Nasıl olsa onu bana vereceksin. Mircea iyileşir iyileşmez özgür olacak. Yemin ettin."

O eriğimsi gözler kısıldı. "Ama o iyileşmedi. Henüz değil."

Bir saniye sürdü ama anladım. "Ve o sende." Karşı büyü elimdeydi ama Mircea'nın nerede olduğunu bilmezsem onu iyileştiremezdim. Bu da Tami'yi, onu serbest bırakmayı seçene kadar Konsolos'un manikürlü parmağının altında bırakıyordu. Ya da onu Çember'e geri verene kadar.

"Yani neye karar verdin? Kodeksi Mircea'yı kurtarmaktan daha çok istediğine mi?"

"Kodeksi aldıktan sonra büyücülerimiz büyüü yapabilir."

Ne kadar uygunsuz bir şekilde doğru. "Peki ya sana vermeyi reddedersem?"

Konsolos Tami'nin kolunu hafifçe sıktı. "Reddedeceğinizi sanmıyorum."

"Ve sanırım öyle olacak," dedi arkamdan çınlayan bir ses. Koridor aniden kör edici altın bir ışıkla doldu. "Aferin, Herophile. Görevini tamamladın!"

Orada kimin durduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Konsolosun yüzündeki hafif şaşkınlık ifadesi yeterliydi. Onun için bu neredeyse bir göz kamaşmasıydı.

Jesse'yi ve beni birkaç adım geriye, kırılmış pencereye doğru götürürken gözlerimi kaydardım. "Ne alacağım, altın yıldız mı?"

Çok kısa tunik giymiş on metrelik altın tanrı güldü ve kahkahası duvarlarda yankılandı. "Kodeksi bana verin ve istediğiniz her şeye sahip olun. Bu bizim

Şimdi dünya, Herophile!"

Arkasında bir sıra koyu renk giysili figür görebiliyordum ve onlara eşlik eden çürümüş meyve kokusu bana ne olduklarını söylüyordu. Karanlık büyücüler. Sanırım kendilerine söyleneni yapmayan kötü küçük Pythias'lar için oradaydılar.

"Çünkü zaten altın bir çemberim var," diye devam ettim. "Kodeks bir tanesinin arkasına saklanmıştı. Onu gördüğümde seni düşünmeliydim."

"Altın güneşin simyasal işaretidir, evet," dedi hâlâ onaylayarak. "Merak ettim. Çünkü Çember'in sembolü gümüştür."

"Ay gibi. Artemis'in amblemi, o lanet olası hain," dedi kayıtsızca.

Konsolos'un güzel yüzü bir ifade buldu ve bu hoşuma giden bir ifade değildi. "Düşmanlarımızla çalışıyorsun," diye tısladı ve Tamî kolu sıkılınca ani bir çığlık attı.

"Rahiplerine büyüü o verdi, değil mi?" Görmezden gelerek devam ettim. Konsül iki bin yaşına aptallık ederek gelmemişti. Eğer ona yeterince veririm, kendi başına çözebilirdi.

"Her zaman gülünç derecede duygusaldı," diye kabul etti. "İnsanlığa çok sert davrandığımızı, halkınızın tamamen yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünürdü."

"Öyle miydik?"

"Saçmalama," dedi umursamazca. "Tavşan gibi ürüyorsunuz."

"Şanslıyız." Yorgun beynim bazı şeyleri bir araya getirmekte zorlanıyordu.

Keyfi yerinde olduğu için yardım etmesine izin vermeye karar verdim. "Yani Ouroboros, türünüzü dünyamızdan uzak tutacak bir büyü."

Gülüyordu. Mutluydu, hatta şakacıydı. Tabii ki öyleydi. Ona henüz hayır dememiştim. "Bu Süleyman'ın koruma büyüsünün sembolüydü, beni buraya hapseden, Delphi'deki o sürtüğü yendiğim bozduğum büyüün. Ona Piton Dişi diyorlardı; Süleyman'ın yaptığı büyüü devam ettiren güçlü cadıların sonuncusuydu. Onlardan birini öldürdüm ve evini baş tapınağım, kızlarını da hizmetçilerim yaptım: Phemonoe ve Herophile. İsmi bile sakladım: 'pythia' piton anlamına geliyor, biliyorsunuz."

Hayır, öğrenmemiştim. Ama son zamanlarda her türlü şeyi öğreniyordum. "Onun ölümüyle, orijinal büyü sona erdi, çünkü onu sürdürecek kimse yoktu," diye düşündüm. "Ve dünyalar arasındaki yollar tekrar açıldı. Ta ki Artemis büyüü insanlığa geri vermeye karar verene kadar." Başını salladı. "Ama rahipleri öldü. Tapınağının yıkılmasından sonra büyüü kim sürdürdü?"

"Gümüş Çember, tabii ki." Bunu bilmediğim için şaşırılmış görünüyordu. "Ama unuttular. Pythias'a gücümün bir kısmını vermiştim. Ve halkım yok edildiğinde-"

"Güç kaldı."

"Ve büyük zorluklarla da olsa rahibelerimle iletişim kurmamı sağladı," diye kabul etti. "Ama lanet Çember onları bozdu, bana karşı çevirdi, bu dünyayla hâlâ sahip olduğum tek bağlantıyı engelledi. Hiçbiriyle hiçbir yere varamadım!"

"Ben gelene kadar." Birden midemin bulandığını hissettim.

"Evet. Myra'nın iyi bir aday olduğunu düşünmüştüm ama o da başarısız oldu." Eski varisi el sallayarak başından savdı. "Benim yolumdan gitmekten kendi konumunu sağlamlaştırmakla daha çok ilgileniyordu. Onu bertaraf ettiğinizde oldukça memnun oldum."

"Ben yapmadım."

Omuz silkti. "Yardım ettin. Böylece sana pek çok dost kazandırdım, genç Herophile. Artemis bizi dünyadan uzaklaştıran büyüünün sizinkiyle bağlantılı dünyaları da kapatacağını hiç düşünmedi. Örneğin, bizim büyümüze bağımlı olan ve biz ayrıldığımızdan beri düşüşte olan Faerie. Dönüşümüzü görmekten memnun olacaklardır."

"Bu, bazı Feylerin Kodeks'i ele geçirmek için neden bu kadar hevesli olduklarını açıklıyor," dedim.

Onaylayarak gülümsedi. "Eski yöntemlerin hem halkınız hem de bizim için en iyisi olduğunu anlıyorlar. Size öğreteceklerimizi bir düşünün."

"Evet, bana neler olduğunu anlatacağına söz verip duruyorsun."

"Benim yaptığım gibi. Kodeksi bana ver Herophile ve hizmetkârlarımın başı olarak hak ettiğin yeri al."

"Sana daha önce söylediğim halde bana böyle demeye devam ediyorsun." Derin bir nefes aldım ve Konsolos'a biraz daha yaklaştım. "Benim adım Cassandra."

Apollon'un yüzü hemen değişti. "Evet," diye tısladı, "annenin sana verdiği isim. Nedenini biliyor musun, küçük kahin?"

"Hayır."

"Çünkü bir öngörüsü vardı. Beni özgür kılacak kişinin kızı olacağını gördü. Eğer Pythia olursan, büyüünün çözüleceğini ve benim ve türümün geri döneceğini gördü. Kaderini biliyordu ama tek gerçek şansı olan seni öldürmeye cesaret edemedi. Bunun yerine kaçtı ve bir meydan okuma eylemi olarak sana başka bir asi hizmetkarımın adını verdi. Bu bir

hayatına mal olan bir karar." Bir elini uzattı. "Aynı hatayı yapma. Benim olanı bana ver!"

Konsolos'a baktım. Başını sallamadı, göz kırpmadı ya da çok belirgin bir şey yapmadı ama gözlerinin ardında bir şeyler değişti. Onu doğru anladığımı umuyordum, çünkü eğer doğru anlamadıysam yandım.

Kodeksi korsajımdan çıkardım ve Apollo'nun gözleri hemen ona odaklandı. Son bir kumar; son bir şans. Çünkü buna ihtiyacım yoktu, sonuçta yazarı tanıyordum. Ve bana gerçekten ama gerçekten borçluydu. "Jesse," dedim kısaca, "işini yap."

"Ne?" Tüm bu süre boyunca gözleri annesinden neredeyse hiç ayrılmamıştı. Ne kadar anladığımı bilmiyordum ama anlamasına ihtiyacım yoktu. Sadece en iyi yaptığı şeyi yapmasına ihtiyacım vardı.

"Kızart," dedim.

"Kaderin önüne geçemezsin, Herophile!" Apollo hırladı. "Çember zayıflıyor, içinden çatlıyor. Ve düştüğünde, büyü de onunla birlikte düşecek! Kaybeden tarafı seçme!"

"Ben değilim." Kodeksi havaya fırlattım. Bir, iki kez dönerken zaman yavaşlamış gibiydi; sonra bacağımdan daha kalın bir ateş bulutu, daha yayının tepesine yaklaşmadan onu yakaladı. Alevler temizlendiğinde, kül olacak kadar bile kalmamıştı. "Ve benim adım Cassandra."

"Adaşınıızın kaderini hatırlamakla iyi yapmış olabilirsiniz, *Cassandra*," diye tükürdü, iki kara büyücü bana doğru gelirken.

Ve vampirler orada öylece duruyordu. Umutsuzca Jesse ile yer değiştirmeye çalıştım ama çok yorgundum ve hiçbir şey olmadı. En azından normal bir şey olmadı.

Yoktan bir baloncuk oluştu ve ulaşamayacak kadar uzakta, ağır ve garip bir şekilde kalın, yansıtıcı yüzeyiyle odayı çarpıtarak salındı. Sonra bir tane daha oluştu, ilkinden daha küçüktü ve bir an için ikisi de helyum balonları gibi zıpladı, çarpıştı, yükseldi ve belirli bir yön olmadan sürüklendi. Ta ki daha büyük olan uzun boylu büyücüye doğru sürüklenene kadar.

Zıplamak yerine, uzanmış koluna yapıştı, paltosunun derisi üzerinden pekmez gibi aktı. Paniğime rağmen başka tarafa bakamıyordum. Çünkü baloncuğun altındaki kol değişiyordu.

Deri koyulaşıp sertleşti ve çatlamaya başladı; kol, Pritkin'in eski kitaplarından birinin kapağı gibi tozlanırken büyücü çılgılık atmaya başladı. Altındaki kolu görene kadar pul pul döküldü ve ufalandı. Ama bu artık bir kol değildi, büyücü benden uzaklaşırken fark ettim.

Geride kolun parçalanmış kalıntılarını ve bileğimi kavrayan eli bıraktı; artık kahverengi, kâğıt gibi derinin altında bir kemik yığınının başka bir şey değildi.

İrkildim ve kemikler kuru bir çingirakla yere çarparak çöktü. Başımı kaldırdığımda büyücünün bana baktığını gördüm; yüzünde birkaç saniye içinde onlarca yıl yaşlanmış bir dehşet ifadesi vardı. Nefesim kesildi, berrak, neredeyse şeffaf bir madde ondan sıyrılmadan önce farkına vardım. Kendini bir baloncuğa dönüştürdü ve patlayıp yok olmadan önce birkaç metre havada süzüldü. Vücudundan geriye kalanlar sönmüş bir balon gibi çöktü.

Ona baktım ve iki hafta önce Mircea'yla olan savaşta ölen büyücüleri hatırladım. Dost ateşiyle, ters giden bir büyüyle vurulduklarını sanmışım. Görünüşe göre o kadar da dostça değilmiş.

"Görüyorum ki birinden ders almışsın." Apollo öfkeden kuduruyordu. "Hain Agnes seninle sandığımdan daha fazla vakit geçirmiş olmalı. Ne olursa olsun

-"Hepsini yenemezsin." Ve tüm büyücüler bana doğru ilerledi.

Bulanık, bitkin gözlerden çıkışlarını izledim. Bu da neydi böyle, küçük bir alanda zamanı hızlandırmanın bir yolu mu? Bilmiyordum ama emin olduğum bir şey vardı: Bunu bir daha yapamazdım. Jesse'ye tutunuyor olmasaydım çoktan yere yığılmıştım.

Ama büyücüler bu sefer bana ulaşamadı. Ön sıradakiler, toplamda altı kişi, birdenbire patlayan ve sadece bedenlerine yoğunlaşan yakıcı bir çöl fırtınasıyla karşılaştılar. Belki yirmi saniye boyunca dönen, dans eden kumlarla örtüldüler ve kumlar dağıldığında yere düşen tek şey kemikler ve metal silahlardı. Büyücülerin geri kalanı, yarısı Senato üyesi olan öfkeli vampirler tarafından karşılandı ve dövüş başladı.

Jesse'yi tuttum ve Konsolos'a baktım. "Acele etmemişsin!"

"Eğer müttefik olacaksak, senin de bir işe yarayacak kadar güçlü olduğundan emin olmalıydım," diye cevap verdi sakın bir şekilde. "Sanırım *geis*'i kıracak büyüü ezberlediniz?"

"Kimin olduğunu biliyorum,"

diye cevap verdim. "Peki bu kim olabilir?"

"Büyücü Pritkin. Ben... ona anlattım."

Kaşlarını kaldırdı ama bariz yalanımı yüzüme vurmadı. "O zaman acele etsen iyi olur. Az önce lobide başka bir büyücüyle dövüşüyordu. Kazandığını sanmıyorum."

Merdivenlere doğru yöneldim ama Jesse'nin çığlığı beni geri çağırdı. "Annem ne olacak?"

Konsolos'a baktım. "Eğer müttefik olacaksak, bana güvenebileceğinizi düşünüyorum."

Uzun bir süre bana baktı, sonra Tami'yi tuttuğu yerden bıraktı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, *Pythia*."

Ses tonu tehditkârdı ama ilk kez benim unvanımı kullanıyordu. Dengeli bir şekilde, bunun olumlu bir adım olduğuna karar verdim. Eteklerimi topladım ve koştum.

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Yumuşak, sessiz bir maviye boyanmış lüks bir odada, tanımadığım bir yatakta uyandım. Perdeler sıkıca çekilmişti, bu yüzden dışarıda gün ışığı olduğunu varsaydım çünkü yatağımın yanında bir vampir oturuyordu. "Duvara çarptın," dedi Sal, tırnaklarını parlatmaktan başını kaldırarak. "Gerçekten utanç vericiydi."

Doğrudum ve hemen pişman oldum. Her şey acıyordu. "Ben yapmadım."

"Evet, gerçekten yaptın. Bam! Bir ışık gibi söndü. Zaten çok yaklaşmamıştın."

Başımı yokladım ve kocaman bir çürük olduğunu gördüm. "Bok gibi hissediyorum."

"Daha kötü görünüyorsun. İyi tarafından bakarsak, savaşı kazandık. Ve o iki büyücüye yaptığın şey oldukça havalıydı."

"Yani, ne diyorsun? Ödeşiyor muyum?"

"Hemen hemen." Göğsüme sert ve soğuk bir şey koydu. "Küçük bir kız bunu senin için bıraktı. Kolyenin lanetli olduğunu söylememi istedi."

Yumruğumu tanıdık ağırlığın etrafına sardım ve Billy'nin burada olduğunu, enerjiyi emdiğini söyleyen kısa enerji cızırtısını hissettim. "Biliyorum," dedim ağlamaklı bir sesle. "Çocuklar iyi o zaman?"

"Sanırım." Yüzünü buruşturdu. "Etrafta onlardan çok var gibi görünüyor." "Ve Françoise ve Radella ve-"

"Neye benziyorum? Saat altı haberlerine mi? Bilmek istiyorsan büyücüye sor."

"Pritkin! Nasıl-"

"O iyi. Sen dibe vurduktan sonra Konsolos Marlowe'u onun peşinden gönderdi. Görünüşe göre yardıma ihtiyacı yokmuş. Adamı çoktan öldürmüştü."

Yutkundum ve arkama yaslandım. Nick. Nick'i kastediyordu. Ve Pritkin onu öldürmek zorunda kalmıştı çünkü Nick'e tüm rüyalarının cevabını verecek kadar aptaldım. Ya da en azından, muhtemelen öyle düşünmüştü. Bana Kodeks'in nihai gücün anahtarı olduğunu söylediği zamanki yüz ifadesini hatırlıyorum. Anlamamış olması çok kötüydü, güç bize gitmiyordu.

"Onu görmem gerek," dedim Sal'e.

"Güzel." Ayağa kalkıp gerindi ve kedi kostümü bana büyük mor harflerle bir baş belası olduğumu söyledi. "Çünkü o gerçekten

sinirlerim."

"O burada mı?"

Sal gözlerini devirdi. "Ah, evet. Ve ona nasıl katlanıyorsun bilmiyorum."

"İnsanın üzerinde büyüyor."

"Uh-huh." İkna olmuş görünmüyordu. "Oh, bir şey daha var." Uzun tırnağıyla yatağın yanındaki siyah bir kutuya dokundu. "Konsolos bunu senin için bıraktı. Ve giderek sinirleniyor."

Hatırlamadan önce neredeyse ne olduğunu soracaktım: Mircea. Sal haklıydı. Henüz işim bitmemişti. Savaşı kazanmış olabilirdik ama benim kişisel savaşım devam ediyordu.

Başımı salladım ve Sal gitti ya da gitmeye çalıştı. Kapıyı daha yeni açmıştı ki Pritkin yanından hızla geçti. Banyo yapmış ya da üstünü değiştirmiş gibi görünmüyordu ama saçları bir kez daha bağımsız bir varlık haline gelmişti. "Onu yok ettiğini söylediler!"

"Ben iyiyim," dedim ve üzerimde kıyafet olup olmadığını görmek için yorganın altına baktım. Vardı ama üzerimde harap olmuş gece elbisesi değil, bir tişört ve eşofman altı vardı. Tekrar doğruldum. "Sorduğun için teşekkürler."

Pritkin elinin tersiyle itti. "Daha önce sizinle ilgilenen doktorla konuştum. İyi olduğunuzu biliyordum. Onu yok ettiniz mi?"

"Evet."

"Hepsi
mi?"

İçimi çektim. "Hayır, önemli kısımları atladım. Evet, hepsini! Jesse yaktıktan sonra geriye bir kül bile kalmadı. Sakin ol. Her şey bitti."

"Asla sona ermeyecek. Başka bir Pythia geri dönebilir, onu tekrar bulabilir-"

Bir kahkaha patlattım ama canım acıdığı için gülmeyi bıraktım. "Evet, çünkü çok kolaydı."

"Olabilir," dedi inatla.

"Ve tek söyleyebileceğim, ona iyi şanslar. Buna ihtiyacı olacak." Ona daha ciddi baktım. "Bir soru sormak ve dürüst bir cevap almak istiyorum. Değişiklik olsun diye."

"Seni neden karanlıkta bıraktığımı bilmek istiyorsun."

"Bu o olabilir. Neden bana sadece neler olduğunu söylemedin?"

Bana inanamayarak baktı. "Apollo'nun yerine Çember'in tarafını seçeceğini düşünmem için ne sebep vardı? O sana her şeyi verebilirdi: güvenlik, gücün hakkında ihtiyacın olan bilgi, zenginlik... oysa Çember-"

"Beni öldürmek için elinden geleni yapıyor." Bunu özümsemek için bir an durdum. İtiraf etmek hoşuma gitmiyordu ama ne demek istediğini anlıyordum. Bu kadar çok şey tehlikedeysen, bana söylemek istese bile bunu riske atamazdı. Ben de riske girebilir miydim emin değildim.

"Eğitimsiz bir Pythia'nın yapabileceklerinden korkuyorlardı," diye devam etti, "Myra'nın halihazırda yaptıkları göz önüne alındığında. O yaratığın ne kadar tehlikeli olduğunu bilerek yetiştirildi, ona karşı uyarıldı ama yine de onun planlarına uydu. Tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi."

"Bu pek çok şeyi açıklıyor," diye kabul ettim. "Neredeyse 'paranoyak' tanımına uyan Tony'nin neden riskli bir isyana katıldığını merak ediyordum. Ama sanırım yanında bir tanrı varken bunun pek de riskli olmayacağını düşündü."

"Çember de senin böyle düşüneceğini varsayıyordu. Ve sizi ortadan kaldırma girişimleri başarısız olunca, böyle bir müttefikiniz olduğunu fark ettiğiniz anda onlara karşı cephe alacağınızdan daha da emin oldular." Bana merakla baktı. "Doğrusu, neden yapmadığınızdan tam olarak emin değilim."

Ona bir bakış attım. "Eski efsaneleri okudum, en azından bir kısmını. Onun grubuyla burada işlerin nasıl olacağını tahmin etmeye yetecek kadar."

"Hepsi bu mu?" Pritkin şüpheli görünüyordu. "Çünkü sen onun gözdesi, şımartılmış bir evcil hayvanı, bir-"

"Köle," diye sözümü bitirdim. "Onun kölesi olabilirdim." Zaten bir efendiye sahiptim ve bu bana fazlasıyla yetmişti. "Bir daha hiç kimsenin beni Tony gibi kontrol edemeyeceğini söyledim. Ciddiydim."

Pritkin'in çenesi gerildi. "Bu tür bir güç pek çok kişi için çok çekici olurdu. Bunun için ödemeleri gereken bedel ne olursa olsun."

"Nick için üzgünüm," dedim, ne düşünmesi gerektiğini biliyordum.

İrkilmedi ama gözleri gölgelenmişti. "Bu gerekliydi," dedi sertçe. "Büyüyü görmüştü; başkalarına da söyleyebilirdi."

"Başkalarına da anlatırdı. Yarım saat boyunca bana Çember'de neyin yanlış olduğunu, nasıl büyük bir bürokratik karmaşa olduğunu ve düzeltmek için sadece sağlam bir ele ihtiyaç duyduğunu anlattı. Sanırım onun eli."

"Sizi yokluyor, kendi pozisyonunu destekleyip desteklemeyeceğinizi anlamaya çalışıyordu."

"Evet. Ona güldüğümde pek mutlu görünmüyordu."

Pritkin uzun bir süre bana baktı. "Alışılmadık bir insansınız... Leydi Cassandra."

Gözlerimi kırptım, bir an için yanlış duyduğuma emin oldum. "Bana ne dedin sen?"

"Sanırım yeni bir saltanat unvanı seçtiniz."

"Evet. Ama ne zamandan beri kullanıyorsun?"

"Bunu hak ettiğin için."

"Bir sürü düşmanla birlikte." Artık sorunlar listemde öfkeli bir iblis lordu, hâlâ sabırsızlıkla Kodeks'i bekleyen Karanlık Fey kralı ve kızgın bir tanrı vardı. Bunlardan sonuncusunun insanlığı tekrar oyuncağı haline getirmesini engellemek için, Gümüş Çember'i yok edilmekten korumam gerekiyordu, her ne kadar onun müttefikleriyle bir savaşla karşı karşıya olsalar ve yine de benim ölmemi isteseler de. Ve evet, olmak istediğim en son yerdeydim, savaşın tam ortasında Senato ile müttefiktim.

"Ofisin bir tehlikesi." Pritkin omuz silkti. "Leydi Phemonoe'yu umursamayan pek çok kişi vardı."

Evet, onu öldürenler gibi. "Bir keresinde bana aramızdaki en iyisi ya da en kötüsü olacağımı söylemişti," diye itiraf ettim. "Uzun süre bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sanırım artık biliyorum. Ya benim saltanatım sonunda ofisin Çember ya da kadim bir varlık yerine Pythia'nın kontrolüne geçtiğini göreceğiz ya da benim ve diğer herkesin o yaratığın kölesi haline geldiğini göreceğiz."

"Böyle bir şey olmayacak."

Neredeyse bunun neredeyse gerçekleşmiş olduğunu belirtecektim ama bir kavgaya girmek istemedim. Bunun yerine, "Bu da bizi sana sormak istediğim başka bir şeye getiriyor," dedim. "Ouroboros büyüsü artık Çember'in elinde, değil mi?"

"Evet. Güç Çember'den topluca çekilir, çünkü hiçbir büyücü böyle bir şeyi tek başına sürdüremez."

Ben de bundan korkuyordum. "Tamam, peki Çember büyüü daha fazla sürdüremeden önce tam olarak kaç 'darbe' alabilir?"

"Bilmiyorum."

"Tahmin et."

"Yapamam. Size söyleyebileceğim tek şey, büyü yapıldığında Çember'in şimdikinden çok daha küçük olduğudur. Muhtemelen bir kriz noktasına ulaşmadan önce biraz hareket alanımız var. Ama savaş kızıştıkça, kayıplar olacaktır. Ve her kayıp giderek daha tehlikeli hale gelecektir."

"Çünkü eski tanrıların geri dönmesini sağlayan şey o olabilir."

"Onlar tanrı değil! Güçlüler ama bunun başlıca nedeni büyülerinin bizimkinden çok farklı olması ve buna karşı koymanın zor olması. Ve tavırlarında kesinlikle tanrısal bir şey yok! Küçük, kibirli, zalim varlıklar..."

"Demek istediğim," dedim sesimi yükselterek, "Çember çok zayıflarsa büyü bozulur. Peki bunun olmasını nasıl engelleyeceğiz? Hâlâ beni öldürmeye çalışan bir grup insanın hayatını kurtarmak biraz zor!"

Pritkin elini telaşla saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun gayet iyi farkındayım! Bir tür yakınlaşma sağlamamız gerekecek. Eğer kendi aramızda savaşmaya devam edersek, düşmanlarımız kesin bir avantaj elde edecektir."

"Ve savaşı kazansak bile, Çember büyüünün bozulmasına neden olacak kadar zayıflarsa-"

"O zaman zaten kaybettik." Pritkin sözümü acımasızca bitirdi. "Nasıl başlamamızı önerirsin? Çember benden nefret ediyor."

"Bilmiyorum. Mevcut liderliğiyle... Bilmiyorum," diye tekrarladı. "Kolay olmayacak. Ama her şeyden önce onlara vampirlerin kuklası olmadığını göstermelisin. Durum böyle değil, biliyorum," dedi itirazımı önleyerek, "ama öyle görünüyor. Burada yaşıyorsun, etrafın onlarla çevrili; Mircea'nın işaretini taşıyorsun; ona *geis* ile *bağlısın*-"

"Sonuncusu hakkında - sanırım onu kırmama yardım edeceksin?"

Dışarıda bir kargaşa oldu, sonra kapı açıldı ve Casanova içeri koştu. Sal'in ellerine vurdu. "Bırak beni, kadın!"

"Başka ne yapıyordum ki?" Pritkin kuşkuyla sordu. "Daha ne yapmamı istiyorsun?"

Casanova bana baktı. "Daha iyi hissediyoruz, değil mi?" Sesi endişeli değildi. Kızmış gibiydi.

"Pek sayılmaz, hayır." Pritkin'e baktım. "Büyüyü yap, tabii ki." "Güzel," diye tersledi Casanova. "Çünkü senin sayende ben de değilim!" "Ne büyüü?" Pritkin kafası karışmış bir halde sordu.

"*Geis*'i kaldıracak olan!" Sabırsızlıkla söyledim. "Kodeksi yok etmek zorundaydım, hatırladın mı? Kodeks bende değil. Ama sende var, o yüzden önemli değil."

"Dikkatini veriyor musun?" Casanova talep etti.

"Belki beni aşağılamayı bıraktığında bunu düşünürüm," dedim.

"Çünkü Françoise o kadınlarla ilgili hiçbir şey yapmayacak ve peri de sürekli övüp durduğu o tılsımı elde edene kadar kimse için bir şey yapmayacak ve birileri de yapmak zorunda!"

"Hangi kadınlar?"

Pritkin endişeli görünmeye başlayarak, "Bunu zaten denedik," dedi.

"Graeae!" Casanova ellerini havaya kaldırarak şöyle dedi. "Françoise'ın çocukları dışarı çıkarmasına yardım ettiler - şahsen onların sadece iblis öldürmeyi sevdiklerini düşünüyorum,

Ya da yeterince uzun süre hareketsiz duran herhangi bir şeyi - ve şimdi onları tuzağa düşürmeye bile çalışmıyor. Ve şu anda üçü de alt katta! Birlikte! Acele ederseniz-"

"Neyi denedin?" Pritkin'e sordum.

"Karşı büyü. Fransa'da senin için yapmıştım. İki kez."

Casanova'yı bir anlığına unutarak ona baktım. "O sahteydi. İşe yaramadı."

"İşe yaramadı," diye kabul etti, "ama sahte değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Üçünün de şu anda *birlikte* olduğunu söylüyorum!" Casanova öfkeleni.

"Bu fırsatı bir daha ne zaman yakalayacağımızı kim bilebilir? Kalk, oraya git ve o cadıyla konuş!"

Pritkin'e baktım. "İşe yaramak zorunda. Başka her şeyi denedik zaten!"

Sadece başını salladı. "Sadece Fransa'da değil, bizim zamanımızda da sana büyü yaptım. Başarısız oldu. İşte bu yüzden bir süredir alternatif."

"Eee?" Casanova talep etti.

"Ve?" Pritkin'e telaşla sordum.

"Hiçbir şey. *Geis*'in neden bu şekilde davrandığını anlamıyorum. Hâlâ orada olmamalı, hâlâ orada olamaz. Ama yine de öyle."

"Beni dinliyor musun sen?" Casanova neredeyse çılgık atıyordu.

"Evet!" Tersledim. "Graeae'ler aşağıda, hep birlikte ve benden onları tuzağa düşürmemi istiyorsun-" Durdum, ona baktım.

"Evet. Hadi gidelim." Beni ayağa kaldırdı.

Mircea'nın tuzağını ve Pritkin'in elini tutarak, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedim.

"Nereye gidiyoruz?" Pritkin kafası karışmış bir halde sordu.

"Buna bir son vermeye!"

Mircea'nın MAGIC'teki süitinde yeniden ortaya çıktık. İki hafta geçmişti, Paris'te geçirdiğimiz zamanın ardından onu bıraktıktan hemen sonraydı. Yer değiştirdiğimde bir yer yerine ona odaklanmıştım, çünkü nerede olacağını kesin olarak bilmiyordum. Ama onu duştan çıkarken yakalayacağımı hesaba katmamıştım.

"*Dulceata*? Her zaman bir zevktir," dedi, kendinden emin bir şekilde havluyla kurulanırken. Pritkin'e baktı. "Neden?" diye sordu, belli ki acı çekiyordu.

"Dövüşmek için burada değil. Sana bir büyü yapmamız gerekiyor," dedim hızlıca ve sonra belki de bunu biraz daha geliştirmem gerektiğini fark ettim.

Bir sürü ıslak kahverengi saç telinin altında, bir kaş alaycı bir kavisle kalktı. "Sen büyü bilmiyorsun Cassie. Bu yüzden *onun* bir büyü yapması gerektiğini söylemek istediğini varsayıyorum."

Vay canına. Otuz saniyeden daha az bir sürede "Cassie" aşamasına gelmiştik. Cassandra'ya ulaşmamızın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Ben daha bir şey söyleyemeden, dört iri vampir silahlarını çekmiş ve yüzlerinde çatık kaşlarla odaya daldı. Banyo kapısının önünde durdular ve Mircea'dan Pritkin'e, oradan da bana boş boş bakarak orada dikildiler.

Pritkin silahını çekti ama Mircea beline bir havlu sarmak dışında tepki vermedi. "Evet?" diye sordu kibarca.

Vampirlerden biri biraz beceriksizce, "Koğuşlar," dedi. Diğerlerinden daha uzun boylu ve kaslıydı ama yaydığı enerjiye bakılırsa muhtemelen en genciydi. "Davetsiz bir misafiri işaret ediyorlardı." Kaşlarını çattı, gözleri Pritkin'in elindeki silahtaydı.

Mircea sanki orada durmuyormuşuz gibi yumuşak bir sesle, "Yanıldılar," dedi.

Vampirlerden üçü hemen eğildi. "Özür dileriz lordum," diye mırıldandı içlerinden biri resmen. "Herhangi bir hatalı rapor yazılmadan önce koğuşları kontrol ettireceğim. Gerçi bu bir saat kadar sürebilir."

"Öyle olmasını
sağla."

"Emredersiniz,
efendim."

Vampirlerden üçü kapıya doğru ilerledi ama daha büyük olanı duraksadı. "Lordum, saygılarımla, Konsolos kesinlikle kayıtsız kişilerin gözaltına alınması ve mümkün olduğunca rapor edilmesi gerektiğini söyledi-"

Mircea, "Ama burada öyle kişiler yok," diye tekrarladı.

"Lordum!" Mircea'nın banyosunu dolduran çatık kaşlı savaş büyücüsü ve hırpani kâhini işaret etmek için bir kolunu salladı. "Sağda duruyorlar-"

"Kimseyi görüyor musun?" Mircea diğer muhafızlardan birine sordu. "Hayır efendim!" diye cevap verdi, doğrudan bana bakarak.

"Aklınızı karıştırmak için bir şey yapmış olmalılar! *Sağ* tarafta iki büyücü *var*-"

Mircea küçük bir hareket yaptı ve vampir aniden konuşmayı kesti. Gözleri benim bulunduğum yöne doğru kaydı ama artık beni bulamıyordu. "Ama-ama burada insanlar vardı!" Mircea bir kaşını kaldırdı ve vampirin arkadaşları onu odadan dışarı sürükledi.

Endişeyle kapıya baktım. "Geri gelecekler mi?"

"Hayır. Ama bir saat içinde bunu rapor etmeleri gerekecek. Sanırım işiniz bundan daha fazla zamana ihtiyaç duymayacak? Çünkü eğer öyleyse, başka düzenlemeler yapmam gerekecek."

"Ne kadar süreceğinden pek emin değilim," dedim beceriksizce. Bu, diğer şeylerin yanı sıra ne kadar zor olacağına da bağlıydı. "Bu biraz karmaşık."

Birden güldü ve yatak odasına gitmem için bana işaret etti. "Seninle ne zaman başka bir şey oldu ki?"

Banyo gibi süitin dış bölümleri de elektrikle değil mumlarla aydınlatılıyordu. Nedenini hatırladım: Bu savaşın başladığı geceydi, en azından resmi olarak - MAGIC'in saldırıya uğradığı gece. Büyük koğuşlar ayaktaydı ve elektrikle iyi uyum sağlamıyorlardı. Ancak loş ışık Mircea'nın meraklı bakışlarını görmemi engellemedi.

İçimi çektim ve Tami'nin daha sonra oturacağı sandalyeye yerleşmiş olan Pritkin'e baktım. Yardımcı olmaksızın omuz silkti. Bunu zaten konuşmuştuk; Mircea'nın bir açıklama yapmadan kabul etmesine imkân yoktu. Ama bundan hoşlanmak zorunda değildim.

"Uzun hikaye," dedim hızlıca, sinirlerim bozulmadan önce, "ama temelde, zaman çizgisinde bir kaza oldu ve *geis* ikiye katlandı. Sonra büyümeye ya da şekil değiştirmeye falan başladı ve Pythia'nın gücünü miras alana kadar aklımı kaçıırıyordum. Bu beni biraz rahatlattı ama sonunda yarı deli ve şey, buradasın." Siyah kutuyu uzattım. "Konsül seni kilit altına aldırdı, böylece ortalıkta dolaşmayacaktın... ya da başka bir şey yapmayacaktın."

"Temel olarak mı?" Mircea kuru bir sesle tekrarladı.

"Şey, evet, hemen hemen. Ama sanırım karşı büyüünün neden işe yaramayacağını biliyorum. Çünkü *geis* sizden ikinizin üzerine yerleştirildi-biri şu anki zaman çizgisinde, diğeri geçmişte. Ama büyüü her denediğimizde sadece biriniz orada olduğu için, hepinizin orada olduğunu düşünmüyor. Tabiri caizse."

"Pardon?"

"Graeae'lerde olduğu gibi," diye açıkladım sabırsızlıkla. "Yanlışlıkla onları serbest bıraktım ve o zamandan beri onları tekrar yakalamaya çalışıyoruz. Sadece bu

Görünüşe göre, üzerlerinde kullanılan herhangi bir büyü uğruna tek bir kişi olarak kaydediliyorlar ve üçünden biri eksikse, büyü işe yaramayacak. Bu yüzden artık hiçbir zaman bir arada olmadıklarından emin oluyorlar. O zaman büyüü bütün gün yapabiliriz ve hiçbir şey olmaz."

"Bakalım anlamış mıyım?" dedi Mircea, Ming- de'nin küçük hediyelerinden birini daha çekiştirerek. "*Geis*'in, üzerine yerleştirildiği iki beni tek bir kişi olarak gördüğüne inanıyorsun."

"Çünkü öylesin."

"Ama büyüü iki ayrı zaman çizgisinde tuttuğum için, benden yalnızca biriyle karşılaşırса, beni tam bir kişi olarak görmez ve bu nedenle işe yaramaz mı?"

"Aynen öyle. Hepimiz aynı anda orada olmalıyız - ikiniz ve ben, çünkü bana sadece bir kez yapıldı, ama size iki kez yapıldı. Bir kez büyüü başlatan büyücü tarafından, bir kez de benim tarafımdan. En azından umarım bunu doğru anlamışımıdır, çünkü eğer başka bir bana daha ihtiyacımız olursa işler gerçekten karışacak."

"Gitmek mi?" Pritkin mırıldandı.

Mircea onu görmezden gelerek, "Paris'te elbisenin bana zarar vermemesinin nedeni bu olmalı," diye düşündü. "Çünkü *geis* tarafından birbirimize bağlandığımız için bizi bir bütün olarak görüyordu. Ve elbette sahibine zarar vermezdi."

"Şey, sahibinin üçte ikisi, ama evet, hepsi bu."

"İçerideyim, değil mi?" Mircea oniks kol düğmelerini gömleğinin Fransız manşetlerine geçirdi ve kutuya şüpheyle baktı.

"Seni dışarı çıkarabiliriz," dedim kuşkuyla, "ama sanmıyorum... yani, nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Marlowe sonunda seni kontrol edemediğini söyledi..."

"Bu işe devam edebilir miyiz?" Pritkin talep etti.

Mircea onu görmezden geldi ama kaşlarını çatarak bana karşılık verdi. "Büyücünün seni kandırması olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Belki de tam da bu odaya girmeye, güvenliği aşmaya ve beni savunmasız bir pozisyonda öldürmeye çalışmıştır?"

"Büyücüler bunu sık sık yapar mı?" Şaşıarak sordum.

"Birkaç karanlık kişi denedi. Sonuncusunun başına gelenlerden sonra, birkaç yıl erteleme aldım." Pritkin'e baktı. "Ama belki de ders unutulmuştur ve yeniden öğretilmesi gerekir."

Pritkin sandalyesinden sıçradı. "Eğer sana zarar vermek isteseydim, zaten yeterince zamanım vardı!"

Mircea hiçbir şekilde gülümsemeye benzemeyen bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "Denemekten çekinmeyin."

Bir şey fırlatmaktan kaçındım ama çok yakındı. Pritkin'i getirmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama Nick'le yaşadığım fiyaskodan sonra başka kimseye güvenmeye cesaret edememiştim. Büyüyü bilen tek kişinin o olduğundan bahsetmiyorum bile. O olmalıydı ve şimdi olmalıydı.

"Açıkçası ne kadar zamanın kaldığını bilmiyorum," dedim Mircea'ya sessizce. "Eğer hiçbir şey yapmazsak büyü etkisini gösterecek ve sen yine de öleceksin."

"Büyü asla öldürmek için tasarlanmadı," diye karşı çıktı. "En çılgın permütasyonunda bile."

"Hayır, ama birini delirtebilir! Sonra da Konsolos sizin için öldürme işini yapar."

Mircea durakladı, gözleri tuzağa kaydı. Uzun bir süre ifadesiz bir şekilde ona baktı. Sanırım tam yanında dururken kendini orada kapana kısılmış olarak hayal etmek biraz tuhaf -tamam, *çok* tuhaf- olurdu. "Senato'nun emrinde pek çok uzman var. Eminim bir çözüm bulabilirler."

"Bu zaten denendi. Sence başka bir alternatif olsaydı Konsolos seni hapse attırır mıydı?"

"Ama bu karşı büyü hem benden hem de Mircea'dan *geis*'i kaldırmaz mı? Ve böylece zamanı değiştirmez mi?"

"Hayır, öyle düşünmüyoruz." Ayrılmadan önce Pritkin'e sorduğum sorulardan biri de buydu. "Hepimizin paylaştığı bağı koparmak için üçümüzün üzerine atılıyor. Ama burada olmayan hiç kimseyi etkileyemez, buna bu zamanın Cassie'si de dahil. Yani onunla olan bağınız devam etmeli ve yoluna girmeli."

"Büyük bir soruna yol açıyor."

"Korkarım öyle. Ancak başka seçeneğimiz yok - mevcut zaman çizelgesinin devam etmesini istemiyorsanız."

"Senin Pythia olduğun." Cevap vermedim ama vermek zorunda da değildim. Mircea, Dante'deki savaştan beri oynadığı çılgın kumarın işe yaradığını biliyordu. Bir an düşünceli göründü ama sonra gözleri Pritkin'e kaydı ve ifadesi sertleşti. "En iyisi için hareket ettiğini düşündüğünü biliyorum *dulceata*, ama düşmanlarımızın ne olduğunu bilmiyorsun-"

Pritkin küfretti ve ben onu durduramadan alçak sesle, gırtlaktan gelen bir dilde, kulağa son derece tanıdık gelen bir şeyler söyledi. Ben daha gözümü kırpamadan, o daha konuşmasını bitirmeden Mircea onu duvara yaslamıştı,

gömleğinde bir yumruk ve gözlerinde cinayet. "Mircea, hayır!" Serbest kalan kolunu tuttum. "Kabul edene kadar bekleyeceğimizi sanıyordum!" Pritkin'e öfkeyle söyledim.

"Asla kabul etmezdi," diye tükürdü, "ve zaten bunun bir önemi de yok."

"Önemi yok mu? Seni öldürebilir!" Usta bir vampire onun izni olmadan büyü yapmak o kadar aptalca kabul edilirdi ki buna karşı bir yasa bile yoktu.

Olmasına da gerek yoktu - bunu deneyenlerin çoğu hayatta kalamadı. bir duruşma için yeterince uzun.

"Anlamıyorsunuz. Geis-" "Ne olmuş ona?"

Pritkin bir avuç çivi yutmuş gibi görünüyordu. "Hissetmiyor musun? Büyü işe yaramadı. *Geis* hala orada!"

OceanofPDF.com

Bölüm 29

"Bu imkansız! Sen dedin ki-"

"Büyü yeni bir şeye dönüşmemiş *olsaydı* teorinizin makul göründüğünü söyledim. Belli ki dönüşmüş. Siz onu vampire yerleştirdiğinizden bu yana geçen yüz yıl içinde, büyümek, değişmek ve yeni bir büyüye dönüşmek için fazlasıyla zamanı oldu. Sonuç olarak, karşı büyü işe yaramayacak. Çünkü dengelemek için tasarlandığı büyü artık mevcut değil!"

"Bütün bunları bir hiç uğruna mı yaptığımızı söylüyorsun? Nasıl olsa öleceğimizi mi?"

"Hiçbir şey için değil. Bu süreçte keşfettik-" Mircea'ya baktı ve duraksadı. "İlgi çekici çok şey."

Ve evet, bu doğru olabilir, ama savaşın arkasında gerçekte ne olduğunu bilmek, savaşmak için hayatta değilsem bana pek bir fayda sağlamazdı. "Bunun bir faydası yok!"

"Başından beri sana karşı büyüünün işe yarayacağından şüphelendiğimi söylemiştim," dedi, ona her zamankinden daha fazla vurma isteği uyandıran bir ses tonuyla.

Tam sert bir cevap verecektim ki birden aklıma geldi. Bunu söylemişti ama başka bir şey daha söylemişti. Kendimi Kodeks'e o kadar kaptırmıştım ki unuttuğum bir şey. *Geis*'i bozmanın başka bir yolu daha vardı, Mircea'nın büyüünün içine bizzat ördüğü bir yol.

Bu fikri kafamda evirip çevirirken kalbim hızlandı. *Geis*'in üç bileşeni de artık buradaydı: ben ve iki Mircea. Karşı büyü işe yaramamıştı ama bunun nedeni orijinal büyüünün biçim değiştirmiş olmasıydı, teorimin yanlış olması değil. Ama Pritkin arıza emniyetinin *geis*'in bir parçası olduğunu ve onunla birlikte dönüşeceğini söylemişti. Yani arıza emniyeti hâlâ çalışıyor olmalıydı.

"Bir alternatif olabilir," dedim yavaşça.

"Ne alternatifi?" Pritkin gözlerini kısarak sordu.

Mircea'ya baktım. "Hatırlıyor musun, orijinal büyüüyü yaptırdığında büyücüye bir kaçış maddesi koydurmuşsun?"

"Bir arıza emniyeti, evet. Konuştuğum herkes bana bunu yapmamı tavsiye etti. *Duthracht geis*'in meşhur olduğu gibi, bu yaygın bir önlem-"

Mircea durdu, gözlerine anlayış doldu ve hemen ardından inatçı bir parıltı geldi. "*Dulceata*?" diye uyarmaya başladı.

"Tomas'ta işe yaramadı," dedim, o kararını vermeden önce hızlıca konuşarak, "çünkü o bir yedekti, ama sadece biriniz için. Ve tıpkı karşı büyüde olduğu gibi, arıza emniyeti de yalnızca iki kişi katılırsa işe yarayacak."

"Cassie-"

"Aklını kaçırmış olmalısın!" Pritkin araya girdi. "Eğer başarılı olamazsa, sonsuza kadar ona bağlı kalabilirsin!"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bunu bilemezsiniz! Bu kadar uzun süre kendi haline bırakılan bir büyüde neler olabileceğini bilemezsin!" Mircea konuşmamıştı, kıpırdamamıştı. Ama birden güvenlik görevlisi geri döndü. "Sanırım boyun eğmen için sadece doğru efendiye ihtiyacın var, öyle mi?" Onu odadan çıkarmaya başladıklarında Pritkin alay etti. "Bir vampirin küçük fino köpeği olarak yetiştirildin, bir vampir olarak ölmeyi tercih etmeyeceğini düşünmeliydim!"

Kapı çarparak kapandı, ancak onu koridordan aşağı çekerlerken hâlâ söylenmelerini duyabiliyordum. "Ona zarar veremezsiniz. Benimle birlikte geri dönmek zorunda." Mircea bana bakarak, "Emirleri sadece onu alıkoymak," dedi.

dar bir şekilde. "Bunu özel olarak konuşmayı tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

"Evet. Şey." Durdum ve Pritkin'in suçlamalarını zihnimden uzaklaştırdım. Eğer bu işi doğru yapacaksam konsantre olmalıydım. Mircea'nın *anlamasını* sağlayacaksam. "Eğer bunu doğru anladıysam, ki anladığımdan oldukça eminim çünkü başka her şeyi denedik, o zaman... hepimiz olmalıyız. Emniyet hiçbir zaman bağımsız bir varlık olmadı ama *geis*'in kendisine bağlıydı. Yani *geis* değiştiğinde, arıza emniyeti de onunla birlikte değişirdi. Bu yüzden *duthracht* ile birlikte yerleşik güvenlik önlemleri kullanılır. Çünkü işler yolunda gitmese bile, yine de ona karşı koyacaklardır."

"Hepimiz olmak zorunda olan ne?"

Gözlerimi kısmıştım. Mircea büyü hakkında benden daha çok şey biliyordu, bu yüzden beni gayet iyi takip etmişti. Sadece bana büyü yaptırmak istiyordu.

Duraksadım, bir an için kelimeleri çıkaramayacağımdan, boğazımdan geçemeyeceklerinden emindim. "Seks meselesi," diye ağzımdan kaçırdım sonunda. "Hepimiz olmalıyız." Mircea'nın gülümsemesinden önceki uzun an boyunca birinin söylediği en şok edici şeydi bu.

"Biliyor musun, *dulceata*? Sana çok çeşitli deneyimlerden hoşlandığımı söylediğimde, beni bu kadar ciddiye almanı beklemiyordum." Gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Giyiniyor olmasından düşündüğüm kadar açık olmadığını anladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Sana söyledim, şimdi seks yapmalıyız!"

"Hayır, sanırım üçlü için kullandığınız terim 'şey' idi." Mircea takım elbisesini giydi. "Kişisel ilişkiler konusunda çok az çekincem olduğunu kabul ediyorum ama bir kuralı korumaya çalışıyorum." Eğildi ve beni yanağımdan hafifçe öptü. "Eğer hanımefendi bunu söylemeye dayanamıyorsa," diye fısıldadı, "bunu yapmayız."

Onu geri ittim ve ellerim kalçalarımda, hemen sinirlenerek ona baktım. "Kimse seni bana *geis* giydirmeye zorlamadı," dedim ve parmağımı tamamen giyinik göğsüne soktum. Çin ipeğinin yumuşak, lüks dokuması elimle buluştu, bu beni daha da mutlu etmedi. "Kimse sana seksi kırmak için şart koşmanı söylemedi! Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmak için cehennemi yaşadım ve şimdi buldum, elde etmek için zoru mu oynuyorsun?!"

Eğlencesi bir kademe daha artmış gibiydi. Sanırım Sal haklıydı; pek iyi değildim. "Kabul etmelisin ki, *dulceata*, hikayen biraz-"

"Soyun," diye emrettim.

Mircea yatak direğinin yanında durmuş, bana inanmayan bir kaş kaldırmış ve açıkça "*Az önce bana kıyafetlerimi çıkarmamı emretmedin*" diyen bir bakış atmıştı. Ama ben çıkarmıştım ve ona inatçı bir çene kaldırma hareketiyle karşılık verdim. Çok yavaş bir şekilde takım elbisesini çıkardı ve yatağın üzerine bıraktı. Bakışları bana da bir şeyler çıkarmam için meydan okuyordu.

Başımı ona doğru salladım. İyiydi. Geçirdiğim haftadan sonra, bu hiç de zor bir şey gibi görünmüyordu. Arkama uzandım ve elbisemin üst kısmındaki mandalı açtım. Sal, "efendiyi" eski eşofmanlarımla ziyaret etmeme izin vermemiş ve benim için bir kıyafet hazırlamıştı. Bir çekişte elbisenin fermuarı indi ve saten kumaş ayaklarımın etrafında buz mavisi bir su birikintisinden başka bir şey olmayana kadar kıvrımlarımın üzerinde kaymaya başladı. Elbiseye uyması için satın aldığım straplez saten sütyen ve külot takımı ile beyaz bir korse giyiyordum.

Korse biraz sarsıcı bir notaydı ama başka seçeneğim yoktu. Bana pansuman yapan her kimse iyi iş çıkarmıştı ve bir glamour çeşitli kesiklerin, çürüklerin ve pençe izlerinin çoğunu kapatmıştı. Ama gerçek şu ki

Bir vampir gibi iyileşmediğim kaldı. Beyaz dantel ve kurdelelerin altında, güzel yeni elbiseme kanamasından korktuğumuz iki inç uzunluğunda çirkin bir yara izi vardı.

"Sen ciddisin." Mircea kaşlarını çatıyordu.

Ellerimi açtım. "Evet! Evet, ciddiym! Sorun nedir?"

Kızgınlık ve inançsızlık arasında kalmış görünüyordu. "Sorunu biliyorsun! Bana sen açıkladın. Ve hayatımın geri kalanını bir adamın isteklerine bağlı kalarak geçirmeye niyetim yok-" Aniden kesti.

"Neyin?" Öfkemin yükseldiğini hissedebiliyordum.

Çabucak toparlandı. "Ne kadar çekici olursa olsun, dünyamız hakkında çok az şey bilen genç bir hanımdan."

"Hızlı öğreniyorum," dedim, "ve bana patronluk taslama." Neredeyse söyleyeceği kelimenin "çocuk" olduğundan oldukça emindim. Ve benim için doğru olan başka ne varsa, bu değildi. Kaçtığım ve nasıl bir dünyada yaşadığımı tam olarak öğrendiğim on dört yaşımdan beri öyle değildim.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi hiç bozuntuya vermeden. "Böylesine tehlikeli bir büyüü tamamlamayı hayal edeceğimden daha fazla."

"Tamamlamıyoruz! Bunu ikimiz yapabiliriz. Londra'da seks yapmış olsaydık arıza emniyeti işe yaramazdı çünkü üçümüz de orada değildik. Ama şimdi ve burada, *geis*'i geçersiz kılacak."

"Bundan emin olamazsınız."

"Olmayabilir. Ama *geis* kırılmazsa öleceğinden emin olabilirim. Bunu başka birinin hakimiyeti altında yaşamaya tercih eder miydiniz?"

"Söyleyemem," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi. "Hiç ustam olmadı. Ama bir kez öldüm. Hatırladığım kadarıyla o kadar da kötü değildi."

"Mircea!"

"Cassie, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Orada benim başka bir versiyonumun olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" - tuzağa doğru başını salladı - "ve birimizin büyük olasılıkla deli olmasına rağmen *geis*'i kırmak için üçümüzün çiftleşmesi gerektiğine?"

"Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Size ne düşündüğümü, kandırıldığınızı zaten söyledim. Yapmalısın-"

"Hiçbir şey yapmamalıyım. Ben Pythia'yım. Kaçırdıysan söyleyeyim, senden rütbece üstünüm."

Mircea, gömleğindeki ilik görevi gören ipek ilmekleri gevşetmeye çalışan ellerimi yakaladı. Ben gerçekten

o lanet şeyi çıkarmak istiyordu. "Sen Pythia'sın çünkü seni oraya biz koyduk!"

Ani bir itiş yaptım. Yatağın üzerine yığıldı. "*Dulceata?* -" "Bu unvana sahibim çünkü bunu fazlasıyla hak ettim! Bunu varsaymayı bırak Ben Tony'nin evinde bıraktığın o küçük kızım. Değilim."

"Büyücüler hain olur," dedi inatla. "Ve bu da belli ki-"

Bir ayağımı yatağın kenarına, bacaklarının arasına koyup diğer ayağımın üzerinde dengede durarak onu durdurdum. Dört inçlik topuklu ayakkabılarla fazla vakit geçirmiyordum ve orada ne kadar kalabileceğimden emin değildim. "Çıkar şunu," diye emrettim, ayakkabımın burnuyla kalçasının iç kısmını dürterek. Sal'in benimle buz mavisi saten topuklu ayakkabılar hakkında konuşmasına izin vermiştim, ayak bileğinin etrafında bir kayış ve yıldız patlaması deseninde kristallerle süslenmiş parmaklar vardı. Biraz abartılı olduklarını düşünmüştüm ama nedense ayakkabılar konusunda kesinlikle ısrar etmişti.

"Güzel bir şey. Son ayakkabı seçiminizden çok daha güzel."

Onu tekrar hafifçe dürttüm ve bu sefer kalçasına vurmadım. Keskin bir nefes aldı. Mircea istediği kadar rol yapsın, en azından bir yanı teklifime tamamen kayıtsız değildi. "Cassandra," diye başladı, sesi tehditkârdı ve ben bir sırıtışı bastırdım. Tamam, şimdi onu etkilediğimi biliyordum.

Ayakkabı çalışmasını sürdürdü, her süpürmede daha da büyüyen daireler çizdi, sıyırdı ama asla tam olarak dokunmadı. Sadece küçük bir cesaretlendirme, gerçi çok da ihtiyacı varmış gibi gelmiyordu. "Bu çok riskli," dedi bana inatla. "Eğer yanılıyorsan-"

"Yanılmıyorum."

"Bunu bilmiyorsun. Kendin itiraf ettin."

Onu tekrar dürttüm ve gözleri yarıya indi. "Güvenebileceğin tek kişinin ailen olduğunu sanıyordum. O yüzden bana güven, Mircea."

Cevap vermedi ama eli yavaşça ayak bileğime dolandı, sonra topuğumun üzerinden başparmağıma doğru indi. Başparmağını ipeksi malzemenin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi, ta ki ben biraz sersemleyene kadar. Sal'in ayakkabılar için neden ısrar ettiğini anlamaya başlamıştım.

"Sana onu çıkarmanı söyledim," diye tekrarladım. Bacağımın sallanmaya başladığını hissedebiliyordum. Mircea bileğimdeki küçük mücevherli tokayı tek eliyle açmayı başardı ve pompayı kaydırarak çıkardı. Sonra dudakları ayağımın üzerindeydi. Bu beklediğim bir şey değildi ve beni hazırlıksız yakaladı. Dilinin ayağımın kemerinde gezindiğini hissetmek, ayak parmaklarımdan kivrılmasına ve nefesimin kesilmesine yetti.

"Peki ya diğ er sen?" Beynim hâlâ cümle kurabilirken sordum.

"Peki ya o?" diye mırıldandı, dişleri topuğumun üzerine kapanmadan önce.   sırdı, oldukça nazik bir   sırıktı ama dizim bu hissin etkisiyle büküldü. Seğirdim ve yalpaladım ve dengemi korumak için yatak direğine tutunmak zorunda kaldım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Mircea pi  şmanlık duymadan bana sıırttı ve beni yanına çekti. "Büyücü beni daha önce lanetlemedi. Nedenini merak etmedin mi?"

O güzel yüze baktım.   p  şecek kadar yakındı ama aklındakinin bu olduğ  nu sanmıyordum. "Yardım etmek istiyor."

"Olabilir. Ama bir tuzak kurmu  ş olması da aynı derecede mümkün değ  l mi?" "Bunun için bir nedeni yok-"

"Kara   ember"le aramızdaki gerilim bir süredir yükseliyor. Önleyici bir darbe vurmaktan başka bir şey istemezler. Bir Senato üyesini ve yeni Pythia'yı aynı anda öldürmekten daha iyi ne olabilir? Odadan çıktığından emin oldu-"

"    nk   onu dışarı attın!"

"-kolaylıkla tahmin edebileceğı bir şey. Yalnız kaldığımızda, merakın bizi kutuyu a  maya zorlayacağını ve böylece tuzağı kendi kendimize kuracağımızı d    nebilirirdi. Ve bir kez genel alarm verildiğ  nde, karışıklık içinde sıvı  şabilirirdi."

Ben de paranoyak olduğ  mu sanıyordum. "Bu değ  l-" Durdum, çünkü artık beni dinlemiyordu. Kafasını kaldırdı ve bir an için bakışları başka bir yerdeydi.

"B  y  c  yle baş etmek muhafızlar için zorlaşıyor. Kısa süre sonra d  neceğ  m." Yataktan yuvarlandı ve kapıya yöneldi.

"Mircea!"

Omzunun üzerinden bana baktı, yüzü ciddiye. "Onu   ld  rmeyeceğ  m Cassie. Ama bu konudaki ger  eğ     ğreneceğ  m, pek çok şeyi.   yle ya da böyle."

  şlerin nasıl bu kadar çabuk kötüye gidebileceğ  nı merak ederek gidişini izledim. Mircea'nın büyücülere g  venmediğ  nı biliyordum -tüm vampirler öyleydi- ama aptalca bir ölüm kalım durumunun bunu geçersiz kılacağını varsaymıştım. Ve muhtemelen   yle de olurdu, eğer karşı kar  şıya olduğ  muz şeyin bu olduğına inansaydı. Ama kendini Pritkin'in bir kara büyücü suikast  ısı olduğına ve benim de ona yardım etmem için kandırdığı saf bir enayi olduğ  ma inandırmıştı. Eğer onun i  birliğ  ine ihtiyacım varsa, ben bitmi  tım.

Emniyetin devreye girmesi için sadece iki bileşene ihtiyacım vardı: yakınlık ve seks. İlkine hâlâ sahip olduğumdan oldukça emindim. Mircea kimsenin aile işlerine karışmasını istemezdi, bu yüzden Pritkin'i burada, süitinde sorgulayacağı neredeyse kesindi. Gördüğüm kadarıyla oldukça genişti ama büyük bir evden daha fazla değildi. Bu da yakınlarda bir yerde oldukları anlamına geliyordu.

Problemlili olan denklemin ikinci kısmıydı. *Geis*'i kırmak için üçümüzün de orada olması ve aktif olarak dahil olması gerektiğini varsaymışım ama ya olmasaydık? Dudağımı ısırdım, öfkeyle bana öyle ya da böyle bir ipucu verebilecek herhangi birinin söylediği herhangi bir şeyi düşünmeye çalıştım, ama hiçbir şey yoktu. Bu yarı yarıya bir kumardı: iki Mircea'ya yakın olmak ve onlardan biriyle seks yapmak *geis*'i ya bozacaktı ya da bozmayacaktı. Ve eğer kumar oynar ve kaybedersem, kaçınmaya çalıştığım bağı tamamlamış olacaktım.

Billy bir keresinde bana kaybetmeyi göze almadığım sürece asla kumar oynamamamı öğütlemişti. Ama şimdi kumar oynamamak bana Mircea'yı kaybettirecekti. Ve bununla yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Komodinin üzerindeki masum görünümlü kutuya baktım ve delirip delirmediğimi merak ettim. Marlowe onunla başa çıkamamıştı; Konsolos onu kilit altına alıracak kadar korkmuştu; ve işte onu serbest bırakmak üzereydim. Ya beni tanımadıysa? Ya yiyecekten başka bir şey olmadığını fark ederse? Ne kadar hızlı beslenebildiğini görmüştüm; kimse onu durduramadan ölmüş olurum.

Eğer bana fazla gelirse değişebilirim, dedim kendi kendime, doğru olmasını umarak. Evet, peki ya sonra? Eğer bu işe yaramazsa, hiçbir fikrim kalmamıştı. İşe yaramazsa, bu düşünceyi ciddi şekilde verimsiz olduğu için bir kenara ittim ve kutuyu yavaşça elime aldım.

Pritkin bir keresinde bana başka bir şey daha söylemişti: *Geis*, büyücünün en derin arzularına cevap veriyordu. Ve tam burada, şu anda, Mircea'nın ve benim sonsuza dek gitmesinden daha çok istediğimiz bir şey yoktu. Sadece bunun yeterli olacağını umuyordum. Kutuyu yatağın ortasına koydum ve derin bir nefes aldım.

Sonra onu bıraktım.

Yanımdaki yatakta aniden bir adam figürü belirdi. İlk başta uyuyor gibi görünüyordu, ta ki daha yakından bakıp yastığın yarısına kadar sokulmuş ve acıyla kaplı yüzünü görene kadar. Elleri uzun bir dakika boyunca çenesi kadar sıkı bir şekilde omzumu kavradı. Sonra yavaşça, tereddütle, sanki nasıl yapılacağını unutmuş gibi gevşedi.

Bu adamın bir tehdit olmadığını fark ettim, onu izlerken gözyaşlarımı tutamadım. Nerede olduğunu bile zar zor biliyor gibiydi. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmeye çalıştım ama parmaklarım saçlarının arasında sıkışıp kaldı. "Mircea?" Fısıldadım.

Kirpikleri birbirine yapışmıştı ve sesimi duyunca onları açmadı. O da cevap vermedi ama çekingen bir el boynuma doğru gitti. Parmakları etimin kıvrımları boyunca kayarak şahdamarımın nabzının üzerinde, açtığı iki küçük yara izinin tam üzerinde durdu.

Islak gözlerle ve bayılacakmışım gibi hissettirecek kadar hızlı atan bir kalple ona baktım. Sonra körü körüne bana sarıldı, boğazında sonunda sözcükler olduğunu anladığım o boğuk, çaresiz sesler çıkardı. Bana emin olup olmadığını soruyordu.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedim hararetle ve karar vermek bir anda o kadar kolay oldu. Ölmesine izin veremezdim. Dünyadaki tüm mantıklı argümanlar bu basit gerçeği değiştiremezdi. Bunca zamandır kendi hayatım için olduğu kadar onun hayatı için de mücadele ediyordum ve şimdi onu kaybedecek değildim.

Elim göğsünderken onu ters çevirmek kolaydı. Teninin sıcaklığını, yağsız kasların üzerinde gezinen sıkı meme uçlarını ya da kalp atışlarının güçlü gümbürtüsünü görmezden gelmek çok daha az kolaydı. Kalçalarım yanlarına dokunduğunda nefesinin sıkışmasını, karnının göğüs kafesinin altında çukurlaşmasını seviyordum.

Kendimi kandırmıyordum, aramızdaki herhangi bir ilişkinin nasıl gideceğini biliyordum. Er ya da geç Mircea affedilemez bir şey yapacaktı, muhtemelen Konsolos'un emriyle. Ya da ben bir talepte bulunacaktım ve o bunu kabul etmeyecekti. Çember'in şüphesi üzerimizde olmasa bile, birlikte olduğumuz her saniye bir saat işliyordu, yaklaşan trenin uzaktan gelen sesi. Bunu sürdüremeyeceğimi biliyordum, hep biliyordum. Ama bu bir gece için ona sahip olabilirdim. Ve ben her şeyi istiyordum.

Avucumu ona doğru bastırdım ve aksayan, geri çekilen bir nefesle ödüllendirildim. Kalın ve kesilmemişti, ucu yumuşaktı, karşı konulmazdı. Burada daha koyuydu, gül ve altın rengindeydi ve yavaşça hareket eden parmaklarımın baskısı altında kızarıklığın değişme şekli büyüleyiciydi. Dudaklarımı onun yan tarafına götürdüm ve tanıdık kokusunu derin derin içime çektim. Bu, yaptığım şeyin tuhaflığına kendimi alıştırmamı kolaylaştırdı.

Yaladım, tabanından başına doğru uzun, yavaş bir iz bıraktım, dilimin dolaşmasına ve kaymasına izin verdim ve evet, *bir* nefes beni teşvik etti. Tekrar yaptım ve onu hissettim

üstümde ürperdi. Ondan sonra hiç tereddüt etmedim. Buna *ihtiyacım* vardı; etinin dudaklarımın arasından süzülmesine, dilimin üzerinde tuzlu, acı ve tatlı olmasına.

Mircea ben hazır olmadan beni yukarı çekti, diliyle, dişleriyle ve haftalarca süren işkencenin ısırik izleriyle parçalanmış dudaklarıyla bana doğru bastırdı. Öpüştüğümüzde haykırdı ama bunun acıdan olduğunu sanmıyorum. Kendimi onun vücuduna, sert kaslarına, terden sıırıslıklam olmuş tenine ve keçeleşmiş saçlarına sardım ve onun içime doğru bastırmaya başladığını hissettim. Künt, kalın güç beni aldı, derinlere battı. Daha da fazlasını isteyerek yer değiştirdim ve bir anda o kadar içerideydi ki kapanacak mesafe kalmamıştı.

Bir an durakladı ve birbirimize baktık, gözleri sonunda ardına kadar açılmıştı, vahşi ve acılıydı ve o kadar altın rengiydi ki kahverengi göremiyordum. Sonunda hareket etmeye başladığında, kalçalarından kısa itişler yoktu, ama amansız bir tufan vardı, kollarının kasları ve uyluklarının gücü vücudunu uzun bir dalgalanmaya indirgiyordu. Ve aniden, tüm hücrelerim daha da yakınlaşmak, aşağıya doğru inerken onun etrafında sıkıca kenetlenmek, onun tadı ve kokusu içinde yaşamak, her itişini dişlerimde hissetmek için çılgılık atıyordu. Bir an için neredeyse ele geçirilmiş gibiydim, sadece her iki yöne de gidiyor gibiydi. Bir parçam vücuduma her sokuşunda onun aracılığıyla fısıldıyor, bu da kendi zevkimi öleceğimden emin olana kadar artırıyor.

"Mükemmel," dedi kırık bir sesle, bir öpücük daha kondurmadan önce. Ağzı açık, dili derinlere dalmış, içimdeki hareketleriyle mükemmel bir zamanlama içinde okşadı.

Ve aniden çok sert, çok hızlı, çok *fazlaydı*. Nefes alabildiğimde nefesim sert, hızlı soluklara bölündü, zihnim her şeyi çözmek için savaşıırken vücudum kasıldı. Ama tam bir duyusal aşırı yüklenmeydi, kaçınılmaz bir şekilde sıkışmış, her güçlü hareketle ezilmiş, acı zevkle harmanlanmıştı. Ağzımın içinde hırlarken, dudaklarımı ısırırken, nefesi, elleri ve bedeniyle aynı şeyi söylerken içime giriyordu. *Benim!* Her derin itişte içime doğru fısıldadı. *Benim!* Kalçalarının her çılgınca itışı, her derin, ıslak öpüşü onunla yankılandı. *Benim, benim.*

Ve sonra, bedenim bunu kaldırabilse de kaldıramasa da, birden daha da fazlası oldu. Bir nefes ve bir sonraki nefes arasında, birbirimizin tutkusunun bir uzantısı haline geldik, bir şekilde diğerinin teninin içinde yaşıyorduk, iki bedenden çok tek bir beden gibiydik. Onun zevki benimki gibiydi, benimdi. Yutkundu ve ben bunu boğazımda hissettim; bana sahip olma hareketlerinde kendini kaybetti ve ben onun her vuruşunu hissettim.

Parmak uçları, kalçama inip yumuşak yuvarlaklığı okşamadan önce derin bir iç heyecanıyla (*benim, benim*) yaralarım dokundu. Eli göğsümdeydi ve parmak uçlarında kendi titreyen tenimi hissettim, ürpertimin başkasının omurgasından aşağıya geçtiğini biliyordum, kaslarım titrerken ve sonra gevşeyip tamamen teslim olurken onun sevincini hissettim.

Orgazm nihayet geldiğinde hem cennet gibi hem de acı vericiydi. Sanki bir bariyeri aşmış birbirimizin içine giriyorduk, derinlere dalıyorduk, kontrolün son taklidinden kurtuluyorduk. Tekrar ve tekrar itti - incelik yok, düşünce yok, sadece bu, bunun coşkusu. Her dokunuşu içimi yakıyor, damarlarımda patlayan zevk onun kinde yankılanıyordu. Hangimizin o çığ, kekeleyen çığlığı attığını söyleyemedim: *benim, benim, benim*.

Hiçbir uyarı olmadan her şey parçalandı. Duygular, renk, sıcaklık, zevk o kadar yoğun ki kendimi bir daha asla toparlayamayacağımdan endişelendim, canımı acıtacak ve durması için ona yalvarmama neden olacak kadar yoğun, asla durmaması için yalvardım. Mircea'nın dengesiz itişlerine eşlik eden zevk dalgaları, benden, ondan, benden yayılan vahşi şoklarla daha da ateşlenerek, artık nasıl nefes alacağımı hatırlayamayana kadar devam etti.

Birden durdu ve gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi, şaşkın ve biraz kırgın ama çoğunlukla hayret içindeydi. Ben de oldukça şaşırmıştım, çünkü daha önce hiç kimseyi böyle baktırmamıştım. Uzun bir süre orada durdu, bana baktı, sonra yuvarlandı ve beni kendine doğru çekti, nefes alırken göğsü sertçe inip kalkıyordu.

Örtüyü ikimizin üzerine çekerek sıcak küçük bir koza oluşturdu. Orada öylece uzanmak, en yakındaki mumun oluk oluk akmasını ve balmumunun tutucunun üzerine damlamasını izlemek kolaydı. Sonunda söndü ve odayı loş, gölgeli ve garip bir şekilde rahat bıraktı. Ve bir beden nereden bırakıp diğerinin nereden başladığını tam olarak bilmeden, uzuvlarımız birbirine karışmış bir halde yatarken bunu hissettim. Dramatik bir şey değildi, aşırı bir şey değildi, sadece küçük bir kırılma. Ama aniden tekrar tamamen kendi derimin içindeydim.

Geis gitmişti.

"*Dulceata?*" diye nefes aldı Mircea. Ve adımları söyler söylemez hissettim, beni tanıyan ve beni sonsuza dek tanıyormuş gibi karşılayan bir şeyin eşit, yumuşak uğultusunu. Ama bu bir büyü değildi. Onun yanımdayken hep böyle hissetmişim; *geis* ve onun sürekli alçak, kıpırdayan ısı, açlığı, çaresizliği ve acısı tarafından maskelenmiş bir şeydi bu. Bu

Daha az güçlü ama daha derin, daha ısrarcı ve tatlı. Onu usulca öptüm ve tadı muhteşemdi, sıcak, tanıdık ve ev gibiydi.

"İyi misin?" diye sordum. Diye sordum ama o hafifçe gülümseyip gözlerini açmadan önce bile cevabı biliyordum. Uzun kirpikleri çok keskin elmacık kemiklerinin üzerine düşüyordu ama bakışları benimkilerle buluştuğunda her zamanki gibi midemde aynı ağırlıksız çarpıntıyı hissettim.

"Olacağım."

Tüm sorunlarımla kıyaslandığında, bir adamın hayatını kurtarmak pek de büyük bir başarı gibi görünmüyordu. Öyleyse neden birden aptal gibi sırtımaya başlamıştım? Belki de bir yerlerde, zaferlerimi elde edebildiğim her yerde kabul etmeyi öğrendiğim içindir. Yarın bela, tehlike ve acı olacaktı ve tüm bunlarla başa çıkabilecek kadar zeki, güçlü ya da yetenekli olup olmadığımı bilmiyordum, özellikle de şimdi neyle karşı karşıya olduğumu anladığım için. Ama bildiğim bir şey vardı: Bugün nihayet bir şeyler yolunda gitmişti.

"Diğer sen yakında döneceksin," dedim, anlayacak kadar akli başında olduğunu umarak. "Ve ona çok fazla şey anlattım. Bu anıları saklamasına izin veremem."

"Hiç kimse bir efendinin zihnini silemez," dedi kısık sesle. "Konsül'ün kendisinin bile bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

"Ama eğer hatırlarsan, bir şeyleri değiştirmeye çalışacaksın-"

"Gittim. Büyücüyü aradım ama bulamadım ve buraya döndüğümde senin de gitmiş olduğunu gördüm. Daha sonra söylediklerinizi tekrar düşündüm ve *geis*'i ikiye katlanmaya fırsat bulamadan kırmaya çalıştım ama savaş araya girdi. Araya girdikten sonra da bunu sonuna kadar götürmekten başka yapacak bir şey kalmadı."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama sen gittikten sonra ne olduğunu bilmiyordun! Başardığımızı bilmiyordun!"

"Seni tanıyordum. Görevini tamamlamadan gideceğine inanamadım. Onu kırmanın bir yolunu bulacağına güvenmek zorundaydım."

"Beni bu yüzden gönderdin," dedim başım dönerek. "Rafe'in beni sana getirmesine neden izin vermedin?"

"Bu geleceği değiştirmek istemedim," diye kabul etti. "Emirlerime rağmen sana gittiğinde ve sen bana geldiğinde... Kısa bir an için her şeyin bittiğini düşündüm. Ama sonra hatırladım: Henüz hapse atılmamıştım, kıyafetlerin yanlıştı ve komodinin üzerinde tuzak yoktu. Çok erkendi. Kırılmaya en çok yaklaştığım andı."

Sonunda kazanacağımızdan, her şeyin boşa gitmeyeceğinden bile emin olmadan o yalnız, ıstıraplı bekleyişi hayal bile edemiyordum. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Onun nasıl yaptığını anlamıyordum.

Ben bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve Pritkin içeri daldı. Ceketı yoktu, iksirlerinin yarısı gitmişti ve her iki elinde de birer silah vardı. Kapıyı açmayı nasıl başardığını merak ettim. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Evet, senin sayende değil!"

"Bana teşekkür etmedin mi? O yarattığı buradan başka nasıl çıkarabilirdin ki?"

"Bunu sen mi
planladın?" "Tabii
ki!"

"Ama... ya seni dinleseydım? Ya cesaret edemeseydim-" Pritkin bana o eski sabırsız bakışını attı. "Beni *hiç* dinlemiyorsun ki!"

"Mesele bu değil!"

Birisi Romanya meşesinin beş santimlik kısmına bir yumruk indirdi ve neredeyse kaçamadan onu yakalıyordu. "Bunu daha sonra tartışabiliriz," dedi hızla. "Bizi buradan çıkar!"

Mircea'ya baktım, hâlâ şaşkın hissediyordum. "Başarılı olacağımı ummuş olabilirsin," dedim, "ama *bilemezdin*-"

"Seni tanıyordum," diye tekrarladı. "Bu yüzden nasıl biteceğini biliyordum."

Kapı menteşelerinden fırladığı anda ikisinin de elini tuttum. "Nasıl başlıyor!" Dedim ve yer değiştirdim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.